

**РИЧАРД МАРЧИНКО, ДЖОН
ВАЙСМАН
ЧЕРВЕНАТА КЛЕТКА**

Част 2 от „Свирепия“

Превод от английски: Венцислав Градинаров, 1994

chitanka.info

Още веднъж на стрелците.

И на Евърет Е. Барет и Рой Х. Боъм, двама стари водолази, които винаги са били пример за воденето отпред и единството на групата.

Ричард Марчинко
Джон Вайсман

*Кой път следва воинът? Воинът следва
пътя на смъртта.*

Японска пословица
от XVII век

ДЕСЕТТЕ ЗАПОВЕДИ НА РИЧАРД МАРЧИНКО ЗА ВОЙНАТА СЪС СПЕЦИАЛНИ МЕТОДИ

Аз съм Богът на войната и гневният Бог на бойните действия и винаги ще те водя отпред, а не откъм тила.

Ще се отнасям с теб като с всички останали — като с боклуци.

Не прави нищо, което аз не съм направил преди теб — така ще станеш воин по мой смъртоносен образ и подобие.

Ще наказвам тялото ти, защото колкото повече пот лееш в учението, толкова по-малко кръв ще лееш в боя.

И ако болката съпътства твоите усилия и страдаш силно, то значи правиш всичко както трябва.

Не трябва да ти харесва — трябва просто да го направиш.

Прави нещата просто, глупако.

Никога не си въобразявай.

И наистина, не ти се плаща за твоите методи, а за резултатите, което значи да убиеш врага си с всички възможни средства, преди той да те убие.

Винаги носи във военската си мисъл и душа последната ми и основна заповед: Няма правила — побеждавай на всяка цена.

За да се избегне компрометирането на специални операции, източници и методи, някои имена, местоположения и периоди от време са променени и са измислени нови места и тактически ситуации. Всяка прилика с живи или мъртви лица е напълно случайна. Не са спазени и подробности и хронологически последователности, за да не бъдат издадени начините за водене на съвременната война със специални методи.

ЧАСТ ПЪРВА
СИТУАЦИЯТА Е НОРМАЛНА. ВСИЧКО Е
ОСРАНО

ГЛАВА ПЪРВА

Голямата сива цистерна за авиационно гориво с червени и черни обозначения намали до около пет километра в час заради „лежащия полицаи“^[1] на шестдесетина метра от мястото, където се спотайвах. Превключи на по-ниска скорост и ос след ос, ос след ос с трясък и усърдие преодоля препятствието. Продължи да лази край високата пет метра ограда, по която течеше ток, и стигна до неохранявания портал. Там спря, докато шофьорът протегне ръка, пъхне пропуска и набере кода, за да премине през бариерата с електронно управление, която издържаше удар до десет тона, а после тръгна към най-близката рампа до писта 33-В.

Беше мой ред. Изтърколих се от канала като истински нинджа и пропълзах под лявата страна на камиона, възползвайки се от сянката, за да остана невидим за наблюдателните камери. Пъхнах се между двете задни оси, изтеглих се по острата и омазана с грес рама покрай теглича на ремаркетото и се свих зад кабината.

Готово. Детска игра. Погледнах часовника си. Беше 1,40. Движех се точно по разписание. Направих бърза проверка. Джобовете на черната ми здрава униформа съдържаха клещи за рязане на огради, хирургическа лента и найлонови въжета за усмиряване и затваряне устата на заложници. В якето си носех дванадесет шперца, две кутии водоустойчив кибрит, петнадесет метра бавно горящ фитил, както и пет детонатора с часовников механизъм, поставени на сухо в завързани презервативи. В малката раница имах шест импровизирани експлозивни устройства — бомби, които привличат вниманието, без да причиняват трайни щети, както и комплект дрехи за преобличане, ако искам да заприличам на обикновен цивилен.

В лявата ми обувка „Гортекс“ от черна кожа и плат лежеше малък кинжал в ножницата си. Ножовете за мен са като кредитните карти на „Американ експрес“ — никога не излизам без тях. В дясната си обувка имах обвита в кожа оловна палка, ако се наложи да протегна ръка и да смажа някого. Лицето ми беше намазано с нощна черна камуфлажна

боя, а дългата ми до раменете коса бе прибрана на опашка. Бях си сложил и скиорска шапка, която се развиваше и ставаше на качулка.

Бях мокър, измръзнал, а ставите ми — вдървени като оная работа на деветнадесетгодишно хлапе. Гуших се в проклетата канавка вече три часа и гледах автомобилите, наблюдавах как двете телевизионни камери върху шестметровите колове кръстосват зоната между портала и рампата, отбелязвах си през колко време синьо-белите коли на охраната преминават край мен. Наведох очи и видях, че съм закачил китката си на нещо остро по пътя между канавката и камиона. Беше се отворила петсантиметрова рана. Превързах се с една от трите тъмносини кърпички, които имах в джоба си. По дяволите. Това не е начин да си вадиш хляба.

Но така става, когато човек остарее, няма пари и единственият начин да изкара нещо е да се захване с тероризъм.

Или както старият ми приятел — ще го нарека Том О'Баниън — каза преди 72 часа: „Може да си бил адски добър мозъчен хирург, Марчинко, но се провали на изпита по светски обноски.“

Веднага му бях отговорил: „Майната ти, Том.“ Казах му го на виетнамски и продължих да му излагам намеренията си в обичайния си изискан стил: „Ще ти дам аз едни шибани обноски. Ще натикам шибания свят в гърлото ти.“

Но О'Баниън също като мен има дар слово. Той е шантав шофьор на „Мик О-6 Орион“ — или за вас, мекушави цивилни, полковник с ирландска кръв, пенсиониран от Военноморските сили като пилот на самолет за борба с подводници П-3. Сега работи като адютант на един адмирал, когото ще нарека Блек Джек Морисън — собственик е на фирма за консултации по охраната и върти бизнес за милиони долари. Блек Джек в качеството си на командващ военноморските операции през 1980 г. ми заповяда да подготвя, изградя, екипирам, обуча и ръководя най-ефективната и строго секретна антитерористична част в целия свят — „ТЮЛЕН-6“. Той е човекът, дето ми каза: „Не се проваляй, Дик.“

Тогава, в края на 70-те години, О'Баниън беше бачкатор — един от малкото щабари, които работеха доста до късно в командния център. От онези, които вършат работата във Военноморските сили — разработват невероятна мрежа от източници на информация — от старшини трети клас в Разузнавателното управление към

Министерството на отбраната на САЩ, които знаят как да действат, до старшини, които могат да теглят майната на цялата бумащина и да предоставят резултатите ВЕДНАГА.

Заместник-командващият военноморските операции иска да разбере колко време оня проклет руски траулер от Петропавловск се мъкне след корабите на Тихоокеанския флот по време на учението им. Повикайте бачкаторите. Министърът на Военноморските сили иска да знае колко време е необходимо, за да се извика взвод тюлени за превземането на нефтодобивна кула в Персийския залив. Обадете се на бачкаторите. Главкомандващият Атлантическия район иска да знае... е, сецате се.

Както и да е, О'Баниън, който е непокорна глава, прекара три години като бачкатор. После Блек Джек го изтръгна от онова място на забравата, лепна му още една, четвърта нашивка и званието заместник-командващ Военноморските сили. Заповяда му да пази косматия ми водолазки задник, защото познаваше много хора, които го харесваха, докато аз, побойникът с вежди, а и с темперамент на неандерталец, бях персона нон грата в повечето военноморски подразделения.

Не се наложи да се издават много заповеди. О'Баниън не беше като мен „мустанг“ — не се беше сдобил с офицерското си звание, започвайки от най-ниското стъпало на редови боец, — но все още пие, псува като старшина и гони мацките като похотлив юноша. Докато изграждах „Група 6“, О'Баниън провеждаше операции по дезориентиране, за да ме прикрива — бачкатор, решил да играе като нападател. Предпазваше ме от задниците, които се опитваха да ме удавят в бумащина, и от простотиите на командната верига. Осигуряваше ми цялото необходимо оборудване и пари. И държеше онези настрани.

Но с това си спечели вечната омраза на мафиотите от Анаполис, които всъщност контролират системата на Военноморските сили. И един ден го катурнаха от стола му. Блек Джек Морисън се уволни през 1983 г. и О'Баниън загуби не само единствения си закрилник, но и своето бъдеще. В края на краищата адмиралите помнят много. И когато дойде време за раздаване на звезди, стана така, че О'Баниън не бе класиран за звание генерал от постморисъновите Военноморски сили.

Не можа да се придвижи нагоре, затова пък се придвижи навън. В момента Том е пенсионер и живее с третата си, или четвъртата? — жена на Хавайските острови, работи като универсален специалист по отстраняване на аварии и блокиране на достъпа до Блек Джек Морисън. Искам да кажа, че работи като такъв, когато не се бяхти из двуметровите вълни на океана с десетметровата си яхта от клас „Град Банкс“, опитвайки се да хване нещо по-голямо и по-гадно от себе си.

Блокиране на достъпа ли? Да. Адмиралите четири звезди не се срещат с бивши затворници, а аз съм такъв.

Нека да обясня. Въпреки помощта на О’Баниън, когато командвах „ТЮЛЕН-6“, успях да изпонастъпя толкова хора, че обувките им биха напълнили цял склад. Когато по настояване на закрилника си адмирал Джеймс Лайънс — Ейс, сформирах „Червената клетка“, си създадох безброй врагове. По онова време Ейс беше ОР-06, което на военноморски език значи заместник-командир на военноморските операции, отговарящ за планове, политиката и операциите. Ейс търсеше най-големия и най-лош вълк, за да пробва възможностите на Военноморските сили да се борят с терористи.

На сцената излиза лошият *Canis Lupus*^[2] Марчинко, който пухти, духа и събаря^[3] базите на Военноморските сили.

За по-малко от шест седмици доказах, че Военноморските сили не са способни да се борят с терористи. Но продължих да демонстрирам този радостен факт в продължение на две години, като всеки път завирах носовете им в merde^[4] и адски се наслаждавах.

През 1985 г. и аз загубих закрилника си. Ейс Лайънс бе повишен от ОП-06 в командващ Тихоокеанския флот. Той и красивата му съпруга Рене, с която не можеше да се излезе наглава, заминаха за Пърл Харбър. От този момент задникът ми се превърна в ливада за общ сенокос, а Военноморските сили бяха сенокосачката.

Ейс вече го нямаше, а всички дърти пръдльовци с бъркани яйца^[5] на фуражките си и с лица, сбръчкани от старост, ми го върнаха тъпкано. Повикаха най-добрите ловци на неприятелски глави от Военноморската следствена служба — адмиралското Гестапо — и ги пуснаха по дирите ми. Разследването ми имаше кодово наименование „Железния орел“. Прахосаха 60 милиона долара и пет години, за да се опитат да докажат, че съм откраднал 118 хиляди. Но не можах.

След като насилствено ме принудиха да се уволня, Военноморските сили, които ми гонеха карез, препратиха делото към федералните власти. Известно подработване, и федералните власти се заеха с мен.

След две години, двеста хиляди долара за адвокати и две съдебни дела най-после ме осъдиха за заговор срещу правителството, въпреки че против мен нямаше конкретни улики. Три месеца след като съдийското чукче удари по масата, аз започнах да излеждавам присъдата си във федералното поправително заведение в Питърсбърг, щата Вирджиния.

В Питърсбърг не беше много зле. Живял съм и в по-лоши военни жилища. По кабелната телевизия предаваха новини от „СиЕнЕн“ и „ХБО“^[6], вдигах тежести по три пъти на ден и дори намерих време да напиша един бестселър — „Свирепия“, — който за ужас на Военноморските сили се задържа на първото място цял месец. Но си беше затвор. Всичките ми телефонни разговори се подслушваха. Нямаше бира, нито джин „Бомбай“ (и най-лошото от всичко, мацки), а парите от книгата отидоха за хонорарите на адвокатата ми.

Пуснаха ме на свобода и както казах, бях го закъсал. И затова Блек Джек, дано Бог го поживи, ми намери работа.

Такъв си е Блек Джек. Когато беше главнокомандващ военноморските операции, си говорехме на малки имена. Той ме наричаше Дик, аз му виках адмирале и се разбирахме чудесно. Възхищавах се на бившия главнокомандващ. За разлика от повечето адмирали с четири звезди, които в академията се бяха квалифицирали по говорене с превземки или вършене на глупости и смятаха, че война е мръсна дума, Блек Джек Морисън беше висок, мършав авиатор, направил 188 бойни полета във Виетнам и свалил два пъти.

Според О’Баниън адмиралът ме е следял от големия си, облицован с дървена ламперия офис в Хонолулу, където от птичи поглед наблюдава Пърл Харбър — центъра на неговия международен консултантски бизнес. И само няколко дни след като се сбогувах със съкафезниците си в Питърсбърг, той накара Том О’Баниън да ми се обади и да ми предложи ето тази работа за хиляда долара дневно плюс допълнителните разходи, та да си поиграя на терорист в страната на изгриващия майтап.

Изглежда, Блек Джек е бил нает от „Фуджоки“ — японска корпорация, която управляваше токийското летище „Нарита“. Искали да се подобри охраната там, но това да стане „по най-модерен начин“, и плащаха седемцифрена сума на Блек Джек Морисън, за да свърши тази работа.

Блек Джек бе казал на „Фуджоки“, че има човек, който ще проникне в летището. Наел е едно кофти копеле да вилнее на воля из летището, да оставя визитки навсякъде и дори да слага „експлозиви“ в най-силно охраняваните зони, за да покаже на хората от „Нарита“ къде и как са се осрали. А после щеше да им обясни как „може поправи по-добре“, но ще им поиска още няколко милиона долара, за да „заздрави“ летището, както подобава.

За да свърши работата си, той имаше нужда от човек, който може да мисли и действа както хората от японската „Червена армия“ или Абу Нидал, който не се бои от малко мръсотия под ноктите и ако се наложи, от някое и друго натъртване. И кой знае защо се сетил за мен.

Затова сега Дики беше мокър, измръзнал, облечен в черен тоалет. Липсваха му само перлите. Затова му течеше кръв и проникваше в „Нарита“ да постави импровизирани експлозивни устройства, които носеше в непромокаемата найлонова раница, там, където щяха да причинят най-големи щети и да ми донесат много точки.

Камионът зави надясно по добре осветен път, успореден на пистата за рулиране. Движихме се на югозапад към сграда 4 за спътникова комуникация, която се подаваше от южното крило на основния терминал. Когато преминахме край терминала, камионът забави ход през огромната сянка, хвърлена от два тъмни самолета „Боинг 747“, а аз се спуснах между шасито и колелата и изчаках машината да мине над мен.

Изведнъж се оплетох в проклетата раница. Когато се опитах да се изпъна, си натъртих опашката и главата ми дрънна два пъти в бетона.

Мамицата му, заболя ме. Изтърколих се наляво, изправих се на крака и изтичах в сенките между рампите.

Тъй като самолетите бяха празни, никой не ги наблюдаваше. „Нарита“ не се различаваше от стотиците цели, които съм нападал. Хората навсякъде са еднакви, независимо дали са японци или американци.

Кой би искал да си губи времето с празен самолет, а? Само Дики с експлозивите си.

Промъкнах се под тялото и се изкачих в отсека за носовото колело. На една от стойките имаше лента от пластмаса, напомняща на механиците да проверяват за течове на хидравлично масло. Закачих едно импровизирано експлозивно устройство — бомба с жълт дим и свирка — към стойката, като завързах края на пластмасовата лентичка за детонатора. Щеше да бъде приятна изненада за всеки, който дръпне тази лентичка.

Не се учудвах, че все още никой не ме е открил. Просто се възползвах от пукнатините в охраната. Повечето летища са като сито. „Нарита“ не правеше разлика, само дето ситото там е по-едро. Дневно обслужваше средно по 350 полета от 40 различни авиокомпаниии. По всяко време имаше около 500 души охрана около и в летището. Но това не означава, че те непременно си вършат работата.

Защо? Заради разделението. Всяка авиолиния в „Нарита“ наемаше собствени полицаи, на които заплащаха минимална надница. Повечето от тях почти не могат да пишат и да четат и не представляват опасност за никого. Ето една причина. Оградата около летището, както и складовете, помещенията за товарите, оперативният център и административните зони имаха патрули от частната охранителна служба на „Нарита“. Дотук две причини. Терминалите, чакалните, порталите, рамките и другите обществени зони се контролираха от няколко групи на японските отбранителни войски. Трета причина. Пътищата извън летището, включително и асфалтовият двупосочен път, който минава край оградата и токийската магистрала, се патрулираха от националната пътна полиция. Четири.

И както винаги, лявата ръка рядко знаеше какво прави дясната. Например: комуникациите. Хората от охраната на авиокомпанията имаха един модел портативни радиоприемници, а полицаите под наем — други. Армията и истинските полицаи от своя страна разговаряха на различни честоти. И ако един полицаи под наем иска да говори с някой от истинските полицаи? Е, винаги може да се разчита на обществения телефон. Разбира се, имаше камери и електронни огради, имаше заключени врати и кодове за достъп, както и всичките нещастни и смотани охранителни апарати, характерни за всяко място от „Темпелхоф“^[7] до Тайван. Но нито един от тях не работеше в синхрон

с другите. Всеки елемент беше отделен и всеки човек се подчиняваше на различни власти.

Във Военноморските сили наричахме този тип организационни системи „команди-кюнци“. Например болницата в Субик^[8] — когато имахме база там — не беше подчинена на местния адмирал. Подвластна бе на един адмирал с три звезди, който се намираще в Националния военноморски медицински център в Бетесда, щат Мериленд. Офицерът от охраната в Пърл Харбър не е подчинен на главнокомандващия Тихоокеанския флот, а на адмирал с една звезда, който завежда Военноморската следствена служба към военноморската база във Вашингтон. В мирно време тази система на кюнците е идеален вариант за бюрократите — да си се намират на работа.

По време на война тя е осиране.

По време на война, докато кажеш „Може ли?“ на някой задник в другия край на земното кълбо, лошите ще ти смъкнат гащетата и ще започнат да те чукат като затворник педераст.

Започнах да слизам. Чух стъпки. Някой идва. Връщай се в дупката, Марчинко.

Свих се в отсека и се опитах да стана незабележим.

Видях един тил и дървена дръжка. Метач. В „Нарита“ хора метат асфалта. Това е то — общество, от което на човек му се свива анусът.

Човекът метеше, и то добре. Спря и погледна към нещо на земята. Затаих дъх, когато видях към какво гледа. Кръв. Моята кръв.

Очевидно реши, че е масло. Извади един парцал от джоба си и почисти капките, а след това потърси с поглед мястото, откъдето капеше. Погледна право към мен. Метлата изтрака на бетона.

Устата му зейна изненадано. Но преди да се чуе звук, аз се стоварих отгоре му.

— Мфффф...

Запуших с длан устните му, обвих ръка около врата му и натиснах сънната артерия, за да го приспя.

Кучият му син се извърна, приклегна, извъртя се и ме преметна през рамо. Изтърсих се на бетона. Мамка му. Това дребно копеле владееше джудо.

Обърна се, за да избяга и да задейства тревогата. Нямаше време да се занимаваме с глупости. Метнах се върху него отзад и го спях.

Както лежах отгоре му, посегнах към обувката си за палката. След това го фраснах нежно, но здраво зад ухото — фрааас!

Отпусна се. Преобърнах го и го завлякох под самолета заедно с метлата. Много щеше да го боли глава. Надявах се, че застраховката на Блек Джек ме осигурява в този случай. Не исках този кучи син да ме съди.

Вързах дланите и стъпалата му с найлонови въжета, запуших устата му с лента, а след това го завързах за носовата стойка на самолета. На работния му костюм залепих лепенка с надпис на японски и английски:

„МЪРТЪВ ЗАЛОЖНИК. УЧЕНИЕ ЗА ПРОВЕРКА НА ОХРАНАТА. КОРПОРАЦИЯ «ФУДЖОКИ», ЖЕЛАЯ ВИ ПРИЯТЕН ДЕН.“

Време беше да кажа сайонара^[9] на пистата и да нанесе сериозни щети другаде. Тази нощ исках да вляза в подземното багажно отделение и да оставя серия импровизирани експлозивни устройства, за да покажа колко печално несигурна е системата за превозване на багажа.

Ако човек успее да пхне някоя чанта в системата и да я качи на самолет, може и да го взриви. Тази вечер щях да разгледам района, а на другия ден да се върна с един куфар и да го вкарам в системата, за да отпътува със самолет за Хавайските острови, откъдето О'Баниън щеше да го вземе.

При пристигането си повечето туристи виждат само една трета от летището, защото две трети от огромния комплекс са под земята — три подземни етажа, където се намират товаро-разтоварни складове с площ няколко декара, няколко мили път и конвейерни ленти за превозване на багажа, безкрайни тръбопроводи за електрическата инсталация, канали за климатичната инсталация, горивопроводи. На приземния етаж се приготвя всичката храна, складира се два етажа по-надолу в огромни хладилни камери, откъдето камион я разкарва до самолетите. Багажът се приготвя, премества и препраща под земята. Товарите също се превозват от подземни влакове-совалки до някой от петте огромни склада в северната част на главния терминал.

Намирах се до сградата за спътникова комуникация 4, в най-южната част на зоната за пътници. Минах под носа на самолета, направих десет крачки и започнах да слизам по дългата рампа. Оттук

мотокарите за багажа, служебните превозни средства и камионите с храната излизат на пистата. Пътят беше чист. Преместих раницата на другото си рамо, увих кърпичката около китката си, за да не оставям кървава следа, по която да тръгнат добрите, и започнах да се спускам. Щеше да бъде забавно.

* * *

След два часа и половина и 175 долара за такси се намирах в стаята си на 14-ия етаж на хотел „Окура“, нежно държах чаша „Бомбай“ и киснех старите си кокали в огромната японска вана. Добра работа свърших първата вечер. Без проблеми бях поставил шест импровизирани експлозивни устройства. Това ще привлече вниманието им. Единствената спънка беше планът ми за бомбата в самолета.

В „Нарита“, както в повечето големи летища, отскоро беше монтирана сложна система за проверка на товари и багажи. Посредством комбинация от електромагнитни и сензорни устройства всички контейнери, съдържащи експлозивни или радиоактивни материали, незабавно се засичаха и изолираха, преглеждаха ги на рентген и ги претърсваха. Системата работеше с всякакви видове пластични и азотни експлозиви. Бях установил, че тя е безпогрешна. Е, майната ми.

Направих си половинчасова терапия с гореща вода, после се изсуших, увих се в един от дебелите хотелски хавлиени халати, угасих лампата и се загледах през прозореца. Стаята ми имаше северно изложение. Можех да различа шест сгради на правителствени министерства, а в далечината светлините на авеню „Учибори-Дори“, което преминаваше покрай рова около императорския дворец и градините му.

Токио се беше променил през последните десет години, откакто бях тук с „Червената клетка“. Сега градът беше по-голям и животът в него по-скъп. Но си оставаше динамичният мегаполис, който помнех. Тук, натъпкани като сардини без олио, живееха и работеха дванадесет милиона души в град, проектиран за половината от тях.

Долях си „Бомбай“ от минибара. Още 15 долара разходи към сметката на корпорация „Фуджоки“. Скоро щеше да съмне. Време беше да склопя очи за малко, преди да напиша няколко бележки за работата, която свърших през нощта, и да ги пратя на О’Баниън по факса. Изгълтах джина и се отправих към моя футон — такива са си японците — наричат твърдите си като камък постелки с шибани френски имена. Измамни дребни копелета такива.

Едва допрых глава до възглавницата, и мощен звук като от йерихонска тръба прекъсна един прекрасен сън за една прекрасна жена. Изохках и посегнах към телефона.

— Марчинко сан? Охайо годзаймасу^[10] и да ти го начукам, кръглоок косматопръст кучи сине!

Не бях чувал този глас от десет години, но го познах.

— Добро утро и на теб, То Шо, малка жълта смрадлива маймуно. Как си, да ти го начукам?

— Прахосвам си половината предобед с теб, гайджин^[11]. Вдигай гъза си от рогозката, стегни се и се довлечи в ресторанта на терасата. Ще те чакам.

— Слушам, сержант.

— Лейтенант-инспектор, смрадливоусто куче.

— Без майтап — добре, То Шо. Идвам.

Тоширо Окинага беше сержант — не, сега бе лейтенант-инспектор — в „Куника“, както наричаха групата за специални действия към Японската национална полиция. На английски език това означава, че е като мен — боец-специалист по войната със специални методи.

„Куника“ използваше различни методи за провеждане на тайни операции, разузнаване и контраразузнаване, с цел да преследват терористите, партизаните, а съвсем отскоро и организираната престъпност. С То Шо си играхме за първи път, когато дойдох с „Червената клетка“ в Япония, за да проверим готовността на американско-японската военноморска база в Йокосука. Той представляваше японската страна и още от първия ден работихме като стари приятели от водолазна двойка.

В много отношения беше по-скоро тюлен, отколкото японски полицай. Имаше грубовато чувство за хумор. Гонеше жените. Обичаше

уиски, саке и бира „Кирин Ичибан“ в големи количества, а от време на време се навиваше да пийне и малко смъртоносен „Бомбай“.

Беше и експерт по стрелба с пистолет и притежател на черен колан със седми дан. На спускане по въже по стените на сградите не отстъпваше дори на най-добрите. Но това можеше да се очаква от човек, който напълно се покриваше с представите ми за класически японски воин.

Най-много харесвах То Шо, защото нямаше нещо, което не може да направи. Хвърлял съм го от самолет и съм го мятал в океана, но той постоянно идваше за още и още. Не се боеше от абсолютно нищо.

А и да дърпа спусъка го биваше. Уважавам истинския ловец, човека, който може да убие друг човек от упор. То Шо се бе срещал с японската „Червена армия“ два пъти и резултатът беше три на нула трупа за него.

Когато стигнах при него, той обработваше купчина палачинки и бекон. Сутрин То Шо не признава никакви риби, мариновани зеленчуци, супа, сушени морски водорасли, ориз и сурови яйца. Не и когато очаква да го посети любимата му родственица — леля му Джемайма^[12].

Откъсна поглед от подгизналата си от сироп чиния и ме подкани с ръка:

— Ела, седни.

Изобщо не се беше променил. Може би косата му беше посивяла малко около слепоочията, но си оставаше онзи як японски разбойник отпреди десет години. Имаше тяло на футболист — висок близо метър и осемдесет, тежеше осемдесетина кила, повечето от тях в бедрата и бицепсите му, имаше тънък кръст и бичи врат, който завършваше с кръгло лице.

Съвършения си английски бе придобил в Нотр Дам (имаше степен бакалавър на политическите науки), две години в Индиана, където получи магистратура по криминално право и се ожени за една едробедреста, кръглоока жена на име Кейти, на която ѝ личеше сто процента, че е от Средния запад, където ядат желирани салати. Да, То Шо говореше идеален идиоматичен английски език, въпреки че обичаше да разменя буквите рил като типичен холивудски японски злодей от 1943 г., ако с това можеше да вбеси някого.

Наля ми чашка кафе за хиляда и петстотин йени от термоса за шест хиляди йени, който бе поръчал за масата си.

— Е, Марчинко сан, как е да си осъждан престъпник?

— Не изпускаш нищо, а?

То Шо кимна.

— Играта се нарича разузнаване, приятелче. Както е казал Сун Дзъ^[13]: „Всяко нещо във войната изисква предварителни знания.“

— В такъв случай вече знаеш, че е кофти — отговорих.

Той отново кимна.

— Така и предполагам.

— Особено когато си невинен.

То Шо насочи показалеца си към мен.

— Невинен не е точната дума за теб, тъп заднико. Но се басирам, че не си виновен за нещата, които ти натресоха.

Прав беше.

— Така е.

— Вярвам ти. Искаш ли да знаеш защо?

— Да.

— По две причини. — Той оваля набучените на вилицата палачинки в локвата сироп, завря ги в устата си и избърса брадата си.

— Първо, ти си такъв мошеник, кучи сине, че ако си искал да крадеш пари, сега щеше да си милионер. Та ти работеше с „черни“ пари, за бога, милиони долари, повечето в брой.

Имаше право. Ако исках да крада, имах огромни възможности: „Червената клетка“ носеше куфари, пълни с пари.

— Благодаря ти за вота на доверие, То Шо.

— Не си чул втората причина.

— Каква е тя?

— Твърде глупав си, Марчинко сан. Никога нямаше да можеш да го направиш, без да те хванат. — Посочи челото си. — Тук имаш само шибани камъни. — Засмя се. — Камъни. Този, който скача от самолет от десет хиляди метра, има камъни в главата си вместо мозък. А този, който го прави с напукана бедрена кост, трябва да бъде освидетелстван.

Какво можеш да отговоря? Прав беше. Бях прекарал седемнадесет месеца със спукана кост на десния крак.

— Да, ама карам зъболекарите да използват новокаин.

— Къде ти го бият? В топките ли? Затова ли ти викат скапаната пишка? — То Шо се засмя и загреба още палачинки. — Е, значи си тук, за да провериш охраната?

— Виждам, че разузнавателната ти мрежа работи и в извънработно време.

Дойде ред и на бекона да бъде овалян в сироп и изконсумиран. Поклати глава, докато дъвчеше.

— О'Баниън се обади. Помагам му понякога. Блек Джек винаги е бил добър с нас, та защо и аз да не му услужа от време на време.

— А, да.

Той приповдигна едната си вежда и ме погледна.

— Я стига с тия ориенталски неразгадаеми идиотщини. Както и да е, Том ме помоли да те наглеждам. Искал да те пазя да не убиеш някого.

— Звучи скучно...

— Защото, ако убиеш някого, трябва да е законно.

Засмях се.

— Това е друго нещо. — Сръбнах си кафе. Мразех кафето в японските хотели. Беше толкова слабо, че се виждаше дъното на чашката. — Като говорим за убийства — казах, — има ли някаква възможност да ми уредиш нещо за чукане?

Престори се на учуден.

— Искаш да се мушкаш?

— Винаги искам да се мушкам. Но сега не става дума за това.

То Шо изглеждаше засегнат.

— Искаш офицер, положил клетва да отстоява закона, да ти даде пистолет — на теб, осъждания?

— Да, нещо такова.

Той се усмихна. Кимна.

— Дадено. С какво искаш да ти духат — с „Браунинг“ или с „Грок“? — То Шо намираше, че е много остроумен.

Аз влязох в тона му.

— Бих искал „Рюгер“ или „Люгер“, но ще се навия и на „Грок“.

— Стлахотно — изкикоти се То Шо. Мразех кикота му. — И аз халесва „Трок“. Точен е. Лесно се пошистфа. Не теши. Мощен.

Отново преминах на английски.

— И един допълнителен пълнител, ако не те затруднявам.

— Няма проблеми. — Сръбна от кафето си. — А сега защо не ми разкажеш за пътуването си?

— Разбира се.

Това, което му разказах, му хареса.

— Време е. Там цари хаос. И най-лошото е, че не ни допускат вътре — пълномощията ни спират до оградата. Затова е голям проблем да следим лошите типове.

— Кой са те сега?

— Същите стари мутри. Тангата от японската „Червена армия“. — То Шо употреби жаргонната дума за терористи, използвана по радиостанциите. — Контрабандисти на хероин от Златния триъгълник. Севернокорейци. Нашите мафиоти от Якудза и от време на време по някой откачен фанатик. Обичайният персонаж.

— Все мой тип хора. Това осмисля живота. Днес ще се върна, за да се разходя из чакалните, и може би ще се опитам да вляза в складовете за храна. А утре сигурно ще пробвам подземните товарни складове.

— Искаш ли придружители?

— И още как. Разбира се.

— Добре. Отдавна не съм играл такива игри с вас, американджин^[14] задници.

— Не работиш ли с „Червената клетка“, когато са тук?

— Да. — Безстрастното лице на То Шо се смръщи. — Само дето вече не идват толкова често.

Знаех за какво говори. Слуховете достигнаха до мен, докато бях в затвора. Тюлените говореха предпазливо, защото телефонните ми разговори се подслушваха, но можех да чета между редовете. Командването не беше както трябва. Вече никой не воюваше за хората. Постът на командващия офицер се превърна в поредното място за отбиване на номера по пътя към адмиралската звезда. Не можеха да се поемат никакви рискове. Пътуванията бяха сведени до минимум, обучението не се водеше както трябва — само и само да се пестят пари. Гледаха да са в безопасност и прецакваха хората си.

То Шо изпука кокалчетата на пръстите си.

— Знаеш ли, че повечето пъти правят упражненията си на компютър — разиграват военните игри на екрана. А когато им се удаде

възможност да излязат, трябва да носят униформи. Ризи тип поло с надпис „Червена клетка“ и черни шапки с някаква емблема.

— Глупости.

Как, по дяволите, ще могат да си вършат работата така? Идеята за „Червената клетка“ беше да прониква и използва слабостите на съоръженията, както биха постъпили истинските терористи.

— Да, глупости са, но сега работят така. Остана единствен взвод. Знаех това.

— И само двама от твоите хора — Ники Гръндъл и Чери Ендерс.

Гръндъл и Ендерс наистина бяха мои хора. Мои стрелци. Бях ги превърнал от начинаещи попови лъжички в ловци водолази. Избрах ги за „ТЮЛЕН-6“. След това ги доведох в „Червената клетка“.

— Те са каймакът.

— Може би. Но напоследък не правят много неща. Всъщност, Дики сан, ти засрами твърде много командири на бази.

— Такава ми беше работата.

— Да, но я вършеше доста добре.

Имаше право.

— Да, но сега си отвън. Пенсионирани. „Червената клетка“ все още куцука напред.

— Зная. Понякога си мисля, че не е зле да се върна във Военноморските сили само за да отида със стрелците си на една голяма, сериозна операция.

— Е?

— Е, тогава се осъзнавам.

— Умно, Марчинко сан. — То Шо допи кафето си. — Е, какво ще кажеш да идем до града и да ти вземем един „Грок“, а може и да планираме нещо за престоя ти. Например вечеря, после посещение на един-два бара. Предполагам, че имаш огромна сметка за разходи.

— Правилно предполагаш. — Извадих една пачка йени, дебела пет сантиметра, и сложих седемнадесет хиляди на масата. — Това би трябвало да утоли апетита ти.

— По-добре остави още две хиляди и петстотин — каза То Шо. — Леля Джемайма вече не е евтина.

[1] Бабуна, гърбица на пътя за намаляване на скоростта. — Б.пр.

- [2] Латинско наименование на вълк. — Б.пр. ↑
- [3] Трите прасенца — английска народна приказка, в която лошият вълк пухти, духа и събаря къщичките на прасенцата. — Б.пр. ↑
- [4] Merde — лайна (фр.). — Б.пр. ↑
- [5] Шеговито наименование на ширитите, украсяващи козирките на генералските и адмиралските фуражки. — Б.пр. ↑
- [6] Американска телевизионна компания. — Б.пр. ↑
- [7] Международно летище в Берлин. — Б.пр. ↑
- [8] Залив в Южнокитайско море, където на територия на Филипините се намира най-голямата военноморска база на САЩ Субик Бей. — Б.пр. ↑
- [9] Довиждане (яп.). — Б.пр. ↑
- [10] Добро утро (яп.). — Б.пр. ↑
- [11] Чужденец (яп.). — Б.пр. ↑
- [12] Име на сладък сироп за палачинки. — Б.пр. ↑
- [13] Древен китайски философ, автор на трактата „Изкуството да побеждаваш“. — Б.пр. ↑
- [14] Американски (яп.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА ВТОРА

От хотела до службата на То Шо се стигаше за двадесет минути пеша. Скъсихме пътя през задни улички. Минахме покрай няколко общински и национални правителствени сгради, небостъргачи, модернистични кули с канцеларии и главни кантори на корпорации. Трудно си пробивахме път през тълпите от хора, тръгнаха на работа. Дори най-добрите карти не могат правдиво да предадат лабиринта от улици и булеварди в Токио. За кръглоок като мен, който е бил в Токио само шест пъти и доста трудно се е оправял с няколкото улични знака, най-доброто беше да се опитвам да запамята някои ориентир и да се движа по тях.

На юг от парк „Хибия“ свихме по една алея зад пресцентъра „Нипон“ и после зад още един ъгъл. Шестетажна сграда без прозорци блокираше пътя ни.

— Заден вход — обясни То Шо. Пъхна ключ в една сива стоманена врата, отвори я и ми направи път.

Влязохме в слабо осветен коридор, боядисан в същия гадно зелен цвят като полицейските участъци в Ню Брънсуик, щат Ню Джърси. Става дума за времето, когато редовно бягах от училище, а полицаите ме прибираха и ми създаваха неприятности. То Шо ме поведе нагоре по стълбите. Изкачихме три етажа, после минахме край дълга редица малки канцеларийки — по-скоро кубчета, — където много японски полицаи работеха, набираха безкрайната си информация в компютри, разговаряха по телефони и размесваха тестета хартия. Слязохме по друг коридор през верига от пропускателни пунктове на охраната, стигнахме ново стълбище и изведнъж се оказахме там, в стаята на „Куника“.

Стените бяха накичени с организационни графици, снимки на мутрите на японски престъпни семейства, както и националните и международните терористични организации. Един афиш на „Хеклер и Кох“ разкриваше уменията на английските командоси с автомати МП-5, когато нападнаха иранското посолство в Лондон през 1980 г. Голяма черно-бяла снимка в рамка показваше норвежки скутери

„Ягерс“ по време на високоскоростно проникване по вода в територията на противника. Четирима тюлени с готови за стрелба автомати М-16 и МП-5 красяха американски афиш за набиране на кадри за армията. Имаше почетни значки и спомени от антитерористичните взводове GSG-6 на хер генерал Рики Вегенер от Германия, една доста голяма емблема на Insursari, италианските водолази от Ла Специя на Лигурийския бряг — ненормални, готови за стрелба рунтави задници, — както и два щика от френските нападателни групи GIGN^[1].

Сбърчих нос. Долових познатите остри миризми на препарати за почистване на цеви и на пот, усетих напрежението. Двама стрелци, току-що завърнали се от стрелбището с пушки за борба със снайперисти, с матови, непромокаеми черни куфари „Пеликан“, които все още смърдяха на барут, започнаха да се събличат. В ъгъла някакъв младок в тесни гащи от спандекс^[2], яке без ръкави и кожени ръкавици вдигаше тежести и пухтеше под сто и тридесетина килограмовите плочи. Доста се беше изпотил.

Изведнъж ме обзе някакво носталгично чувство. Това място на другия край на земята много ми напомняше за дома. Изглеждаше и миришеше по същия начин, а в него дори витаеше същият дух, както в съблекалнята на „Червената клетка“ до Вирджиния Бийч. Заковах се на място и дълбоко поех дъх.

Господи, как ми липсваха моите стрелци. Пред никого досега не бях го признавал. Нито в затвора, нито по-късно. Моите мъже ми липсваха — ужасно много. От всичко, което Военноморските сили ми направиха, най-жестокото беше, че ми отнеха момчетата. Безцеремонно ме отстраниха от командния пост — най-напред от „Шестицата“, а три години по-късно и от „Червената клетка“. След прибързаното ми уволняване двете групи бяха поверени на командири, които караха момчетата да се съобразяват със системата. Така превърнаха моите ефикасни нестандартни воители в обикновени моряци, които биваха разбивани и загиваха в Гренада, Панама и на други места.

Още по-лошо, бяха разделили хората, за да разрушат единството на групата, което бях изграждал, налагал и подхранвал. По време на съдебния процес дочух, че моите старшини са разпръснати, за да не

могат да работят, както ги бях учил, за да не предават опита си на новите поколения тюлени.

— Добре ли си? — Ръката на То Шо легна на рамото ми.

Кимнах.

— Да. Добре съм. Приятно е отново да видиш тълпа упражняващи се трупове.

— Хлапетата са много свестни.

— Така изглежда.

— Ела. — То Шо ме побутна към вратата, поведе ме надолу по застлания с килим коридор и ме вкара в стая с размери метър на метър и осемдесет. — Добре дошъл в новия си дом далеч от дома.

Огледах се. Нямаше прозорци. Мястото едва стигаше за малко бюро, два стола и малка библиотека. То Шо издърпа чекмеджето на бюрото си и сложи един примитивен пистолет „Глок“ върху огромната попивателна.

— Това е за теб.

Посегнах към оръжието, но той го закри с ръка.

— Не бързай, Марчинко сан. Има две условия.

— Какви?

— Първо, ако отидеш някъде и решиш да използваш това, извикай ме за компания.

— Няма проблеми, Тош.

— Добре. Нямам нужда от неприятни изненади на този етап от кариерата си. И още... — Той извади екземпляр на „Свирепия“ от бюрото. — Трябва да подпишеш това.

На карето с цената се виждаше, че я е купил от книжарницата на аерогарата и е дал осем хиляди и петстотин йени — повече от шестдесет и пет долара, а тя струва двадесет и два. За японски полицай, макар и лейтенант-инспектор, това е цяло състояние.

Бях трогнат. Надрасках подходящо нецензурно посвещение и бутнах книгата обратно. В замяна той ми подаде пистолета.

Изтеглих затвора и го застопорих, за да проверя дали няма патрон в цевта. Извадих празния пълнител и натиснах бутона за освобождаване на затвора. Пистолетът се затвори с приятно щракване. Стрелях на сухо. Лекият спусък ми хареса. Бързо разглобих пистолета. Проверих дали повърхностите му не са прекалено обилно смазани. Проверих цевта, ударника и изхвъргача. Всичко беше отлично. Отново

го сглобих, пъхнах пълнителя на мястото му и пак дръпнах спусъка, за да поставя оръжието в безопасно положение. Спусъкът беше лек като коприна — усещането е страхотно. Вероятно и стрелбата му е лека.

— Добър механизъм, То Шо. Суки десу. (Харесва ми.) — Наведох глава — традиционният японски жест на уважение. — Домо аригато. — Благодаря ти. Страхотен спусък.

То Шо кимна в отговор.

— До иташи машините. (Няма защо.) Да. Обикновено „Глок“ като този има по-тежък спусък. Но това е модел за стрелба по мишени — по-лека версия. Купих няколко и накарах нашия оръжейник да ги монтира. Разликата се забелязва веднага, само дето може би ще изпаткаш шест куршума вместо два, защото стреля твърде леко.

— Няма такава опасност. — Пъхнах пистолета в колана си. Пасваше ми отлично. — А сега, с какво ще стрелям, ако поискам да очистя някого, или само ще трябва да размахам това пред лицето му и да кажа „Банзай“^[3]?

— А, разбира се. — То Шо вдигна телефона, натисна три копчета и изляя в слушалката. След миг някакъв младок с пънк прическа, кожени джинси, тениска с надпис „Ралф Лорийн“ и кожено яке на мотоциклетист в стил „Елвис Пресли“ влезе в стаята. Поклони се на То Шо, подаде му кутия с патрони и още един пълнител, каза нещо на японски и излезе.

— За теб.

В кутията имаше петдесет патрона „Блек Тейлър Уинчестър“ — полицейски тип. Те можеха да отхвърлят човек назад. Не бяха добри колкото ръчно направените патрони, които използвахме в „ТЮЛЕН-6“, но щяха да свършат работа.

— Кое е това хлапе?

— Йокошика — Йоки. Работи по баровете. Има места в Акасака, „Тангиру“ например, където изпълняват музика от 50-те и 60-те години. Това е най-новата дивотия. Коктейли и бира „Будвайзер“, джубокс, който свири песни на „Бийтълс“, „Бийч Бойс“, „Хърманс Хърмитс“ и „Дион“, а в тоалетните се върти яка търговия с наркотици. Наглеждаме ги.

— Сериозен проблем ли са наркотиците?

— Расте. Показателно е за това, което става тук. Е, да си призная, Дик, ние губим облика си и се превръщаме в поредната западна нация

с всички свързани с това проблеми — наркотици, социални помощи, всичко.

— По дяволите, То Шо, не си ли прекалено сприхав само заради няколко места за бърза закуска и няколко компактдиска със записи на Елвис?

— Не става дума просто за „Макдоналдс“ на площад „Гинза“ или „Дисниленд“ в „Нарита“. Или пък за рокендрола, дънките „Левис“ или клубовете на 50-те години. Нещата са по-сложни. И опасни.

— Е, То Шо, изпадаш в крайност.

— Може би е време да станем малко крайни. Виж какво, Дик, дълги години сме били изолирани, самостоятелни, монолитни. Сега сме една космополитна свръхсила, а аз не съм сигурен, че това е добре. Японското общество е като гъба, която е попила малко повече от лошото.

— Не само у вас е така.

— Да, но аз се тревожа за Япония.

— Точно ти си доста западна личност.

— Вярно е. Но съм закърмен с класическата японска култура. Имам втора магистърска титла по японска философия и история от университета в Киото. Два пъти седмично изучавам кендо — изкуството на сабята — и други класически бойни изкуства. Тези неща промениха светогледа ми. В някои отношения ние трябва да бъдем като Запада — например в моята работа. Но в други — не. Всъщност трябва да върнем часовника с няколко години назад.

И всичко това от випускник на Нотр Дам, който обичаше бира „Куърс Лайт“? Бях смаян:

— То Шо...

— Дори тук, в моя отдел, нещата са други. Хората ми работят по дванадесет часа шест дни в седмицата. А според правителството трябва да им дам по два почивни дни всяка седмица и да работят само по десет часа дневно.

За мен и това беше робия.

— Какво му е лошото на това работно време?

— Те ще загубят своята японска същност — тъжно каза То Шо.

— Своята какво?

— Своята японска същност. Душевността си. Онова, което ни прави по-различни от останалите.

— То Шо...

— Ти си гайджин — прекъсна ме той с тъжна усмивка, — която хвърляше сянка върху лицето му. — Не можеш да разбереш. — Докосна сърцето си. — То е тук. Тук е ключът към душите ни. — Лицето му се превърна в маска, зад която не исках да надниквам.

— Както кажеш — отговорих.

Облакът се разсея.

— Добре — обади се То Шо. — Кажи ми какво искаш да правиш в „Нарита“. Ще вземем кола и ще се забавляваме.

* * *

Вместо кола взехме супа с фиде в едно семейно ресторантче на ъгъла на полицията. Изсърбахме по една ситна паничка супа, деликатно подправена с чесън и малко соя. Щях да поръчам втора, но мама сан зад бара вече бе наляла чая. Отбихме се за малко до хотела, за да взема някои неща, а след това се отправихме към станцията „Уено“, за да се качим на експреса „Кейсей“ за летището. Японските влакове са бързи, чисти и — като се има предвид колко струва едно такси до „Нарита“ — евтини. Платихме хиляда шестстотин и петдесет йени за билет — малко повече от тринадесет долара. Кимнах към входа за експреса. То Шо поклати глава. Разбираше. Багажите се проверяваха, но не съвсем щателно.

Това беше повод да си припомня една от най-големите слабости на пътническите кораби — не преглеждаха багажите на борда. Дори да сложиш мина в куфара си, никой няма да я открие, докато не стане твърде късно. Същото беше и във влака. Правеше се проверка на багажа, но тя беше повърхностна. Записах си това в тефтерчето, което носех в джоба на якето си.

Разходихме се из шестте вагона на влака, но през повечето време с долепен нос до прозореца гледах към нескончаемия мегаполис, наречен Голямо Токио, който летеше покрай мен с 60 мили в час. Пристигнахме в „Нарита“ тридесет секунди преди обявеното по разписание време.

Тук се разделихме с То Шо. Той щеше да наблюдава, докато аз щях да се заема с истинското зяпане и промъкване. Така щеше да има

възможност да види как нихонджин — японците — реагират на този едър, грозен и брадат гайджин.

Веднага разбрахме, че тук не ни очакват добри новини. Ето ме с пистолет с резервен пълнител и куфар, натъпкан с експлозиви. Но, изглежда, защото съм кръглоок, полицаят под наем ми кимна приятелски и ми махна с ръка да минавам през бариерата към автобусите, с които пътниците отиваха до главния терминал в другия край на летището. Слаб две на този човек.

Полицаят на портала също получи двойка — махна ми да минавам, въпреки че претърсваше японците. Видях как по лицето на То Шо се изписа отвращение. Повече от очевидно беше, че независимо от всичките подсещания за идването ми, а да не говорим за импровизираните експлозивни устройства, които оставих след себе си предната вечер, персоналът от охраната все още не схващаше положението.

Оставих куфара си до едни кофи за боклук и отидох до телефоните на пет метра от него. Ще се опита ли някой да го открадне? Ще направи ли впечатление на полицаите под наем? И на двата въпроса — отрицателни отговори. Десет минути по-късно взех куфара и продължих.

Преди да дойда на летище „Нарита“, имах информация, че то се охранява от петстотин души по двадесет и четири часа в денонощието. Нима всички те спяха? Щом като присъствието ми не погъделичка ничии сетива, значи спяха. Отношението им беше лошо — пренебрежително и самодоволно.

Нормално за директори на охраната — обикновено бивши полицаи или, с други думи, тесногъзи, сковани, тъпи бюрократи. Те пък наемат на работа идиоти, съгласни да работят за минимална надница, и изобщо не си правят труд да ги обучат както трябва.

Какво доказателство имам ли? Представям на вашето внимание, господин съдия, списък с отвлечени или взривени самолети, дълъг колкото осемдесет и седем сантиметровата ми ръка, започващ с ТУА 847 и „ПанАм“ 103. Може би терористите щяха да бъдат спрени, ако по авиолиниите и летищата имаше по-добра охрана.

Само две авиокомпании — „Ел Ал“^[4] и „Суисер“^[5] — непрекъснато обучават и изпитват персонала от охраната си. През

последните години броят на отвлечените самолети от тези компании е нула.

И тук урокът свършва.

Не е необходимо да ви обяснявам, че куфарът с бомбите все още беше непокътнат. Какво да го правя? Можех да го поставя в гардеробната и да оставя часовникът да го взриви от само себе си. Или пък да действам по-изтънчено — да използвам запалително приспособление с дистанционно управление и да предизвикам жертви в мъжката тоалетна или в някой от многото барове и ресторанти на мецанина.

Въпреки полицаите, тайните агенти, войниците от японските отбранителни сили и охраняваните пропуски аз се мотаех наоколо с пистолет на кръста. „Нарита“ се нуждаеше от метални детектори на всички предни врати. Ние с То Шо знаехме, че това едва ли ще стане.

Но за момента не то беше най-важното. Трябваше да решим къде да оставим куфара с бомбата така, че да нанесем най-големи щети.

Събрахме се и отидохме в един бар, където поръчах две напитки „Кири“.

— Време е да сложим някъде тази малка играчка — казах. — Имаш ли идея?

— Ти какво мислиш?

Предложих зоната за получаване на багажа.

— Прекалено открито е — отговори То Шо. Отхвърли и гардероба и съблекалните.

— Какво ще кажеш да ги ударим така явно, че изобщо да не разберат какво става?

— А?

— Мисля за един полицай под наем.

— Страхотно. Краставици на краставичар. — То Шо се изсмя силно.

Да, идеята беше страхотна. Поиграх си с часовника, докато си сръбвахме напитките, а след това занесох куфара — заедно с импровизираните димни бомби и часовника, нагласен за двадесет и пет минути — до стаята на ръководителя на полицаите под наем. Почуках. Никакъв отговор. Влязох.

— Ало?

Никой не отговори. Огледах стаята. Беше празна. Естествено — в края на краищата вратата бе отворена.

Видях снимката си на едно табло за съобщения, а под нея бележка, надраскана на японски. Някой беше оставил портфейла си на бюрото. Прибрах го в джоба си. След това пъхнах куфара до бюрото. Всичко бе толкова просто. Точно като навремето, през шестдесетте, когато бях водолаз и провеждахме така наречените учения „Зулу 5 Оскар“ или З/5/О на пристанището в Норфолк.

З/5/О бяха упражнения по бягство от плен, по време на които водолази като мен се опитваха да закачат мини по дъната на кораби, докато екипажите им се опитваха да ни заловят на *flagrante delicto*^[6], или още известно като прекъснато сношение. Колкото и да се стараеха, никога не ни хващаха. Защо? Защото офицерите, точно както и отговорниците за охраната в „Нарита“, бяха идиоти. Те крещяха и викаха, но никога не предоставяха истински стимули на хората си (например двадесет и четири часов отпуск) да ни хванат.

Тук, в „Нарита“, нещата изглеждаха както в Норфолк преди тридесет години. Офицерите не мотивираха срочно служещите и това си личеше. Искате пример? Добре. Сигурността ви зависи от хората от охраната, които обслужват детекторите за метал и рентгеновите машини, нали така? Добре. А колко им плащат на тези хора? Минимална заплата.

В такъв случай как можете да ги мотивирате? Аз бих им дал една голяма, тлъста премия за всяка заловена контрабандна стока. Но за повечето авиокомпании това разрешение е твърде просто. Те викат и крещят. Е, в резултат на хората от охраната не им пука на ръждивата пишка дали аз нося дипломатическо куфарче, пълно с хартия, или диплонападателно куфарче, пълно с гранати.

Включих часовниковия механизъм и затворих куфара. Е, може това да им послужи като урок. Майната ви, задници такива.

След по-малко от две минути се върнах в бара. Дадох портфейла на То Шо, пресуших бирата си и се изправих. — Време е да започна тараша. Пази ми мястото.

Докато То Шо гледаше, аз отключих една брава и слязох два етажа по-надолу в магазина. Вдясно от мен се намираше рампата, идваща от товаро-разтоварната платформа. Камионите преминаваха по нея и доставяха товара си. Встрани се виждаха и две врати за асансьор

— и те не се заключваха. Това означаваше, че всеки може да се качи. Надолу по коридора от лявата ми страна се виждаха карантинната зона и съблекалнята за работниците.

Главните кухни се намираха точно срещу мен. До тях се стигаше през две пневматични врати. Бутнах едната и влязох. Удари ме струя студен въздух. Температурата сигурно беше с двадесет и пет градуса по-ниска. Ако не друго, то тук поне няма салмонела. Навсякъде имаше бели плочки и ярко флуоресцентно осветление със зеленикав оттенък. Напомняше ми кухнята на затвора в Питърсбърг. Е, време беше да започна да шетам. Тръгнах към големите хладилни шкафове, където възнамерявах да оставя лепенката си с надпис „Марчинко терористът ви пожелава приятен ден“, но един готвач, наподобяващ борец сумо, с бяла престилка и готварска шапка, ме спря, преди да направя и две крачки. Носеше сатър от свръхголемите номера.

— Сумимасен?

— Моля?

— Уакаримасу канихонго^[7]?

— Ейго... английски — казах, — не японски.

— Не може влиза тука — неумоливо каза Сумо. — Не може влиза тука.

Време беше да се хвърли малко прах в очите. Поклоних се. — Казвам се Марчинко — започнах. — Американски журналист съм и пиша книга за приготвянето на храна за авиолиниите в Япония.

— Ооо.

— Хай. (Да.)

— Ооо.

— Бихте ли ми показали мястото? Ще ми се да разгледам. Вчера посетих „Ханеда“. — Това беше другото токийско летище — по-малко и много по-близо до града.

Сумо поклати глава и обясни на накъсан английски език, че за да разгледам магазина, трябва да говоря с ръководството на летището. Освен това ми обясни, че ще се нуждая от здравно удостоверение.

— Заразяване много лесно в противен случай.

Заведе ме обратно до стълбите и отвори вратата. Чух как заключи два пъти след мен. Този човек ще получи шестица в доклада ми.

Върнах се в бара на чакалнята. То Шо се беше преместил на два стола, откъдето се виждаше по-добре стаята на охраната.

Погледна часовника си.

— Скоро трябва да гръмне.

Три минути по-късно дочухме приглушен гръм, вратата се отвори рязко и видяхме гъст жълт дим. Шестима полицаи под наем изпъзяха, кашляйки, в претъпканата чакалня. Нададоха викове и крясъци, а след няколко минути полицаи, войници и хора от охраната се надвикваха и се опитваха да разберат какво, по дяволите, се е случило с тях и кой е виновен.

След малко двама души със сини униформи, кислородни апарати на гърбовете си и пожарогасители в ръце си пробиха път през тълпата и влязоха в стаята. То Шо се засмя на бъркотията в залата.

— Какво осиране!

* * *

Тършувахме и вилняхме още час. Независимо че летището бе вдигнато по тревога, на нас ни беше абсурдно лесно да проникнем в така наречените „сигурни“ зони. След моя доклад щяха да падат глави.

Двамата с То Шо взехме влака за града. Искаше да прекараме останалата част от деня в любимите му барове, но аз го убедих да ме остави и хванах такси до хотел „Окура“, взех душ, за да събера мислите си, а после написах друга дълга телеграма до О’Баниън. Към пет часа се замъкнах в бара-градина, където седях, наблюдавах залеза и пиех своя „Бомбай“. Седях до седем и половина, когато ме заговори нещо дребно, хубаво, русокосо и австралийско. Не знам точно защо, но австралийките просто ме обожават. Може би заради начина, по който казвам Шийла^[8]. Може би смятат, че приличам на коала. Може би им напомням за дома. Или пък всичко е от обещанията, които давам. Както и да е, половин час по-късно вече бяхме в моята голяма японска вана с тройна доза саке, донесена от бара, а аз щурмувах планината Сурибачи^[9] и крещях „Банзай!“

В 0,00 часа — или за вас цивилните, в малките часове, когато ви се ходи по малка нужда, — след като бях изпуснал налягането, отново

се намирах в любимата си канавка, облечен в любимите си черни дрехи, измръзнал и мокър, чаках и гледах.

Извадих пистолета от джоба си, проверих пълнителя и вкарах куршум в цевта. По-добре да си в безопасност, за да не съжаляваш после. Изведнъж загреях, че не съм стрелял с този пистолет, но пък беше в идеална форма, пък и, по дяволите, какво е животът без някоя и друга изненада? След това се сетих за То Шо — о, мамицата му, не му се бях обадил. Е, така е по-добре. Защо да го карам да стои буден цяла нощ, след като може би е в леглото и се гушка с жена си, или каквото правят японците там.

Повозих се на един камион за доставка на кока-кола, като се метнах на задната броня, докато шофьорът набираше кода си за достъп, и се държах здравата, когато подскачаше по „спящите полицаи“ по рампата към подземните магазини. Той паркира близо до асансьорите за чакалнята и се досетих, че се намираме точно под главния терминал — идеално място за пет кила експлозив Ц-4. Поставих едно импровизирано експлозивно устройство, което да гръмне при отваряне на вратите на асансьора, и залепих наблизко една лепенка. След това тръгнах покрай редица шахти, дълбоки два метра и с двуметрови стени над земята. Там шофьорите паркираха и презареждаха електрокарите за извозването към горния етаж на багажите и пакетите по неколкокилометровото подземно шосе. Надничах и опипвах багажа, паркиран между етажите, и стигнах до товарната зона за кратък престой, за да направя поразии и там.

Придвижвах се покрай стените от една шахта до друга, като се възползвах от сенките на сандъците, контейнерите и мотокарите. Трябваша ми три часа, за да измина около хиляда метра по подземния път, като търсех в шахтите следи от крадци на дребно. Нямах нищо. Залепих на сандъците лепенките с пожеланието за приятен ден, заредих седем импровизирани експлозивни устройства, всяко от тях с различен механизъм за задействане. Майната ви, типове от охраната.

Към четири сутринта стигнах до най-отдалечената платформа за заминаващите товари. Заковах на място. В отсрещния край на помещението се виждаше светлина на фенерче и се чуваше драцене на дърво по бетона. Косата на тила ми настръхна. Тръпки полазиха по тялото ми — прелестна смесица от страх, предчувствие и напрежение. Точно така се чувствах по време на първия си престой във Виетнам и

при първия си скок от десет хиляди метра — мистично усещане за страх, примесено с радостта, че все пак можеш да свършиш някаква работа. Най-после се бях натъкнал на нещо неочаквано. Тръгнах напред сантиметър по сантиметър, за да видя какво става, внимателно заобиколих купчина двуметрови контейнери и продължих към мястото, откъдето идваше шумът.

Присвих очи към слабата светлина. По шума можеше да се предположи, че някой мъкне тежки сандъци. Не разбирах защо не използват мотокарите, които видях на главния вход — освен ако не искаха да привличат внимание... Бавно се приближих, за да мога да ги различа — четирима мъже си говореха нещо и обработваха с лост един сандък.

Гледах няколко секунди и се питах дали ограбват входяща пратка, или слагат наркотици в контейнер за експедиране. Приближих се още и изведнъж техните гласове ми подействаха като удар с палка. Майчице! Тези не бяха японци, а корейци.

По дяволите! Корейците са хора без чувство за хумор. Нула. Хич. Изобщо. Но и как ли да го имат? Те я карат само на кимчи — отвратителна смес от кисело зеле с чесън, гарнирано с люти чушки, изсипано в глинено гърне и заровено в земята да се разлага като труп, където остава да ферментира с месеци. Невъзможно е да ядеш кимчи и да имаш чувство за хумор.

Сниших се и изтичах по пода, за да се приближа. Но не бях сам. Мистър Мърфи, прословут със своите закони, се беше промъкнал зад мен в тъмното и както си пълзях, закачи крака ми в дръжката на една количка. Тррряяяс! Дръжката удари по пода като камбаните на Биг Бен^[10]. Майната ти, Дики!

Корейците се извърнаха към мен и откриха огън. Направих същото. Вдигнах пистолета. Не бях стрелял, откакто бях влязъл в затвора, но какво толкова, мамка му. Казват, че стрелянето е като карането на велосипед.

Първият от тях се спусна към мен, но аз го проснах с двойно почукване по спусъка. От мястото, където се намирах, и от начина, по който анусът ми се сви, прецених, че това беше попадение в корема му с последващо вдигане на мерника и удар във врата. Дали внезапно нахлулият адреналин ме накара да стрелям и да си плюя на петите? Всъщност има ли значение? Кучият син бе мъртъв.

Сърцето ми затуптя с около сто километра в час. Изтърколих се надясно, за да привлека вниманието им. Номерът мина — парче дърво се пръсна някъде над главата ми и напред и вляво от себе си видях пламъка от една цев.

Априлска шега, смотаняко. Отново се претърколих и се изправих на коляно. В полумрака мерникът на пистолета ми се виждаше като три зелени точки.

Готово. Кимчиядец номер 2 се намираше на шест метра от мен точно в центъра на мушката ми, а кръглото му лице беше смаяно от това, че брадатият гринго нинджа го е прецакал и трябва да се срещне с предците си.

— Да ти го...

Дръпнах спусъка три пъти и го отхвърлих две крачки назад. Дупките в гърдите му бяха подредени в триъгълник. Майната ти, заднико...

Претърколих се отново и ударих рамото си в бетона. Започнах да търся скривалище, като продължавах да стрелям като луд. Някакъв рикоширал куршум прелетя твърде близо до мен и почувствах на бузата си нещо мокро. Нямаше време да проверявам колко е дълбока раната. Просто трябваше да се движа и да стрелям. Мамка му! Пълнителят ми се изпразни. Протегнах ръка, за да извадя от джоба си резервния.

По дяволите! Къде е пълнителят, дяволите да го вземат? Опипах се и ругаех.

Паузата трябва да е предизвикала у тях жажда за успех или някакъв друг синдром „камикадзе“, защото чух силно трополене на крака, а в следващия миг един от ония се нахвърли върху мен. Виждах бялото на очите му, когато в пълен галоп той заобиколи един сандък. Ръката му стискаше петдесетсантиметрова щанга. Пистолетът ми все още беше празен.

В мига, в който оня кимчиядец ме нападнаше, ми се стори, че чух вулгарното ръмжене на моя стар шеф от взвода за подводна диверсия, старши помощник при оръдията Евърет Е. Барет.

„Не се прави на шибан смотаняк с тия меки пръсти, Марчинко. Вземи шибания пълнител. Сега го вкарай в шибания пистолет, освободи шибания затвор и застреляй тоя кучи син. И не се осирай.

Казах, застреляй кучия син, Марчинко, смотан лайномозъчен идиот със скапани топки и малка пишка. Смотан смрадлив гъз такъв!“

Стори ми се, че измина цяла седмица, но най-после шибаните ми потни и нещастни пръсти стиснаха пълнителя, изтеглиха го от джоба, фраснаха го на мястото му, освободиха предпазителя и застреляха кучия син. Всичко това за около секунда и половина.

И нито миг повече. Когато бях заредил и вече бях готов за стрелба, той се намираше почти отгоре ми. Налиташе като бик. Лицето му бе разкривено от гняв или злоба, а може би и от двете. Държеше нож, с който целеше в очите ми, а в гърлото му се таеше вик. Дори нямах възможност да вдигна оръжието. Само можах да стрелям от клекнало положение и да се надявам да падне като камък, мамицата му.

Толкова лесно беше да се натиска спусъкът, че вкарах пет куршума в тялото му, преди да мога да се спра. Мамицата му, недей да си хабиш куршумите, задник такъв! Ами ако имат подкрепления отвън? Какво щях да правя тогава? Да си размахам гущера срещу тях ли?

Кимчиядец номер 3 бе убит, но продължи към мен по инерция. Убягнах от острието и го ударих в лицето с пистолета, за да го отметна от себе си. Спря да мърда. Преобърнах го и стрелях отблизо в главата му, за да съм сигурен, че е мъртъв. В края на краищата, ако има нещо неясно, не го оставяй така. Набързо го огледах. Бях улучил дясното му бедро, след това слабините, сърцето и рамото. Стрелях, без да се прицелвам — просто на късмет.

Дойде ред на кимчиядец номер 4. Вдясно пред себе си забелязах раздвижване. Видях, че се промъква към главния коридор на петнадесетина метра оттук. Опитах да се прицеля, но бях толкова превъзбуден, че треперех. Опрях ръката си върху най-близкия сандък, прицелих се и изстрелях серия от три контролирани изстрела към корееца, който бягаше към светлините на коридора. Контролирани изстрели друг път. Само един улучи, но оня продължаваше да бяга. Довиждане.

Разбира се, застрелях го в гърба. Не се гордея с подобни неща. Изстрелът в гърба си е изстрел и независимо дали според вас е честно или не, той има ефект — убива врага.

Строполих се изпотен, кървящ и разтреперан. И както си лежах на студения бетон, осъзнах, че всичките ми тренировки по стрелба в стресово състояние в „ТЮЛЕН-6“ сега се отплащаха. Не помня колко пъти съм тичал през стаи, пълни с мебели и сандъци, колко пъти съм стрелял по движещи се мишени и съм удрял старите си крака и крехки лакти в остри ръбове, за да докажа на моите тюленчета колко е важно да стреляш точно когато си възбуден до крайност и сърцето ти ще се пръсне, а и, по дяволите, не знаеш какво те очаква в следващия момент.

Те мърмореха. Оплаквах се, че всичките тези глупости са им ясни и че няма нужда да ги повтарят отново и отново, и отново.

„Да ви го начукам — казвах им. — *Колкото повече кървите по време на учение, толкова по-малко ще кървите в боя.*“ Чувствах, че съм прав, но не можех да го докажа. Но въпреки това го казвах, защото беше съвсем логично.

Сега, задъхан и проснат по гръб в подземната товаро-разтоварна платформа, с кръв, туптяща в ушите ми, си спомних как на чаша студена бира с бойците след напрегнат ден, прекаран в стрелба, аз броях новите си белези и се питах дали всичко това наистина си струва. Тази нощ можех да дам ясен отговор.

Тази нощ бях сам. Sans^[11] подкрепа. Sans приятели, съюзници или други стрелци.

Измъкнах се, защото бях наточил добре острието си по време на тренировките в „ТЮЛЕН-6“.

[1] Groupement d'Intervention de la Gendarmerie Nationale, Френско поделение за борба с тероризма (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Материя, която прилепва по тялото. — Б.пр. ↑

[3] Бойният вик на самураите. — Б.пр. ↑

[4] Израелска авиокомпания. — Б.пр. ↑

[5] Швейцарските авиолинии. — Б.пр. ↑

[6] На местопрестъплението. — Б.пр. ↑

[7] Разбираш ли, за служебни лица (яп.). — Б.пр. ↑

[8] Женско име, което в Австралия е синоним на момиче, жена. — Б.пр. ↑

[9] Планина на остров Иво Джима, където САЩ побеждават японците през Втората световна война. — Б.пр. ↑

[10] Името на часовниковата кула в сградата на парламента в Лондон. — Б.пр. ↑

[11] Без (фр.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА ТРЕТА

То Шо и още шестима дойдоха навреме, за да приберат останките. За по-малко от половин час пристигнаха от Токио — изглежда, с хеликоптер. Всъщност хеликоптерите бяха два, но пътуването си струваше средствата. Оказа се, че тези кимчиядци са севернокорейци, а Съединените щати не признаваха тази страна. И тримата бяха законно в Япония. От документите се разбираше, че всички работят. Единият беше чиновник в севернокорейското посолство. То Шо знаеше за него — агент-разузнавач. Другият беше работник в Токио. Останалите двама имаха фирмени карти на „Мацуко“. Знаех това име и никак не го харесвах. В края на 70-те години „Мацуко“ бяха продали свръхсекретни седемкоординатни фрезмашини на руснаците за милиони долари. Машините, високи колкото двуетажни сгради и с тегло триста тона, дадоха възможност на Съветските военноморски сили да произвеждат единадесетлопатъчни витла за подводници, които работеха толкова тихо, колкото витлата на американските щурмови подводници. В търсенето си на печалби „Мацуко“ завинаги бяха променили съотношението на силите в подводната война.

Преди да се захване за работа, То Шо ме скастри така, че ако го чуеше Ев Барет, би се почувствал горд.

— Тъп задник, лайномозъчен минетчия — започна той, — какво мислиш направи, като гърмя по тези хора, без да ми се обадиш?

След това сам си отговори:

— Осра се — изрева той и завря носа си в моя. — Ти се осра и сериозно накърни авторитета ми. — Направи кратка пауза. — По дяволите, Дик...

Опитах се да кажа нещо. То Шо не искаше и да знае.

— Не ща да чувам нищо, докато не разбере какво, по дяволите, е станало тук.

Поуспокои се, като видя на какво съм се натъкнал. Когато се появих, корейците мъкнеха по площадката контейнер с високоскоростни детонатори — електронни превключватели,

практически същите като критроните — малките, прецизни електронни взриватели, използвани при ядрените оръжия.

Тези тук бяха малки детонатори, каквито се използват за тактически ракети като „Томахоук“. Виждам съм подобни при едно проникване на „Червената клетка“ в складовете на Военноморските сили. Сандъкът носеше безобидния надпис „ЧАСТИ ЗА КЛИМАТИЧНИ ИНСТАЛАЦИИ МАРКА «ЕКМИ»“, а маршрутът, по който е бил експедиран до „Нарита“, представляваше сложна одисея — Лондон, Франкфурт и Рим. Беше лесно да се види, че крайната точка на получаване, указана на многоезичния лист, залепен на едната страна на сандъка, е някаква фирма за електроника в Хонконг.

Очевидно бях прекъснал корейците по време на игра — понгянския^[1] вариант на монте^[2] с три карти, при която детонаторите са асо то в дупката, а благодарение на ловкостта на корейците щяха да се озоват в Северна Корея за използване в някоя ядрена програма, докато празният сандък продължава пътя си към колонията на британската корона.

Двама от тангата все още бяха живи — може би вече не мога да стрелям както навремето — и То Шо нареди да ги закарат под строга охрана в болница, където да ги закърпят преди разпитите. Оказаха ми първа помощ за раната на бузата, а след това двамата с него се върнахме с хеликоптера до Токио и в кабинета му разказах всичко. Обадохме се и на О’Баниън и му обяснихме за приключението ми с тези кондензатори, за да може да информира „Фуджоки“.

Все още бях силно възбуден. Мисълта ми работеше със свръхзвукова скорост. Припомнях си стрелбата и се опитвах да възстановя каквото мога. Но всеки път получавах един и същи сигнал за грешка: „Нещо в тази картина не е наред.“ Просто бях прекалено откачен или уморен, или пък възбуден, за да мога да разбера кой е грешният елемент в картината. Майната ми.

Часът беше 9,00. Един от хората на То Шо ми каза, че фирмата, произвела детонаторите, се казва „Джоунс-Хамилтън“. Седнах на компютъра и си поиграх малко с „Некис“^[3] и „Доу Джоунс“. Открих, че „Джоунс-Хамилтън“ е предприемаческа фирма от Калифорния и си имат често „шушу-мушу“ с Министерството на отбраната, най-вече защото един от директорите ѝ е бил министър там и се казва Грант Грифит.

Смътно помнех името Грифит — имаше нещо мръсничко около него. Сигурно е мошеник, като се има предвид, че изнасянето на ядрени детонатори е незаконно. Докато се правех на Шерлок, накарах То Шо да проследи фирмата за електроника на листа. Беше собственост на някой си Грант Грифит. Нямахме никакви случайности. Този тип беше мошеник.

Обадихме се до Хавайските острови. Когато казах на О'Баниън какво съм открил, той веднага ми нареди да предам всичко по каналния ред. Според него властите биха се заинтересували от новините за ядрени детонатори и участието на бивш министър на отбраната в подобни афери.

То Шо ме закара до американското посолство. Обадих се на военноморския аташе от кабината на постовия морски пехотинец и поисках незабавна среща. Негово кралско височество полковник Бливет Сфинктер-младши, не знам как му беше името, в момента имаше прекалено важни ангажименти, за да ме приеме веднага. И докато чаках, отидох до магазинчето, за да купя за То Шо кашон безмитно уиски „Хейг & Хейг“ в бутилки с вдлъбнати страни като благодарност за пистолета, патроните и моралната подкрепа.

— Смятай го за подкуп — казах му.

Той прибра кашона в багажника на колата си така грижливо, сякаш държеше тленните останки на някой от предците си.

— Разбира се, приятел, знаеш, че ще го приема точно така — отговори той. — Не забравяй, че съм учил в твоята страна и познавам обичаите ви.

Седнахме в приемната на третия етаж на огромната сграда на посолството, наблюдавахме апаратчиците от Държавния департамент, които минаваха покрай нас в раираните си костюми, въртяха палци, поклащаха се на пети и дрънкаха с монетите в джобовете си. Говорихме си и разглеждахме един стар брой на списание „Пийпъл“ — отпреди шест месеца.

Най-накрая след два часа чакане ме пуснаха във валхалата^[4] на Военноморските сили. Аташето, бивш шофьор на кораб, беше в колосана риза, с пръстен от академията и отегчено изражение. Не си направи дори труд да записва. Стоях само десет минути.

Ядосах се. В края на краищата ставаше дума за ядрено оръжие, а тоя само кимаше. Е, майната му. Реших, когато се върна в Щатите, да

се обадя на стария си приятел Тони Меркалди, който работеше в ЦРУ — правеше хубави неща. Той нямаше да остане безразличен към това, което щях да му разкажа. Целунах всички необходими печати и се заклек да пазя тайна, след което бях свободен да напусна Токио.

Е, почти свободен. То Шо ме държа още дванадесет часа.

Обясни ми всичко, докато се разхождахме в парка пред стария императорски дворец, където според него беше почти невъзможно разговорът ни да бъде подслушан.

— Става дума за нещо неприятно, Дик — каза той.

— Карай, То Шо.

Вдигна рамене.

— Виж, имаме проблеми. Най-напред, когато разглобихме сандъците, намерихме три многопосочни устройства за проследяване, работещи в пасивен режим.

— Пратката е била следена? — Това ме порази.

— Да. И, изглежда, тези неща са произведени в Америка.

Дали не се бях намъкнал в игра на „Християните в действие“ — както тюлените наричаха ЦРУ — или на някоя друга агенция?

То Шо каза, че няма дори и най-смътна представа.

— Но зная, че бивш министър на отбраната е въввлечен в това, което ми прилича на операция за незаконно вкарване на оръжия в Северна Корея. Бих искал да го поразпитам и съвсем ясно заявих това на висшестоящите си. Проблемът е, че той има няколко високопоставени приятели тук, в Япония, а те успяват да държат „Куника“ с вързани ръце. Заповедите са много прости. Цитирам: „Прекратете. Точка.“ Край на цитата.

— Това ми звучи като начало на операция по прикриване.

— И на мен така ми изглеждат нещата. Официално ни наредиха да прекратим всичко, но шефът ми не иска да се предаде така лесно.

— Не съм го виждал, но вече започвам да го харесвам.

То Шо се усмихна.

— Един отвратителен старец. Раздразнителен сухар. Независим. Много различен от нормалния японец. Но вдигна рамене, намигна и ми кимна, а аз разбирам езика на жестовете му. Каза, че мога да продължа по случая, но много, много предпазливо.

— И ще го направиш ли? — Ако То Шо смяташе да продължи разследването, аз също исках да участвам.

Всъщност вече бях решил сам да се заема с шибания Грант Грифит, когато се върна в Щатите.

Питате защо?

Хубав въпрос. Отговорът е прост. Вижте. Военноморските сили може и да ме прецакаха, но все пак аз служих в тях повече от тридесет години. Същите тези Военноморски сили ме приеха, образоваха ме, направиха ме водач на няколко смели мъже и ми дадоха възможност да убивам враговете си.

И когато някой проклет юрист милионер започне да прави номера, заради които може да загинат хора от Военноморските сили, аз бих искал да натикам задника му в земята. Край на проповедта.

Погледнах То Шо.

— Е?

— Дик, ще ми направиш ли една услуга. Все още имаш познати с хубави компютри в Разузнавателното управление към Министерството на отбраната на Щатите. Изрови каквото можеш за Грант Грифит и за това какво е намислил и ми го предай.

Не отговорих. Инстинктивно не харесах идеята. Нямах нищо против да поддържам колегиални отношения с То Шо.

Когато ръководех „Червената клетка“, двамата бяхме представители на правителствата си и на тази база разменяхме официална информация. Но сега нямах статут на официално лице. Той искаше да му стана агент, а агентът обикновено е чужденец, който издава информация на офицер от разузнаването. Тук, в Япония, аз бях чужденец, а То Шо — офицер от разузнаването. Мислите ли, че съм прекалено мнителен? Е, мислете каквото си искате, но в края на краищата щях да стана шпионин на То Шо.

И все пак във всичко имаше известен смисъл, ако можех да пораздвижа нещата. Разбира се, нямаше да използвам връзките си в ЦРУ и Разузнавателното управление към Министерството на отбраната на Щатите, за да предавам информация на правителството на друга страна. За това си има дума — предателство.

Но То Шо имаше достъп до информация, до която аз не можех да се добера. Той представляваше официална агенция и можеше да се възползва от това, независимо дали работи по тайна операция или не. А аз? Аз бях пенсионер и бивш затворник. И ако моята информация —

колкото и незначителна да е тя — не беше секретна, то нямаше нищо лошо в това да я споделя с него.

— Дадено. — Стиснахме си ръцете.

* * *

То Шо се постара да ме качи на самолета преди края на деня. Беше успял да потули историята в „Нарита“ и не искаше да се мотая наоколо, ако пресата или някой друг започне да си вре носа. Затова ме закара до хотел „Окура“, промъкна ме и там през пропуска, уреди ми място в първа класа и на вратата ми се поклонил като някакъв шибан самурай от филмите. Гледах го през прозореца. Стоя там, залепил нос за стъклото, докато дръпнаха рампата, изтикаха самолета назад и започнаха да го теглят към пистата.

Както Роналд Рейгън обичаше да казва на Горби: „Вярвай, но проверявай.“ Сайонара, То Шо. През следващите петнадесет часа от директния полет до международното летище „Дълес“ работих на двукилограмовия си лаптоп „Дел“, който О’Баниън ми беше дал, от време на време подремвах и сърбах от напитката си „Дом Периньон“. Докато пишех първата част от доклада си до Блек Джек Морисън, реших, че в края на краищата пътуването бе успешно. Очистих няколко лоши типове, чуках, ядох доста сурова риба и докато се занимавах с моите неща, бях намерил време и за развлечения. Кой казва, че животът не е прекрасен?

Единственият проблем идваше от бившия министър на отбраната, чиято фирма контрабандно изнасяше забранения плод при онези, дето ядат кимчи. Не ме разбирайте погрешно, аз съвсем не съм света вода ненапита. Но както казах, прекарал съм тридесет и три години във Военноморските сили и макар да мисля, че системата вони, вярвам в хората, които вършат цялата работа.

Изключих компютъра, загледах се в мехурчетата на шампанското и се замислих как да проверя този човек.

* * *

В къщата си — вила „Свирепия“, — която се намираше в гората на около шестдесет мили от Вашингтон, намерих списък с телефонни съобщения, дълъг колкото пишката ми. Ето защо пуснах касетата, налях си „Бомбай“ с лед и се заслушах и в двете. Шегувам се. Повечето бяха гадни обаждания от кредитори, злобни заплахи от бившата ми съпруга, молби от децата за пари и обаждания на отбрани приятели, които питаха къде, по дяволите, съм се дянал и кога ще се съберем на чашка „Бомбай“ с клюки.

Най-приятно ми стана от късото и сладко „Да ти го начукам много“ от Ник Гръндъл Гадния. От двадесет и пет секундното съобщение на Ник разбрах, че се обажда от телефонен автомат някъде наблизо — оперативна сигурност, нали разбирате, — но следващия път, когато той и момчетата се озоват във Вашингтон, ще ми се обаждат пак съвсем тихичко. „Животът е ужасен. Командирът ни е абсолютно лайно и всички скучаем, защото вече никой не ни позволява да вилнеем и да стреляме. Спусни един «Бомбай» за наше здраве, капитане. Имаме нужда от това.“

Дявол да го вземе. Очите ми се насълзиха, когато прослушах записа за трети път. Това беше първият пряк контакт с хора от „Клетката“, откакто отидох в затвора. Ник не беше виновен. На бойците диверсанти от Военноморските сили, които сега наричат Група за разработване на специални методи за бойни действия в тила на врага, или ГРСМ, им бяха заповядали да не общуват с мен. Командирът на ГРСМ, капитан на име Дом Мъшър, известен като Лигльото, беше изпратил заповед до всички бойци. В нея се казваше, че всеки моряк, който влезе във връзка с Дик Марчинко, ще загуби разрешителното си да работи в секретни поделения. За онези от вас, които не разбират важността на това, е достатъчно да кажа, че без такова разрешително, тюлените не могат да работят със секретни материали. А почти всички неща, с които се занимават тюлените в ГРСМ, са секретни.

Научих за заповедта на Лигльото по агенция „Партенка“ на тюлените. Дори се шушукаше, че домашните ми телефони се подслушват и пощата ми се проверява. Не зная дали слуховете бяха верни, но предупрежденията свършиха работа. Никой от „Червената клетка“ не ми се обади, нито ми писа. Бяха успели да ме откъснат от мъжете, които бях водил.

Обаждането на Гадния означаваше, че са настъпили промени. Какво ли ще рече това? Кой знае? Пък и какво толкова, нали отново ще мога да се видя с тюлените си.

Накрая следваха осем обаждания от секретарката на нещо, наречено „Алайд нешънъл текнолъджис“. Искаше да разбере мога ли да се обадя във връзка с предложение за лична охрана на шефа на фирмата. След третото обаждане в гласа на секретарката се долавяше нотка припряност. Осмото звучеше направо истерично.

Не изгарях от желание да се обадя. Опитвах се да стоя настрана от охраната на важни персони. Наложих се да работя като бодигард, за да покрия разносните си по адвоката и двете съдебни дела, но се захлех, че никога вече няма да се занимавам с подобно нещо. Обикновено работата е скучна, а тези, които трябва да бъдат охранявани, са задници. Всъщност ставате добре платена бавачка — тарифата ми възлизаше на 2500 долара дневно, — с която се отнасят като с нещо средно между слуга и шофьор. Съпруги на директори са ме карали да лъскам среброто им, а дъщерите им са се опитвали да ме задяват, когато татенцето не ги вижда. Не можеш да пиеш, не можеш да ядеш често, а и работното време е прекалено дълго.

От време на време има и интересни неща и силни усещания, от които на човек му се смразява кръвта. Малко преди да вляза в затвора, бях изпратен в Пакистан, където се представях като атакуващ защитник на директор на фирма, когото местните гангстери искаха да премахнат. Опазих задника му, понаплесках двама лоши типове и ядох най-лютата храна от тази страна на Халапено^[5]. Но в деветдесет и девет процента от случаите човек просто си слага главата в торбата. Е, за много пари, но все пак си вътре.

А пък и достатъчно дълго бях опазвал важни персони във Военноморските сили. През 75-а ме пратиха да охранявам главнокомандващия Военноморските сили адмирал Джеймс Уоткинс по време на пътуване в Централна Америка. Имаше доста заплахи от терористи, но той не желаше да пътува с голям антураж. Освен това ненавиждаше Военноморската следствена служба, която по принцип трябваше да осигурява безопасността му. Затова ме помолиха да оглавя едночленен охранителен отряд вместо десетте лайномозъчни тъпаци от Следствената служба, които обикновено пътуваха с него.

Заминах в униформа, накичен с всичките си медали и отличия. Носех куфарче досущ като на командващия. Неговото беше някаква луксозна марка, като „Крауч и Фицджералд“. Моето пък бе направено от „Хеклер и Кох“, швабските майстори на пистолети. В него се намираще автомат МП-5, а дръжката на куфарчето представляваше спусък. С това устройство не можеше да се стреля точно — освен лоши имаше вероятност да поразя и свои, но аз трябваше да пазя Уоткинс, а не да мисля за разни задници, които ми се пречат.

Автоматът МП-5 не беше единственият ми избор. Всъщност аз представлявах подвижен говорещ оръжеен арсенал. В джобовете си носех различни минигранати, всяка с размерите на топче за пинг-понг и смъртоносна, колкото малка касетъчна бомба. Имах кожена палка, нож и един надежден автоматичен пистолет „Детоникс комбатмастер Марк V“ 45-и калибър, който се побираше в дланта ми. Зад колана си носех гарота. В токата на колана си криех кама. И нито за миг не се отдалечавах от командващия. Вечер го завивах в леглото му, а рано сутрин го събуждах. Спях в съседна стая. Заедно пиехме, ядохме и дори заедно пикаехме и ходехме по голяма нужда. Тогава за първи път по време на престой в чужбина не можах да изчукам нещо, нито да пийна малко вино. Харесвах адмирал Уоткинс. Все още го харесвам. А и първото пътуване премина добре. Но не и второто, третото, четвъртото или петото. Тогава реших, че охраната на важни личности е кофти нещо. Не си струва с това да си вадиш хляба. Не си струваше според мен.

Така че не бързах особено да отговоря на „Алайд“. Свърших доклада си за Блек Джек Морисън и го изпратих по „Федерал експрес“^[6]. Насякох, нацепих и подредих седем кубика дърва, настъргах три кубически метра стърготини, за да покрия градината си, и опразних почти една пета от бутилката с „Бомбай“ във ваната. Освен това включих компютъра и потърсих името на Грант Грифит в системата „Нексис“ и няколко други бази с данни.

Преди не повече от шест месеца го бяха обрисували във „Вашингтон пост“. Статията представляваше поредният подмазвачески минет, според който Грифит е страхотен и шибаните му опити да прокара идеите си за упражняване на въздействие се представяха като служба на обществото. Имаше една по-интересна и ценна статия в „Бизнес уик“, която обхващаше обширната мрежа на

Грифит. Пресних я и я използвах като основа за организационен график.

Обадих се и на Тони Меркалди от ЦРУ и поисках да се видя с него. Срегнахме се в офицерския клуб на военновъздушната база „Болинг“ на Източния бряг на река Анакоста до Вашингтон. Прекарахме заедно два часа, разказах му за пътуването си до Япония и досадата, с която служителите на властта бяха посрещнали откритията ми.

Тони поклати глава.

— Задници — каза той. — Не разбират колко близо са севернокорейците до създаването на бомба. Без да навлизаме в секретните подробности, смятаме, че им остават по-малко от 22 месеца, преди да я направят.

— Какво ги задържа?

— Неща като детонаторите, на които си се натъкнал. Имат кондензатори от Съветите... — Меркалди вдигна очи към небето. — Извинявай. Руснаците. Както и да е, бомбите с кондензаторни детонатори са несигурни. Търсят най-модерни елементи, за да направят съвременни бомби. С електроника. С транзистори. Миниатюрни.

Информацията на Меркалди много добре си пасваше с всичко, което бях видял. Затова споделих с него подозренията си за Грант Грифит. За моя голяма изненада Мерк ми каза, че съм много далеч от истината.

— Той е от добрите, Дик.

— Така ли? Е, тогава защо изпраща детонатори за ядрени бомби, по дяволите?

Меркалди изтърси една троха от униформата си на полковник от Военновъздушните сили.

— Не зная — отговори той. — Но ако Грант Грифит го е направил, то не е без причина.

Обясни ми, че Грифит е помагал на Пентагона при решаването на случай за контрабанден внос на високи технологии в Съветския съюз и е напълно възможно сега да прави същото.

Не бях напълно убеден, но думите на Мерк ме поукротиха. И все пак го накарах да ми обещае, че ще провери и ще ми се обади. Имаше

нещо тъмно около Грант Грифит, което ме караше да се чувствам неспокоен, а инстинктите ми никога не са ме лъгали.

* * *

Изпратих на То Шо по факса купчина изрезки от вестници заедно с известие, че скоро ще му се обадя. После отново седнах над компютъра и започнах да проучвам „Алайд“. Данните бяха оскъдни. Оказа се малка фирма, деветдесет процента от бизнеса ѝ беше свързан с Военноморските сили. Толкова. Вече бяха минали шест дни от последното им обаждане и реших да позвъня на „Алайд“.

Казаха ми, че са заплашили шефа на фирмата с убийство. Предложих им да се обърнат към полицията. Отговориха, че заплахата не е достатъчно конкретна, за да оправдава намеса на полицията. Към мен ги насочил някой от Военноморските сили.

Станах подозрителен. Това не е ли „мухоловка“, както му викат в света на разузнаването — „ужилване“, вдъхновено от Военноморските сили, за да ми лепнат съучастие в опит за убийство?

Обясних на „Алайд“, че не предлагам нищо друго освен закрила. А тя е с отбранителен, а не нападателен характер.

Онзи отговори, че точно това търсят.

Обявих им скандално висок хонорар. Казаха, че са им предлагали много по-високи и им звучи добре. Ритнах се сам и ядосан предложих да се срещна с важната личност, преди да се ангажирам. Може би оня няма да ме хареса. Може би ще го обидя. Може би ще му доскучая до смърт. Може би.

Не исках да си създавам главоболия. Но пък бях останал без пари, а в емигрантското семейство, от което произлизам, всички изкарваха прехраната си с работа. Попитах как се казва.

Казваше се Джоузеф Андрюс. Инженер. Страхотно. Бял протестант от англосаксонски^[7] произход, кръстен на един герой от роман на Хенри Филдинг, който печели мангизите си с помощта на логаритмична линейка.

Напук на здравия разум си уредихме среща в старата част на град Александрия в един ресторант на река Потомак — наричаха го „Чарт хаус“. Харесваше ми там. Приличаше на удобен хол: обзаведен

беше така, че да създава неофициална атмосфера, храната бе добра, напитките — големи, а и келнерите не се мотаеха. Щяхме да се срещнем за вечеря. Той щеше да я плати, а също и сметката в бара.

Познах го още щом се показа на вратата. Слаб, към шестдесетгодишен, с бяла коса. Прическа в стил „Помпадур“ като на Рос Перо, обичайния сив костюм на тънки райета, бяла полиестерна риза, синя вратовръзка и пластмасовата кутийка за писалка в джоба на самото — по всичко личеше, че е той. Инженерите така безбожно си приличат, че можеш да ги разпознаеш от километри.

Майкъл, управителят, го доведе на масата ми.

Изгледа ме като извънземно. Косата ми беше сплетена на плитка, която се спускаше на гърба ми, а брадата ми наподобяваше нещо средно между стил „татарин“ и „варварин“.

— Мистър Марчинко?

— *C'est moi.* — Изправих се. — *Enchante*^[8].

— Джо Андрюс. Приятно ми е да се запознаем.

Стиснахме си ръцете. Имаше здрава, суха длан. Това ми хареса.

Седнахме. Поръча си нискокалорична кола. Това беше лош знак. Пресуших своя „Бомбай“ и поисках още една тройна напитка. Започнахме да си бъррим. Мислех да му посветя няколко часа, да го накарам да черпи и после да се чупя.

Той ме гледаше през дебелиите стъкла на очилата си. Беше от онези хора, които изглеждат голи без джобен компютър в ръка. А и мигаше често. Приличаше ми на развеселена катерица. Реших да го нарека с кодовото име Алвин^[9].

Поиграхме си на спаринг-партньори около половин час и в същото време и двамата „опипвахме“ почвата. Пробвахме еврейската игра „Познаваш ли този или онзи“ и се опитвахме да разберем дали пътищата ни някъде не са се пресичали.

С изненада открих, че ни свързват повече неща, отколкото очаквах. Името му не беше Андрюс. Казвал се Джоузеф Амаюк, най-големият син на хърватски общинар емигрант. Родил се в двуетажен блок в квартал с жилища под наем в Северна Филадельфия. Оказа се, че и двамата сме пенсилванци от работнически семейства. Аз произхождах от стар словашки миньорски род и бях роден в малката паянтова къща на баба си Джъстин Павлик в Лансфорд, Пенсилвания.

И двамата знаехме какво е пот, разбито сърце и сливовица, макар че я пиех само аз.

И той като мен беше човек, измъкнал се със собствени усилия от беднотията. Записал се в колеж, в „Темпъл Юнивърсити“, а после завършил техническия университет в Масачузетс. Работил двадесет години като проектант в „Интернешънъл Дайнамикс“, като помагал за изграждането на много системи за насочване, използвани в неуловимите за хидролокатори подводници на Военноморските сили. След това изведнъж напуснал, защото, както сам се изрази, системата сама се прецаквала, а той искал не да ѝ сътрудничи, а да прави нещо голямо.

Създал своя фирма и започнал да разработва системи за насочване за ракетите на Военноморските сили. Направил я преуспяваща по старомодния начин — с пот и кръв. Оженил се още като студент в последния курс. Трите му деца вече бяха големи — лекари. Казах му, че е късметлия. Моите деца бяха вече около двадесетте, но все още не бяха пораснали. Може и да пораснат някой ден.

Аз пък бях поел пътя на Военноморските сили — прекъснах училище и влязох в армията на седемнадесет години, за да избягна поправителното училище. Станах водолаз, защото исках да раздавам наказания и да ритам задници. Благодарение на непрекъснатото ръчкане на първия ми командир, оня прекрасно вулгарен и възхитително сквернословен взводен старшина Ев Барет, чийто глас винаги звучи в съзнанието ми в стресови моменти, изкарах диплом за средно образование, отидох в офицерската школа и станах свръхсрочнослужещ. След това ме приеха за тюлен и се почна едно двадесетгодишно вилнеене, скачане с парашути, насилване, оплячкосване и опожаряване. Служих като аташе в Камбоджа и там карах сърф на бос крак под обстрела на червените кхмери. Командвах „ТЮЛЕН-група 2“. Изкарах диплом от колеж, а също и магистърска степен от университета в Обърн.

През 1980 г. ми заповядаха да създам военноморския еквивалент на група „Делта“ — „ТЮЛЕН-6“. Пенсионирах се десет години по-късно като следствен, за когото похарчиха 60 милиона долара. Двадесет и три месеца по-късно бях обвинен от Министерството на

правосъдието, изтърпях две съдебни дела и излежах една година във федералния пандиз.

Разследваха ме по същото време, когато се занимавах и с Оли Норт^[10]. Него го дърпаха за унищожаване на документи, а мен — за унищожаване на хора.

Бях се наслаждавал на това унищожаване повече, отколкото Оли на онова с хартията.

Но стига съм говорил за себе си. Какво правиш ти, Джо?

Е, той каза, че е на петдесет и осем години, децата му са пораснали и иска вече да работи не за тях, а за себе си. Беше малък бизнесмен в свят на мултинационални корпорации и съкращения на бюджетите за отбраната, но предизвикателството му харесвало и искал да победи. Това ми допаднаше. Попитах го защо смята, че се нуждае от защита?

Обясни ми, че си изкарва хляба, като измисля телеметрични системи по нов проект за ракети на Военноморските сили. Изцяло е обсебен от друг нов проект: яко бил затънал в дългове, за да купи една италианска фирма, която строи миниподводници с пръстеновидни корпуси и дизелови двигатели, съвсем уместно наречени Focas, или тюлени — това са малки маневрени съдове, които поемат от осем до двадесет и пет души и са особено ефикасни за операциите на тюлените. Но досега Военноморските сили отказвали контакти във връзка с подводницата на Андрюс, дори и само за да я оценят. Тъй като била с дизелов двигател, хич не ги интересувала.

Изглеждаше съвсем разбираемо. Бях го установил през 1974 г., когато като командир на „ТЮЛЕН-2“ се опитах да ги накарам да купят подобна на тази подводница — за дванадесет души, удобна за операции в тила на врага при особени условия и ограничени цели. Тогава ми отказаха точно както сега го начуквах и на Джо поради вътрешноведомствен спор между Сухопътните войски, които финансират и контролират тюлените, и подводния флот, който финансира и контролира подводниците.

Мога да изпиша топове хартия на тази тема, но изводът е един: Сухопътните войски не могат да закупят подводници, а подводният флот не иска да закупи подводници с дизелови двигатели.

Джо беше жертва на една толкова скована и тесногръда система, че дори и да притежаваше идеалния модел, Военноморските сили пак

щяха да го отхвърлят. Каза, че до момента е вложил повече от два милиона долара в този бизнес. Заложил къщата си и изтеглил заеми от банки. Но печалбата би си струвала всичко това. Ако Военноморските сили закупят двадесет и пет подводници, а всяка от тях е четири милиона и половина долара, брутната му печалба щеше да стигне 110 милиона долара, като за него остават повече от половината.

— Големи пари, Джо.

— Можеш да заложиш задника си, че са големи, Дик.

Единствената му надежда беше да наеме някой лобист, който да представи проблема направо във висшите ешелони на Пентагона, пред офицерите, които не е можел да разбие сам.

Питах го какво го спира.

Парите. Джо обясни, че само един човек в града може да убеди подводния флот да закупи дизелова подводница. Грант Грифит — бившият министър на отбраната. Но той искал 1500 долара на час и предварително изплатен минимум от двеста часа.

— Дик, това е една трета от милион долара. Нямам ги.

Когато чух това име, ушите ми щръкнаха. Ако този човек иска да бъде представян от Грифит, то аз имах интерес да се залепя като гербова марка за него. Особено след като строеше подводни плавателни съдове, каквито Северна Корея можеше да използва, за да прекарва материали за ядрени оръжия.

Попитах за заплахата и как се е добрал до мен.

— Добрах се до теб, защото разговарях с един приятел от разузнаването към Министерството на отбраната и го питах дали не познава някой, към когото да се обърна.

— Как се казва?

— Предпочитам да не ти казвам.

— Какво работи?

— Занимава се със специални операции.

— В кой отдел?

Джо ме погледна и се усмихна.

— Не мога да ти кажа, Дик. Ако ти кажа, ще се сетиш, а той иска да стои настрана. Но ми каза, че ако искам най-доброто, трябва да наема теб. Каза, че Военноморските сили са те прецакали.

Е, познавах поне петдесетина такива човека в разузнаването на Военноморските сили — от пикльовците от ВВС като стария ми

приятел Тони Меркалди до тюлени, които съм обучавал в „Група 6“, и армейски задници, с които през различни периоди сме провеждали съвместни учения. А мисълта, че Военноморските сили ми го бяха начукали, споделях напълно.

— Окей. Да предположим, че не ми гласят номер чрез теб. Най-напред ми кажи защо смяташ, че се нуждаеш от защита.

— Касетъчните бомби — отвърна Джо.

Това беше напълно безсмислено. Поръчах още една тройна доза „Бомбай“ — третата, откакто бе дошъл. Джо сръбна от нискокалоричната си кола и обясни. Участвал в проектирането на нови касетъчни бомби на военноморската авиация. Правели ги по-ефективни, което, разбира се, значеше по-смъртоносни. На един етап от работата трябвало да използват животни за изследвания на нараняванията и това по някакъв начин привлякло вниманието на тълпа активисти от движението за защита правата на животните. Всичко започнало изведнъж, по времето, когато съм бил в Япония. Единия ден всичко било нормално. На следващия гумите на колата на Джо били срязани, колата пръскана със спрей и на телефонния секретар имало записани доста нецензурни обаждания. Два дни по-късно получил първата от дванадесет заплашителни бележки заедно с негови снимки на път за работа. Беше ги донесъл, за да ми ги покаже. Изнервяха го.

— А полицаите?

— Казаха, че ако се случи нещо, ще се задействат.

Разбира се. Какво ли бих могъл да очаквам? Разгледах снимките и документите. Джо не беше от онези старши служители, които искаха да си придават важност. Наистина бе заплашен. Стигахме до същината на нещата, когато ядохме печената на скара риба меч. Той дори изпи чаша вино. Е, добре де. Половин чаша.

Към края на вечерята се съгласих да му помогна. Работейки за Джо, можех да науча повече за Грифит, а в същото време и да получавам заплата. Когато се прибрах, изпратих на То Шо факс, с който исках информация за фирмата „Алайд нешънъл технолъджис“ и накратко обясних ситуацията с Джо Андрюс. Шест часа по-късно получих само едно изречение от Токио: „Изрезките от вестниците са пълни с лайна. Стегни се. Нямаме нищо за «Алайд нешънъл технолъджис». Пази се. Любов и целувки от Тош.“

* * *

Нали знаете колко често се случва, когато колата ви даде дефект и я закарате при монтьор, дефектът просто да не се покаже? Е, от мига, в който започнах да работя за Джо Андриус, заплахите срещу него спряха. Дори го оставих да излиза сам, за примамка, а самият аз го следвах на дискретно разстояние.

В сряда сутринта Джо се качи в колата ми и ми показа някакъв плик.

— Добри вести — каза.

— Какво пише?

— Покана. — Като нетърпеливо дете ми набутваше този плик. Какво пише?

Чети, чети де!

Пликът беше от скъпите — с оная дебела хартия от памучни парцали^[11], каквито няма в складовете на армейската снабдителна служба. Измъкнах тежката картичка и я опипах.

— Прочети я, Дик.

— Добре де, ще я прочета. Господи!

„АЛАЙД НЕШЪНЪЛ ТЕКНОЛЪДЖИС ИНКОРПОРЕЙТИД“
СА ПОКАНЕНИ ДА ИЗПРАТЯТ ГРУПА ЗА УЧАСТИЕ В ПЕТАТА
ГОДИШНА СИМУЛАТИВНА ВОЕННА ИГРА ПЕТЪК, 22
НОЕМВРИ.

„ХЪСТИНГС“, ЪПЪРВИЛ, ВИРДЖИНИЯ.

Познах адреса. Това беше бърлогата на Грант Грифит в провинцията. Знаех за имението „Хъстингс“, защото бях свършил беаосур^[12] домашна работа. Грант Маккендрик Грифит беше един от министрите на отбраната по времето на Линдън Джонсън към края на 60-те години, а след това съветник по военните въпроси на всички републикански и демократични администрации. Винаги го интервюираха по „Найтлайн“^[13] и „СиЕнЕн“, както и в неделните сутрешни предавания — висок, изискан влечугоподобен задник с гъсти вежди и рано посивяла коса, винаги облечен в сиви костюми на тънки райета. Говореше с отмерен глас и вместо английски език използваше многосрични юридически дрънканици. За него винаги мислех като за Бившия. Това бе текстът, който показвах на екрана с обяснение, че е

бивш министър на отбраната или бивш съветник на Рейгън, или пък бивш член на една или друга комисия за надпартийно гадаене на боб.

Грифит беше част от постоянното присъствие във Вашингтон — един от онези юристи лобисти като Роберт Щраус или Кларк Клифърд, или пък Ленърд Гармент, които правят милионите си без значение кой е на власт.

Знаех също, че веднъж в годината Грифит провежда военни игри в имението си в провинцията. Канеше десет екипа. Победителят получаваше трофей. Всичко това изглеждаше толкова тъпо — нещо като „Искам да бъда Войник на съдбата“.

— Е, та кое е толкова страхотно?

— Вечерта, когато се запознахме, ти казах, че бих искал Грифит да ни представя, но хонорарът му е твърде висок. Дори не иска да разговаря с мен. А сега — покана да го посетим в дома му.

Замислих се. Нямах намерение да казвам нищо на Джо, но съвпаденията ставаха вече твърде много. А аз не вярвам в тях. Още повече поканата си е покана.

— Ти не каза ли, че ако сделката с подводниците стане, ще спечелиш повече от петдесет милиона долара?

— Ъхъ.

— Е, ще се възползваш ли от военната игра?

— А?

— Поканата ще ти позволи да прекрачиш прага му. Отведи Грифит настрана. Кажу му, че ако те представлява, ще му дадеш петдесет процента от печалбата — това възлиза на двадесет и пет милиона, нали?

— Да му предложи процент?

— Да.

— Не съм се сещал за това. — Джо се почеса по брадата.

— Мислиш ли, че ще клъвне?

— За толкова пари? Кой не би клъвнал?

— Ами играта?

Сега пък игри-мигри.

— Какво играта?

— Няма ли да е добре да направим приятно впечатление на Грифит?

Това ме накара да се замисля. Може би Джо имаше право. Е, няма нищо невъзможно.

— Занимавал ли си се досега с такива неща?

Той поклати глава.

— Не, откакто престанах да бъда бойскаутче.

— А хората, които ще доведеш със себе си?

— Господи, Дик. Не зная. Двама от тях са служили във флотата.

— Колко време има до играта?

Погледна картичката.

— Трябва да бъдем в „Хъстингс“ след две седмици, считано от петък.

Включих на скорост и се пъгнах между колите.

Пак плашеха кучето Марчинко с шибания салам.

— Джо — казах, — добре дошъл в подготвителния полеви лагер.

[1] Английското звучене на Пхенянь. — Б.пр. ↑

[2] Исманска игра на карти. — Б.пр. ↑

[3] Компютърна база данни с пълните текстове на статии от различни вестници. — Б.пр. ↑

[4] Валхала — от скандинавската митология. Голямата зала на върховния бог Один, в която живеят вечно воините, загинали в боя. — Б.пр. ↑

[5] Град в Мексико и име на сорт люти чушки. — Б.пр. ↑

[6] Американска пощенска компания. — Б.пр. ↑

[7] Преобладаващото население в САЩ. — Б.пр. ↑

[8] Аз съм. Приятно ми е (фр.). — Б.пр. ↑

[9] Името на катерица от американски детски многосериен мултфилм. — Б.пр. ↑

[10] Полковник Оливър Норт, човекът, извършил сделката с Иран, в резултат на която възниква скандалът „Ирангейт“. Подведен е под отговорност за лъжесвидетелстване пред Конгреса. — Б.пр. ↑

[11] Най-скъпия вид хартия, изцяло или частично направена от памучни или ленени парцали. — Б.пр. ↑

[12] Много (фр.). — Б.пр. ↑

[13] Американска телевизионна компания. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Сплотеността — това е най-важното, за да се създаде боеспособна група. А това означава всички да действат и да мислят като един човек, всеки да подкрепя останалите, а не да мисли само за себе си. Групата не е механична сплав от хора, които не се разбират и не са годни за нищо. Всеки трябва да е готов да умре за другия. Сплотеността на групата е емоционалното, физическото и физиологичното епоксидно лепило, с което са споени екипажите на тюлените, разузнавателните взводове на Морската пехота и щурмовите отряди от Специалните сили. Във военните филми на Джон Уейн Херцогът винаги изнася реч пред своите пехотинци, пилоти или моряци за какво воюват. Но в реалния живот хората не се бият на живот и смърт заради нечия произнесена реч за неясни ценности като свобода или независимост, или демокрация, противопоставени на червената заплаха, или защото трябва да защитават родината си от наркотрафикантите или от терористите на Абу Нидал.

В реалния живот мъжете се бият за приятелите си: за своето отделение или взвод. Но втвърдяването на тази спойка, лепилото, процесът, чрез който се изгражда сплотеността на групата, може да отнеме седмици или месеци. Месеци на обучение, работа и скитане и, разбира се, съвместно участие в побоища, докато се изгладят проблемите и всички започнат да действат като един голям колективен сфинктер, а не като тълпа отделни задници.

За тюлените, обучението по сплотеност на групата започва по време на основното обучение по диверсионна дейност, когато в двойките водолази, които все още са „попови лъжички“, те са буквално вързани един за друг и са заедно през следващите шест месеца. Когато станат истински тюлени и започнат обучението по бойни действия, втълпяването на идеята за сплотеността продължава.

Когато през 1980 г. образувах „ТЮЛЕН-група 6“, ние ядяхме, спяхме, пиехме и се биехме заедно в продължение на осемнадесет седмици. Съкратихме обучението от една година на по-малко от пет месеца. Това беше време на интензивни и напрегнати учения. Хората

ми стреляха повече, скачаха повече, катереха се повече и се обучаваха по-усилено от всяка група в историята на американската армия.

Когато бяхме в базата си, започвахме в малките часове с физически упражнения. Когато се намирахме на път, подкарвахме още преди зазоряване с учения по десант с парашути. У дома или на път обикновено завършвахме доста след полунощ в някой бар, където моите деветдесет неуправляеми тюлени пиеха бира „Куърс“, обръщаха чашки текила, оглеждаха приятни дами и спореха по проблемите на деня. Цялата тази смесица от дейности обикновено завършваше с бой — ако някой външен тип изкаже различно мнение или пък възроптае, че поглеждат към дамата му, момчетата се нахвърляха върху нещастника и го правеха на наденица. Ако това не се случеше, те се скапваха от бой помежду си. Но белезите, срязванията, контузиите и разкъравените носове бяха направили тези мъже готови на всичко един за друг — та дори ако трябва да пият урината си. Толкова се бяха сблизили.

* * *

Сега проблемът ми беше да направя инженерчетата на Джо диверсанти и да им внуша идеите на „ТЮЛЕН-група Б“ за по-малко от седмица, за да се получи нещо, подобно на бойна група. Знаех, че ако се стигне до война, аз ще понеса тежкия кръст, така че, повярвайте, не се стремях към сплотеност. Просто исках да ги науча да не се спъват един в друг.

Списъкът с нещата, които трябваше да научат, беше ужасяващо дълъг. Трябваше да бъдат облечени, да получат минимални знания по ориентиране, патрулиране, засади, и контразасади, криене, камуфлажно маскиране, оцеляване, приготвяне на храна, тактика при боравенето с оръжие, стрелба, следене, оказване на първа помощ, придвижване нощем, действия в студено време. За спането поне не се притеснявах. Нямахше да остава време за това.

Можеше да се каже, че бях изправен пред една невъзможна задача: да превърна четирима некадърни, смотани и грозни книжни плъхове с инженерно образование в прецизно настроена бойна машина. Е, да ви го начукам. За мен не съществува думата

невъзможно. Но знаех, че за да изпълня мисията си, трябваше да ги пречупя и да направя животни от тях, а след това да им дам обща цел. Нямах да бъде трудно. Изправял съм се и пред по-големи предизвикателства и съм сломявал по-трудни личности.

Освен това имах план: щях да използвам основния метод на Мама-мащеха Марчинко, за да променя принципите на равноправието. Моята версия за равните права означаваше всички да бъдат третирани еднакво: като боклуци.

Пречупването щеше да стане във вила „Свирепия“. Казах на Джо да ги предупреди, че в продължение на седем дни ще бъдат напълно откъснати от външния свят, така че да си оставят радиотелефоните у дома. Изолирането и концентрацията са ключовете към успеха. Районът около вилата — 800 декара непрогледна гора с всичките му студени потоци, мръсни блата, а дори и две малки езера — е достатъчно тих, за да ми помогне бързо да превърна едно цивилизовано същество в животно-убиец. Разбира се, на няколко метра имах съседи, но гъстата гора между къщите действа като страхотен буфер.

А що се отнася до общата цел, щях да накарам инженерчетата да мислят като колектив чрез въздействието на моята срамежлива, скромна и затворена в себе си личност. Всичките трябваше да се стремят към едно-единствено нещо: „ХВАНЕТЕ МАРЧИНКО“.

Дадох на Джо списък с необходимите неща. Може би е накарал хората в местния военен магазин да помислят, че Коледа е подранила. Екипът се нуждаеше от всички основни неща: маскировъчни униформи, обувки, кърпи за главите, ръкавици, кърпички, запалки (или ветроупорни кибрити), бележници, моливи, часовници, компаси, лъжици, отварачки за консерви, бойни ножове, одеяла, аварийни запаси с провизии, манерки, противонасекомни препарати, камуфлажни бои, аптечки, резервни чорапи, затоплящи таблетки, тоалетна хартия, индивидуални маскировъчни мрежи, както и всякакви лични медикаменти, които смятат, че ще трябва да вземат редовно.

За оръжията и боеприпасите щях да се погрижа по-късно, след като разбера кой ще издържи основния курс по бушменство. Целта ми беше да постигна 100% издръжливост.

Определих час на пристигане 8,00 в понеделник и тъй като ония си бяха учени идиоти, спряха колите си пред къщата почти един след

друг. Джо ни представи. Инженер номер 1 — казваше се Дейвид Фишър, специалист по електроника с пожълтяла кожа, цайси и докторат от Калифорнийския технически университет. Беше сресан на път по средата и със зализан голям перчем. Невероятно много приличаше на Дагуд Бъмстед^[1] и го нарекох точно така.

Инженер номер 2 се казваше Норман Джеймс и беше с костюм от три части и черни обувки. Попитах саркастично защо е без вратовръзка, а той съвсем сериозно ми каза, че не я е взел, защото идва сред природата. Нарекох го Нормалния.

Последният беше Франсис Алберт Шивион — нисък, брадат, и приличаше на морско свинче с къдрава прошарена коса и силен акцент от Балтимор. Нарекох го Кекса.

Почерпих ги с кафе и гевречета и им казах да се облекат в бойни униформи. След половин час се появиха пред вратата ми и страхотно приличаха на онези от комедията „Флотата на Макхейл“. Маmicата му, почувствах се като герой от някаква шибана телевизионна комедия.

Усмихнах им се.

— Добро утро, господа.

Всички ми отговориха учтиво.

Време беше да ги събудя.

— Да ви го начукам — изръмжах в стил Ев Барет.

Това ги сепна и облешиха очи.

— Точно така, да ви го начукам. И знаете ли защо? Защото сте тълпа негодни, шибани, грозни и смрадливи минетчии с лайнени мозъци и тънки пишки. Хич не ме интересуват шибаните ви докторати и училищата, в които сте били, защото това не ви е шибан кабинет, а реалният свят, където ще мръзнете мокри. Тук успехът се измерва спрямо това как аз мисля, че се справяте, а не колко добре можете да пишете доклади и да подреждате папките си по азбучен ред. Това е базов лагер, задници. Знаете ли какво означава това? Означава, че ако не лагерувате както трябва, аз ще натикам базовите си обувки в задниците ви.

Шокът върши работа. Особено ако насреща си имате хора, които са прекарвали целия си живот заети с някаква цивилизована дейност. Не им дадох възможност да си поемат дъх.

— Тук животът ви зависи от това дали правите каквото ви кажа и когато ви кажа. И то не трябва да ви харесва, смрадливоусти копелета.

Просто трябва да го правите. Ако някой от вас се осере, ще страдат всички. Това е положението. Така че — свиквайте.

Разбира се, веднага започнаха да мърморят. Дагуд отвори уста, за да каже нещо. Преди да успее да отрони и звук, аз се нахвърлих отгоре му.

— Вече се оплакваш, а, смотаняк?

— Залегни за двадесет.

— А?

— Лицеви опори, заднико. Двадесет. На колене.

Отстъпи. Бутнах го и той седна тежко на асфалта.

— Добре. Обръщай се и направи двадесет лицеви опори.

Очите му заблестяха. Челюстта му трепереше. Но се обърна и зае позицията.

— Стой! — Погледнах останалите. — Какво ме гледате бе, лайномозъчни негодници такива? Не чухте ли какво ви казах преди малко — ако един от вас се осере, страдате всички?

Джо ме погледна с невярващи очи. Не беше очаквал такова отношение. Сякаш ми казваше: „Хей, аз ти плащам.“ Погледна ме с онзи поглед, който всички шефове владеят. Въздействието му върху служителите е гарантирано.

— Слушай, Дик... — педантично поде той. След това си затвори човката и ме погледна по-меко.

Освен в деня на първата ни среща Джо винаги ме беше виждал в костюм, вратовръзка и излъскани обувки „Гучи“. Когато валеше, носех шлифер „Бърбери“. Изглеждах съвсем като джентълмен.

Днес нещата вече бяха други. Беше ноември. В тази студена сутрин бе около нулата. Джо и тъпите му бюрократи трепереха. А аз стоях пред тях в униформени шорти с шест джоба, тениска с къси ръкави с картинка на злобен алигатор на име Phideaux^[2] и сандали на босо.

Косата и брадата ми изглеждаха, сякаш не са ресани от три дни. В черна найлонова калъфка на колана си носех боен нож.

Доближих големия си словашки нос на около сантиметър от носа на Джо.

— На мен ли говориш, заднико?

Разбра, че не се шегувам. Строполи се на земята. Останалите също.

Добре. Не трябваше да им харесва, а просто да го правят. Броях, докато правеха опорите. Джо направи осем. Дагуд и Кекса стигнаха до четири. Нормалния успя да направи около две. По дяволите! Това бяха трупове.

Казах им да станат.

— Добре. Хайде сега да поизцапаме дрехите и да разработим обувките.

Кекса изпъшка.

— Може ли да си поемем дъх? — помоли Джо.

Изсмях се злокобно.

— Какво? Да не си откачил? Я още двадесет.

Докато се търкаляха и правеха още лицеви опори, аз се разхождах пред тях като строеви сержант и обяснявах как ще започнем с курса по основи на придвижването по земни ориентири. Бях обозначил с жълта боя няколко дървета из близкото пасбище. Щяха да се движат с компас от едно дърво до друго и да разчитат азимутите и градусите.

Наблюдавах как си проправят път през полето, като се придвижваха от точка А към точка Б, след това към В и Г. Инженери. Знаеха кой край на стрелката да следват. Без проблеми.

След час разширих терена отвъд полезрението им и ги накарах да определят разстоянията между дърветата, за да имат представа къде би трябвало да се намират маркерите — използвах няколко стари парцалени кукли, които бях купил от вехтошарски магазин.

Към обед и четиримата постигнаха известен напредък, макар и поотделно. Всеки можеше да следва собствения си компас и да върви по права линия през серия незасяти полета. Квартетът беше доволен от напредъка. Добре. Това бе моментът да започнем с будалкането.

Върнах ги в къщата, където получиха по една паница гореща люта супа и по две бири. Джо и Нормалния поискаха диетична кола. Аз настоях да пият бира. Алкохолът щеше да ги поотпусне и да ми помогне да ги дезориентирам. Позволих им да използват тоалетните, а после ги пуснах на първото им трасе със завой през храсталака. Наредих им да се групират по двойки. Така щяхме да поставим основите на работата по двама и да се породят съревнование. Освен това им взех два от компасите.

Те почти не забелязваха липсата им. Решиха, че са усвоили придвижването по земни ориентири, и уверено се втурнаха напред през растителността като стадо елени лопатари.

Джо и Дагуд тръгнаха първи, последвани от Нормалния и Кекса. Струваше им се нормално. Джо беше шефът и хората му очакваха да ги води, въпреки че може и да не е най-добрият човек за челен дозор. Е, помислих си, че ще разберат тези неща по-късно. През това време аз се движех най-отзад, като се мотаех и наблюдавах темпото, движенията, нивото на самоувереност и се вслушвах в служебните им клюки. По-късно щяха да се научат и да не разговарят.

За да бъде всичко честно, бях намалил големината на целите. Вместо цели кукли сега използвах само главите им и, ах, забравих да кажа за това на гостите си. И знаете ли какво още? Ах, бях скрил и главите. Майната ви, грозни лайнени бюрократи.

Дали забелязаха това? Категорично не. Бяха изпълнени с онази самоувереност, заради която се умира по време на патрул. Дори започнаха да се шегуват — и пропуснаха първата цел. Всъщност минаха покрай нея, докато си дрънкаха като Люси и Етел^[3] и махаха с ръце като клоуни от новогодишно улично шоу.

Джо пръв усети, че грешат. Около четиридесет ярда по-надолу тръсна глава и реши да застанат в линия и да търсят.

Освен това се чудеше гласно дали не съм променил мишените по някакъв начин. На директния му въпрос отговорих, че са по-малки и може би съвсем малко по-трудни за намиране.

Отново замърмориха. Въведох нов елемент: времето. Дадох им деветнадесет минути, за да намерят следващия ориентир. Отново тръгнаха, но този път не така бързо и самоуверено. Започваха да проумяват реалността: теренът вече не беше равен, а тръните и шипките не им даваха възможност да си броят крачките. Гледах как Джо и Нормалния спореха дали са изминали 48 или 58 крачки на 230 градуса. Джо спечели спора, но грешеше. Гледах как подминаха ориентира и забиха направо през тръните, повече от декар площ, като следваха Джо. Този човек беше мазохист.

Е, какво пък, по дяволите. Чистият въздух ободряваше, денят ставаше по-топъл, а горичката — приятна, тъмна и дълбока като от поема на Робърт Фрост^[4]. Затова оставих момченцата си да продължат напред. И още по-напред. След половин час Джо усети, че вероятно

нещо не е наред. Даде заповед да спрат и се върна до дървото, на което се бях облегал.

— Добре, прецака ни.

— Не съм ви прецакал, Джо. Вие сами се прецакахте. Бяхте толкова самоуверени, че се сплескахте.

Свиках съвещание.

— Вижте — казах им. — По-трудно е, отколкото изглежда. Но не е невъзможно.

Обясних им как да опростят задачата. Кимнаха с глави. Думите ми им се сториха разумни.

— Мислете като за „ЦЕЛУВКА“ — завърших.

— Ъ? — заекна озадачен Кекса.

— Целта Е Лекотата, Умнико Важен — отговорих. — Така правят тюлените. Така се оцелява. — Направих пауза, за да осмислят думите ми.

Дагуд почисти очилата си.

— Искате да кажете, че като отстраним всички странични елементи и се концентрираме само върху най-значимите неща, ще имаме по-дълго СВМП.

Бях озадачен.

— Какво е това? Някакъв шибан френски изменник и смукач на цици ли?

Кекса и Дагуд се засмяха. Джо взе да се хили.

Нормалния произнесе едно „тцъ-тцъ“ и размаха пръст под носа ми.

— Всеки знае, че СВМП е съкратено от Средно Време Между Повредите.

Всеки, но не и този тюлен.

— И можете ли да ми преведете това на английски?

— Разбира се — намеси се Джо. — Средно Време Между Посиранията.

Това ги разсмя.

Потупах го по рамото.

— Казано като от истински водолаз. — Извадих от джоба си карта. — Да видим дали можете да действате като тюлени и сами да намерите пътя до къщата.

Дадох им карта — от някакво географско проучване. Мащабът беше 1:5000 и на нея бях обозначил местоположението на къщата. Взех химикал и им показах къде се намират.

— Ще ви отнеме половин час, а може и четиридесет минути. Ако се натъкнете на река, значи сте тръгнали по грешния път на сто и осемдесет градуса. Ако не се върнете до утре сутринта, ще изпратя кучета следотърсачи. — Махнах им с ръка и се отдалечих по една тясна пътека. — До скоро виждане.

* * *

Добраха се до къщата след шест часа, тъкмо минаваше 17,00. Изглеждаха така, сякаш са ходили седмици наред. Чистите им униформи сега бяха мръсни. Новите им обувки бяха издраскани и със засъхнала кал. Изглеждаха гладни, жадни и готови да ме убият.

Поздравих ги от балкона на втория етаж. Изкъпан, в чиста черна униформа и високи обувки „Гортекс“.

Бях прекарал един час над компютърните бази данни, за да видя какво мога да намеря за военните игри на Грант Грифит, но без резултат. Това ме озадачи. Та този човек се стремеше към публичност. Но имаше неща в живота му, като военните игри, пред които, изглежда, бе спуснал завеса. Заинтригува ме как успява да го постигне.

Получих телефакс от То Шо, в който подробно се описваше една от японските връзки на Грифит. Министърът, който се беше опитал да прекрати разследването на „Куника“, беше сред водещите ултранационалисти — истински японски герой от войната, един от летците, нападнали Пърл Харбър. Той и Грифит притежаваха недвижима собственост в Токио и се познаваха покрай един от клиентите на Грифит — „Мацуко“.

Името ми се беше сторило познато и тъкмо започвах да се ровя из папките си, когато дочух степенания и пъшкане отвън. Трябваше да са моите идиоти. Измъкнах се на балкона с чаша „Бомбай“. Вдигнах джина си за поздрав.

— Приятно ли прекарахте, момчета?

Никой не отговори, но ако можеха да ме убият с поглед, сега щях да съм мъртъв.

Оставих ги да почистят и изсушат дрехите си и да си вземат душ, а аз приготвих вечерята. Хапнахме говеждо филе на скара със салата и понеже се намирахме в мазето, с копнеж гледаха към сауната и ваната. Обсъдихме изминалия ден и варианти, които биха ги улеснили. Говорих им за историята на тактиката на малките групи и им раздадох копия от деветнадесетте правила на войната, написани от майор Робърт Роджърс през 1756 г.

Роджърс е бил командир на първите бойни групи на Новия свят, останали в историята като рейнджърите на Роджърс. Рейнджърите на Роджърс са воювали във Френската и индианската война^[5] и за първи път разработили тактиката на патрулирането и разузнаването, използвани и до днес.

Правилата му може да изглеждат архаични, но са валидни и днес, два века по-късно. Прочетох ги на тъпите бюрократи на Джо.

1. Не забравяй нищо.
2. Пази мускета си идеално чист и бравичката излъскана, носи 60 патрона, барут и сачми и бъди готов да тръгнеш на поход всяка минута.
3. По време на поход действай така, сякаш се прокрадваш към елен. Забелязвай първи врага.
4. Казвай истината за това, което виждаш и правиш. Цялата армия зависи от точната информация, която даваме ние. Можеш да лъжеш колкото си искаш, когато разказваш на други хора за рейнджърите, но никога не лъжи рейнджър или офицер.
5. Не поемай рискове, ако не е необходимо.
6. По време на поход се движете в единична колона на достатъчно голямо разстояние, за да не може един куршум да премине през двама души.
7. В случай че се натъкнете на блата или меки почви, разпръснете се, за да е трудно да ви проследят.
8. Когато лагерувате, половината от хората остават будни, докато другата половина спи.
9. Ако вземете пленници, дръжте ги разделени, докато намерите време да ги разпитате, за да не си съчиняват измислици.
10. Не спете след разсъмване. Французите и индианците нападат точно тогава.

11. Ако някой ви следи, направете кръг, върнете се по собствените си следи и пригответе засада за хората, които искат да направят засада на вас.

Свърших със списъка на Роджърс какво трябва и какво не бива да правим, а после обясних как функционира един отряд и каква е ролята на всеки в него. Разказах им за полетата на обстрел и как трябва да носят оръжията си по време на операция. Клатеха глави, което можеше да означава, че разбират, но по жестовете им личеше, че през едното им ухо влиза, а през другото излиза. Вероятно си мислеха, че им разтягам военни локуми.

Грешка. Старшините с побелели коси от офицерската школа казваха: „Отново ще срещнете този материал, задници.“

Гледах как четиримата хапваха, пийваха и се опитваха да забравят трудния ден. Съвсем като канцеларски плъхове. Бяха си изработили осемте часа и смятаха, че вече са си у дома за цялата нощ: вечеря, малко време пред телевизора, после седем часа прекрасни сънища.

Да, ама не, минетчии такива. Не и във Военноморските сили на Марчинко.

Докато хъркаха пред камината и поглеждаха към уестърна с Алан Лад, аз излязох, за да скътам някои неща.

Размърдах ги към 23,00 с помощта на корабната си сирена и полицейската свирка. Размърнкаха се веднага.

Не на мен обаче.

— Чуйте, вмирисани начинаещи негодници, имате шест минути да се облечете и да се явите пред къщата, готови за злобно мародерство.

Предстоеше им да преминат съкратена версия на адската седмица.

В наръчниците петата седмица от основното обучение се нарича седмица за мотивация. В истинския живот е позната като адската седмица и тогава около петдесет процента от класа отпада — пет дни абсолютно мъчение. За обучаваните това е тест за способността им да продължат, независимо от болката, неудобствата, недоспиването и непрекъснатото психическо натоварване. За инструкторите тогава става ясно кой има достатъчно енергия и сила, за да издържи на напрегнатите, брутални непрекъснати учения, и кой се предава. Често

пъти газелите, моряците, които са се справили най-добре при плуването или преодоляването на препятствията по пистата в нормални условия, са хората, които се предават, когато работата стане дебела. Магаретата, онези, които тичат в тила на групата и затова винаги трябва да се напъват яко, просто не прекъсват движението си напред. Точно те, а не газелите издържат през адската седмица.

Магарешка работа. Имаше навремето един едър, силен млад войник от Колорадо с гръден кош като варел. Казваше се Харолд Ашенбрениер и искаше да стане водолаз. Накрая Военноморските сили го изпратиха на обучение за попълване на резервите на групите за подводна диверсия, както ги наричаха тогава.

Първия ден в Литъл Крик Аш издържа основния изпит за водолази — дадох му две кофи с камъни и му заповядах да скочи в дълбокото на петдесетметров плувен басейн. Идеята е да скочиш с кофите в ръце, да ги пуснеш на дъното, да изплуваш, след това отново да се гмурнеш, да ги вземеш и да плуваш с тях колкото можеш подалеч, отново да изплуваш на повърхността, да си поемеш дъх, да се гмурнеш към кофите, да ги преместиш напред и така, докато стигнеш до плиткия край на басейна. По този начин се проверяваха издръжливостта и уменията по плуване.

Аш взел кофите и скочил. Но инструкторите видели, че вместо да излезе на повърхността, той стискал здраво кофите и ги мъкнел по цялата дължина на басейна, без нито веднъж да изплува.

Един раздразнителен лейтенант, Рой Боъм, произведен от обикновен войник (по-късно стана първият командир на „ТЮЛЕН-група 2Б“), го чакал до плиткия край.

— Какво смяташ, че правиш, мама му стара? — попитал Боъм, плюещия Ашенбрениер, който поставял кофите си с камъни на ръба на басейна.

— Не мога да плувам — обяснил в отговор Аш.

— О, по дяволите. Ще те научим да плуваш, мамицата му — отвърнал Боъм, ветеранът от Втората световна война, който е бил помощник-боцман много преди да стане офицер. Мустангите^[6] като Рой Боъм бяха достатъчно прозорливи, за да разпознаят типичното, упорито магаре. — Добре дошъл на шибаното ни обучение.

* * *

— Господа, предстои ни нещо, което се нарича нощно учение. Това е така, защото е нощ и се нуждаете от упражнения. Ако се справите добре, ще прекарате в гората по-малко от три часа. Ако се осерете, утре по това време ще сте още там. Ще си сменяме местата. Джо ще започне като дозор, Дагуд като водач на звеното, Нормалния като заместник, а Кекса като стрелец. След тридесет минути ще се смените. В онази проклета военна игра, в която искате да участвате толкова много, вероятно ще вземат пленници и всеки от вас трябва да познава работата на другите.

Дадох на трима от тях да носят греди с дебелина четири на четири сантиметра и дължина около метър и двадесет. На Кекса връчих една от пресован бор с размери шест на шест сантиметра и дължина метър и шестдесет. Почнаха да пъшкат, докато вдигаха гредите.

— Това са оръжията ви. Три щурмови автомата ХК-93 и една картучница М-60. Ще ги носите така, сякаш са заредени. Помните ли какво ви казвах за полето на обстрел?

Вместо отговор получих празни погледи. Повторих думите си, но добавих малко подправки в стил Евърет Е. Барет.

— Тази вечер имаме три цели. Първата е яркочервена луминесцентна пръчка, втората е яркозелена и третата е яркожълта. Виждат се от десет метра. Но яркочервената пръчка ще свети само три часа, а аз съм я включил преди час и половина, така че побързайте.

Стояха и местеха неловко крака и ръце, докато държаха неудобните дървени „оръжия“, а аз продължих да обяснявам, че ни предстои да минем през познат терен и че истинската цел тази вечер е не толкова навигацията, а да се научат да се оправят в тъмното. Обясних, че ще действваме като истински патрул от петима — така, както ще бъде и във военната игра.

— Аз ще играя охрана на тила и ще си мълча. Всички решения ще се вземат от водача на взвода, така че ако той се осере, значи всички се осирате. Още нещо. Искам да считате нощния патрул за мисия във вражеска територия. Действайте по съответния начин.

Засмяха се. Само че аз не се шегувах. Ловният сезон беше в разгара си, което означаваше, че местните „момчета“ са излезли с глутници кучета да ловят лисици, дивите пуйки също са на свобода, а и се намирахме достатъчно навътре в гората, за да се натъкнат на някои от местните браконieri, а те положително не биха се зарадвали на група униформени неидентифицирани мъже, които се мотаят из дворовете им. Знаех, че ако някое от кучетата на съседите се разлае, то стопаните им изобщо няма да се поколебаят да излязат и да стрелят. Това щеше да принуди звеното ми да стои нащрек, а и може би щеше да стане причина за подмокрянето на някой и друг крачол.

Тръгнахме на запад от къщата, като започнахме да лазим надолу по едно дълго дере и форсирахме малко поточе. Не изминаха и десет минути, и главоболията започнаха. Оплаквах се от мокрите си крака, изморените си гърбове, от клоните, които шибаха лицата им, и от силничкия вечерен студ. Джо първи загуби търпение и избута водача настрана, след което тръгна направо през храсталака като някакъв бик.

Раздразнението му трая около шест минути, когато изведнъж едно силно праааас, дето можеше да означава само стрелба от мощна пушка от около 50 метра, накара моите зайци да се хвърлят на земята.

Дочуха се хорони възклицания: „Мама му стара!“ и „По дяволите!“.

Нормалния пропълзя до мястото, където клечах, и прошепна високо:

— Какво беше това, по дяволите?

— Един от съседите ми, задници такива — обясних. — Вдигате толкова силен шум, че сигурно сте го събудили от дълбок сън и иска да знаете, че това не му харесва.

— Искаш да кажеш, че тук има въоръжени хора?

— Разбира се. Това е дълбоката провинция, заднико.

— Майчице. Заради теб ще ни убият.

— Не и ако правите нещата така, както съм ви казал.

Направих универсалния сигнал за движещи се в кръг каруци, за да ги накарам да се приближат.

— Вижте, момчета. Облечени сте в камуфлажно облекло, така че никой не може да ви види. А се движите като стадо проклети животни. Затова съседите ще си помислят, че сте елени. — Направих пауза. — Познайте нещо, задници — тук стрелят по елените, без да имат

разрешително за лов. — Оставих им малко време, за да проумеят за какво става дума. — Помислете, по дяволите. Ние сме патрул. Би трябвало да се движим тихо. Вероятността да успеем — или на ваш език, средно време между повредите — е обратнопропорционална на вдигания от нас шум. Загрявате ли?

Отговориха ми в хор с поклащане на глави и мънкания. — Добре, сменете водача и тръгвайте — тихо.

Дагуд поведе. Гледах как се промъква през храстите. Това момче вдъхваше надежди. Движеше се внимателно, пробваше земята с пръстите на краката си, тялото му се извиваше покрай храстите, очите му постоянно се движеха и оглеждаха зоната пред него, въпреки че не беше напълно сигурен за какво точно го прави. Е, не беше като Уотсън Кръпката, моя стар водач от група „Браво“, Втори взвод във Виетнам през 1967 г. Кръпката, който сега е уредник на Музея по подводна диверсия във Форт Пиърс, Флорида, беше истински старомоден ловец. Обичаше да ловува и да стреля, а и сега обича да го прави. Но Дагуд се справяше добре като за смотан мекушав цивилен. Усецаше добре нещата, защото имаше необходимите инстинкти. Аз трябваше само да ги доразвия.

Разбира се, заведе ги точно в едно блато. Сега бяха мокри и измръзнали. Дървените огнестрелни оръжия ставаха все по-тежки с всяка секунда, което увеличаваше мизерията им в геометрична прогресия. Не разрешавах никакви приказки, но от мястото си в тила долавях доста ругатни, макар изсъскани през зъби. Бяхме подминали червената луминесцентна пръчка с около четиристотин метра, когато Дагуд се досети, че бърка. За да изкупи грешката си, той се върна право в блатото, където Джо загуби едната си обувка.

Така му се падаше. По време на вечерята Джо ме беше попитал защо завързвам връзките на обувките си на големи, дебели, стегнати възли вместо на увиснали панделки. Обясних, че това е начин да останат на краката ми.

— Но това е прахосване на пари — беше изхленчил той като типичен счетоводител. — Значи трябва да режеш връзките си след всяко обуване.

— Точно така — бях отговорил и му разказах за ученията в Панама в еднометрова тиня или пясък. Открехнах го как хлабавите

обувки имат склонността да се събуват сами, когато струята въздух ви измъкне от самолет, летящ със сто и петдесет мили в час.

Наблюдавах го внимателно, докато му говорех. Кимаше с глава нагоре-надолу, но не ме слушаше. Думите минаваха покрай ушите му и имах чувството, че ги чувам как отскачат от отсрещната стена.

По дяволите, та аз не правех всичко това заради себе си. Всъщност отношението на Джо беше като на един лайномозъчен капитан тюлен, с когото си имах работа преди повече от десет години като командир на „ТЮЛЕН-група 6“. Макар да не съм го виждал почти десет години, все още ми се повдига, когато си спомням за него.

Въпросният задник се казваше... Е, ще го нарека Пинки Прескът III. Име, достатъчно близко, без да е клеветническо. Винаги говорех за него като Пинки Фъшкията^[7]. Пинки беше роден за велики дела. Баща му, Пинки II, беше адмирал с четири звезди. Също и дядо му, Пинки I, когото натресли на Военноморските сили, защото бил най-малкият син в семейството на псевдоаристократи от Филадельфия, които нямали пари да го издържат.

Като предците си Пинки записал Военноморската академия в Анаполис, където бил посредствен курсант. Завършил през 1972 г., твърде късно, за да отиде във Виетнам. Без да знае точно какво иска да прави в бъдеще, се озовал в Специалните части на Военноморските сили. Никой не знае как е преминал основното обучение за диверсанти. Но очевидно е завършил курса, тъй като през 1973 г. бил изпратен в Група за подводна диверсия 21 в Коронадо, Калифорния. Изкарал около година при тях, а след това го назначиха в Група за подводна диверсия 22.

Докато останалите офицери надигаха вой, защото искаха да бъдат изпратени да воюват с хората си, Пинки винаги предпочиташе работата на бюро. Скачаше с парашут веднъж на тримесечие, гмуркаше се през половин година и стреляше веднъж за цялата година, което според уставите е абсолютният минимум. Разбира се, за повече от двадесет години Пинки бе заемал редица административни постове в Литъл Крийк, където се намираше щабът на групите за подводна диверсия и тюлените от Източното крайбрежие, в десантните сили за Атлантическия океан, в Щаба на Атлантическия флот в Норфолк и накрая в недрата на Пентагона.

Там, поставен в безопасност зад едно бюро, той овладя изкуството да пише доклади, пълни с бюрократична мъгла. Някъде по пътя беше усвоил до съвършенство и деликатното изкуство да целува адмиралските задници, без да гълта твърде много лайна.

Годините, които бе прекарал в мътене на води и надуване, даваха своите обилни плодове, когато станах командир на „Шестицата“. Беше успял да се добере до Олимп на административните служители: изпълняваше длъжността комодор^[8] на Специалните войски на цялото Източно крайбрежие и беше определен за повишаване в контраадмирал. Славеше се и с педантичните си протоколи. Познати бяха като ракети.

Е, Пинки ми прати такава ракета в началото на 1981 г., за да ми каже, че съм похарчил страшно много пари за връзки за обувки. Сериозно говоря. Не е майтап. Със сложни думи ми заповядваше да карам мъжете си да връзват обувките си на панделка, а не на възел.

Обадих се на добрия комодор и му отговорих в собствения си шибан сложен стил къде да натика изтакваната си лайнена ракета и какво бих искал да направя с кльощавото му, дребно тяло с лице като сфинктер и дребно пишле, ако отново напише нещо подобно.

Кой знае защо това никак не се хареса на бъдещия адмирал Пинки и той се опита (безуспешно) да ме изправи пред военния съд, като ме обвини в опит за убийство. Мразеше ме. Но какво от това? Нека се стегне малко.

Проявих повече търпение към Джо, отколкото към Пинки. Отново обясних, че при стегнатия възел няма грешка. Ако вържете връзките си толкова стегнато, колкото ви стигат силите, то просто няма панделки, които да се развържат в дълбоката до колене тиня. Устата ми явно са се мърдали без полза. Може и да съм казал нещо умно, но не е имало кой да го чуе.

Защото явно никой не е слушал. Половин час по-късно измъкнахме обувката му заедно с панделката. Пълна беше с тиня. Ех, как щеше да го боли стъпалото. Обърна ми гръб, когато се обу, но по раменете му можех да позная, че връзва обувките си на възел. По-добре късно, отколкото никога.

* * *

Когато се върнахме в къщата към 4,40 ч. с всички пръчки в раницата ми, аз бях доволен от напредъка им, въпреки че внимавах да не го показвам. Джо беше отстъпил поста водач на Кекса, който се оказа магаре от силна и мълчалива порода. Джо стана втори по старшинство — разпределител. Подобно на Кекса, Дагуд се справяше с нещата мълчаливо. Стискаше зъби, навеждаше гръб и правеше каквото му кажат. Малко повече инициатива би ме зарадвала, но бях доволен, че безропотно се съгласява с всичко. Нормалния все още губеше доста време да се занимава със странични неща, като например дали ще оцелее след тази нощ. Но когато улових една дървесна змия, той само я докосна с пръст и към един часа спря да се оплаква от мокрите си крака.

Мълчанието му ме радваше. Зная, че не изглежда кой знае какво, но в моята работа човек трябва да намира начин да изпитва удоволствие, докато обстоятелствата му позволяват. А Нормалния вече се примиряваше със съдбата си — явно напредваше.

Оставих ги да спят до 6,15, а след това на чаша кафе обсъдихме събитията от предишната нощ. Раздадох ксерокопия от упътване за обучение на тюлени, където бяха обяснени знаците за мълчалива комуникация по време на операции.

— Вместо да разговаряме, ще използваме тези знаци — казах. — Запомнете ги. Викторината започва в 9 часа.

Към края на деня наистина бяхме напреднали. Преди обед вече формирахме боен ред и упражнявахме познанията си за полетата на обстрел. Следобеда се заехме с маскировката. А вечерта отидохме сред дърветата до къщата, за да направим първата си засада. Разпечатах комплекта въздушни пушки, раздадох предпазни очила и започнах да наблюдавам как пълзят в края на поляната и стрелят по хартиените чинийки, залепени по дървета и пънове.

Дори и Нормалния свикваше с тази атмосфера. Беше боядисал лицето си в черно, нахлузил ниско до веждите си черна плетена шапка и ръсеше ругатни почти на всяка дума. Същата вечер минахме като патрул на двадесет и пет метра от къщата на съседите, без да събудим кучето. Когато решихме да си отдъхнем за пет минутки десетина метра по-надолу, дочухме скимтене — кучето излезе лениво, видяхме как пусна една вода, от която се вдигна пара, изтърси се и се върна обратно да си легне.

Нормалния ме поздрави с вдигане на двата си палеца. По лайнарската усмивка на лицето му разбрах, че страхотно се развлича. И още как. Само след 72 часа дори не трепна, когато една дървесна змия се изви през листата, плъзна се по крака му и се шмугна в храстите.

— Да ти го начукам, смрадливоустецо — прошепна той, след като змията изчезна. Е, при тези думи ми стана ясно, че напълно се е променил.

Бавно, но със замах ги прекарах през генезиса на бойните действия в тила на врага, както минах през него и аз преди почти тридесет години във Виетнам. Бях пречистен в битката във Виетнам. Там ме закалиха върху наковалнята на кръвта и огъня. Тъпите бюрократи на Джо се пречистиха на друг олтар, укрепен от горещината на новия огън в мускулите им и от леденостудената тиня, в която си играеха.

Ах, усещах ги като глина в ръцете си и ги оформих и изваях в... е, във воители за уикенда.

Първия ден ги учих как да си играят с играчките на войната със специални методи.

Втория ден се научиха да се маскират и да пълзят по корем, защото човек трябва да лази, преди да проходи.

Третия ден изучаваха плодовете на разузнаването и как да разпознават знаците по земята и водата.

Четвъртия ден изпитаха радостите от мините.

Петия ден откриха изненадващите нападения и научиха правилата на засадите. Запомниха девизите на новата си вяра и ги декламираха при нужда: „Засадата е изненадващо нападение от група, скрита в очакване на движеща се или временно спряла цел, сър.“

Когато бъркаха — а те го правеха често, — ги наказвах с тежък физически труд и ги карах да правят по двадесет, тридесет или четиридесет лицеви опори.

И настъпи вечерта и утрото на Ден шести, когато трябваше да сътворя учение по свой образ и подобие, да видя дали могат да използват всичко и да действат като група, дори група с известна сплотеност.

И така, наех пет пълни комплекта полуавтоматични пушки и пистолети, дебели предпазни очила и лицеви маски, както и хиляда

патрона, които се разплъсхват в яркооранжев, флуоресциращо розов, яркочервен, крещящожълт, отровназелен или тюркоазен цвят, и изпратих партизаните си в гората, за да действат като разноцветни бойци от група за проникване във вражеските позиции.

Мисията им беше да намерят и неутрализират командно съоръжение на виетконгците — това бях аз — в определен срок, като се придвижват от едно определено място до следващото по редица ориентири. От тях се искаше да използват всички умения по патрулиране и ориентиране, на които се бяхме научили. Обясних, че по пътя ги очакват изненади, така че да внимават за мини, минирани полета и други подобрени препятствия, типични за бойните условия.

Посочих им координатите на първия контролен ориентир (в последния момент им казах, че при всеки контролен ориентир ще намерят указанията за посоката на следващия), дадох им комплект карти, четири водонепромокаеми радиотелефона с наустници и наушници и ги пуснах да действат.

Десет минути след като тръгнах, аз се вмъкнах в гората и започнах да ги търся. Не ми трябваше много време, за да ги настигна. Оставяха широка, ясно видима следа: многото начупени клонки и калните отпечатъци от крака улесняваха следенето. Но пък за аматьори се движеха добре — отброяваха крачките си и си отваряха очите.

Стигнах до първия маркер далеч преди указания срок, промених координатите си и уверено продължиха напред. На петдесет метра след ориентира бях поставил капан — покрит дупка и примка. Дагуд за малко не стъпи в нея. Но не го направи. Спря, огледа се и се послуша точно както го бях учил.

Юмрукът му се сви, вдигна ръка на височината на рамото си — сигнал за аварийно спиране. После даде сигнал за заемане на временна отбранителна позиция.

Джо, Кекса и Нормалния залегнаха и запълзяха от двете страни на пътеката. Оръжията им прочистваха храсталака с шарените си куршуми. Триумфално стиснах юмрук. Точно така!

Дагуд изпълзя напред и погледна. После се върна при Кекса и му прошепна нещо, а той кимна. Отделението заобиколи капана и продължи да отброява крачките си. Отново намериха следата и се заеха с патрулирането си. Беше страхотно — много по-добре, отколкото можеше да се очаква.

Другите два ориентира бяха много по-трудни за откриване. Така че загубиха спечеленото време. Това беше добре. При предстоящата военна игра трябваше да се примирият със стария ми противник мистър Мърфи, чиято слава е всеизвестна. Време беше да се научат как да действат напук на вездесъщия Мърфи.

Гледах ги как си проправят път през зона, в която бях оставил ясни следи. Кекса и Дагуд се посъветваха. После Дагуд поведе мъжете през храстите в широк кръг. Следваха правилото на Роджър и се връщаха, за да поставят засада на този, който ги следи. По дяволите, бяха слушали и запомняли. Според мен се справяха за шест плюс.

Когато ги изоставих, за да ида във виетконгския си бункер, те заобикаляха втората редица капани — симулирано минирано поле, пълно с импровизирани експлозивни устройства, което граничеше от една страна с дълъг, пълен с копия ров, а от другата — с блато, дълбоко около метър и осемдесет. Меката тиня по дъното му беше дълбока около тридесет сантиметра, а тук-там в нея бяха поставени мини. Ако бяха умни, щяха да минат през блатото. Така към всичко щеше да се добави неудобството на студа и влагата. Щяха да оцелеят единствено ако внимават. Надявах се, че Джо не е забравил да завърже обувките си на възел.

Междувременно аз се оттеглих в мястото на засадата. Внимателно бях разположил противниковата си позиция. Тя представляваше колиба, издигаща се на метър от земята. Намираше се на парче открита площ, широко към тридесетина метра и влизащо на десетина метра в едно от най-големите ми езера. Мястото беше на около миля и половина по права линия от къщата ми, но за маневриращия патрул разстоянието ставаше пет мили. Миниполуостровът беше слабо залесен и леко приповдигнат и от шперплатовата врата на колибката имах 200 градуса видимост над околността.

Единственият начин да се доберат достатъчно близо, за да могат да стрелят, беше през водата. Тъпите бюрократи трябваше да преплуват езерото или да заобиколят откритата площ и да нападнат от обратната страна на колибата.

Бях провеждал подобна акция във Виетнам през 1967 г. на един остров с формата на индийско орехче. Казваше се Ло Ло и се намираше в устието на река Май То, където тя се вливаше в делтата на

Меконг и Южнокитайско море. Там просто по случайност бях разработил разумна стратегия тип „ЦЕЛУВКА“, благодарение на която можах да убивам беаосир виетконгци, без да давам жертви: удряй през задната врата, когато е възможно.

Вместо да тръгна от запад срещу течението на реката, която правеше примамливи S-образни завой с добра видимост, по силата на някакъв първичен инстинкт на воин, действащ в тила на врага, навлязох в острова откъм източната му страна, като преминах километър през непроходимо и съсипващо блато и трънливи храсти. Извадих късмет. Виетконгците бяха поставили всички засади и капани от западната страна на канала. Нападнах откъм гърба и успях да ги унищожа.

Майната ти, мистър Чарли.

Сега исках да видя дали тъпите бюрократи на Джо ще вземат същото решение. Ако се приближат към мен откъм сушата, щях да ги направя на хамбургери. Но ако ме нападнат по вода, щяха да ме ударят и да спечелят.

Извадих си бира от охлаждащата кутия, която бях скътал в колибата, дръпнах една глътка и започнах да свързвам детонаторните жици към дванадесетте импровизирани мини, поставени из острова. Проверих празните бирени кутии, окачени на жици по края на водата. Щяха да дрънкат при всеки опит за преминаване и да ме предупредят за нападение откъм водата. Увих главата си с черната си тениска. Беше им необходим половин час да стигнат дотук. Исках да поспя, докато имаше възможност за такова нещо. Допих бирата, отворих втора, затворих очи и се отпуснах.

* * *

Звук от чупеци се клончета ме измъкна от полудрямката. Навлякох тениската си, сложих си очилата, вдигнах автомата, включих системата за подаване на въглероден окис под налягане и вкарах куршум в цевта. Забелязах движение пред мен и вляво.

Бяха се оплескали — нападаха по суша. Тъпите бюрократи на Джо бяха задници и щях да ги очистя. Колко пъти им казвах, че неконвенционалната война означава точно това. Неконвенционална.

Мръсна. Страшна. Гадна. Нечестна. Бях им обяснил, че маркизът на Куинсбъри е бил педал и е погребан отдавна.

Време беше да им дам урок. Грабнах взривателя си, преметнах се през прага и се проснах на земята точно навреме, за да видя в папратта отблясъка от една насочена към мен пушка. Взривих три от мините и гледах как на петдесетина метра избухнаха гейзери пясък. Надявах се, че никой не лежи върху мините — не използвах истински взривни материали, но ако някой се окажеше твърде близо, щеше да го боли цели две седмици.

Претърколих се наляво и изстрелях бърза серия куршуми. Още едно претърколване и пропъльзах под колибата, за да се скрия. Взех взривателя със себе си. Стрелях още веднъж.

Първата от евентуалните ми жертви вдигна глава. Беше Кекса. Виждах брадата му, докато се опитваше да намери цел за пушката си. Очите му диво се местеха наляво и надясно — беше дезориентиран и не можеше да ме забележи.

Майната ти, Кекс. Изстрелях още няколко куршума, като го улучих с червената си боя право в лицето. Взривих останалите импровизирани мини, след това пъгнах нов пълнител в автомата, поех си дъх и изхвъркнах изпод колибката. Тъй като най-добрата защита е нападението, реших да ги сплаша с фронтална атака.

Маамамицата му! Стреляха по мен от картечница с куршуми в цялата гама на дъгата. При удара боята издаваше звук. На другия ден щях да имам белези.

Сега те крещяха и нападаха, лицата им имаха свирепи изражения, а от пропитите с тиня дрехи се стичаше вода. По дяволите, идваха от две страни. Страхотно, копелетата бяха използвали Кекса като примамка. Той беше пушечно месо, разходен материал. Аз клъвнах на въдицата им, а те междувременно се бяха промъкнали зад мен, заобиколили фланговете ми във водата и простреляха задника ми.

Изтърколих се по гръб и паднах като труп от някой филм. Някой стреля зад ухото ми, с което ми нанесе *coup de grace*^[9] в яркооранжев цвят.

— Умри, боклук!

Гласът принадлежеше на Нормалния. Дребният тъп бюрократ се беше превърнал в безсърдечен убиец.

Друг удар в тила ме накара да подскоча.

— Да ти го начукам, воняща паст такава.

По завързаните с три възела обувки разбрах, че току-що съм получил букет от Джо.

— Майната ти, хуй смотан! — Дагуд ме улучи в топките с тюркоазна боя, а за мен изразът посинели от болка топки доби нов смисъл. Събрах колене, свих пръстите на краката си и мълчаливо се заклех един ден да си върна жеста.

— Добре, добре. Предавам се — изстенах. — А сега, задници, кой от вас ще мъкне трупа ми обратно до къщата, за да можем да приключим?

— По дяволите — каза Кекса, който стоеше и гледаше отстрани. — Никъде няма да те мъкнем. Ще ти одерем кожата и ще я сложим в рамка. Имаш толкова много боя по себе си, че ще изглеждаш като шибана картина на Джексън Полок^[10].

— Да не искаш да кажеш Джексън Полак^[11]? Върви на майната си, смрадливоце. Аз съм словак и се гордея с това.

Всички се засмяха. Джо се загледа в нашарената ми униформа.

— Можеш да твърдиш колкото си искаш, че си чех, Дик, но в момента повече ми приличаш на шибан анулиран чек.

[1] Герой от американски комикс, който си приготвя сандвичи с напълно несъвместими продукти. — Б.пр. ↑

[2] Наименование на куче (Fido), съответстващо на българското Шаро, но написано, както би го изрекъл французин. — Б.пр. ↑

[3] Героини на американски комедиен сериал. — Б.пр. ↑

[4] Робърт Лий Фрост (1874–1963) — американски поет, известен с лиричните си поеми, посветени на природата в Нова Англия. — Б.пр. ↑

[5] Войната от 1755 до 1760 г. Между французите и англичаните, в която и двете страни са привличали за съюзници различни индиански племена. — Б.пр. ↑

[6] Офицер, който се е издигнал от редник. — Б.пр. ↑

[7] Игра на думи, образувана от сходното звучене на думите трети (third) и фъшкия (turd). — Б.пр. ↑

[8] Капитан I ранг, командващ корабно съединение. — Б.пр. ↑

[9] Смъртен удар (фр.). — Б.пр. ↑

[10] Американски художник ултрамодернист. — Б.пр. ↑

[11] Игра на думи от Полок (Pollock) и Полак (Pollack), което означава поляк. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ПЕТА

Правило първо на войната със специални методи: „Никога не си въобразявай.“ Никога не си въобразявай, че врагът не те чака, за да ти пръсне задника. Ако командирът на „ТЮЛЕН-4“ — групата, щурмувала летище „Хато“ по време на операцията „Справедлива кауза“ — е следвал това правило, вероятно панамците нямаше да накълцат хората му на кайма за хамбургери. Командирът на „Група 2“ Норм Карли спазваше Правило първо по време на операцията „Справедлива кауза“ и задачите му малко или много бяха изпълнени по план. Не си е въобразявал нищо. Допускал е всякакви възможни шибани варианти и това му се е отплатило — по време на мисията не бе загубил нито един човек.

Независимо дали съм командвал група от шест души или от сто и петдесет, никога не съм си въобразявал нищо. Винаги съм планирал нещата си така, предвиждайки възможността всичко да се обърка. Защо? Защото нещата винаги се объркват. Мистър Мърфи винаги е с нас.

Правило първо: „Никога не си въобразявай.“ Отново ще срещнем този материал.

Правило второ на войната със специални методи: „Никога не давай шанс на негодниците.“ Трябва да държите противниците си в шах и никога да не им позволявате да излязат с едни гърди пред вас във физически, духовен или тактически смисъл. Като командир на „ТЮЛЕН-група 2“, а по-късно на „ТЮЛЕН-група 6“, за да получа необходимото, съм използвал всички възможни средства: заплахи, къркане, шантажиране — всичко. Съобразявах се с Правило второ. Използвах го срещу враговете си на бойното поле, както и срещу системата на Военноморските сили, когато тя се изпречваше на пътя ми.

Често са ме обвинявали в нечестна игра. Признавам се за виновен. Но какво искате да кажете? Винаги съм се ръководил от поговорката „На война и в любовта всичко е позволено“.

А това ме насочва към Правило трето на войната със специални методи: „Побеждавай.“ Прави всичко необходимо, но побеждавай. Когато Рой Боъм, бащата на всички тюлени, подбра и създаде първата група през 60-те години, грубоватият, приличащ на жаба бивш помощник-боцман просеше, заемаше и крадеше каквото трябва, за да е сигурен, че хората му са добре оборудвани и готови за война. Системата работеше срещу Рой и затова той я заобикаляше. Когато решише, че е необходимо, преминаваше директно през нея, оставяйки след себе си премазани тела.

Когато ми възложи да създам „ТЮЛЕН-група 6“, Блек Джек Морисън ми каза: „Не се проваляй, Дик.“

Единственото нещо, което можех да кажа, беше: „Слушам, сър.“ И не се провалих. Като Рой, един от първите ми инструктори, намирах начини да заобикалям системата или да минавам през нея.

Впрочем има и още едно, последно и абсолютно правило за войната със специални методи. То е, че там не важат никакви правила.

Ако всички тези максими се приложат в случая, т.е. военната игра на Грант Грифит, до която оставаха пет дни, осъзнах, че съм загазил.

Правило първо важеше. И още как. В края на краищата работех с неопитните тъпи бюрократи на Джо, които се стараеха, но им липсваха финесът и истинският опит на истинските десантници. Харесвах Джо, Дагуд, Нормалния и Кекса, но не си въобразявах, че ще се справят в стресова ситуация. Както вече споменах, не можех да си въобразявам нищо.

Това ще рече, че Правило трето отива на боклука. Разбира се, практически беше невъзможно да победим, като се има предвид съставът на групата.

Оставаха правила две и четири. За да мога да ги приложа, се обадох на един помощник-боцман първи клас на около тридесет години, когото ще нарека Стиви Уондър.

Кръстих го Стиви Уондър, защото винаги носеше очила за стрелба без рамка, с жълти, розови или сиви стъкла в зависимост от настроението си. Вратът му е вечно схванат и той го раздвижва, като клати глава надясно-наляво-надясно, а след това наляво-надясно-наляво. Доста сполучлива имитация на... познахте, на Стиви Уондър.

Стиви е бивш сержант от Морската пехота, влязъл във Военноморските сили, защото се отегчил от цивилния живот и му писнало да преподава карате на разни задници. Вратът му беше постоянно схванат, защото го улучили на някаква планина в Северен Виетнам или Лаос, или Камбоджа по време на една от онези секретни деветдесетдневни мисии в тила на врага, за които човек заминава доброволно, когато е седемнадесетгодишен ефрейтор от разузнавателните войски и не може да измисли нещо по-добро, отколкото да се предложи за пушечно месо. Както и да е, Уондър с такова удоволствие убиваше онези с дръпнатите очи, че нямаше време да остави костиците и парченцата да зараснат както трябва.

Преди три седмици някакво малко парченце се беше отделило от мускулите на врата му и се бе отправило в западна посока, като се показало на дъното на лявата му очна ябълка. Отначало Уондър се чудеше дали това не е лош махмурлук. Е, досещате се какъв живот води.

Най-напред Уондър работи за мен в „Червената клетка“. Когато го открих, беше помощник при машините втори клас, разпределен за охрана в Пентагона. По онова време носех четири нашивки, но той се държеше с мен, сякаш бях старшина, и използваше всички подходящи вулгарни думи и сложни цинизми. Мой тип. Затова го отвлякох от поделението и му намерих място в „Клетката“, където се сработи с останалите мърльовци.

Обикновено тюлените се отнасят с подозрение към всеки, който не си е извоювал „Будвайзер“ — значката с тризъбец, която носят на лявата страна на униформите си. Мина цяла седмица, преди стрелците ми да свикнат с Уондър. Помогна му хапливият му език. Някои казваха, че не бил чак толкова хаплив. Помогна му и това, че пиеше бира „Куърс“. Но той беше убил повече хора в бой или извън боя от всички други в „Клетката“ освен той.

Оказа се, че е доста ценен кадър. След като напуснал Морската пехота, Уондър беше служил на атомни подводници и затова знаеше как да се държи, когато проникнахме в базата за подводници „Гротън“ в Кънектикът. Притежаваше и други умения, които не влизаха в нашата учебна програма — правеше мръсни номера на невидимите типове от Военноморската следствена служба и прекарваше известно

време с комуникационните секретни играчки от базата Винт Хил западно от Манасас, Вирджиния.

Той е стрелец, плячкаджия и кибритлия. Независимо дали става дума за побой в бар извън Субик, или някои кофти момчета от Хизбула стрелят срещу вас в Бейрут, не бихте искали за опора друго, освен добре очукания еднометров гръб на Уондър.

Да, Уондър е непоклатим като скала и от него по-вещ не може да има. Не е виновен, че прилича на кръстоска между Тед Копел^[1] и Хауди Дауди^[2].

Все още служи във Военноморските сили и затова му трябваха около два часа, за да захвърли работата си в кенефа, да вземе десетдневен отпуск и веднага да запраши към вила „Свирепия“. Седяхме на балкона и опустошавахме консерви с пържоли — както в Морската пехота наричат бирата — и Уондър стреляше по празните кутии с верния си „Браунинг“.

Обясних му за какво става дума.

Уондър се почеса по брадата, пресуши бирата си и изпразни още един пълнител.

— Маmicата му. Решението на твоя проблем е просто. Измама.

Загрявате ли сега защо толкова много го харесвам? Вдигнах бирата си за поздрав.

— Аз мисля същото.

Облегна се, като предните два крака на стола му се вдигнаха на десетина сантиметра от земята и към половин минута мисли върху тази дилема. След това се изправи и столът с трясък се намести.

— Трябва да си скъташ малко хубави нещица, за да можеш да се справиш с всякакви случайности.

— Тъкмо това планирах.

— Постоянно забравям, че не си толкова тъп, колкото изглеждаш.

— Ухили ми се иззад розовите стъкла на очилата си и ми каза, че е чукал предишната вечер. — След това ще ти трябва външен човек с подходящи комуникационни средства и малко подходящи играчки. По този начин, като загазиш, а ти ще загазиш, нали те знам какъв си, ще има кой да измъкне жалкия ти минетчийски задник под гаранция.

— Сещаш ли се за някой, който да отговаря на изискванията?

Главата на Уондър се завъртя в типичния полукръг. Не каза нищо. Просто се засмя.

* * *

Същия следобед отидохме да пазаруваме във Винт Хил. Тази база се намираще от другата страна на хълма до вила „Свирепия“ и надолу по шосе 29. За случайния минувач той е просто един от многото армейски постове. Но ако се вгледате внимателно покрай магазинчето вляво от медицинската служба и по диагонал от кафенето и останалите сгради, ще откриете толкова много шпиони, колкото не се срещат и в книгите.

Защото зад бариера 3 на Винт Хил се крие тайно съоръжение за събиране на информация, ръководено от НСС — Националната следствена служба. НСС е организацията, която се занимава с всички наши шпионски спътници „Кийхоул“, „Лакрос“ и „ВЕЛА“. Това май звучи като шпионщина? Нека превода. Спътниците „Кийхоул“ съчетават технологията LASP (Платформа за наблюдение на малки надморски височини) с компютърно изграждане на изображенията и възможности за работа с инфрачервени лъчи. „Лакрос“ могат да пробият гъсти облаци и да използват топлинното излъчване за изготвяне на изображения. Спътниците „ВЕЛА“ са насочени да следят ядрени инсталации. Командирът на поделението — генерал на име Юлисис Робинсън — е назначен на временна служба за три години от агенция „Безименна“ във Форт Мийд. Той седи зад три заключени врати на четвъртия етаж в Пентагона — крило С. Но Негодния^[3], както го знаят всички, отговаря и за три оперативни поделения в района на столицата: едното е в базата на ВВС „Болинг“, другото в Далгрен, Вирджиния, и третото в базата Винт Хил.

НСС успяват някак си да похарчат малко повече от 5 милиарда долара годишно, а ако не знаете, това е най-големият разход за разузнаване във федералния бюджет. По-голям е от дела на ЦРУ, който е 29 милиарда. Повече, отколкото получава военната агенция за разузнаване. Повече дори и от... Е, разбирате положението, пък и мястото, което щях да спомена, е все още секретно.

Робинсън Негодния отговаря за „железарския“ отдел. Това означава, че НСС контролира проектирането, построяването и изстрелването на спътници. Освен това НСС ги проследява чрез съоръжението за контрол на спътниците от Сънивейл, Калифорния,

както и още осем други следящи станции по света. С помощта на мрежи като ССД — Система за спътникови данни — НСС извлича информацията, след това я насочва към Агенцията за национална сигурност, Военната агенция за разузнаване, ЦРУ и още няколко организации, които не можете да намерите в телефонния указател.

НСС събира информация от разговори, от прехванати сигнали или както е модерно да се нарича, електронно подслушване, електронно разузнаване или събиране на некомуникационни електромагнитни излъчвания. Събира и визуална информация — инфрачервени снимки, фотографии, направени с аналогови телескопи, лазерни картини, увеличени с компютър или радарни изображения.

Спътниците на тази организация могат да пронизват облаците и приземната мъгла. Правят разлика между изкуствени камиони за заблуда и истински камиони. Осигуряват ясна снимка на регистрационен номер от над 22 хиляди мили. Когато „ТЮЛЕН-група 6“ трябваше да проведе тайна мисия в Либия през 1982 г., спътникът на НСС „Лакрос-IIa/3fl“ със сериен номер 153296/Zulu предостави на директора Уилям Кейси визуална информация за мен и моите единадесет стрелци, когато очистихме шестима души, спящи в три палатки, заедно с тридесетте либийски войници, които ги охраняваха. Първостепенните ни цели — двама ирландци, една западногерманка, един израелец и двама италианци — репетираха сценарий за убийството на президента Роналд Рейгън.

Хората, които очистихме, бяха все професионални убийци, наети от либийския президент Муамар Кадафи и получили по повече от един милион долара за услугата. Кейси можа да ни наблюдава, докато раздавахме *coups de grace*^[4], да види как снемаме пръстовите отпечатъци от жертвите, снимаме документите с полароидите, а след това да наблюдава изтеглянето ни със самолет с кратък разбег за излитане, предоставен от Специална група 160 или ескадрилата за специални операции във Форт Кембъл, Кентъки.

Какво искам да кажа? Искам да кажа, че ако ви трябват най-модерни комуникационни играчки, НСС е страхотно място, откъдето да започнете търсенето. За нещастие, аз съм персона нон грата във Винт Хил. Разбира се, ходя дотам с колата веднъж месечно или на покупки, или до „конските доктори“ и зъболекаря, но никога не преминавам оградата на базата.

За мое щастие Уондър, който работи във Военноморските сили, е засекретен (не казва и на мен какво точно прави. „Мога да ти кажа — обясни той веднъж, — но после трябва да те убия“) и е приятел с няколко шпиони от Винт Хил от другата страна на бариера 3. Вдигна телефонната йерихонска тръба, след половин час стените на Йерихон рухнаха и тръгнахме да пазаруваме.

* * *

Към края на деня бяхме закарали във вилата над сто и тридесет килограма оборудване. Взехме на заем половинметрова система за спътникова комуникация с импулсен предавател и възможност за дигитално кодиране и два приемо-предавателя джобен формат, които биха могли да минат за преносими телефони. Взехме и многочестотен скенер и няколко други парчета, пълни с електронни вълшебства и различни устройства за нощно виждане. Благодарение на един сержант, когото познавам от времето на подготовката за спасяване на техранските заложници през 1979 г., се сдобихме с шест опаковки специални експлозивни устройства — от малки бомбички до пластичен експлозив Ц-4, от димни гранати М-80 до експлозивни устройства за привличане на огъня, симулатори на артилерийски огън и мини „Клеймор“. Взех и взриватели, тел, детонатори и часовникови устройства.

Военната игра започваше в петък в 18,00 часа. Сега беше 17,30, понеделник. Оставаха ни малко повече от 96 часа да подготвим магията си. През следващите 48 часа ние с Уондър щяхме да нагласим оперативна база на няколко мили от имението на Грант Грифит, а след това да проникнем в имота и да скътаме малко военни играчки.

Много ми се искаше да се промъкна веднъж-дваж пъти в къщата на Грифит — може би там щяха да се намерят ценни сведения. Но нямаше да имаме време. Едно прецизно проникване с взлом, без да се разбере, че някой е идвал и си е отишъл, изисква време. Не става изведнъж. Затова подобно нещо беше немислимо.

Нямах представа какви ще бъдат правилата на военната игра. По принцип имаше два варианта. Първият е „Червени срещу сини“. Така Осми взвод игра в Панама преди второто ми заминаване за Виетнам.

При този вид игри групите се борят с нападател. Вторият вид е „Залови знамето“, при който отборите преодоляват определени задачи и се съревновават за време. Тук залогът беше голям — както за Джо, така и за мен. Затова не исках да поемам никакви рискове — каквато и да е играта, аз трябваше да съм готов.

* * *

От топографските карти, които извадих от папките си, научих, че „Хъстингс“, имението на Грифит, разположено на 2500 акра, се намира на около три мили северно от шосе 50, което върви точно на запад през целия път от Вашингтон до Уинчестър, Вирджиния, като пресича някои от най-красивите (и скъпи) имения по Източното крайбрежие. Имението на Грифит се намираше в последната третина от пътя между малките градове Ъпървил и Париж, точно по средата на изисканите ловни терени на Вирджиния. Две мили по-надолу по шосето беше огромното имение на Памела Хариман. Говореше се, че понякога президентът прекарва там уикенда си, когато жена му е при майка си в Литъл Рок. За петнадесет минути по страничен път се стигаше до къща и имот от 600 акра, който някога беше собственост на изменника от ЦРУ Едуин Уилсън. Близко до Мидълсбърг се намираше имение с площ 25 акра, което ЦРУ все още използваше като скривалище. Един от директорите посещаваше тази къща, за да се „разтоварва от напрежението“ със секретарката си.

Извадих картата на Лоудън каунти в мащаб 1: 25 000 и разгледах района. От шосе 50 се завиваше на север към Сините планини по тесен страничен асфалтиран път, който се виеше край изпъстрени с пасища и поточета хълмове. Три мили по-нататък пътят ставаше по-тесен и неасфалтиран и се разделяше на две. Поемаше се по лявото разклонение, следваше рязък завой надясно по тесен асфалтиран двукилометров път. След това се правеше рязък ляв завой и отново се излизаше на неасфалтиран път, минаваше се по стогодишен дървен мост — от двата му края имаше обозначения за исторически паметник, — който преминаваше над стар воденичен поток. Пресичаше се къс участък, който според нас водеше до главната къща.

Двамата със Стиви натоварихме пикапа, сложихме му брезент и се отправихме на север към Мидълсбърг. За команден пост му бях избрал странноприемницата „1763 г.“ на шосе 50, точно на юг от имението на Грифит. Странноприемницата, която някога е била собственост на Джордж Вашингтон, се намираше сред 50 акра разкошна площ. Но по-важното беше, че има ресторант, в който приготвят най-добрите германски ястия в щата.

Собствениците на „1763 г.“, една свадлива двойка на име Киршнер, бяха също почитатели на американската армия. Като се влезе през входа и се тръгне по тесния коридор към залата, се минава край поставени в рамки маслени портрети на най-великите генерали на Америка от Втората световна война — Айк^[5], Патън, Маршал, Макартър и Брадли. Имаше и една съвсем нова снимка на Мечока Шварцкопф, героя от „Пустинна буря“.

Необходими ни бяха 45 минути, за да стигнем от вила „Свирепия“ до странноприемницата. Предплатих 1500 долара за седем ноци в къщата за младоженци — това беше апартамент с две стаи, пристроен в стара плевня. Намираше се на около триста метра зад странноприемницата, нагоре по скрития в горичка от стогодишни дъбове хълм. Беше усамотена, тиха и напълно незабележима от пътя. Не можеше да се видят нито спътниковата ни чиния, нито другите електронни играчки.

Докато отброявах банкнотите с образа на Франклин^[6], поговорих с Юта и Дон, собствениците на „1763 г.“.

Като чу, че става въпрос за къщата за младоженци, Уондър, нали си е умник, запита с нежен глас:

— Ще ме пренесеш ли през вратата, сладък мой?

— Не, сладурче мило — отговорих нежно. — Ще изтегля шибаните ти ноздри върху ушите, ще завра главата ти в задника и ще те вкарам от петдесет метра през вратата като топка за боулинг.

Юта избухна в смях.

— Бил ли си във Военноморските сили? — попита тя.

— Пенсиониран полковник. Как се досети?

— Нашият главен градинар е пенсиониран старшина. Говориш точно като него.

Аз се усмигнах.

— Какво те води тук в дълбоката провинция? — заинтересува се тя.

— Дойдохме, за да правим изследвания в тиха и спокойна обстановка — отговорих като цивилен, след което обясних, че Стиви ще остане цялата седмица, докато аз ще идвам от време на време.

Разговорът продължи, а аз през това време разглеждах бара. С възхищение открих, че сервират бира „Дортмунд юниън“. Харесвах я от запознанството с генерал Рики Вегенер, командира на германските „Grenzschutzgruppe-9“ — немската група командоси за борба с терористи. В началото на 80-те години „ТЮЛЕН-група 6“ и GSG-9 проведоха комбинирани учения в Европа. Благодарение на хер генерал Рики бях открил две нови неща: бронираните тактически джипове „Мерцедес“ и бира „Дортмунд юниън“.

— Може ли два дортмундера, Юта? — посочих крапа аз.

Бирата беше хладка и прясна — истинска германска наливна бира. Аз и Уондър бързо пресушихме чашите и си поръчахме по още една.

— Ей, това беше хубаво — каза Уондър, като мляскаше с уста.

Обърсах пяната от мустака си и кимнах.

— Може би е добре да поръчаш още едно буре, Юта. — Посочих с пръст към дортмундера. — Защото ние пием от това нещо с литри.

На лицето на Юта цъфна широка усмивка.

— *Jawohl, Herr Fregatennkapitan*^[7] — отговори тя. — Веднага ще се заема с това.

* * *

Към полунощ в сряда вече бяхме направили шест набега в имението, като всеки път си скатавахме разни неща. Имението „Хъстингс“ представляваше почти четири квадратни мили оградени конюшни, ливади и гори. Простираше се от подножието на Сините планини, където туристи бродеха по пътеките на апахите, преминаваше през редица гъсти гори и стигаше до ливадите и пасбищата за чистокръвните крави порода шароле, арабските състезателни коне и понитата за поло на Грифит.

На изток и на запад от имението имаше асфалтирани двупосочни пътища, които свързваха Сините планини с шосе 50 в посока север-юг, а от северозапад на югоизток течеше малка река и минаваше павиран път, така че то се разделяше на четири приблизително еднакви квадранта. Нарекох ги Алфа, Браво, Чарли и Делта^[8]. В първия се намираше главната къща.

Раздробихме квадрантите на по-малки части, като използвахме координатите на картата в посока юг-север и запад-изток, за да мога, когато кажа на Уондър, че се намирам в Чарли 16/10 или Делта 20/21, да определи местонахождението ми с точност до сто метра. Тъй като не знаехме точно къде ще се проведе играта, скрихме запаси на четири места, за да слагаме ръка на допълнителните играчки за няколко минути, независимо къде се намираме.

Обадих се на Джо рано в четвъртък и му предложих да се срещнем преди официалното събиране при Грифит. Не му казах за Уондър и за набезите ни в имота. Нямахме нужда да му разкривам всички карти. Разбрахме се да се срещнем в петък към три часа в едно кафене с приятелска атмосфера „Скрития кон“ и оттам да отидем заедно при Грифит. Припомних му да си носи резервни връзки за обувките, а той ми каза да си взема костюм.

* * *

Петимата отидохме до имението „Хъстингс“ с цивилния вариант на един автомобил „Хъмър“, който Джо бе наел специално за случая. Аз исках да отидем с пикапа на Стиви, за да приличаме на терористи от Техеран, но Джо настоя да бъдем с кола, която да прилича на военните, и да сме добре облечени. По време на пътуването накарах тъпите бюрократи да повтарят като мантри^[9] заповедите на Роджър за неговите рейнджъри от осемнадесети век.

Бях в най-хубавия си костюм — фланелено двуредно сако и бяла риза. Косата ми бе вързана на опашка с черен ластик. Прекосихме дървения мост, завихме надясно и тръгнахме по път, настлан със ситен чакъл, който хрущеше под колелата. Видях, че ни следват две черни лимузини с дипломатически номера, и се зарадвах, че Джо настоя да се облека официално. Изглежда, този уикенд щеше да премине стилно, а

от времето, когато бях военноморски аташе в Пном Пен, знам, че тъпите дипломати предпочитат да се събират с хора в костюми, а не в къси гащи и сандали.

Когато спряхме пред къщата, вече се мръкваше. Не се виждаха огромните бляскави ливади, простиращи се със стотици метри в двете посоки. Но къщата, осветена от няколко скрити лампи, беше достатъчно впечатляваща.

Огледах се крадешком, докато сваляхме чантите си от колата. В центъра на имота се намираше каменна къща, а над вратата ѝ стоеше надпис „Хъстингс“ и датата 1788. От дясната ѝ страна имаше дървена пристройка и ако се съди по архитектурата ѝ, е била издигната през деветнадесети век. Отляво имаше друга каменна пристройка, свързана с главната къща с коридор.

Пред нас изникна трио икономии, които ни пропъдиха от чантите ни, лепнаха им хотелски етикети, дадоха на Джо квитанциите и ги откъснаха.

— Багажа си ще намерите в стаите, господо — каза на превъзходен английски иконом номер 1. — Моля, последвайте Седрик в дневната, където мистър Грифит ви очаква.

Джо кимна и тръгнахме, когато се появи нов екип носачи, за да посрещнат дългите лимузини след нас.

Минахме през фоайето и тръгнахме по коридор, облицован с борова дървесина и покрит с килими, може би антична ориенталска изработка. По стените на друг коридор висяха френски картини с военни сюжети от осемнадесети век. Още пет метра, и се озовахме в огромен сводест хол.

Следваше грамадно преддверие, построено върху старата колониална къща. Сигурно беше широко петдесет метра и дълго двадесет, а стъклените стени бяха високи три метра. Огромното пространство се разделяше на отделни зали за вечеря от редица мраморни пиедестали, върху които имаше пълни комплекти средновековни ризници.

Вътрешната тухлена стена на оригиналната къща изглеждаше като изтъркана с шкурка. На нея бяха окачени огнестрелни оръжия от времето на Войната за независимостта — колекция, от която ти спира дъхът. Като основа на огромна маса за вечеря служеха две оръдия от Гражданската война. Диваните се намираха между стари

минохвъргачки. През прозорците на преддверието се виждаше колекция от американски и немски танкове от Втората световна война, осветени от скрити прожектори, които създаваха сценичен ефект.

Грант Грифит ни очакваше вътре. Години наред го бях гледал в телевизионните новини, бях чел за него и във вестниците. Винаги, когато средствата за масова информация излъчваха материал за армията, цитираха думи на Грант Грифит. И с основание. Той бе служил като министър на отбраната по времето на Линдън Джонсън и се беше справял толкова добре, че новоизбраният Ричард Никсън помолил Грифит, който отворил собствена фирма за правни консултации, да го съветва по въпросите на отбраната.

Всяка администрация оттогава насам, независимо дали е на републиканците или демократите, търсеше съветите на Грифит относно отбранителната политика. Джералд Форд го беше назначил в комисия за политиката спрямо Виетнам. По времето на Джими Картър успокояваше ветераните от Виетнам, когато президентът искаше да обяви амнистия за тези, които са се измъкнали от военна служба по време на Виетнамската война. Роналд Рейгън го направи председател на комисия за разработване на инициативи за стратегическо развитие. За Джордж Буш бе правил тайни пътувания зад граница, за да уговаря критически важна военна подкрепа за операциите „Пустинен щит“ и „Пустинна буря“. Във времето между полуофициалните си задачи Грифит работеше като юрист и лобист за военнопromишления комплекс, както го наричаше президентът Дуайт Е. Айзенхауер.

Само настоящият президент, който обещаваще по време на предизборната си кампания да забрани достъпа до администрацията си за хората, прокарващи сфери на влияние и смесване на правителствените с промишлените интереси, беше изгонил Грифит от Овалната стая.

Той стоеше пред мен, от плът и кръв, с широка, подкупваща усмивка на влечуго. Трябва да си призная, че от снимките съвсем не можеше да се добие представа за него. Беше висок, дори източен, с царствена бяла коса. Загарът на лицето му подсказваше, че някъде в къщата си има легло солариум или пък прекарва по три дни от седмицата в Пуерта Ваярта^[10].

Веждите му, гъсти като на Брежнев, само че снежнобели, се открояваха на загорялото му чело. Светлосините му очи също

изпъкваха. Подкани ни с дългите си, аристократични ръце, украсени с идеално оформен маникюр. От пет метра се набиваха на очи излъсканите му нокти. На малкия пръст на дясната си ръка носеше древноримски пръстен. Знаех за този пръстен — бях прочел за него по време на разследванията си. Някога е бил на Юлий Цезар и е струвал повече от националния дълг на много страни от Третия свят (а и на някои от Втория).

Беше облечен така, както само богатите могат да го правят — костюм по поръчка (личеше си, че е ушит по поръчка, защото долните две копчета на ръкавите на самото бяха разкопчани) в меланхолично свещеническо сиво, който, въпреки че лъхаше на „Севил Роу“^[11], беше изтънчено износен по лактите и реверите. Ризата и вратовръзката му също бяха английски. Ризата беше на широки виолетови, сини, зелени и черни райета, с широка дълга яка и колосани маншети с ръкавели във формата на маймунски лапи. Вратовръзката, тясна и съвсем не по модата, беше черна на малки розови точки. По черните му обувки си личеше патината след обработка с най-нежна козя кожа, но така излъскани до блясък те просто не бяха в стила му.

И аз съм бил домакин на приеми за дипломати, докато бях аташе в Пном Пен, и на домашни партита — като командир на „ТЮЛЕН-група 2“. Присъствал съм на стотици вечери и сигурно съм изгълтал десетки хиляди коктейли и изял няколко тона ордъоври по безбройните приеми, организирани от производители на оръжие, директори на фирми, елита на Военноморските сили, клубовете „Киуани“ и „Ротари“, а също и на пикници на фирми.

Но не бях подготвен за разкоша в дома на Грифит и за пищния му стил. Тези неща просто не бяха част от житейския ми опит.

Грифит протегна ръка към Джо.

— Очарован съм, че дойдохте — поздрави той. Гласът му беше също толкова излъскан, колкото и маниерите.

— Щастливи сме, че сме тук, мистър Грифит — отговори Джо.

— Грант. Наричайте ме Грант, моля ви — каза Грифит. — Е, кого водите със себе си?

Джо представи групата, а мен остави за накрая. Следях очите на Грифит. Трепнаха.

— Вие написахте „Свирепия“ — отбеляза той. — Даваха ви по телевизията.

— Точно така.

— Великолепна книга. Чудесни истории. Но се оплескахте накрая, нали? Военноморските сили ви спипаха натясно.

— Някои смятат така.

Изсумтя.

— Лежали сте в затвора.

— Една година в Питърсбърг.

— И знаете ли защо?

— Кажете ми.

— Адвокатът ви е бил лош — отговори Грифит с крива усмивка.

— Трябвало е да дойдете при мен.

— Може би. Но от това, което съм чувал, смятам, че не бих могъл да си го позволя.

— Понякога работя безплатно по интересни за мен случаи.

— Ако знаех това, щях да ви се обадя и да си спестя двеста хилядарки.

— А да не говорим за годината в затвора, а, полковник? — Протегна ръка и стисна бицепса ми. — Виждам, че все още сте във форма. Добре.

Замълча и собственически заоглежда владението си. По очите му личеше, че е доволен от това, което вижда. Ръката му стоеше все още на бицепса ми. Започнах да се чувствам неловко. Не обичам да ме опипват непознати мъже.

Грифит не забелязваше смущението ми.

— Обадете ми се някой ден. Елате ми на гости. Имам доста приятели на 4-Е — каза той. В Пентагона беше прието така да се наричат кабинетите в сектор Е на четвъртия етаж, които гледаха към реката и където се намират министърът на ВМС, началник-щабът на военноморските операции и повечето от заместниците им. — Може би ще ви помогна да изгладите отношенията си с Военноморските сили.

И Грифит отдръпна аристократичната си лапа и се обърна към Джо:

— Моля, чувствайте се като у дома си — топло ни подкани той.

— Ще вечеряме в седем и тридесет. Учението ще започне в полунощ, а в единадесет ще има инструктаж.

— Вие ли ще провеждате инструктажа? — запитах.

— За бога, не. — Приличните на дамски превръзки вежди на Грифит трепнаха. — Ще го провежда майор Браниган... — Бившият министър завъртя глава надясно. — За последен път го видях някъде там. Разговаряше с господата от „Дженерал Дайнамикс“.

Грифит се усмихна благо и разтърси ръката на Джо така, сякаш искаше да ни подсказе, че трябва да тръгваме. Разбира се, той вече очакваше следващата група посетители.

Познавах един майор Браниган. Томас Бойд Браниган, известен още като Бренекето — долна и ефективна машина за побоища от Нашвил, Тенеси. Много време беше прослужил в отрядите за специални операции. Като лейтенант е участвал в атаката на затвора Сон Тай в Северен Виетнам през 1970 г. През април 1975 г. останал в Сайгон, след като северновиетнамците превзеха града, и създал нелегална железопътна мрежа, за да измъкне хората си от Южен Виетнам под носа на комунистите.

Когато Чарли Бекуит сформира група „Делта“, беше избрал капитан Браниган Бренекето за шеф на операциите. Двамата с Чарли бяха в иранската пустиня по време на провала на операция „Орлов нокът“. През 80-те години Бренекето, вече майор, участваше в така наречената Операция за подкрепа на военното разузнаване, или ОВР.

Тази група за „черни“ операции имаше задачата да получава информация и да действа съобразно нея. Мисиите ѝ включваха опити за намиране и евакуиране на американски пленници, държани все още в Югоизточна Азия, тайна подкрепа на антисандинистката армия, която ЦРУ поддържаше в Централна Америка, и намиране и спасяване на американски заложници в Ливан.

По онова време командвах „ТЮЛЕН-6“ и всички бяхме членове на нещо като голямо и тайно братство със специален начин на ръкуване, знаци и декодиращи пръстени. Чувствахме се недосегаеми. Непобедими. Безсмъртни.

Очевидно страдахме от високомерие и възмездието на боговете не закъсня. И точно като мен Бренекето бе изхвърлен от армията.

Най-напред един уволнен подполковник от Специалните сили на име Бо Гриц неволно разсекрети ОВР. Той бе работил съвместно с ОВР, но не за ОВР, в Азия. Като истинските американски герои от ерата на Виетнам искрено смяташе, че все още в Лаос и Камбоджа има американци, и отиде да разследва на място. В „Ню Йорк Таймс“ се

появи статия за Гриц, в която той говореше за дейността на ОВР. Конгресът не знаеше нищо за това и незабавно започна следствие.

Към края на 1986 г. двадесет и четири от най-добрите бойци от Специалните сили на САЩ или бяха излезли в пенсия, или бяха принудени да се пенсионират преждевременно. Между тях беше и Бренекето. Мота се известно време около Фейетвил, където общуваше със старите си другарчета от група „Делта“. След това се премести на север, във Вашингтон, където пък контактуваше много с приятелите си от специалните отряди.

Към края на 80-те години работеше като първокласен агент на ЦРУ и помагаше за координирането на антисъветските съпротивителни движения в Афганистан и Пакистан. През 1989 г. един принц от Саудитска Арабия го беше наел за съветник по въпросите на сигурността. Оттогава не бях чувал за него.

Извиних се и си проправих път през стаята, като оглеждах лицата. Бях виждал много от тях в списания и по телевизията. Зърнах гърба на Бренекето, който водеше разгорещен разговор с някакъв задник в син костюм, с монокъл и с розетка на ревера.

Побутнах го леко с рамо.

— Здравсти, брат.

Обърна се. Минаха цели шест секунди, преди да идентифицира и потвърди обекта пред себе си. Имах чувството, че чувам как се отмятат картоните от картотеката в главата му.

— Дик, радвам се да те видя. Господи, трябва да са минали... колко, пет, шест години?

Обърна се към Монокъла:

— Сър Обри, това тромаво, косматото лице е Дик Марчинко. Дик, запознай се със сър Обри Ханском Дейвис, който ни е на гости от Лондон. Сър Обри е заместник-министър на отбраната. Носи портфейла с антитерористичните операции.

Превод: Монокъла е шпионин, който провежда антитерористични операции от името на Британското министерство на външните работи. Стиснах ръката на британеца. Беше хладна и безжизнена като беконите им.

— Приятно ми е.

Бренекето постави длан на рамото ми.

— Нека външният вид на хипи не ви заблуждава, сър Обри. Дик беше първият командир на „ТЮЛЕН-група 6“. Той започна от нулата.

— Разбира се. — По лицето на Монокъла премина нещо, дете можеше да се нарече и усмивка. — Доколкото си спомням, сте се обучавали заедно с нашите морски пехотинци по нефтените платформи в Северно море.

Разбира се, „Шестицата“ и Специалната катерна ескадра бяха прекарвали много мразовити шибани часове във водата при температура нула градуса, докато се учеха да щурмуват нефтените платформи в Северно море.

— Точно така, сър — отговорих. — А те са първокласни бойци.

— Да, така е, полковник. — Огледа ме отново, после пусна монокъла от околото си и отстъпи.

— Е — каза, — предполагам, че вие, момчета, имате доста неща да си кажете.

Прав беше. Нито аз, нито Бренекето протестирахме особено силно, докато той се отклоняваше вляво на борд към един сервитьор с шампанско на подноса.

Бренекето изглеждаше като човек, който просперира. Беше понапълнял и карамеленокафявата му коса започваше да посивява по слепоочията. Очите му си бяха същите — синкавосиви очи на убиец, вдлъбнати като на кобра.

— С какво се занимаваш сега, заднико?

— Работя за себе си.

— Изкарваш ли пари?

— И още как. — Махна с показалец на сервитьора с шампанското, взе две чаши, подаде ми едната и я докосна с ръба на своята. Чашите звъннаха. Бяха кристални. И ако се съди по звука, доста чист кристал.

— Охранителна фирма. Наричаме я „Сентюриънс Интернешънъл“ — засмя се той.

— Кое му е смешното?

— Викаме ѝ „Интернешънъл“, но все още не съм излизал зад граница.

— Какво ще рече „ние“?

Бренекето поклати глава в посока към къщата.

— Министър Грифит и аз. — Отпи от шампанското. — Миналата година изкарах повече от три милиона.

— Впечатляващо. — Довърших напитката си.

И Бренекето допи своята.

— Благодаря. Какво друго правиш, освен онази книга?

— Не особено много. Драскам за по някой и друг долар. — Поклатих глава към Джо Андриус, който се беше задълбочил в разговор с някакъв дребен японец. — Работя временно за „Алайд Интернешънъл“.

— Плащат ли?

— Малко.

— Ние в „Сентюриънс“ винаги имаме място за още един човек, Дик. Помни това.

Погледнах към гората.

— Какво ще се прави тук?

— Един уикенд, изпълнен с развлечения и игри. Нищо по-различно от нещата, които правехме във Форт Браг.

— Доколко може да загубее играта?

— Зависи — отговори Бренекето.

— От какво?

— От играчите. — Погледна ме с очите си на кобра. — Имам чувството, че тазгодишната игра ще постави нов рекорд по гадност.

[1] Водещ на телевизионно предаване за новини. — Б.пр. ↑

[2] Герой от телевизионно комедийно шоу — грубиян и идиот. — Б.пр. ↑

[3] Негоден (Uselles) е близко по звучене с името Юлисис. — Б.пр. ↑

[4] Убийство от милосърдие (фр.). — Б.пр. ↑

[5] Айзенхауер. — Б.пр. ↑

[6] Стодоларовите банкноти са с лика на президента Франклин. — Б.пр. ↑

[7] Тъй вярно, господин фрегатен капитан (капитан II ранг). — Б.пр. ↑

[8] На английски език тези думи започват с буквите А, В, С и D. — Б.пр. ↑

- [9] Свещена дума или сричка за будистите, считана за магическа.
— Б.пр. ↑
- [10] Курорт в Мексико. — Б.пр. ↑
- [11] Английска марка скъпи дрехи. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ШЕСТА

В единадесет часа Браниган Бренекето трябваше да проведе инструктажа и тогава щяхме да се срещнем с конкуренцията си за първи път. Затова веднага след вечерята се събрахме в стаята ми и обсъдихме как да действаме спрямо другите отбори. После се преоблякохме, събрахме се и в единадесет без десет слязохме.

Фоайето бе празно — вместо кръглите маси за вечеря имаше подиум с трибуна, карта и фаланга от добре подредени столове. Ако се изключат музейните ризници и оръжията по стената, всичко напомняше събрание на фирмено ръководство. На подиума имаше дори и флагче на „Сентюриънс Интернешънъл“.

Магнах на Бренекето и в отговор получих приятелска усмивка, а после паркирах Джо, Дагуд, Кекса и Нормалния по план — на задната редица. Така си осигурявахме едно предимство пред останалите. Можехме да виждаме всички, когато влизат, без да се въртим на столовете си като някакви нервни шубеливи задници. Но всеки, който искаше да погледне нас, трябваше да се обръща.

Бренекето, все още в костюм, седеше близо до подиума и разгръщаше дебела папка с инструкции. Хлътналите му очи оглеждаха професионално и внимателно всеки влизащ отбор, правеше мълчаливи преценки и предположения.

Аз също мислено си отбелязвах някои неща за всеки от отборите. Бяха облечени различно — в камуфлажни дрехи, бойни дрехи, ловни костюми, скъпи, подплатени с пух модни дрехи, с които младата бизнесменска сган се обличаше за уикенда, някои бяха в дънки. Носеха със себе си раници от „Еди Бауер“^[1], жилетки за щурмоваци и други неща. Повечето от тях изглеждаха внушително.

Но ние имахме готовност. Тъй като беше месец ноември и се намирахме във Вирджиния, а аз бях лазил из цялото имение на Грифит, в четвъртък се обадох на Джо и му казах да направи специална поръчка за пет комплекта бойни дрехи марка „Супер сухи“ от магазина за ловни принадлежности „Кабела“ в Небраска, а след това да ги изпере два пъти в пералнята, за да се посъберат. Искях отборът ми да

носи камуфлажна окраска тип „Бръш“^[2], която почти съответстваше на цвета на оредялата гора и проскубаните храсталаци в имението „Хъстингс“ и вършеше добра работа дори и в откритите пасища. Вместо дълги ватени гащи купих четири комплекта спортно бельо, което инженерчетата да облекат под камуфлажните си дрехи. Полипропиленовата материя изсмуква влагата от тялото и изсъхва побързо, ако се намокри.

Имахме и друго оборудване, но в никакъв случай не можех да им позволя да го носят там, където може да го видят другите отбори. В крайна сметка бях малко оптимист. Оглеждах хората си критично, докато се строяваха. Не без задоволство констатирах, че инженерчетата изглеждаха добре в униформите си. Чувстваха се удобно в тях, докато останалите изглеждаха малко смутени. Оказа се, че моят квартет инженери не си е играл на криеница във вила „Свирепия“. Бяха научили някои неща. Почти се бяха изградили като воители — бяха усвоили физическите и умствените умения, които да ги отличават от останалите хора.

Добре де, добре. Виждам, че клатите глави. Какви са тези психоглупости, питате.

Така е. Воините са различни. Дали сте майстор по древното китайско бойно изкуство тай чи чуан, инструктор по снайперистка стрелба в школата за снайперисти на Морската пехота в Куантико, главен старшина, водещ основно обучение по подводна диверсия на остров Коронадо, целта ви е една и съща: да научите хората си да неутрализират врага с всички налични средства и възможно най-бързо. Необходими са време и усилия, за да внушите това на воините, така че да го спазват.

Най-напред те трябва да се заловят здравата за работа. Да овладеят изкуството да убиват. Да се научат да работят на групи. Нали помните онова опяване за сплотеността на групата? Казвах ви, че отново ще срещнете този материал. След това трябва да се научат на гъвкавост. Физическа и умствена. При източните бойни изкуства се усвояват начини да се насочи енергията на врага срещу самия него. Това може да се приложи и при обучението на взвод морски пехотинци, звено тюлени или батальон армейски рейнджъри.

Най-сетне трябва да внушите на хората си, че е необходимо да притежават душа на воители. Душата на истинския воин е винаги готова

за смъртта. На прост английски това означава, че трябва да отдавате всичко за мисията си, защото така или иначе накрая ще умрете. Затова воинът дава всичко от себе си 110 процента. Това е същината му. Решимостта, която му позволява да убива от упор. Непокколебимостта, която го кара да продължава напук на всякакви противници.

Воинът знае, че накрая има само смърт, и затова може да предвижда нещата. Водех стрелците си от „ТЮЛЕН-група 6“, когато трябваше да скачат от самолет на десет хиляди метра височина, защото добре знаех това. Следвах ме, защото притежаваха душите на истински воители. Бяха готови да умрат. Не бързаха, разбира се, но въпреки всичко бяха готови.

Сега, когато седях във фойето на Грифит и гледах как влизащите отбори си говорят, шегуват се и се смеят нервно, осъзнах, че Джо и тримата му инженери са много по-добри от останалите. Бях схванали нещата, поне мъничко. Разбираха, че това е нещо повече от игра. Тя представляваше един микрокосмос на живота. И трябваше да се изиграе — 110 процента. Решимостта по лицата им подсказваше, че са готови да го сторят. Това ме караше да се чувствам много щастлив.

Щяхме да се съревноваваме с девет отбора, общо бяхме петдесет души. И въпреки че не познавам много хора от директорския състав на петстотинте фирми от класацията на списание „Форчън“, видях доста познати лица. Оказа се, че Джо не е единственият бизнесмен, наел един-двама като мен за уикенда. Познах двама ветерани от Специалните сили, един съученик от класа във ВВС и колежа за командири в Монтгомъри, Алабама, дори и един тюлен, когото не взеха в „ТЮЛЕН-6“. Доста смотан младши офицер на име Наклин (с кодово име Некадърния), когото накрая преместиха или по-скоро изритаха от „Група 3“ на Западния бряг. Кимнах му като на човек, когото бегло познавам, но ми се искаше да наричам задника му.

Шестата група се състоеше от петима японци, които си приличаха като капки вода. Бяха облечени в якета от изкуствена материя с надписи „MATSUKO TOOL & DIE“^[3] на гърбовете. Носеха бели ризи, вратовръзки, същите костюми, с които бяха и по време на обяда, и островърхи обувки.

Бренекето вдигна поглед, загрижен за японския квинтет, който седнаше по местата си. Приличаха на братята Маркс^[4]. Поклати глава и

отиде при тях. Проведе набързо разговор, като през цялото време жестикулираше, и японците излязоха.

В лайномозъчната ми словашка глава светна една шибана лампа. Двама от корейците, които застрелях в летище „Нарита“, носеха документи на „Мацуко“. Излизаше наяве и друга връзка между „Мацуко“ и Грифит. И познайте чия фиктивна фирма е експедирала детонаторите? И познайте чии приятели на високи постове направиха следствието на То Шо на пух и прах? Мисълта ми работеше светкавично. Какво ставаше, по дяволите?

Отидох при Бренекето.

— Какво става?

— Шибаните японци не си донесли оборудване.

— Ще ги дисквалифицираш ли?

Бренекето поклати глава.

— Не става. Струват около пет милиона долара на министър Грифит. Ще им бъде позволено да играят. Изпратих ги в офиса, за да се екипират. А и някои от хората ми ще им окажат тактическа помощ. Имам един човек, който знае малко японски.

— Кой е той?

— Мани Танто. Познаваш го, нали?

Косата на врата ми настръхна. Винаги настръхваше, когато чуех това име.

— Мани Танто? За теб ли работи?

— Срегнах го в Саудитска Арабия. Имаше личен договор с един от принцовете — оня, дето отговаря за сигурността. Направих му по-изгодно предложение.

Мани Танто. Най-гадната твар, на която някога съм се натъквал. За първи път го срещнах във Виетнам през 1968 г. Неуправляема двуметрова хала. По онова време беше старши сержант от Специалните сили, беше прекарал почти шест години в джунглата, повечето от които сам в еднолична война срещу виетконгците, северновиетнамците, червените кхмери, Патет Лао и всеки друг, изпречил се на пътя му. Мани беше мелез — наполовина японец, наполовина американски индианец — зъл, коварен, демоничен, съчетал най-лошите качества на предците си.

Майка му, чистокръвна индианка от племето апахи, срещнала баща му, когато татко-сан, един нисей^[5] от Лос Анджелис, бил

интерниран в Манзанар^[6] по време на Втората световна война. Направили позата „двугърбо животно“ на една пейка някъде в калифорнийската пустиня. Чедото им се бе превърнало в бебето на Розмари.^[7]

* * *

В деня на свети Валентин през 1968 г. заедно с един ирландски тюлен, когото ще нарека Майк Рийгън, отидохме на петдневен патрул в района на Седемте планини във Виетнам близо до камбоджанската граница.

Винаги се чувствах добре с Майк Рийгън. И той като мен беше от Ню Джърси. Само че бе израснал сред купища пари в голяма къща близо до Принстън, докато аз бях рожба на беден квартал в Ню Брунсуик, а родителите ми нямаха и пукната пара в джоба си. И все пак беше мой тип — едър кибритлия, който обича да използва юмруците си по баровете и нямаше нищо против другите да се опитват да го префасонират.

Във Виетнам той се оказа човек, на когото можеш да опреш гръб, ако нещата загубеят. За три месеца бяхме направили пет двучленни патрула, като убихме общо тридесет и шест виетконгски войници. Майк очисти двадесет и двама от тях.

Започнахме разходката си около един лагер на Специалните сили близо до планината Чомпа. Пътувахме с хеликоптер, на който се качихме в Чау Док. На следващата сутрин се наехме да занесем поща до някакъв майор от Специалните сили на име Де Вин — районния военен съветник в Три Тон, около 30 мили югозападно от Чау Док.

Когато капитанът, едно навито хлапе на име Джексън, ме попита как смятам да ида до Три Тон, му отговорих, че двамата с Майк ще ходим пеша.

— Стига си се будалкал.

Преместих шведския автомат на лявото си рамо.

— Защо да те будалкам, Джексън? Погледни на нещата така — облечени сме в черни пижами. Приличаме на двойка шибани руски съветници.

Измъкнах писмата от ръката на Джексън и ги дадох на Майк.

— Ти си един шибан, откачен тюлен, Марчинко. Предполага се, че трябва да работиш в близост с вода. Това там са планини. Намираме се на седемстотин метра над морското равнище и наоколо няма никаква вода.

— Вода ли? — плеснах манерките на колана си. — Капитане — изръмжах в стила на Ев Барет, — нося шибана вода в шибаните си манерки, а за мен това е достатъчно шибано близко.

* * *

Двадесет и два часа по-късно влязохме със спокойна походка в Три Тон и намерихме един сержант мърльо, който си чешеше топките и даже не беше от Специалните войски. Чакаше ни по средата на единствената прашна улица сред редица срутени колиби с ламаринени покриви.

Ризата му беше наполовина закопчана, ципът също. Изглежда, бяхме смутили следобедната му дрямка, а нищо чудно да е спал от обед насам.

Огледа ни с безразличие.

— Казаха, че ще идват някакви кръглооки.

— Това сме ние, сержант.

Майк сложи приклада на своя „Калашников“ на земята и го опря в крака си. Извади от горницето на дрипавата си пижама шест плика, вързани с червен гумен ластик, и ги размаха към сержанта.

— Донесохме малко поща за вашия майор.

— Майор ли?

— Няма ли тук майор Де Вин? Отговорник за района от Специалните сили?

— Имаше. Но се премести миналата седмица. Основа нов регионален щаб в Киен Гйанг до Рах Гиа. Там има писта.

Ръката на мърльоето се пъкна в дълбокия джоб на униформата и започна да масажира слабините.

— Ах — каза той. След това взе писмата от Майк. — Ще разпоредя да ги изпратят. — Отново се почеса. — Вие откъде сте?

— От Специалните сили. Един лагер над Тат Сон — отговорих.

— Коварен район, брат ми — поклати глава той. Огледа се. — Къде е хеликоптерът? Нищо не чух.

— Не сме с хеликоптер.

— Не сте с хеликоптер? — Лицето му доби объркан вид.

Отново размърда топките си. Тоя кучи син трябва да е имал много сериозен проблем с въшките.

— А тогава как дойдохте тук, брат ми?

— Пеша.

— Как? През всичките тези проклети виетконгци? Що за смахнати копелета сте бе?

— Тюлени, брат. Тюлени от Военноморските сили.

— Тюлени? От Военноморските сили? — Стоеше неподвижен, чешеше си топките и се хилеше. — Добре, брато. Значи сте тюлени. Казвате значи, че сте дошли пеша от Тат Сон. — Продължаваше да се чеше и да се чеше, като откриваше нови начини да го прави все по-майсторски. — Е, като сте тюлени от Военноморските сили, как така не доплувахте бе, мамицата му?

Мърльото изригна в смях.

— Хайде да идем в колибата. — Обърна се и тръгна с усилие. — Хей, копелета ненормални, искате ли студена бира?

— Да ти го начукам като муле, брат ми — отговори Майк. — Цял ден чакам някой да зададе този въпрос.

Отидохме в селото, следвайки мърльото. Мъчеше ни адска жажда. Но като стигнахме, забравихме за бирата.

Защото там беше Мани Танто. Точно пред дървената врата с остра като бръснач тел. Огромен. Разсъблечен до кръста, потен от жегата, вгълбен в заниманието си подобно на танцуващ дервиш.

Изглеждаше внушителен. Едър. Едър ли, по дяволите? Направо огромен. С мускули като на великите футболисти — по тялото си имаше може би по-малко от един процент мазнини. Гъстата му черна коса стигаше до раменете и беше сплетена на плитки като на команчите. Изсеченото му лице се подчертаваше от кроманьонски хлътнали очи с формата на бадем и цвета на въглен. На врата му на дебела кожена връзка висеше голям колкото скарида медальон в тюркоазни и сиви цветове. Носеше здрав маслинозелен униформен панталон с крачоли, пъхнати във високи до коленете мокасини с мъниста и подметки от автомобилна гума. От едната страна на колана

му висеше огромен извит нож, а от другата — едно „кутре“ „Смит и Уесън“ — 9-милиметров пистолет със заглушител, каквито използват в Специалните сили.

Беше направил двуметров триножник от дебел бамбук. На него висеше гол северновиетнамски войник като елен, когото одират на мястото на застрелването.

Мани тъкмо го дереше. Беше свършил около една трета — в момента се намираше около гениталиите и дробовете и продължаваше надолу, към главата.

Северновиетнамецът беше все още жив. Вече не можеше да вика, но виждах, че все още диша.

Мани прекъсна заниманието си и вдигна поглед, като дочу тежките ни стъпки.

— Хей, братя, добре дошли в Три Тон.

Ръцете му бяха окървавени до лактите. Използваше къс нож за дране на елени с дръжка от слонова кост. Избърса острието му в панталона си, пхна го в калъфа и подаде мократа си ръка.

— Казвам се Мани Танто. От Пета специална дивизия. А вие откъде сте, бледолики?

— Какво е това, по дяволите? — Бях възмутен. Разстроен. Ядосан. Така не се печелят сърца и умове. Не ме разбирайте погрешно. Нямам против да понатупам някой пленник. Известно е, че понякога използвах електроди по виетконгските топки, за да окуража притежателите им да отговарят на въпросите ми. Но тактиката на железната десница винаги имаше цел — да спася живота на своите хора. Всичко, което правите, трябва да има цел.

А това беше измъчване просто за удоволствие.

— Кълцам този кучи син.

Мани измъкна нарочно ножа за дране от джоба си, извади го от калъфа и свали десетина сантиметра кожа от жертвата си. После се обърна и ме огледа с отвращение.

— Ти кой си бе, да ти го начукам?

— Марчинко. Лейтенант от Военноморските сили на САЩ.

Той се обърна и се зае с работата си.

— Не приемам заповеди от шибани моряшки путки.

Преди да успее да направи нов разрез, смъкнах автомата от рамото си и изстрелях два куршума в главата на северновиетнамеца, за

да го отърва от нещастieto му.

Мани Танто се извърна с нож, насочен срещу мен. Забих един куршум в земята на десет сантиметра от десния му крак.

— Дори не си го помисляй, смрадливоце.

Очите му говореха, че не възнамерява да слуша заповеди. Забих още един куршум в земята.

— Вярвай ми, заднико...

Той се нахвърли. Господи, беше толкова бърз — намираше се на повече от три метра от мен, но покри разстоянието за по-малко от секунда.

Нямах време да мисля — трябваше да действам. Отстъпих, вдигнах автомата, замахнах назад и когато премина край мен, стоварих цевта през лицето му. Това го забави за миг. Докато пристъпваше несигурно, бръкнах в джоба на пижамата си, извадих резервен пълнител, използвах го като палка и го фраснах по главата, като му пуснах кръв.

Пълнителят се огъна като банан, но свърши работа. Мани се просна като торба с лайна, каквато всъщност беше. За да съм сигурен, че няма да тръгне нанякъде, го фраснах още два пъти.

Майк и аз отрязяхме въжетата на трупа и го завихме с брезент. След това повлякохме Мани към триножника и го окачихме за краката. Не бяхме особено нежни с него.

Най-после приключихме.

— Хей, мърльо — извиках.

Мърльоето се приближи.

— Остави тоя чувал с фъшкии да виси тук ден-два.

— Не става, брат.

Поклатих глава.

— Какво каза?

— Ако си идете и ако го оставя да виси така, ще умра две минути след като му отрежа въжетата. Тоя е гадно копеле. В колибата си има скалпове на шибани виетконгци. Никой не смее да се изпречи на пътя му.

— Майорът позволяваше ли му да прави такива неща?

— Майорът смята, че може би Мани е специалист по шпионски операции, които трябва да бъдат провеждани от един човек. Мани си върши своето. Това стига до ушите на виетконгците и те стоят беаосир

далеч на север, откъдето идвате вие. Оставиха района на мира. Според майора тази шибана тактика е добра.

Шибана тактика наистина. Е, всяка коза за свой крак.

— Ние ще останем през нощта. Ти го остави да си виси. Когато си тръгнем, прави каквото трябва.

* * *

— Мани е напълно откачен, не знаеш ли?

— Разбира се, че зная — ухили се Бренекето. — Но понякога има нужда точно от такива. Хей, с него човек може да се оправи. Подчинява се на заповеди.

Не бях убеден. Носеха се твърде много слухове. След Виетнам Мани беше преминал на свободна практика. Говореше се, че са му обещали един милион долара, за да обучи иранската тайна полиция САВАК на методите за разпити, но загубил всичките пари, когато шахът и семейството му избягаха от Техеран. Бяха го виждали в Чили, Аржентина и Мексико. Говори се, че съветвал президента Маркос по въпросите на антитероризма и работил с индонезийското правителство срещу тамилските въстаници.

През 80-те години по канала за слухове на специалните подразделения достигна мълвата, че е на Фолклендските острови, където залагал мини, за да убива британски войници, после заминал за Гватемала, а после за Салвадор. След това се загуби. Сега беше част от екипа на Бренекето. Това ме накара да се замисля.

— Кой друг работи за теб?

— Джордън Рокера, Сали Жребеца и Уокър Невестулката.

Този човек имаше вкус. Вкусът му се намираше в задника, но все пак го имаше. Беше наел четирима от най-големите мръсници в историята на войната със специални методи. Четирима безскрупулни убийци, всички изпитани, всички доказали себе си в боя.

Джордън Рокера беше от онези откачени невъзмутими калифорнийски типове, които сякаш винаги карат яркочервени мотори, носят френски слънчеви очила с леденосини стъкла и привличат жените с големи цици. Загуби девствеността си в Лаос, където изпълняваше тайни операции за убийства. По-късно работи за Чарли

Бекуит и за Бренекето в група „Делта“, където специалността му беше да прочиства стаи с автомат ХК МП-5 със заглушител. Чарли и Бренекето го харесваха, въпреки че според мен като дете е ял много боб със соя. И от това мозъкът му също е станал на соя.

Салваторе Жребеца, известен като Сали Жребеца, беше бруклинец. *Sono padre*^[8] бе убиец — работеше за мафиотския клан Гамбино. Сали е мислил да се залови със семейния бизнес — отвличанията, — но решил да направи от себе си нещо по-добро. Записал се в армията и постъпил в училище за рейнджъри. Кучият син си заслужи „Сребърна звезда“ във Виетнам, защото изненадал рота редовни северновиетнамски войници и сам убил двадесет души. Беше специалист по мините и умееше да използва бръснач по-добре от всеки харлемски сводник. Бях играл срещу него във военни игри в Панама и в базата „Еглин“ на Военновъздушните сили. Биваше го — като за гаден италианец, който винаги смърди на чесън. Сали обожаваше чесъна. Ядеше го суров, скилидка по скилидка, за да подобрява кръвообращението си. Човек можеше да го надуши от десет метра разстояние, преди още да го е видял.

Уокър Невестулката беше един червенокос, луничав, кльоцав *marnik*^[9], според словашката ми майка Емили Павлик Марчинко. Дошъл някъде от северните части на Минесота или Уискънсин. Тежеше около шестдесет килограма с мокри дрехи, в лицето приличаше на плъх — с големи предни зъби, — а големите му уши стърчаха като дръжки на кана. Във Виетнам беше снайперист, изстребваше виетконгци от 1500 метра със специално модифицирана пушка „Ремингтон 700“ калибър .308 с обикновен ударник.

Към края на 70-те години беше прекарал една година в британските Специални въздушни сили, в 22-и полк. Там беше пил най-хубавото горчиво пиво от Херефордшайър и стрелял по терористи от ИРА в Ирландия. Окраската му позволявала да се слива с местните жители. Хобито му беше тичането — за загрявка пробягваше цели маратони. Истински сериозни събития за него представляваха пробезите от сто и двеста мили в гостоприемни места, като Долината на смъртта или Феърбенкс в Аляска. За Невестулката нямаше значение колко е горещо или студено. Беше като оня заек от рекламата за батериите — продължаваше да бие барабана, без да спира^[10].

Погледът на Бренекето мина покрай мен.

— Трябва да тръгвам, Дик. Дългът ме зове.

Обърнах се. Японците, сега само четирима, облечени в камуфлажни дрехи, влизаха обратно в стаята. Следваше ги Мани Танто. Вече поостарял и по-едър. Косата му сивееше по слепоочията. Но все още си беше оня голям, грозен, опасен хипопотам, когото помня от Виетнам.

Когато се приближи към мен, очите му започнаха да се въртят като далекомери. С безизразно лице отведе поверените му хора до столовете и им мърмореше нещо на японски. Приблужи се и погледите ни се срещнаха.

За част от секундата ръката му се стрелна и лакътят му се заби във врата ми. Залитнах, но успях да се задържа за облегалката на един стол.

— Подхлъзнах се. — Зад злобната усмивка на Мани блеснаха белите му равни зъби.

Вдигнах поглед към тавана. Очите му проследиха погледа ми. Без да гледам, забих коляно в слабините му с всичка сила. Той се свлече на пода.

— И аз май се подхлъзнах, мамка му.

Върнах се на мястото си, седнах, скръстих ръце и зачаках Бренекето да започне.

[1] Верига скъпи американски магазини за спортно оборудване. — Б.пр. ↑

[2] Храст (англ.). — Б.пр. ↑

[3] „Мацуко — Инструменти и щампи“ (англ.). — Б.пр. ↑

[4] Американско комично трио, популярно в началото на века. — Б.пр. ↑

[5] Мошеник, фалшификатор (яп.). — Б.пр. ↑

[6] Военнопленнически лагер. — Б.пр. ↑

[7] От американския филм „Бебето на Розмари“ — дете на дявола. — Б.пр. ↑

[8] Неговият баща (ит.). — Б.пр. ↑

[9] Вятърничав мъж, прахостник (словашки). — Б.пр. ↑

[10] Реклама на батерии „Duracell“, при която играчки с други батерии спират една след друга, а заекът с „Duracell“ продължава да бие барабана. — Б.пр. ↑

ГЛАВА СЕДМА

Играта беше и проста, и адски трудна. В нея се съчетаваше най-доброто от „Червени срещу Сини“ и „Залови знамето“. Ето какво представляваше: два противникови отбора тръгваха от различни места на имението по едно и също време. И двата имаха едни и същи пет цели, които трябваше да бъдат постигнати за 36 часа — в неделя до обед. Някои цели служеха за повече от един отбор, а други — само за един.

При достигането до всяка цел отборът трябваше да вземе карта като доказателство, че е бил там. Картата съдържаше и местоположението на следващата цел. Бренекето не пропусна да каже, че при някои цели предварително са поставени мини.

Надпреварата беше добре обмислена. Гонеше се време, но отборите трябваше да се състезават и помежду си. Победител е онзи, който има най-добро време, най-много карти и най-малко убити.

Бренекето обясни, че можем да „убиваме“ противниците си с патроните „Симюнишън“^[1] — канадски тренировъчни патрони от восьък, пълни с флуоресцираща розова неизтриваема боя. Познавах този вид патрони — имат диапазон от 50 метра, с тях се стреля сравнително точно и нанасят приятни синини на мястото на удара. Могат да се изстрелват с автомати и с повечето 9-милиметрови пистолети. Имаше и бомбички от същия материал за мини и импровизирани експлозивни устройства. И Бренекето поясни, че е позволено да елиминираме противници с голи ръце — достатъчно е да се постави на китките или глезените им гривна от найлон и кевлар^[2], която не може да се сваля.

Забранено беше да се играе нечестно. Унищожаването на картите на друг отбор водеше до незабавна дисквалификация. Същото ставаше и ако някой откраднеше указанията за следващата цел. Бренекето увери участниците, че измамата ще има сериозни последствия.

Но в същото време не бе забранено да се поставят допълнителни мини около целите, ако отборът стигне там пръв. Нямахме нищо нередно да се устройват засади на врага. Бившият министър

изглеждаше, сякаш му духат в някой бардак в Манила. Видя, че го гледам, и изражението му се промени. Усмихна се — зъбите му се бялнаха. Първобитната му усмивка на влечуго излъчваше невероятна жестокост.

Отново насочих вниманието си към подиума. Бренекето обясняваше, че в крайна сметка принципът на играта е съвсем прост: няма приятелски войски. Всички отбори са врагове помежду си. Посочи към мен.

— Дик знае това. Нали, Дик?

Малкото хора в стаята, които ме познаваха, се засмяха.

И аз също. Е, защо пък не? Нека се позабавляват за моя сметка. Аз щях да се забавлявам по-късно, на бойното поле.

Всичко дотук ме впечатли. Учението беше добре обмислено, защото всеки беше изправен не само срещу един отбор, а срещу всички. И тъй като петдесетте участници щяха да прекарат тридесет и шест часа в гората заедно, нямаше само да пълзим и да се дебнем, а щяхме и доста да стреляме, да се прецакваме — можеше да се очакват и контузии, и белези. Тази част от играта ми харесваше. Голям привърженик съм на силовите спортове.

Разбира се, ние се паднахме срещу Мани Танто и неговите японци. Бренекето се беше погрижил да го уреди. Винаги е имал гадно чувство за хумор.

Тръгваше се в 0,25 часа от колибата за роби на около петнадесет метра от западното крило на къщата. Отборът на Мани тръгваше от старата мелница на около половин миля източно. Първата цел беше в негова полза — намираше се в квадрант Делта 11/27. Това означаваше, че трябва да прекосим имението по диагонал. По права линия разстоянието беше малко повече от миля и половина, но по определения маршрут щяхме да изминем три пъти повече. След като се отдалечихме достатъчно от кабината, раздадох на всеки по една карта на имението на Грифит с отбелязани координати, съгласувани между мен и Уондър. Дадох им и радиотелефони с микрофони и слушалки.

— Сложете си тези неща.

Инженерчетата нагласиха оборудването си. През това време аз се обадох на Уондър по дигиталния си предавател, който носех в джоба си, и му дадох местонахождението на първата ни цел. Напомни ми, че

в 13/28 има скривалище и нещата в него ще ми трябват. Проверих оръжията на отбора. Дадоха ни пистолети „Глок“ със специално модифицирани цеви и по три пълнителя с петнадесет патрона. Това ни стигаше. Смятах, че няма да ни трябват повече.

Поведох отбора. Не че нямах доверие на Кекса, но тъй като Мани Танто обикаляше наоколо, не исках да поемам никакъв риск.

Луната ни хвърляше достатъчно светлина. Придвижихме се на север през изорано поле, което някога е било засято с жито. Неотдавна беше валяло и в браздите имаше достатъчно вода и кал, за да се почувствам щастлив, че сме в екипировката на „Гортекс“. Използвахме естествените прикрития на релефа и прекосихме неравно поле с ръж, след това се вмъкнахме в горичката до пасбището, завихме на изток, пресякохме един поток, пробягахме приведени по ниско възвишение, после по склон с гъсти храсти и магарешки тръни и стигнахме до брега на малка река. Знаех, че тече от северозапад на югоизток и разделя имението „Хъстингс“ по диагонал. Досега нито бяхме видели, нито чули други хора.

Реката беше широка към десет метра и доста дълбока, за да може да се премине през нея. На около половин миля източно имаше мост, но там можеха лесно да ни видят. Щяхме да пресечем тук, но се нуждаехме от мост.

На кръста си имах намотано към сто метра найлоново въже. Вързах края му за някаква фиданка и нагазих в ледената вода. Мразя студа. Но не може да си водолаз и да не ти е студено. Слава богу, че бельото ни съхне бързо. Течението беше по-силно, отколкото очаквах, и се наложи доста да се боря, докато премина от другата страна. Измъкнах се на брега и завързах въжето.

Махнах им с ръка. Един след друг прекосиха реката. Отново проверихме оборудването си. От юг се дочуха изстрели. Някой отбор бе влязъл в бой.

— Далече ли е това? — попита Дагуд.

— Може би на половин миля. Може и повече. Районът е такъв, че се чува добре от по-голямо разстояние.

Джо отпи глътка вода от манерката си.

— Интересно ми е кой отбор е.

— Наистина ли?

— Е, не — ухили се той, — щом не сме ние.

— Точно така.

Отново поведох в североизточна посока. Опитвах се да си представя как ще действа Мани. Вероятно щеше да шмекерува — да тръгне по пътя от източната страна на имението, въпреки че тази територия не влизаше в играта, после да направи засада на подхода от запад към целта. Така щях да постъпя и аз, ако трябваше да тръгна от мелницата.

Затова оставахме вън от пътя, движехме се успоредно на него на около петдесетина метра, завихме към оградата, където криех нещата си в кухия деформиран дънер на стогодишен ясен.

Там имах три стари и надеждни експлозивни устройства М-1, две макари тел за мини, устройство за взривяване на мини при настъпване, две прашки „Уамо“^[3], шепа бомбички, дванадесет димни гранати М-80 и три импровизирани експлозивни устройства с различна мощност.

— Какво става? — попита Джо, когато започнах да прибирам играчките в раницата си.

— Застраховка.

— Как...

— Джо, бил ли си бойскаут?

— Разбира се. Бях в „Орлите“.

— Какъв е девизът на бойскаутите?

— Бъди готов... — На кръглото му лице цъфна усмивка.

— Ах ти, лукав кучи син.

Беше мой ред да се усмихна.

* * *

Към 3,40 бяхме пропълзели на юг и излязохме от задната страна на целта на около 80 метра от пътя, по който се изчакваше да минем. Движехме се с доста добра скорост. Момчетата пазеха тишина, въпреки че по време на тричасовото пълзене дочувахме доста стрелба. Все пак се надявах, че като заобиколя Мани отдалеч (макар по определени неща да съдех, че някой, дето си разбира от работата, е обикалял насам), ще избегнем контакта и ще намерим целта си без

проблеми. Към това се стремяхме, а не да убиваме хора от другия отбор.

След около тридесет минути бавно, но непрекъснато пълзене стигнахме почти до целта — на двеста метра от нея. Накарах всички да спрат. Дадох им възможност да отпуснат мускули и да се вслушат в нощните звуци.

Докато инженерчетата се оглеждаха и ослушваха, аз се върнах петдесетина метра назад и нагласих взривно устройство М-1 с димна граната М-80, защото допусках, че Мани Танто се е въртял в кръг и се прокрадва зад нас, както гласи Правило седемнадесето на рейнджърите на Робърт Роджърс.

Двадесетсантиметровият цилиндър М-1 се използва лесно. Закачат се експлозивите и детонационната нишка към дъното му, а в горния край се връзва тел за спъване, която се нагласява. Накрая всички предпазни щифтове се изваждат и цилиндърът М-1 става „въоръжен и много опасен“. Когато някой се препъне в телта, ударникът, напрегнат от пружина, се удря в старомоден взривател, изскача искра, а тя запалва фитила и бомбата прави „бум“.

Върнах се при мъжете и казах на Кекса да поеме водачеството. Тъкмо дадох мълчаливия сигнал за тръгване, когато Кекса се вцепени. Посочи на изток и ми показа, че е чул нещо. И аз се заслушах. Кимнах.

Нещо се движеше на 30 или 40 метра от нас. Може би елен. Наоколо гъмжеше от лисици и елени и при всичките тези хора в гората беше естествено животните да се размърдат и да излязат от гъсталаците, където обикновено се крият.

Но можеше да бъде и Мани или пък някой друг отбор. Реших да не рискувам. Отново отидохме на запад, завихме на триста и шестдесет градуса и стигнахме до северната врата на целта — щяхме да влезем през задния вход. Това напомняше за влизането в остров Ло Ло.

След около половин час бавно патрулиране Кекса нареди да спрем и поговори с Нормалния, който броеше крачките ни. Той следеше компаса и казваше къде се намираме. Нормалния се почеса по главата. Понечи да каже нещо, но не успя, защото Кекса вдигна ръка с насочен надолу палец.

Това беше сигнал „Виждам враг“. Последва сигнал „Залегни“.

Хората се разпръснаха из храсталците от двете страни на пътеката, по която се движехме, и заеха позиции за бързо нападателно разпределяне като по учебник. Кой казва, че инженерите не могат да схващат? Двадесет секунди по-късно от един завой с формата на конска подкова се появи водачът на друг отбор. Виждах го, че се движи съвсем слепешката, и то по външната крива на завоя. Задник такъв. По външната крива може само да те убият.

Стърчеше като хуй. Беше натрил камуфлажна боя по лицето си, но оставил врата, ушите и ръцете си чисти. На лунната светлина, която се процеждаше през редките листа на дърветата, светеше като неонена лампа.

Дагуд лежеше на метър от мен. Сигнализирах му да пропусне край себе си водача, а после да го убие. Голяма усмивка разцъфна на добре маскираното му лице.

Останалите членове на отбора вървяха на около три-четири метра зад водача и на по-малко от метър един от друг. Задници. Ето така се губи на война. Охраната в тила им, пет метра по-назад, вдигаше доста шум.

По мой сигнал, прошепнат в микрофона, скочихме.

Сграбчих водача на патрула отзад, едър задник с ловни дрехи с камуфлажна окраска, запуших с ръка устата му, фраснах го с палката и той се отпусна на земята. Обърнах се и видях Джо и Нормалния, които се бореха с някакъв друг едър мъж със скиорско яке от „Л. Л. Бийн“^[4]. Протегнах ръка и го докоснах с палката. Двама бяха повалени. Кекса вече седеше върху трети човек и увиваше устата му с хирургическа лента, каквито всички носехме. Браво, момчето схващаше бързо.

Останаха водачът и тиловата охрана.

От предния край се чува два изстрела. Маmicата му, бях забравил да кажа на Дагуд, че искам всеки да поразява целта си тихо. Сега охраната в тила щеше да знае, че има нещо нередно. Вдигнах задника си и тръгнах обратно покрай пътеката възможно най-бързо, но без да вдигам шум.

Видях го, преди той да ме забележи. Беше Наклин Негодния, задникът от „ГЮЛЕН-група 3“.

Беше залегнал в общоприетата защитна позиция и оглеждаше пътеката с орловите си очи. Оставих го да си гледа. Но не виждаше нищо. По дяволите, толкова много приличаше на днешните младоци.

Те обожаваха маневрите и военните игри. Прекарваха цялото си време в скачане от самолети и гмуркане. Но не бяха убивали и не знаеха какво е да стрелят по задника ти.

Затова вършеха всичко по учебник, така както са им казали техните нещастни, негодни, лайномозъчни офицери гъзолизци с малки пишки и тесни сфинктери, които никога не са били на война.

Запомнете Правило четвърто. Няма никакви правила.

Метнах едно клонче зад него. Обърна се на сто и осемдесет градуса. Точно като всичките онези японски часови от филмите на Джон Уейн или пък арабските задници от филма „Делта Форс“, част XXI. Преди да успее да се обърне назад, аз вече седях отгоре му. Помогнах си с кожената палка и го вързах като млада крава. Използвах свободно залепваща лента, за да му завържа ръцете и краката и да му запуша устата. Стиснах яката на официалната му униформа от Военноморските сили и го завлякох до мястото на засадата.

Подредихме ги като заловени виетконгци. Подпряхме ги на дърветата и ги завързахме един за друг с гривните от найлон и кевлар.

— Какво ще правим с отбора на „Дженерал Дектоникс“? — попита Джо.

— Ще ги убием — отговорих и извадих четиридесетсантиметровия си остър като бръснач нож. Хареса ми паниката в погледите на пленниците. Очите им станаха големи като чинии.

— Сериозно ли говориш?

— Да.

— Дик...

— Добре де, добре. Ще ги завържем за дърветата и ще ги оставим. Хората на Бренекето ще ги намерят по-късно. Но ще ги минираме. И нека побързаме, защото изоставаме от графика.

* * *

Зазоряваше се, когато най-после стигнахме първата цел — полусъборен навес на стотина метра от шосето. Сигнализирах на всички да заемат защитни огневи позиции, докато аз запълзях по корем към целта. Така, ако ме хванеха в засада, инженерчетата можеха да

очистят лошите. Минаха петнадесетина минути, докато стигна до целта, тъй като не си позволявах никакви рискове, след като минавах през това място с лоша видимост, много тръни и къпини.

Когато стигнах, бях доволен от две неща. Първо, че дойдох сам и, второ, че Ев Барет ме беше учил да върша всичко по най-трудния начин.

От мястото си до сградата виждах плика с инструкции. Вмъкнат беше в пукнатината на стара дъска около тридесет сантиметра над земята и встрани от касата на вратата. Всичко беше прекалено хубаво, за да е вярно. Внимателно проверих терена и точно пред себе си, на около два метра, открих тел на нивото на глезените, прокарана успоредно на вратата. Проследих телта и открих, че в единия край е завързана за дръвче, а в другия за импровизирано експлозивно устройство, пълно с боя. Не беше маскирано, което означаваше, че или са го поставяли набързо, или са смятали, че ще нападнем целта по тъмно.

Две минути ми трябваша да обезвредя мината. След това се върнах до касата на вратата и прокарах длан по страничната дъска внимателно, сякаш опипвах оная работа на девственица. Ев Барет толкова много набиваше Правило първо в твърдата ми словашка глава — „Никога не си въобразявай“.

Дори и сега дочувах как ръмжи с гърления си глас с акцент от Нова Англия:

„Знаеш ли какво става, когато си въобразяваш, старшина втори клас Марчинко, смотан, шибан, негоден, загубен, нещастен, некадърен идиот? Всеки път, когато си въобгъзиш, смотаняк, правиш мен и себе си на гъз.“

Отново трябваше да благодаря на Ев. Пликът бе закачен за нещо. Продължих да разследвам. Бе залепен с восък за една тънка тел... та това си беше проклет взривател. Ах, това шибано изобретателно копеле Мани.

Затаих дъх и леко пъгнах плика обратно в процепа, за да не дръпна случайно взривателя, извадих остър като бръснач сгъваем нож от джоба си и внимателно разрязах една трета от горния ръб на плика. Чевръсто извадих указанията и картата, без да развалям восъка и взривателя. Когато преписах указанията в бележника си, вече плувах в пот.

Проверих нещата още веднъж, за да съм сигурен, че съм преписал всичко вярно, пъгнах указанията обратно в плика, залепих го с тиксо и се оттеглих.

Първата ни задача беше да се махаме от целта. Затова пълзахме право на север в продължение на десетина минути, като се движехме бързо, но внимателно. Аз водех и проверявах за мини и импровизирани експлозивни устройства с уреда за локализиране на мини. Исках да увелича разстоянието между нас и навеса колкото е възможно повече. Останали без дъх, най-после спряхме под билото на едно възвишение. Докато Джо и момчетата четяха новите указания, аз се претърколих над билото и се обадох на Уондър по кодирания предавател.

— Здравсти, брат.

— Здравей, заднико.

— Новини? — Стиви имаше задачата да следи комуникациите от имението „Хъстингс“.

— Не. Съвсем нормални съобщения. Голяма част от разговорите са по клетъчни преносими телефони. На японски език.

Интересно. Замислих се дали има значение.

— Звучи ми...

Разговорът ни беше прекъснат от гръмка експлозия в мястото на целта. Усмихнах се на Джо. Някой не беше внимавал достатъчно.

— Какво беше това, по дяволите? — попита Уондър.

— Бивш противник.

Той се засмя. Представих си как клати глава.

Разказах му за Мани. Той подсвирна.

— Мога ли да помогна с нещо?

— За момента не. Дръж си ушите отворени. Ако чуеш нещо, обади ми се.

— Разбрано, разбрано.

Джо гледаше как прибирам телефона.

— С кого говориш?

— Тайна, Джо.

* * *

Планирах да стигна втората цел малко преди 13,30. Сутринта щеше да бъде дълга. Предстоеше ни преход от седем мили. Хълмове, ливади, пасбища, а после по заобиколна пътека до Пътя на апахите, където се намираше втората цел. Спряхме по пътя в координати 14/12 Чарли, за да приберем още един пакет играчки, които с Уондър бяхме скрили по време на набезите си насам. Това скривалище се намираше във водонепропусклив чувал, завързан за югоизточната бетонна опора на моста, който минаваше над реката на две мили северно от къщата на Грифит.

Като дар от Бога беше това, което се случи. Преди да извадя пакета, проверих моста за мини. На дървената рамка от долната страна на бетонния мост на метър и петдесет над плитката вода имаше голям плик. Влязох във водата, проверих за жици и други приспособления за взривяване и понеже не намерих, вързах въже към рамката и се изтеглих нагоре. Към плика бяха закачени три отделни мини. Обезвредих ги, взех плика, извадих го на брега и внимателно го отворих, за да видя на каква цел се е натъкнал отборът.

Еврика. Вътре имаше карта за отборите на „Алайд нешънъл текнолъджис“ и „Мацуко“, както и указания за пътя до номер четири. С Джо вдигнахме ръце и плеснахме длани за поздрав. Още нямаше 9,30. Вече имахме голяма преднина в играта.

Сега щеше да е разумно да се пазим — след като се доберем до втората цел и вземем картата за „Алайд нешънъл текнолъджис“, да се отправим към четвъртата и петата цел с преднина от няколко часа.

Но нещо ме човъркаше. Нещо не беше наред. Изведнъж се досетих. Бренекето беше нагласил така нещата, че аз и Мани да бъдем противници. Той, или по-скоро Грант Грифит, искаше да бъдем един срещу друг. Двама гладиатори тупалкаджии, въввлечени в кървава борба за развлечение на богатите. Всички ще очакват да се срещнем при последната цел, ако изобщо стигнем до нея. Вероятно са поставили и видеокамери. Ядосах се. Ако проклетият бивш министър на отбраната е решил да убие някого, то можеше да ми плати за удоволствието. Парите не бяха проблем за него.

Така че да му го начукам. Майната ти, Грант. Ще се справя с Мани тук, насаме, за мое лично удоволствие.

* * *

Най-напред показах на инженерчетата как се свързват постелки-взриватели (приличат на постелки за баня, но имат вградени превключватели, които детонират при натиск) към мини с червена боя „Симюнишън“ и симулатор на артилерийски огън. Закрепих постелките към тинестото дъно под моста и обвих пълзящи растения около детонаторните жици. Закрепихме мините на вертикалните опори на моста, а след това Нормалния ги маскира с тиня.

После заредихме около моста мини в концентрични кръгове. Прокарахме детонатори М-1 с прикачени спъващи телове. Заложих много мини с боя. Дагуд погледна свързаните кабели и поклати глава.

— Не е добре, Дик.

— Какво има? — Никога не съм имал проблем да заложа такъв капан.

— Свързал си зарядите серийно. А ако ги свържеш така — той промени свързването, — могат да бъдат задействани и от двата края, и от средата.

Кучи син. Имаше право. Беше елегантно просто.

— Да ти го начукам, Дагуд. Ще ти намеря работа в Литъл Крийк като инструктор по мините.

Зъбите му се бялнаха точно като в реклама на паста за зъби.

— Когато кажеш, Дик. Когато кажеш.

Докато привършвахме десетия старомоден капан с димна граната, Джо се питаше на глас дали не се презапасявам прекалено много.

Вманиаченият ми поглед му подсказа, че не бива да задава този въпрос.

Обясних, че идеята ми е отборът на „Мацуко“ да премине през коридор от експлозиви и да влезе в зоната за убиване, където да унищожим всички. Работехме с трескава бързина. Въпреки всичко ни трябваша почти два часа, за да нагласим експлозивите.

Към 11,15 бяхме готови и се обадох на Уондър. След осем минути кафявочервеният пикап „Додж“ на Стиви наближи моста.

Отворих дясната врата и магнах с ръка на Джо и Дагуд.

— Качвайте се.

Джо беше объркан. Посочих пръст към Стиви.

— Това е вашият водач. Той ще ви заведе до цел номер 2.

— Но...

— Джо, не е време за спорове. — Подадох на Уондър бележка с указанията. — И да ги върнеш живи.

Той ми се ухили иззад очилата си.

— Няма проблеми.

Отидох откъм задната страна на пикапа и свалих един камуфлажен брезент.

— До скоро виждане, брат.

Под напътствията ми отделението изкопа две дълги и дълбоки ями в меката почва на силно обраслия с дървета район на север от моста. Покрих ги с парчета брезент, а отгоре ги маскирахме с храсти и листа. Намерих две подходящи повалени дървета и ги завързах към фиданки.

С помощта на Нормалния и Кекса превих фиданките надолу и ги вързах с тел, като нагласих въжетата така, че да се откачат при препъване. Концепцията беше проста като „ЦЕЛУВКА“. Щях да оставя малка следа за Мани и отбора му. Не много, за да не стане подозрителен, но достатъчно голяма, за да се хване на въдицата. Японците щяха да минат по пътеката, да ритнат телта и дърветата да ги съборят в ямата. Такъв капан бях използвал и за виетконгците. Ако не попаднат в тази уловка, щяха да се натъкнат на импровизираните експлозивни устройства на моста или пък ние да ги застреляме от засада.

С брезентите свършихме за два часа. Бях нервен, защото приближаваше появата на врага. Мани беше добър. И скоро щеше да е тук.

Бяхме готови с всичко. Под мое наблюдение Кекса и Нормалния се окопаха. Подготвих засада по модел на Специалните сили на Великобритания — да подложим района около моста на кръстосан обстрел, като останем невидими дори и за опитните очи на Мани. Накарах хората да се свият в окопите си и да се маскират с растения. Проверих няколко пъти позициите им, за да се убедя, че са невидими дори за мен. Използвах принципа за петте неща, на който ни учеха в Школата по оцеляване: убягване, съпротива и бягство от плен; форма, сянка, силует, миризма и звук.

Някъде добавих храстче, другаде клонче, боядисах някое и друго ухо с камуфлажен крем. Не се притеснявах от това, че Мани е добър, защото нямаше да види хората ми, преди да му пръснат задника.

Накрая се пъгнах в моята лисича дупка и буквално дръпнах завивките над главата си. Сега започваше трудното. Чакането.

Засадите са претърпели голямо развитие от времето, когато Одисей е изскочил от Троянския кон или бандата на Робин Худ е политала от клоните на дърветата в Шеруудската гора, или пък когато минитмените^[5] са изскачали иззад онази каменна стена до Конкорд, Масачузетс. Днес има огромен избор от чудесни механически и електронни устройства за убиване на врага — автоматични наземни сензори, които взривяват мини и други експлозивни устройства при навлизане на врага в района, задействащи системи с инфрачервени лъчи, микровълнови активатори, устройства с радиоуправление и лазерни детонатори.

Всички тези неща са чудесни. Освен това са и скъпи. И вършат работа само ако противникът ви е така любезен да мине по пътеката, на която с толкова любов сте ги заложили.

Разбира се, възможно е да убедите врага си да тръгне по определен маршрут и да го заблудите, че не сте наоколо. Или пък че имате нещо, което му трябва. Можете да пускате монети по пътеката, да го оставите да върви след вас.

Но на война няма гаранции за нищо. Спомнете си Правило първо: „Никога не си въобразявай.“ Може би мистър Лош е достатъчно богат, финансово независим и няма нужда от вашите монети. Или пък е умен и затова решава да влезе през задната врата. Или просто има късмет и батериите на лазерната ви система, която струва няколко милиона, пресъхват. Или фирмата, произвела вашите автоматични наземни сензори, е направила и по някоя икономийка и устройствата не са херметични, както би трябвало. Досещате ли се накъде бия?

Идеята е, че когато трябва да се прави засада, най-добра си остава старомодната тактика. Разузнавате къде ще се появи врагът ви. После се залагате и го чакате. Убивате го, преди да разбере какво става.

Аз разполагах с подходящи разузнавателни данни — знаех къде би трябвало да се появи Мани. Бях нагласил брезентите си и поставил примамката. Оставаше да се чака.

* * *

Появи се в 14,45. Бяхме прекарвали повече от час в дупките и всички се въртяха нервно. Независимо от това, че обилно се бяхме напръскали с препарати против насекоми, гадните твари лазеха гадно нагоре-надолу по ръцете и краката ни и противно пъплеха под дрехите ни. Ноемврийското слънце напичаше силно и ние, плувнали в пот, се чувствахме зле. Знаех, че на Кекса и Нормалния им се пикаеше, защото и на мен ми се искаше същото. Но не можехме да го направим дори и в гащите си, защото Мани щеше да надуши това от сто и тридесет метра и тогава големият страшен чичко щеше да дойде и да ни скалпира.

Още си го биваше. Винаги си го е бивало. Не се чуваше нищо. Нищо. Нито прошумоляване или отъркване от лист. Никаква промяна в начина, по който бръмчат насекомите или чуруликат птиците. Просто изведнъж той се появи там. Мани. Хищникът.

Всичко приличаше на глава от „Зен, или изкуството да устройваш засади“.

Косата на тила ми настръхна. Трябваше да събера всичката си воля, за да не мръдна, да не се обърна, за да видя дали не идва към мен.

Чаках. Тишината беше мъчителна.

Изминаха още шест-седем минути, преди да го видя. Идваше от долното течение на реката, като си проправяше път през гората на южния бряг. Това доказваше професионализма му. Влизаше през задната врата, точно както бих направил и аз.

И точно като мен Мани беше сам. Беше оставил японците си назад, вероятно някъде на безопасно място в гората, докато провежда солоразузнаване. Както бях ударил цел номер 1.

Радиоапаратите ни бяха включени. Прошепнах:

— Тишина. Не мърдайте. — После добавих: — Четири часа. — Надявах се, че хората ми ще разберат.

Гърдите му бяха разгопени. Мускулестото му тяло бе покрито с камуфлажна боя, която се сливаше почти идеално с бойните му дрехи на тигрови ивици и с камуфлажната раница на рамото му. Беше вързал камуфлажна кърпичка на дългата си индианска коса и навил друга около врата си. С едната си ръка държеше автомат КАР-15, а в другата

имаше ужасен нож, с който ровеше в земята и проверяваше за мини. Мани се движеше бавно, с постоянно темпо, очите му опипваха района, мокасините му не оставяха следи по меката почва. Знаеше достатъчно, за да се оглежда на триста и шестдесет градуса.

Стигна до първото ми експлозивно устройство — детонатор М-1, закачен към серия фойерверки с тел за препъване на тридесетина сантиметра от земята. Прекалено високо за такава тел. Но целта беше Мани да я види.

Хоп. Очите му проследиха телта, която пресичаше обсипаната с листа пътека, до мината, скрита зад дънера на едно дърво. Бавно бръкна в джоба на ризата си, извади щифт за мина М-1 и го постави в механизма на детонатора, за да го обезвреди, и срязва телта. Мината бе обезвредена.

Спря и се огледа. Чудеше се кой ли е направил това. Виждаше се как ноздрите му се разширяват — опитваше се да надуши противника.

Спря. Свали раницата от рамото си и я окачи на едно удобно дърво. Отстъпи и се заоглежда, за да прецени какви алтернативни възможности има. Спазваше Правило първо.

Бавно се отдалечи от пътеката и тръгна към мен. Затаих дъх, а той се приближаваше все повече, сантиметър по сантиметър, към позицията ми. Чувах как сърцето ми бие. Надявах се, че Мани не го чува.

Спря на два метра и погледна право в мен. В такъв момент най-добре е да не правите нищо. Ако силно вярвате, че сте невидим, ще станете. Аз го исках, а Мани гледаше право през мен. Стори ми се, че измина цяла вечност, макар да бяха само няколко мига. Не видях нищо и отмина.

Не посмях да си поема дъх чак докато не се отдалечи на десет метра. Той се върна към първоначалната си позиция, като описа тридесетметров кръг. Умно.

Започна последователно да претърсва района. Намираше мините една по една и все повече се приближаваше към моста. Търпеливо, сякаш белеше чесън скилидка по скилидка, обезвреждаше моите концентрични смъртоносни кръгове.

Беше му необходим цял час, за да стигне до моста. Огледа всяка пукнатина. Щеше да се захване и със самия мост, а после да прегледа и северния подстъп. Трябваше да призная, че Мани си го биваше. Не

пропускаше нищо, а това ме тревожеше. Бяхме се скрили от северната страна на моста и знаех, че ще ни открие. Всичко беше въпрос на време.

Наблюдавах го как се спуска във водата. Затаих дъх. Имахме две постелки. Ако докоснеше дъното, а то се намираше само на около метър и осемдесет под моста, щеше да направи „бум“.

Но не стана. Мани изплува надолу по течението по гръб с поглед, вперен нагоре, към плика в бетона на метър и половина над главата му. Оглеждаше се за капани. Внимателен мелез.

Окей. Питате защо не се изправих и не гръмнах кучия син. Искам да кажа, ето ме тук, маскиран, със заредено оръжие и легнал в засада. Та защо да не прецакам Мани веднага? Отговорът е прост — не знаех къде са останалите от отбора му. Сигурен бях, че ги е скътал някъде в гората. Но ако е професионалист като мен, трябва да ги е оставил в отбранителна позиция с готови за стрелба оръжия. Дори и да са абсолютни задници, могат да изстрелят по някой куршум или да хвърлят граната, и аз щях да се превърна в парче месо. Довиждане, игра, довиждане, Джо Андрюс, и най-важното, довиждане, Грант Грифит. Не. Играех ва банк и исках всичко.

Накрая Мани започна да души около плика като разгонена кучка. Захвана се за моста и започна да се промъква нагоре и надолу по гредите. Обезвреди мините, закачени за плика. След това извади картите и указанията и ги пхна в униформата си.

Това не е готино. Предполагаше се, че друг отбор — нашият, ще използва тази информация. А Бренекето наблегна на това да не се крадат упътванията. Това беше *verbotten*^[6].

Освен във войната със специални методи, разбира се. Там няма никакви правила. Да вървим на майната си.

Мани отвори раницата си, седна на гредата и започна да зарежда едно импровизирано експлозивно устройство. Очевидно щеше да минира плика. След това видях какво държи в ръце. Малка осколочна граната с размерите на мандарина. Това не беше импровизирано устройство, а съвсем истинска бомба.

Всичко ми беше ясно. Мани също знаеше срещу кого играе и се опитваше да направи всичко много опасно за мен. Играеше сериозно.

Щеше да се наложи да действам. Но не и докато Мани не свърши с гранатата. Инвентарът ми от смъртоносни оръжия определено не

беше толкова пълен, колкото неговия и затова все още нямаше да се занимавам с него.

Пъхна се под моста. Застана удобно и мушна плика на дървената греда. След това извади щифта от гранатата и го постави между бетона и плика така, че лостчето да се опира в плика.

Когато един нетърпелив задник на име Марчинко дръпне плика, лостчето щеше да падне, гранатата да избухне и *sayonara, ciao, au revoir*^[7], мистър Лайнен мозък.

Целта Е Лекотата, Умнико Важен. „ЦЕЛУВКА“. Като в израза „Дай цунка, а?“ Евтино, ефективно и смъртоносно. Точно каквото бих направил и аз.

Доволен от ръкоделието си, Мани се измъкна от моста. Метна раницата на рамо, вдигна автомата си и тръгна на изток, точно в обратна посока на капана, който му заложихме.

И в този миг истината ме цапардоса със силата на откровение свише: *Мани беше сам*. Прибрал е японците на сухо. Затова Уондър е чувал онзи чужд език. Докато Мани воюваше, те си въртяха бизнеса, както обикновено. Разбира се, точно както във Виетнам Мани вършеше онова, за което го биваше най-много — играеше соло.

Но тази игра можеше да се играе и от двама. Излязох от дупката си с поглед на убиец. Мани се извърна към мен. На лицето му се появи гадна усмивка. Ръката му се спусна към огромния нож на колана.

— Умри, гадно копеле! — Това беше Нормалния. Задникът му смотан. Излетя от дупката си като ракета и затича към Мани, като стреляше диво с пистолета си и крещеше вулгарни простотии с пълно гърло.

Мелезът се обърна, завъртя автомата си и стреля прав. Улучи Нормалния с шест куршума „Симюнишън“, а той погледна петната по униформата си и продължи да тича напред. Опита се да удари Мани с пистолета си, но получи удар в корема и отскочи на двадесетина сантиметра от земята. Бедният задник се просна като талпа в безсъзнание.

— Хей, грозник, нека това си остане между нас, професионалистите.

Засилих се към него и го отблъснах от Нормалния. Изгърколихме се и всеки от нас се опитваше да надделее над другия.

— Тъх — претърколи се той, като си поемаше въздух през зъби.

Аз се хвърлих към него. Удари ме по главата, целеше ушите ми. Паднах. Беше негов ред да се нахвърли върху мен. Ръгна ме с коляно в слабините и когато реагирах, захапа ухото ми. Бръкнах му в очите и той отвори уста още преди да стисне зъби.

Време беше да действам. Отблъснах го, претърколих се, хванах го за косата и рязко дръпнах главата му, забих лицето му в челото си и му пуснах кръв.

Това го заинтригува. Спусна се към мен с ножа. Хвърлих пръст в лицето му и се измъкнах, след това се прегрупирах и преди да се съвземе, се спуснах в атака ниско долу. Съборих го и го ритнах в главата.

Това само го разгневи. Опита се да се изправи, но аз го ударих два пъти с лакът и го притиснах с рамо към един пън. Треснах главата му в дървото, млатнах го два пъти с палката, а после се изместих от пътя му, докато отново се нахвърляше срещу мен.

Имах чувството, че се боря с някакъв шибан разярен бик. Отстъпих встрани и го спънах — *Оле!!!* — и той връхлетя върху едно дърво. Обърна се замаян, но готов да убива и се спусна към мен.

Нещата се развиваха точно както исках.

— Хей, Мани, смрадлива паст такава, насам бе, нещастна тесноока путко!

Знаех къде се намирам. На метър от телта на капана за Мани. Направих шест отмерени стъпки назад. Сега телта беше помежду ни. Мани ме последва с нож в ръка и убийствен поглед. И нали е задник, беше прекалено зает да ме наблюдава и не гледаше земята под краката си.

Прааас! Ритна шибаната тел. Дънерът се извъртя, удари го по ребрата под мишницата и го събори в ямата.

— А така!

Скочих върху него и го бих с палката, докато изпадне в несвяст. После го преобърнах, завързах ръцете му зад гърба с хирургическа залепваща лента, завързах и краката му на три места и запуших устата му. Когато свърших, изглеждаше като шибана мумия.

Излязох от ямата и изтичах при Нормалния, който все още беше в безсъзнание. Кекса стоеше до него.

Звъннах на Уондър по импулсния предавател. След три минути отговори на обаждането по преносимия клетъчен телефон.

— Да?

— Какво става?

— Нищо работа, мамка му. Взех ти картата. Ония твоите двамата са добре.

— В такъв случай довлечи задника си дотук. Трябваш ми. Трябва ми пикапът.

— Дадено, Холмс. Не се притеснявай. Идвам.

Появи се след по-малко от десет минути. Докато чаках, извадих картите и упътванията от джоба на Мани. Когато Стиви дойде, натоварихме Мани в каросерията на пикапа. Качихме и Нормалния. Джо и Дагуд го занесоха в кабината. След това наредих на Уондър да кара в хотела.

— Какво искаш да направим с тази голяма торба с лайна?

— Увий го в брезент и го остави в пикапа. По-късно ще измислим нещо грандиозно.

* * *

Заедно с Джо прегрупирахме отбора в 4,30 и се явихме пред главната къща в 5,25. Аз и Уондър обработихме последните две цели сами, без да срещнем никаква съпротива. Нямах нищо против да шмекерувам. Помните ли Правило четвърто? Е, целта ми беше да победея. Джо имаше нужда от Грант Грифит заради бизнеса. Аз преследвах друга цел. Исках да вляза отвътре. Да видя какво прави тоя задник мултимиллионер и как го прави. От видяното дотук разбирах, че най-доброто, което мога да сторя, е да го впечатля страшно много. И ако кофти копелето Мани Танто, проснат като пън, какъвто си беше, не го впечатли, значи нищо не би го впечатлило.

Петимата събудихме Бренекето в кабинета му в къщата за робите и настояхме да събуди Грант Грифит.

Бившият министър се появи след четвърт час, облечен в тревистозелен копринен халат, свободно падащ панталон в светложълто и кафява риза, разкопчана на врата. Беше обул велурените си обувки марка „Гучи“ на босо. Джо му представи официално петте ни карти.

— Това означава, че победихте. Честито — каза той. Пъхна картите в левия джоб на халата си. — Официалното награждаване ще се проведе утре пред всички отбори.

Грифит, изглежда, имаше намерение да се прибере, когато го помолих да дойде с нас, за да получи и другия трофей от престоя ни в полето.

Предадохме му Мани Танто, който лежеше вързан и се гърчеше на пътя.

Джо Андрюс посочи Мани:

— Искам да направя официално оплакване. От него.

— Да? — Веждите на Грифит се повдигнаха. В очите му се четеше уважение, когато срещна погледа ми.

Джо продължи:

— Казано ни беше, че отборите трябва да действат в пълен състав, освен ако някой не е убит в боя.

— Точно така — рече Грифит.

— Моля, попитайте го къде е отборът му — настоя Джо.

Отлепих лентата от лицето на Мани, за да може да говори. Откъснах и малко кожа, но не ми пукаше.

Грифит погледна окървавения си великан.

— Мани, къде е отборът на „Мацуко“, който трябваше да консултираш?

Мелезът отвърна лице. Грифит заобиколи главата му и натисна бузата му с обувия си в чехъл „Гучи“ крак.

— Мани, питам те нещо.

Потупа с пръсти пред забития в земята нос на Мани.

— Почиват, сър — отговори накрая Мани. Каза сър, но искаше да каже гад. Сигурен бях, защото и аз се обръщах към много от висшестоящите си по този начин.

Грифит не обърна внимание на неподчинението на бившата зелена барета.

— Почиват? Къде?

Мани сви рамене.

— В странноприемницата в Париж, надолу по пътя. Казах им, че може, пък и не бяха подготвени и не виждах смисъла да прекарат два дни в гората. Щяха да се почувстват унижени.

— Унижени? — изгруктя Грифит. — Ти си им причинил много повече от това.

Обърна се към Бренекето:

— Отборът на „Мацуко“ е дисквалифициран — каза с равен тон. — Нека ги вземат от странноприемницата и им обърнат необходимото внимание. Предай им и дълбокото ми съжаление. Но те са дисквалифицирани. Такива са правилата.

Бръчките около устата на Грифит изпъкнаха.

— Не съм доволен от начина, по който действа твоят човек — заяви той, като гледаше към Бренекето. — Той ме опозори. По-късно ще говорим.

Бившият министър обърна гръб на Бренекето. Прегърна Джо през рамо.

— Честито, мистър Андрюс — топло поздрави той. — Отборът ви се справи прекрасно. Поставихте нов рекорд за имението ми.

След това ми се усмихна с месоядна усмивка.

— Мистър Марчинко, вие сте точно такъв, какъвто ви описвах.

Чудех се какво иска да каже и затова попитах.

— Слушал съм много за вас от всякакви хора.

И това не ми говореше много.

— Проблемът в случая е, че повечето хора са задници.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че трябва да си поговорим, Грант. — Хвърлих мръснишки поглед към Бренекето. — Но някъде по-насаме. В края на краищата и аз работя в сферата на охраната. Хайде да се срещнем идната седмица и да обмислим с какво мога да съм ти полезен.

— И аз мислех същото. — Грифит прокара език по горната си устна. — Моля те, ела в кабинета ми във вторник. По обед. Ще хапнем заедно. Вярвам, че обичаш стека полуопечен и „Бомбай“ с лед.

[1] Симулативни (англ.). — Б.пр. ↑

[2] Лек, здрав армиран синтетичен материал. — Б.пр. ↑

[3] Whatто — производна дума от what, която означава „прас“ или „бам“. — Б.пр. ↑

[4] Верига магазини за скъпи спортни облекла. — Б.пр. ↑

[5] Minute men — бойци от народната полиция по времето на Войната за независимостта (1775 — 1783) (англ.). — Б.пр. ↑

[6] Забранено (нем.). Б.пр. ↑

[7] Довиждане съответно на японски, италиански и френски език. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ОСМА

Грифит сигурно гореше от нетърпение да се покаже с мен, тъй като веднага щом пристигнах, тръгнахме с лимузината към ресторант „Палмата“. Той се намираше само на пет преки от кабинета му, на площад „Фарагът“, близо до 90-а улица и улица М, и беше предпочитано заведение от най-висшите юристи и лобисти на Вашингтон, любители на стека.

Бях ял там само веднъж досега. Три дни след като излязох от затвора, Чарли Томпсън, бивш моряк от Виетнам, а сега продуцент на предаване в програмата на Майк Уолъс „60 минути“^[1], ме покани на обяд — доста скъп обяд, който се въртеше предимно около „Бомбай“ и стек от риба тон.

Тогава ние с Чарли седяхме на закътана маса някъде назад, след като петнадесет минути чакахме във фойето. Следвах Грант Грифит на две крачки и когато влязохме, собственикът на „Палмата“, мустакат италианец, трансплантиран в Ню Йорк, Томи Джакомо, го поздрави като *capo del tutti capi*^[2], а мен като любимия убиец на *capo*. Незабавно ни изстреляха на централната маса в предната зала, където шестима сервитьори и прислужници ни се кланяха и почистваха, докато ни носеха хляб, масло, минерална вода „Перие“ и огромна паница с кисели краставички в оцет, мариновани домати и репички и сервилно ги слагаха на карираната покривка.

Очевидно Грифит се наслаждаваше на всеки миг. Честно да си призная, и аз не смятах, че е зле.

Пред мен поставиха двоен „Бомбай“. Огледах се. Познах поне няколко самозвани „експерти“, които редовно се появяват по вечерните предавания за новини. От снимките ни гледаха други познати лица — карикатурни портрети, които представляваха своеобразен картинен каталог „Кой кой е във Вашингтон“. Лицето на Грифит изпъкваше — снимката му беше по-голяма и по-добре направена дори от тази на президента.

Бившият министър ме гледаше как разузнавам и сърбаше от огромна чаша чай с лед със стрък прясна мента. Накрая вдигна чая си

за поздрав.

— За твоё здраве.

Отвърнах на жеста.

— И за твоё.

Бях убеден, че и двамата не го мислим.

— Добра победа спечели миналия уикенд. Не очаквах нещата да се развият така.

Сигурен съм, че не бе очаквал това. Разиграх друга карта.

— Джо е добър човек.

Грифит грациозно поклати глава.

— Да. Така е. Ти много му помогна.

— Военната игра ли имаш предвид?

— Да, но и охраната. Изглежда, заплахите са престанали.

Изненадах се, че знае за заплахите срещу Джо. Всъщност не. Нищо свързано с този човек не можеше да ме изненада.

— Да.

— Все още ли се нуждае от охрана?

— А, дадох му името на свой добър приятел, ако има нужда. — Този приятел ще нарека Синеокия — пенсиониран тюлен, заедно се обучавахме през 1965 г. Сега е наемен войник — неотдавна поработи като снайперист за хърватите срещу Сръбската армия. Очистил трима сръбски генерали за по-малко от седмица и получи 50 хиляди долара за усилията си. Отлично се справя с личната охрана и реших, че ако Джо има нужда от охрана, не е зле да изпратя някой и друг долар към Синеокия.

— Много щедро от твоя страна.

Изгледах Грифит.

— Имам по-важни неща.

Върна ми погледа.

— Обзалагам се, че е така.

Разговорът ни спря за около тридесет секунди. Мисълта ми препускаше. Сякаш играех шах и се опитвах да бъда с три-четири хода по-напред от него. За изминалите 48 часа кълвах като студент за последния си шибан изпит. Раздрусих мрежата си от старшини, шпиони, катерици от разузнаването и стрелци, бутах се във всяко възможно тъмно ъгълче от живота на Грифит. Онова, което намерих там, ме разтревожи. Този човек имаше дълга ръка. А и мангизи, които

му осигуряваха независимост и сила. Можеше да прави повече, отколкото повечето министри в кабинета, генерали или адмирали.

Разговарях с То Шо, за да видя дали няма нещо ново за мен, но нямаше. Нещата в Япония бяха същите, което означава, че все още му оказваха натиск да не върши нищо. Разказах му за отбора на „Мацуко“ на военните игри и за присъствието на Мани Танто. То Шо наостри уши, когато чу за „Мацуко“. В края на краищата двама от корейците, които бях застрелял, се оказаха служители на „Мацуко“. Тош обеща да потърси каквото може.

Обадих се и до Хавайските острови, за да подъвчем малко лайна с Том О’Баниън. Струваше си парите, защото разбрах, че Грифит е получил пълно сведение за действията ми в летище „Нарита“ от Блек Джек Морисън. Според О’Баниън Блек Джек дори изпратил копие от доклада ми до бившия министър на отбраната. Това беше вече сериозно.

Попитах го защо го е направил.

— Защото Грифит му е заповядал — отговори О’Баниън. — Нещо във връзка с това, че си объркал секретна операция.

Секретна операция ли? Истински шибан лабиринт.

Грифит се изкашля дискретно и ме върна към разговора. Попитах:

— Какво става с Джо? Ще го представяш ли?

Очите му светнаха.

— О, миниподводницата ли? Да. Смятам, че тя има големи възможности за мисията на Военноморските сили през 90-те години. Става за военни действия в близост до брега и с ограничени цели, може да ляга на дъното, а и работният ѝ диапазон от 200 мили я прави много привлекателна и евентуално изключително рентабилна. Съгласих се да се заема с неговия проблем срещу малък процент.

Значи Джо е успял да го убеди да се заеме на консигнация. Страхотно. Сръбнах от джина си.

— Съгласен съм. Тюлените имат нужда от такава подводница. Но ще ти е трудно да я прокараш през тузовете от подводните сили.

— Мисля, че грешиш.

— Как? Те са доста тесногръди.

— Вярно е — отговори Грифит, топна една репичка в малка купчинка сол и започна да я гризе. — Но командващият операциите на

Военновъздушните сили е бивш моряк, а не подводничар и по принцип гледа на нещата като мен. Министърът също. Правили сме си услуги още откакто стана конгресмен в началото на 70-те години. Освен това Военноморските сили имат нужда от малко реклама, а войната със специални методи е най-подходящата реклама. Никой не мрази тюлените. Вчера хората ми направиха проучвания. Всички материали за тюлените в средствата за масова информация от последните пет години са сто процента положителни. Значи между бъркотията Тейлхук и разследването от Айова, и това, че капитани първи ранг пускат истински ракети срещу съюзниците ни по време на учения, една евтина, ефективна подводница, която ще помогне на тюлените да изпълняват мисиите си, е точно онова, което е нужно на Военноморските сили, за да изгладят имиджа си.

— Много сте уверен в себе си, докторе.

Изсмя се с глас.

— Това е истински комплимент, след като ти го казваш. Присмял се хърбел на щърбел.

Пресуших джина. Незабавно ми го замениха с нов.

В продължение на половин час си дъвкахме взаимно лайната. Подаваше ми различни теми и наблюдаваше какъв английски ще използвам. Играех ролята, която смятах, че той очакваше от мен: вулгарния, скандален, смъртоносен и забавен бивш тюлен. („Знаете ли какво означава тюлен, министре? Спи, яж и си живея живота. Научих това, преди да се побъркам, извинявай, министре, да се пенсионирам.“)

Тъй като ръкавите ми изглеждат дълги осемдесет и пет сантиметра, а крачолите седемдесет и девет, хората са склонни да ме подценяват. Виждат просто още един побойник, който обича да си служи с ругатни и е доста изобретателен в комбинирането им. Забравят, че имам магистратура по международни отношения от Обърн и че говоря три езика свободно, както и други шест достатъчно добре, за да се оправя.

Знаят, че съм вещ в убийствата. Забравят, че освен това съм и сравнително способен политик. В противен случай не е възможно да се издигнеш до постове, които заемах във Военноморските сили — командир на „ТЮЛЕН-група 2“ и „ТЮЛЕН-6“, военноморски аташе в Пном Пен, свързочен офицер за Военноморските сили по време на операцията „Орлов нокът“ по спасяването на заложниците в Техеран,

както и съветник по въпросите на войната със специални методи на министъра на Военноморските сили Джон Леман. Не е възможно.

Но за мен това не е важно. Предпочитам да ме подценяват. Така мога да бъда непредсказуем.

Както и да е, след половинчасова любовна прелюдия Грифит се зае с истинското чукане.

— Чувам, че напоследък си имал някои интересни приключения. Престорих се на самата невинност.

— Така ли?

— Обадох се на Блек Джек Морисън. Проведохме чудесен разговор.

— Как е старият смрадливец?

Устните на Грифит се извиха нагоре в характерната за него мошеническа усмивка, която откриваше жълтите му зъби.

— Добре е. Попита ме същото и за теб.

— Да. Блек Джек беше един от малкото адмирали, пред които можех да псувам, както и той да псува мен.

Бившият министър на отбраната поклати глава.

— Разказа ми за задачата ти в „Нарита“ и за оня инцидент с... въ... натрапниците.

— Интересно, че е говорил за това.

— Ние сме стари приятели. Много работа сме свършили. Знам, че е консултант на „Фуджоки“, защото аз му отворих тази врата. Винаги говорим открито. — Грифит отпи от чая си с лед. — Но беше притеснен. Докладът ти го е разтревожил. Особено намеците за мен. За щастие, можах да обясня, че събитията в Япония не са точно такива, каквито са ти изглеждали.

— Не разбирам точно за какво говориш. — Всъщност всичко ми беше пределно ясно.

Първо: Грифит беше директор на корпорацията „Джоунс-Хамилтън“. Плащаха му по 48 хиляди долара годишно плюс всички разходи, за да присъства на четири събрания в Лос Анджелис. Дотук нямаше нищо нередно. Но той беше и един от собствениците, поне на книга, на несъществуващата фирма за климатични инсталации „Екми“ от Редондо Бийч, Калифорния. Точно това го правеше мръсник.

Второ: Знаех, че настоящата продукция на „Джоунс-Хамилтън“ включва и електронни детонатори за тактически ядрени оръжия като

ракетите „Томахоук“. Грифит имаше достъп до тази информация и се е възползвал. Това го правеше мръсник.

Трето: Бях установил, че въпреки федералните, а дори и международните забрани фирмата е продала доста от тези модерни детонатори на фирми-паравани от Великобритания и Германия. Това го правеше мръсник.

Четвърто: По някакъв начин детонаторите, налепени с етикети за климатични инсталации и изпратени на несъществуващата фирма на Грифит, се озоваха в „Нарита“, където ги опипваше гадният квартет корейци, смукачи на кимчи, на които за нещастие се натъкнах. Двама от тях работеха за корпорация, която пък плащаше по 5 милиона долара годишно на Грифит. Мръсник ли? По дяволите, това вече го правеше шибан предател.

Бившият министър на отбраната ме извади от унеса ми.

— Зная, че не разбираш — казваше Грифит. — Защото, ако разбираше, щеше да стоиш настрана от тази работа, вместо да забъркваш пълна каша.

— Ъ? — Сега вече наистина се обърках.

— Напъха се в операция по „ужилване“, заднико — изръмжа Грифит. — Всичко беше нагласено. „Джоунс-Хамилтън“ изпратиха макети. Надявахме се да приберем цялата проклетата верига, която измъкваше контрабанда забранени материали от пет години насам.

— Вие? Кои вие, по дяволите?

— Министерството на отбраната, Военноморските сили, японските власти и Интерпол. И всичко това, поощрено от мен, с моя помощ и сътрудничество. И изведнъж се появи ти и разруши всичко.

Не ме впечатли с това. Всъщност съмнявах се. Въпреки че според О'Баниън съм объркал секретна операция в Япония, Военноморските сили не позволяват на цивилни да провеждат операциите им. Дори и ако цивилните са бивши министри на отбраната. Казах го на Грифит.

Погледна ме студено.

— Аз не съм обикновен бивш министър на отбраната — сопна се той. — Служил съм на всички правителства още от времето на Айзенхауер. Малко са хората, които не познавам и местата, където не мога да отида, Ричард.

Прав беше. Това вече го знаех. Но не смятах да се преструвам на впечатлен.

— Без майтап?

Грифит прокара език по горната си устна.

— Без майтап, разбира се. И след това, за да объркаш нещата още повече, се опита да проведеш самостоятелно разследване — накара своя японски полицаи да проследи партията обратно чак до фирмата за климатични инсталации „Екми“ в Редондо Бийч. И естествено, открихте, че няма такава фирма нито в Редондо Бийч, нито някъде другаде.

Оставих го да говори.

— И затова реши да ме провериш, нали, подполковник?

— Може и така да се каже.

— Предполагам, че така ще го кажа. И какво откри?

— Че сте силен човек, мистър Грифит.

— Викай ми Грант.

— Ти си силен човек, Грант.

— Знам го. И какво още, Дик?

Помислих няколко минути, докато завършвах втория си джин и пред мен поставиха трети. Ако новият ми приятел Грант искаше да развърже езика ми с алкохол, щеше доста да почака. През 1973 г. прекарах шест месеца в школа по шпионство, преди да замина като аташе в Пном Пен. Минавахме курсове по участие в коктейли — учеха ни как да пием много. Не че се нуждаех от обучение по този предмет. Реших да го върна малко назад.

— Значи Блек Джек не е знаел нищо за операцията ти?

— Разбира се, че не. Ако е знаел, смяташ ли, че щеше да те прати в „Нарита“?

Помислих по въпроса. В това вече имаше известна логика. Но въпреки всичко все още доста неща не ми бяха ясни. Твърде много удобни съвпадения. Тридесетте години активна служба в Специалните части на Военноморските сили ме научиха, че в живота са малко удобните съвпадения, а твърде много неудобните конспирации.

— И чия операция е това „ужилване“?

— На Пинки Прескът. Сега той е заместник-командващ текущите планове и политика. Добър човек.

Пинки Фъшкията. Моето наказание от „ТЮЛЕН-група 6“. Прехапах език.

Той наблюдаваше лицето ми отблизо.

— О, знам всичко за дългогодишните търкания между теб и Пинки. Ти не го харесваш, а и той теб. Твърди, че си се опитал да го убиеш.

— Той е лъжец. Ако се бях опитал да го убия, сега щеше да е просто шибан труп. Ще ти кажа всичко за Пинки. Той е страхлив гъз и мозъкът му е толкова мощен, колкото този на прясно кравешко лайно.

Грифит пак облиза горната си устна. Отново ми заприлича на гуцер. Капка слюнка остана залепена в горния ляв ъгъл на устата му.

— Не бъди лигав, Дик.

Езикът се стрелна и опипа устната. Слюнката изчезна.

Време беше да свиря заря.

— Върви на майната си, Грант. Не ти отива да се правиш на готин. Гаден да, но готиното при теб вони.

Глътнах джина си на екс и треснах чашата на масата, така че тя издрънча.

— Виж какво, среброкосо лайно, дето само си лиже устните. *Ти* може и да обичаш да работиш с шибани фирми, които подпомагат убиването на американски войници, но аз не обичам, а ако не съм прекалено неясен за теб, мамицата ти, говоря за „Мацуко“. Може и да въртиш бизнес със смотани, лайнени смукачи на сфинктери и гноясали задници като Пинки Прескът. Но не и аз. Аз си изслужих шибания срок. Служих в шибаните Военноморски сили, служих и в Питърсбърг. На никого нищо не дължа. Дадох на шибаната страна петдесет шибани години и мога да го докажа с шибаните си белези. Останалите петдесет години са си мои и имам намерение да се възползвам от тях. Така че ако имаш някакво предложение за мен, прави го. Иначе благодаря за джина, да ти го начукам много, и сайонара, заднико.

Помните ли онези реклами, на които Е. Ф. Хътън^[3] говори и всички останали мълчат? Е, това се случи и с нас. Двамата с Грифит изведнъж осъзнахме, че целият шибан ресторант е замрял.

Мъже, облечени в костюми от по хиляда и петстотин долара, седяха по масите и поглеждаха неодобрително към нас над чашите си. Осемдесет и три годишната грандама от Демократическата партия, омъжена за трети път, ни гледаше толкова разгневено и така беше

облещила очи, че се опасявах да не ѝ се развали последната пластична операция. Четири богати лели, облечени в тоалети на Шанел, започнаха да си правят вятър с менютата. Сервитьорите стояха с широко отворени уста и с подноси в ръце. Виетнамските прислужници, които носеха лъскави чайници с кафе, от което се вдигаше пара, или пък мръсни покривки, стояха хипнотизирани като елени пред прожектор. Томи Джакомо, който наблюдаваше нещо на касата, вдигна глава над стъклото като Килрой^[4].

Докато течеше монологът ми, нашият сервитьор — добре възпитано момче от Бруклин на име Джо, но Джузепе по рождение — стоеше прав зад Грифит с тефтер за поръчки и молив в ръка и ме запита:

— И как точно желаете да ви приготвим тези петдесет години, сър?

Повдигнах вежди към четирите дами с ветрилата и изцвилех като разгонен кон:

— С повече „сливи“ отстрани, ако обичаш, Джо.

* * *

Оставих Грифит да говори по пътя към кабинета му. Избухването ми, изглежда, му бе подействало като разхлабително, защото през следващия час от устата му тече диария. Не можех да кажа нито дума. Нямах нищо против. Не обичам да дърдоря в ресторанти. На това учех и момчетата си — да слушат внимателно, когато ходят по ресторанти и барове. Много добра информация може да се събере, когато хората ядат и пият. Не знам как става, но когато ти сервираат вкусен стек и шише вино и наоколо има хубави жени, секретните материали започват да се разсекретяват.

Питах Грифит дали проверява кабинета си за подслушвателни устройства. Каза ми, че хората на Бренекето проверяват всяка седмица.

Така или иначе нищо не ми стана ясно, но реших да оставя всичко така.

— Добре, Грант. Искам да ти кажа две неща — прекъснах го аз. — Първо, ти ме будалкаш и, второ, на мен това не ми харесва.

Погледна ме загрижено.

— Как те будалкам, Дик?

— Най-напред, детонаторите не бяха макети. Стига. Стотици пъти съм влизал в инсталации за ядрени оръжия. Тези, които видях в „Нарита“, бяха истински.

Грифит си играеше с древноримския пръстен, без да промълви нито дума.

— После, какви са тези глупости за „ужилване“? Аз се натъкнах на четирима корейци, които си играеха на „Отмъкни ядрените материали“. Наоколо нямаше никой друг. Нямаше тайни агенти, скрити в сенките. Защото аз се спотайвах там цяла нощ. А кофти копелетата, които застрелях, не бяха двойни агенти. Благодарение на То Шо научих това, преди да напусна Токио. Онези бяха от противника.

— Всичко, което казваш, е буквалната истина — отговори Грифит. — Виж какво, Дик, ние не работим с аматьори. Трябваше да използваме истински детонатори. Но винаги знаехме къде се намират. В сандъците имахме пасивни монитори.

— Глупости.

— Защо смяташ така?

— Защото шибаните монитори бяха наистина пасивни. Грант, нямаше никакво активно наблюдение. Аз бях там.

— През цялото време знаехме къде се намират стоките.

— И какво щеше да стане, ако ги бяха занесли в Понгянг?

— Какво искаш да кажеш?

— Нямаше никаква възможност да ги спреш, ако се случи нещо.

Кимна недоволен.

— Имаш право.

— Кой е направил мониторите?

— Следствената служба на Военноморските сили.

— Следствената служба ли? Ти да не си загубил шибания си мозък бе, Грант?

— Тях определи Пинки.

Отново Пинки.

— Когато се натъкнах на кофти копелетата, те разменяха сандъците.

Грифит кимна.

— Това много ме притесни. Неприятно щеше да е, ако загубя следата.

— Щеше да загубиш не само следата, по дяволите, щеше да загубиш шибаните детонатори.

Говореше толкова безжизнено. Като обикновен проклет бюрократ. Като некадърен писар, дето по цял ден мести моливи и се занимава с глупости, но въз основа на икономия на един-два цента взема решения, от които зависи животът на хиляди мъже.

Говореше така, сякаш загубата на шибаната му следа не означаваше загуба на живот. Ядосах се.

— Ето затова пасивните монитори и повечето от останалите електронни боклуци са такива лайна, когато се използват самостоятелно — обясних педантично. — Ако вие, задници такива, сте помислили малко, сте щели да използвате и хора в допълнение към електрониката. Хора, обучени да работят в сянка. Стрелци, които да следват следата докрай, независимо къде води тя.

— За тюлените ли говориш?

— Тях познавам най-добре.

— Вероятно смяташ, че старата ти група „Червената клетка“ е трябвало да получи задачата?

— Защо казваш това?

Потърка брадичката си.

— Е, те отговарят на изискванията за задачата.

— О?

— Дик, Дик, Дик, зная всичко за способностите на две нива на „Червената клетка“. Вярвам, че ако използвам кодовите обозначения според Уотърфол Уедърман, първоначалното име беше „ОП-06/Делта“, наклонена черта, „Танго, Ромео, Алфа, Папа“.

Мама му стара, тоя имаше информация. Съвсем малко хора знаеха това. Когато създадох „Червената клетка“, Блек Джек Морисън ми каза да я направя като част в по-голяма военна част. Първото ниво „ОП-06/Делта“ представляваше обозначението за учения. Действахме като лоши типове, за да изпитваме инсталациите на Военноморските сили и да ги учим да се борят с тероризма. Другото ниво, „Танго, Ромео, Алфа, Папа“, беше секретно и се използваше за работата ни като елитна група под прикритието на „Червената клетка“ за извършване на подривни операции по целия свят според заповедите на командващия или на Националното военнополитическо ръководство. Това звучи като доста широко понятие. И така си беше. Даваха ни

задачи — от елиминирание на терористични елементи (превежда се като убийства) до разрушаване на ядрени инсталации в неприятелски страни и потопяване на неприятелски плавателни съдове.

— Може да си разработил нещата така първоначално — каза ми Грифит, — но преди десет години. Днес и ти, и Блек Джек сте пенсионирани. И изискванията за мисията на „Клетката“ са значително променени.

— Дочувам, че вървят към по-лошо.

— Според някои — към по-добро. В наше време „Червената клетка“ е ценна тренировъчна група и само толкова. Пресформирана е като съставен елемент от командната структура на Военноморските сили.

— Пробутваш ми конски лайна, Грант. Ценна тренировъчна група ли? Глупости. Глупости. Чух какво става. На хората им е наредено да носят проклетите униформи на „Червената клетка“ — тениски или якета и шапки, — за да не могат да се добират до целите, облечени в арабски дрехи. Ако захвърлят униформите, ги критикуват, че не ги носят. Упражненията са разработени така, че добрите да побеждават всеки път. Това не е реалният живот. Дори по-лошо, защото не учи командирите на бази на нищо.

— Но моралът им е по-добър.

— Майната му на морала. Тук става дума за живота и смъртта. И какво за морала на „Червената клетка“? Те са задниците, които се оказват на топа на устата, когато замирише на лайна.

Грифит въздъхна и поклати глава.

— Ти все още не разбираш.

— Какво не разбирам?

— Че всяка група и особено „Червената клетка“ неминуемо е част от командната верига.

— Не съм съгласен. За да успее, „Клетката“ трябва да съществува извън системата.

— Защо?

— Защото, ако е част от проблема, не може да бъде част от разрешението.

— Не може да има такава група, Дик.

— Съгласен съм по принцип. Но когато Блек Джек ми разреши да създам „Червената клетка“, той разбираше, че в някои обстоятелства

едно звено може да действа извън командната верига. Затова „Червената клетка“ докладваше пряко на министъра на отбраната и на президента през командващия, а не през някой смотан комодор от Военноморските сили или адмирал от крило Е на Пентагона, който не може да прави нищо друго, освен да си смуче пръстите.

— Пак имаш предвид Пинки, нали?

— И какво, ако е така? — Много добре знаех какъв е проблемът на „Червената клетка“. Пинки III Фъшкията.

Грифит реши да не обръща внимание на протеста ми.

— В политическо отношение сега „Червената клетка“ е пратена в глуха линия. Честно казано, Дик, тя все още се съвзема от теб. Няколко от хората са разследвани от Следствената служба на Военноморските сили. Смятат я за лоша. Никой уважаващ себе си офицер не иска да я води.

— Да не искаш да ми кажеш, че постът е просто за отбиване на номера и затова Пинки назначава всякакви задници за командири.

— Разглеждай положението, както искаш, но знай, че резултатът си остава същият. „Червената клетка“ има проблеми. Затова не е възможно да я използвам в деликатна мисия. Никога не е ставало дума за такова нещо.

— *Ти* би я използвал. Не ми ги пробутвай тези. Цивилните не са хората, които избират кой ще изпълнява мисии.

Грифит ме гледаше с огнения си поглед на влечуго.

— Ако случайно си забравил, Дик — каза с педантична нотка в гласа си той, — в тази страна военните все още са под контрола на цивилните.

— Но не и под твой контрол.

— Не официално. Но има хора, които все още търсят съветите и мненията ми. И когато един от малкото офицери, привлечени за работа по проблема с контрабандата, предложи да използваме „Червената клетка“, аз наложих своето вето на препоръката му.

Как ли не. Той беше омърсен. Знаех го. Чувствах го вътре в себе си.

— Защо? Защото може би щяха да успеят ли?

— Не. Защото „Червената клетка“ не е пригодена за такава работа в настоящите условия. Чисто и просто те са средство за обучение.

— Може би това е така, защото вече няма никакво водачество. Може би стрелците са искали някой истински водач за разнообразие, някой куражлия. Някой, който не си изкарва звездите на пагоните, като чука войниците си.

Грифит ме изглежда и няколко секунди напрегнато мълча.

— Може би си прав, Дик — тихо каза той. — Може би искат такъв човек.

[1] Предаване за новини в събота вечер, считано за едно от най-добрите в Сащ. — Б.пр. ↑

[2] Шеф на всички шефове (ит.). — Б.пр. ↑

[3] Американски финансов съветник и специалист по инвестициите. На рекламите има много хора, които разговарят, но когато някой каже „Е, моят съветник е Хътън, а той казва, че...“, всички мълкват. — Б.пр. ↑

[4] Комичен герой от американски комикс. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДЕВЕТА

СЕРИЕН № 07VL/3Q3056191

22 декември

ОТ: КОМАНДВАЩИЯ ВОЕННОМОРСКИТЕ
ОПЕРАЦИИ (ОПОО)

ДО: ПОДПОЛКОВНИК РИЧАРД [БЕЗ ПРЕЗИМЕ]
МАРЧИНКО, ВОЕННОМОРСКИ СИЛИ НА САЩ
(УВОЛНЕН) 156-93-083/1130.

ОТНОСНО: ПОВИКВАНЕ ЗА АКТИВНА СЛУЖБА
НА УВОЛНЕНИ ОФИЦЕРИ

СПРАВКА: (a) МИНИСТЪРА НА ВМС НА САЩ
1811.4D

ЦЕНТЪР ЗА ПУБЛИКАЦИИ ПО НАЦИОНАЛНАТА
ОТБРАНА-213 (8/1/91)

(b) 10 ЗАКОНИ НА САЩ 688

(c) 10 ЗАКОНИ НА САЩ 672 (d)

(d) МИНИСТЪРА НА ВМС НА САЩ 1920.7

1. Да се достави на ръка.

2. Съобразно справка (a) с настоящото ви извикваме
за редовна служба. Докладвайте незабавно на
контраадмирал Пинки Прескът III не по-късно от 11,00
часа на 22 декември.

Срокът на службата ви се решава от горепосоченото
учреждение.

3. При отказ за незабавно явяване горепосочената
служба ще бъде принудена да използва други налични
средства.

4. (Подпис): Арли Л. Секрет

Адмирал от Военноморските сили на САЩ
Командващ военноморските операции

ЧАСТ ВТОРА
НЕЩАТА НАИСТИНА СА ОСРАНИ

ГЛАВА ДЕСЕТА

Дойдоха да ме вземат с хеликоптер. Вдигах тежести зад къщата, когато чух да се приближават. По шума познах, че са с хеликоптер УХ-1Х. Трябва да бяха кацнали далеч на юг, в 40 — така наричам огромната, засята с царевица площ от четиридесет декара от другата страна на пощенската ми кутия, — защото петнадесет минути трамбоваха нагоре по пътя, после надолу по пътеката към гаража, помотаха се около къщата и чак тогава ме забелязаха през тясната пролука зад верандата, както си вдигах 160-килограмовата тежест.

В затвора започнах да се занимавам редовно с физическа подготовка на открито. Пейката с тежестите в лагера за лоши момченца в Питърсбърг се намираше на около двеста метра от спалните помещения върху петдесетина квадратни метра бетонна настилка непосредствено до игрището с ниски баскетболни кошове за нас, дето не можем да скачаме като чернокожите баскетболисти. В шест часа всяка сутрин, в студ и в пек, минавах покрай кулата на охраната, махах за поздрав и започвах упражненията си. Слагях само шорти от изкуствена материя, маратонки „Найки“ и лента като на тенисист независимо дали температурата е тридесет и пет градуса или минус десет градуса. Правех го по две причини. Първо, за мен това беше опит да видя доколко мога сам да си налагам дисциплина с всеки изминат ден. Второ, така карах другите затворници да се чудят какво става. Беше добре да знаят, че не съм човек, с когото могат да се будалкат, без да се налага да им го казвам специално.

И познайте какво стана? Никой не се закачаше с Дик Диверсанта или както ме знаеха в Питърсбърг, Лобо, човека-вълк. Политици мошеници, търговци на наркотици, доносници, криминални престъпници от света на бизнеса и мафиоти — всички те ме виждаха как гол вдигам тежести през януари, с пръсти, замръзващи върху стоманения прът, и разбираха, че съм абсолютно, напълно и съвсем откачен. Връщах се след едночасово физическо натоварване — от тялото ми се вдигаше пара, по брадата ми имаше парченца лед, а в

шантавите ми очи искреше блясъкът на лудостта — и им ставаше ясно, че искам да ме оставят на мира.

Най-интересното беше, че по време на физическата подготовка на открито установих нещо типично за водолазите — усещането за болка ми харесваше. И затова, когато купих вила „Свирепия“, която се продаваше в комплект със сауна и вана с джакузи, където да грея старите си, уморени и лесно замръзващи кости, налях плоча три на три метра, сложих отгоре ѝ една яка пейка за вдигане на тежести и тон желязо и възобнових ежедневието си навик от затвора.

Тази сутрин температурата беше минус шест градуса. Вече половин час вдигах тежестите. По брадата си имах лед, а от гърдите ми се вдигаше пара, когато, задъхани от половинкилометровата разходка, се появиха двама щабари с по четири нашивки и с тежки шинели и двама едри типове от охраната в сини дрехи. Изглеждаха ми особено, но не мислех да си прекъсвам гимнастиката заради тях, така че продължавах да си лежа, да вдигам тежестите и да зяпам ноздрите им.

Накрая високият с тъмните косми в носа се обади:

— Подполковник Марчинко?

Вдигнах още пет пъти.

— Кой пита?

— Аз съм полковник Тобайъс, а това е полковник Бъргър. От кабинета на командващия военноморските операции сме.

— Силно съм впечатлен. Това означава ли, че сте архангели или някакви подобни? — Последвах още пет вдигания. — Е, та защо е това посещение?

Тобайъс дойде до предната част на пейката и постави ръка върху пръта, който се намираще малко над гърдите ми.

— Връщат ви на активна военна служба. Моля да се облечете и да дойдете с нас.

Оставих го да ме зяпа, вдигнах тежестта още десет пъти и станах от пейката. Отърсих брадата си от леда.

— Да ви го начукам много, господа, но що се отнася до мен, това е БСТПСГ.

Бъргър, висок луничав лайнар, на всичкото отгоре и с трапчинки на бузите, изръмжа:

— Ъ?

— Бил Съм Там, Правил Съм Го. Няма нужда да се повтарям.

— Вие не постъпвате доброволно — обади се Тобайъс, хубаво момченце с пръстен от академията. Подаде ми един незапечатан плик.

Отворих го и прочетох лошата новина. Във Военноморските сили се използва един технически термин за това, което сега ми правеха: чукане на пръч.

— Не можете да го направите.

— Моля ви, подполковник — каза Бъргър, като изтръска пръхота от раменете си. — Заповедта е законна и задължителна. Аз съм юрисконсулт на командващия военноморските операции и може да ми вярвате.

— Но... — За първи път в живота си не знаех какво да кажа.

— Така че ако обичате — каза Тобайъс, — или се облечете и елате с нас, или ще накараме тези помощник-боцмани първи клас да ви докарат в белезници. Изборът си е ваш, приятелю.

* * *

Пинки беше станал още по-досаден за последните пет години, откакто не го бях виждал. Беше си все същият нервен и кльоцав слабак с кисело изражение. Униформата не му стоеше както трябва. „Будвайзерът“ на гърдите му изглеждаше прекалено голям и не на мястото си. Така и не разбрах как е станал тюлен. Нямах никакви мускули. Когато влязох, той стана от креслото си, гънейки се, както високите клоуни се измъкват едва-едва от малките автомобилчета на цирковата арена. Стори ми се, че е напълно мек, като китова кост или по-точно като пилешки хрущял^[1].

Беше и доста състарен. Косата му, някога пепеляворуса, сега беше станала пепелявосива и допълнително подчертаваше мъртвешките черти на лицето му. Освен това се бе прегърбил още повече, сякаш е износен от голямото бреме на службата си. Приличаше на съсипан счетоводител.

Когато ме видя, облещи очи като понички. Не зная дали го смущаваха косата и брадата ми, които не съответстваха на уставните изисквания, или това, че съм още жив.

Протегнах ръка.

— Хей, Пинки, все още ли ти плащат вредни и опасни, за да местиш тези листа?

— Здравей, Дик — намусено отговори той, като се обърна към прозореца, за да не се ръкува с мен.

Но Пинки не беше сам в кабинета си. И Грант Грифит се намираше там. Бившият министър на отбраната седеше зад бюрото на Пинки, ухилен като шибания Червен котарак^[2], и играеше с древноримския си пръстен. Облечен в сив костюм на тънки райета, колосана бяла риза и синя вратовръзка на дребни точки, изглеждаше съвсем на мястото си в съдийския стол с висока облегалка. Липсваше му само съдийското чукче. Поде разговора.

— Дик, Пинки, моля — посочи към двете кресла, които се намираха пред бюрото, и махна с ръка да седнем.

Седнахме, както ни нареди. Тобайъс и Бъргър отвориха тежка куриерска чанта и ми подадоха дебело един сантиметър топче листа. На всички бяха поставени кръстчета на местата за моя подпис.

В тези споразумения гъмжеше от изрази като „с настоящото“, „долупосочен“ и „гореупоменат“. Ако някога бъдат обяснени на нормален език, ще стане ясно, че съм извикан за активна служба заради уникалния си и неоценим опит в определени области, най-вече изпращането на лоши типове там, където по право им е мястото. Освен това сега бях повишен в полковник, което означаваше, че имам всичките права и заплатата на полковник, само дето не бях одобрен (и никога нямаше да бъде) от Сената. Знаех това. Преди също ме подготвяха за полковник, докато враговете ми — предвождани от Пинки Прескът — отидоха при министъра, отговорен за Военноморските сили Джеймс Уеб, и го убедиха да изтрие името ми от списъка.

Повишението спадаше към добрите новини. Договорите също уточняваха, че ако някога повторя и дума от това, което чуя, прочета или видя по време на службата си, ще бъде пратен в затвора за останалата част от живота си sans съдебни дела. Освен това декларирах, че никога няма да пиша друга документална книга за деянията си, освен ако не получа предварително писмено разрешение за това от Военноморските сили. Добре. Отсега нататък ще пиша проза. В договора не пишеше нищо за проза. Майната ви, Военноморски сили.

Въздъгнах. Стори ми се странно, че с едно движение на химикалката се сдобих с нашивка, но загубих повечето от конституционните си права. Е, позволете ми да ви попитам, законът на Нютон ли е в действие, или този на Мърфи?

След като приключихме с бумащината, Грифит стрелна с поглед двамата придружители с четири нашивки, те кимнаха и се оттеглиха толкова тихо, като икономисти от викторианска Англия, каквито си и бяха.

— Предполагам, че трябва да започна с клише: И двамата се чудите защо ви събрах тук — поде Грифит, притиснал дългите си пръсти един към друг във формата на къщичка. — Е, нека обясня.

Това не беше Мойсей, нито проповедта му на планината, но не се различаваше много. Монологът на Грант продължи повече от половин час и съдържаше следните важни неща:

Най-напред, беше успял да убеди приятеля си, командващия военноморските операции, да ме извика отново, защото вярва, че мога да помогна на страната да разреши един от най-критичните проблеми със сигурността, т.е. кръвоизлива на ядрени технологии към Северна Корея, както се виждаше от престоя ми в „Нарита“.

Освен това за Грифит беше очевидно, че има организирана програма за кражба на ядрени технологии и „Червената клетка“ под мое ръководство трябва да бъде използвана, за да спре тези кражби, преди средствата за масова информация да се досетят за проблема. По този начин всичко щеше да се оправи и отбранителната институция да покрие нещата.

В края на краищата, продължаваше с рапсодията си Грифит, администрациите идват и си отиват, но системата остава. Системата е вечна.

Грифит ни се ухили. Той не беше ли доказателство за това? В края на краищата той беше олицетворението на безсмъртието на системата. Обясни, че като оставим шегата настрана, трябва да бъде защитена системата, а не политическите цели на определен президент или администрация.

Защо? Защото защитата на отбранителната институция означава сигурност на нацията. Това беше неговото далновидно мнение, както и на командващия и други подобни на него.

Освен това така бизнесът можеше да върви спокойно. Всяка програма, която настоящата администрация се опита да приеме, като

се почне от политиката за Близкия изток и се стигне до предложенията за данъците за здравно осигуряване, непременно изтича към пресата. Белият дом е кофа без дъно. Пентагонът е малко по-добре. А що се отнася до Капитолийския хълм, е, всички знаем, че там е пълно с дребнави и егоистични задници, работещи на принципа всеки за себе си. Грифит се изсмя цинично:

— Тук съм от три десетилетия и все още не съм видял конгресмен или сенатор, който да предложи да плати чек за обяд или вечеря. Интересуват ги единствено парите и преизбирането им.

Извини се за отклонението. Призна, че Конгресът е едно от нещата, които би искал да изключи от работата си. Но те коват законите, с негова помощ, разбира се.

Накрая завърши с извода, че единственият начин да свършим работа е да постигаме целите си по таен начин. А според него в това аз бях майстор. Нямаше по-черен, по-страшен от Дик Марчинко Диверсанта. Следователно бях този, който трябва да се запише като доброволец за мисията.

Когато Пинки изсумтя, Грифит го сръза — каза му, че досега той само се е провалял. Изтъкна администраторските способности на Фъшкията, но го скастри за лошия му оперативен усет. Пинки се намръщи, но стисна устни.

Грифит продължи, че що се отнася до мен, идва ред на моркова и пръчката.

Обясни, че аз съм офицер, който става приятел на бойците, обича да пие със старшините в каюткомпанията, а не да сърба портвайн в собствената си каюта. Продължи, че ако наистина съм толкова загрижен за живота на хората си, то трябва да си върша работата добре. Защото, ако се проваля, „Червената клетка“ ще бъде разформирана и стрелците ѝ — разпръснати по други специални групи. А всички хора, с които съм работил, или ще бъдат преназначени на други длъжности, или уволнени. Разбира се, за него това щеше да е много неприятно. Такава загуба на талантиви мъже. Но ще стане. Не трябва да се съмнявам и за миг.

Значи щях да съм командир на „Червената клетка“ с пълното одобрение на командващия военноморските операции, разбира се. Щях да получа звание полковник, но Грант обясни, че наред с престижния пост щях да поема и много отговорности. Трябваше да

докладвам за всичко на Пинки и той щеше да бъде единственият ми контакт с Военноморските сили.

От това върху грозното лице на Пинки цъфна усмивка.

Грифит държеше да бъде спазвана йерархията в командната верига винаги и за всичко. В противен случай можеше да изтече информация. Да се разчуе. Операцията щеше да се компрометира фатално.

Естествено разбирах какво правят и всичко това никак не ми харесваше. Чукаха ме по всички показатели. Ако нещата минеха добре и спася задниците на останалите, Пинки щеше да заслужи цялата слава, а аз отново щях да изляза в пенсия, тихо, без никаква заплаха от ново неприятно за него предаване по „60 минути“. Ако се осерях, то за всичко щях да бъда виновен аз и можеха да ме осъдят при закрити врати и да ме изпратят в Левънфорд за десет до двадесет години. Или можеха, както ставаше в „Мисия невъзможна“^[3], да отрекат, че са знаели каквото и да е за това начинание, и да заявят, че действам сам и съм отвлякъл цяла бойна единица, за да я използвам за свои цели.

Не е изключено. Правила са го и преди. Точно това се опитаха да лепнат на Оли Норт например. А кой е по-подходящ да ме обвини в такова нещо, ако не самият човек, изписал топове листа на Военноморските сили за подобни неща — Пинки Прескът. За Дики ситуацията беше „Или губиш, или губиш“.

Настъпи тишина.

— Е — каза Грифит накрая, — какъв е отговорът ти, Дик?

Добре беше планирал тази операция. Написал си беше домашната работа. Много добре знаеше какво ще кажа. Това предизвикателство беше твърде голямо, твърде невъзможно, за да го откажа и да не изглеждам като някакъв пътьо в собствените си очи. Вероятно е чел отчетите за пригодността ми. Знаеше какво пише в тях, а то беше, че никога, никога не приемах думата „невъзможно“, никога не приемах, че има граници за това, което аз и хората ми можем да постигнем.

— Добре, мамицата му. Става — отговорих. Майната ми. Майната му на Диверсанта.

— Добре. Изпълнението на твоята ВДД започва от днес.

На езика на Военноморските сили ВДД значи Временна Допълнителна Длъжност.

Предпочитах да мисля за това като за Вдървен от пиене Десантник Доброволец. Казах го. Грифит се засмя.

— Винаги невъзмутим, а, Дик? — След това погледна към Фъшкията, който седеше със злъчно изражение, а кокалчетата на ръцете му бяха побелели от стискане на облегалките на креслото. — Пинки?

Посрещна го тишина.

— Пинки, чакам.

Лицето на бившия министър на отбраната придоби такова изражение, което не може да се опише, но уплаши дори имен.

Сивопепелявото лице на Пинки побледня още повече, сякаш бе погълнал кордит.

— Добре, добре. Но не ми харесва.

— О, не трябва да ти харесва, Пинки — каза Грифит, — трябва просто да го направиш. — Езикът му се плъзна два пъти по горната устна — надясно — наляво, надясно — наляво.

След това ме погледна със зловна усмивка, от която разбрах всичко, което ми трябваше. — Нали така казват истинските тюлени, Дик?

* * *

Грифит остави мен и Пинки да се разберем за подробностите. Казах, че имал среща в Белия дом. Ставало дума за нещо във връзка с търговския представител на САЩ и един от японските клиенти на Грифит. Спомних си онези японски задници от „Мацуко“ с костюми на „Блукс Бладърс“^[4]. Със или без Мани Танто, „Мацуко Машин“ все още бяха приоритетен клиент и от него можеха да се изкарат пари.

Когато двамата с Пинки останахме сами, той престана да се прави на сърдечен. Зае мястото си зад бюрото (дървено, за ръководители първа степен), плъсна генералския си задник в креслото (облегалка висока, старши ръководители първа степен) и започна да барабани с дългите си аристократични пръсти (лайнарски, първа степен) върху бележника си.

— Нека изясним нещо от самото начало — започна той.

— Целият съм в слух, Пинки.

— Аз съм командирът — поде Пинки, а лицето му започна да почервява. — Така каза министър Грифит. Командващият каза така. — Започна да се превъзбужда. Ще има командна верига. Ще изпълняваш заповедите. Ще изпълняваш заповедите. Ще изпълняваш заповедите. За теб съм шибаният Господ, чуваш ли? Господ!

Облегнах се на лакти върху бюрото му.

— Какво искаш да кажеш, Пинки?

Стори ми се, че ще получи удар.

— По дяволите, Марчинко...

Праас! Ударих длан по бюрото. Гледаше като застрелян. Избута се назад на големите колела на стола си и се отдалечи на два метра, за да осигури малко разстояние.

— Слушай бе, увехнал хуй, подсмърчащ задник такъв, и аз не съм очарован от това. Но е факт, че ни го натресоха — поне засега.

Гласът на Пинки се понесе дръзко към мен:

— Не ми говори така. Аз съм по-старши.

Омекнал бях в шибания цивилен живот — реших да приложа малко такт. Отправих сериозен поглед към Пинки, но видях само гърба на стола му.

— Погледни нещата в очите, Пинки. На мен не ми харесва, че ти си командир повече, отколкото на теб не ти харесва, че аз съм тук. Но от това нищо не се променя, а всичко е ясно — трябва да работим заедно.

Хванал страничните облегалки на креслото си като на проходилка, Пинки се приближи към бюрото си, вдървен като чадър.

— Е?

— Е, предлагам да измислим нещо.

— Аз вече съм го измислил — заяви Пинки. — Ти трябва да работиш в определените рамки.

Такт ли? Нищо не се беше променило. Фъшкята си беше същият инат, тъп, безмозъчен шопар, както през цялата си кариера.

— Имаш ли нещо против да ми го разкажеш грамотно?

— Разбира се, че не.

Измъкна един лист от горното чекмедже на бюрото си, сложи си чифт очила с рамки до средата на стъклото и ми прочете дума по дума старателно написаните си шубелийски идеи.

— Първо: В допълнение към останалите си задължения Марчинко отговаря за предварително определения график за ученията по охрана. Първото от останалите задължения е изчерпателно прочистване на Щаба на ВМС във Вашингтон, насрочено от настоящата служба за следващия петък в 8,00 часа.

— Следващия петък? Господи, Пинки, съвземи се!

Той дори не мигна.

— Второ: Марчинко ще бъде придружаван през цялото време от представители на главната служба от кабинета на главния военен прокурор и от представители на Следствената служба на Военноморските сили, за да е сигурно, че няма да излиза извън границите на нормалното поведение за един военен.

— Трето: Марчинко ще информира настоящата служба по всяко време за действията си — предварително.

— Четвърто: Марчинко ще получава всичките си материали от настоящата служба.

— Пето: Марчинко ще координира всички разузнавателни дейности чрез настоящата служба.

— Шесто: Марчинко ще предава доклад за дейността си и за дейността на „Червената клетка“ всеки ден в края на работното време.

— Седмо: Марчинко ще предава в настоящата служба изходящата си поща за одобрение преди изпращането ѝ.

— Осмо: Марчинко ще съблюдава стандартите на Военноморските сили за външния вид през времето на активната си служба.

Вдигна поглед. Очите му бяха присвити, ноздрите разширени, а на устните му беше цъфнала подигравателна усмивка.

— Девето: С други думи, Марчинко няма да диша, ако аз кажа, че не може. — Пъхна листа обратно в чекмеджето. — Сега ясно ли ти е, Дик такъв?^[5]

Разбира се. И повярвах, че има Дядо Мраз и че Елвис Пресли е жив.

— Разбирам, Пинки. Разбирам.

* * *

Когато бях във Виетнам, работех за безброй много задници като Пинки. Сковани, дребнави офицери с мозъци колкото грахови зърна, които отказваха да проумеят как тюлените могат да се използват с въображение. Вместо да ни използват на острието на копие, за да тероризираме и дезориентираме врага, те ни определяха поддържащи роли за бавните си, смотани, неефективни армади от речни плавателни съдове, чиято мисия беше лошо замислена и зле определена.

Причината да не разбират това беше, че всички те бяха обучени за шофьори на кораби, авиатори или атомни подводничари, а не за гадни, долни, кофти бойци на джунглата. За войната мислеха по общоприетия стандартен начин — статични действия, при които фронтът не се измества много и при които едната страна напада другата с огромно количество хора, за да превземе територия.

Но както всички знаем сега и както малко знаехме тогава, Виетнамската война не беше от общоприетия тип. Не беше война за територии, нямаше огромни армии, застанали една срещу друга, както по времето на асирийците. Това беше брутална война в джунглата, водена преди всичко от малки групи силно мотивирани нападатели, подкрепени от големи групи силно мотивирани бойци. За да успееш, трябва да удариш врага така, както той би те ударил: вмъкваш се, спукваш му задника от бой и изчезваш по дяволите, преди да осъзнае какво му се е случило. Повечето от офицерите от Военноморските сили, с които работех, просто не можеха да схванат това.

Защо? Някои от тях бяха глупави. Други — страхливци. Други пък бутаха моливи и водеха бойците иззад бюрата си. Някои си отбиваха номера — щабари, които имат нужда от шест месеца в зона на бойни действия, за да продължат кариерата си. Но най-опасни бяха тези, които вярваха, че са стратегите на двадесети век, както Фон Клаузевиц^[6] е бил през деветнадесети. Те разработваха мисии, които гарантираха осемдесет до деветдесет процента щети на американските войски, като в същото време причиняваха малки или никакви щети на мистър Виктор Чарли^[7].

Аз разработих ефективен метод да се справям с всички тях — „Ако няма други заповеди“. Всеки път, когато извеждах хората си на лов, подавах плановете си съобразно заповедите в щаба. Моите планове винаги започваха по един и същи начин: „Ако няма други заповеди, аз отивам в горичката, за да избия тълпа Виктор Чарлита

колкото мога по-брутално: За да сторя това, ще взема една речна патрулна лодка, ще нагрябам толкова муниции и въоръжение, колкото аз и хората ми можем да носим, и ще се отправим към гората. Когато свършим мунициите и вражеските тела, ще се върнем. С любов и целувки, Дик Марчинко Диверсанта, лейтенант, Военноморски сили на САЩ.“

След това предавах съобщението си в комуникационната барака и нареждах на радиооператора да го изпрати половин час след тръгването ни.

Разбира се, задниците в щаба се опитваха да ме намерят и да попречат на оперативния ми план. И познайте какво се случваше. Всеки път, когато се опитваха да ми се обадят, моят радиотелефон незнаяно защо се оказваше изключен. Е, имахме заповед да поддържаме радиомълчание в храсталците и аз просто следвах нормалните процедури. След около два месеца подобни мисии, задниците ме оставиха на мира и можех да убивам Виктор Чарли, без никой да ме притеснява.

Затова списъкът на Пинки не ме плашеше. Имаше начин да го заобикалям. Притесняваха ме графиците. Трябваше да спазваме нормалния график за работата на „Червената клетка“, както и да изпълняваме тайните мисии, заради които ме довлякоха обратно в армията.

Например, искаше да ме пусне да вилнея в щаба. Защо? Защо „Клетката“ да прави куп тъпи учения, след като националната сигурност е притеснена от група корейци?

Освен това там се намира и Следствената служба на Военноморските сили. Там се намира и кабинетът на командващия военноморските операции. Струваше ми се, че ако има място, където Пинки искаше Дик Марчинко Диверсанта, човекът акула от Делтата, да завира големия си словашки нос, това е Щабът на ВМС.

Това, от една страна. От друга страна, Пинки беше сред най-тъпите задници, които съм срещал. Може би просто не му пукаше къде ще се прокрадвам, може би смяташе, че ще удрям по-леко, ако действам срещу Следствената служба на Военноморските сили. Може би си мислеше, че ще ме хванат и ще ме хвърлят в пандиза и ще се отърве от мен веднъж завинаги.

Но много трябваше да го духа, преди това да стане.

[1] Игра на думи — думата пиле (chicken) означава и страхливец. — Б.пр. ↑

[2] Герой от „Алиса в страната на чудесата“, който има голяма усмивка. — Б.пр. ↑

[3] Предаване по американската телевизия, посветено на военни теми. — Б.пр. ↑

[4] Брукс Брадърс — известна марка скъпи костюми. Японците имат трудности с изговарянето на буквата „р“ и използват „л“. — Б.пр. ↑

[5] Дик, умалително от Ричард, означава и мъжки полов орган. — Б.пр. ↑

[6] Карл фон Клаузевиц (1780 — 1831) — пруски генерал, известен с трудовете си по военна теория и стратегия. — Б.пр. ↑

[7] Иронично наименование за кода на Виет Конг VC. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

По-малко от ден след като командващият ме отвлече, се срещнах с новата си група в бара „При Макгий Стрелеца“ на улица „Дюк“ в Александрия, който служеше като неофициален щаб на оригиналната „Червена клетка“. Изглеждаше подходящо място. Точно на паркинга на този бар стояхме и наблюдавахме как Змията и Пустър Петела се надпреварват по външната стена на седеметажния блок към апартамента, който Пустър делеше със Змията и разкошната му съпруга Кити.

Но това беше тогава. Змията, Пустър, Трейлър Корт, Близнаците Лари и Франк Насипното злато, Хо-хо-хо — все от „паркета“ на „Червената клетка“, което на езика на Военноморските сили означава хората, образували първоначалната бойна единица. Сега ги нямаше. Някои се бяха уволнили. Някои бяха уволнени. А пък други, за мое щастие, заемаха високи постове в сферата на войната със специални методи и работеха из целия свят. Те представляваха моята собствена, лична пета колона от старшини.

Сега „Червената клетка“ се състоеше от второ и трето поколение свирепи воители, хлапета, преминали основното обучение по подводна диверсия през 80-те години, когато създавах „ТЮЛЕН-група 6“. Тогава са били бебета — моряци втора и трета степен. През последните си месеци като командир бях избрал няколко от най-преждевременно развитите водолазчета за „Шестицата“. Когато създадох „Червената клетка“ през 1985 г., отвляхох няколко от най-надарените на групата.

Сега повечето от тези хлапащи бяха старшини първи клас, други се бяха сдобили с подофицерски нашивки. Като командири на взводове предаваха наученото на новото поколение водолази. Но не беше лесно.

Като командир на „ТЮЛЕН-група 2“ командвах около 150 души. По онова време имаше по-малко от 300 активно действащи тюлени в Америка — „Група 1“ в Коронадо и „Група 2“ в Литъл Крик — и аз познавах по име всеки от тях. Днес те са вече хиляди, а групите са над дванадесет. Разбира се, „ТЮЛЕН-група 6“, може би най-елитната от всички, е по-голяма от „ТЮЛЕН-група 2“, която командвах през 70-те

години. Голямото нарастване означаваше повече пари, повече възможности за водене на войната със специални методи, особено в тези времена, когато Пентагонът реже бюджетите. Но това означаваше и повече бюрокрация. Повече ръководни нива. Повече конвенционално мислене, използвано за неконвенционалните бойни действия.

Най-лошото бе, че цели орди неквалифицирани офицери — административни мухльовци като Пинки, мърльовци от разузнаването и мързели с академия, които само търсеха да си отбият номера някъде — си пробиват път в сферата на войната със специални методи поради потенциалните възможности за бързо израстване, по-големите шансове да бъдат забелязани и по-големите бюджети. Те изместват операторите, ловците, които не дават пукнат грош за нищо друго, освен за това как да си свършат работата.

Бързото развитие на войната със специални методи предизвика и парализа — по-лошо, то доведе до заразното в армията търсене на начини за прикриване на задниците. Например днес съществува такава спираловидна командна верига, че групите за водене на бойни действия със специални методи, създадени като групи за бързо реагиране, не могат да реагират бързо. Толкова много трябва да се пита „Може ли“, толкова много формуляри трябва да се попълват, толкова много правила за влизане в бой трябва да се разясняват, че лошите типове изчезват, преди тюлените да тръгнат да ги гонят.

„Извинете, ваше тризвездно светейшество, може ли да получа благословията ви да тръгна след Абу Нидал, който току-що е убил нашия посланик в Лондон, след това е изнасил и изкормил жена му и децата му?“

Разбира се, водолазе, сине мой. Но първо трябва да се подпишеш за абсолютно всеки получен от теб патрон. Освен това попълни и друг формуляр — гаранция, че няма да убиваш никого. Убиването е много обидно за хилядите либерали от Холивуд, които идват във Вашингтон, когато не правят пълни с насилие филми.

Моля, сложи инициалите си върху този документ. Това е клетвена декларация, в която се посочва, че си съгласен да вземеш съветник по правните въпроси за изпълнение на задачата, за да информира лошите типове за правата им, преди да направиш каквото и да е. Розовият формуляр е искане от твое име за присъствието и на политически съветник, който да гарантира, че

бойците ти няма да използват неприличен език или жестове, защото може да обидят малцинствата или групи с определени интереси. В края на краищата ние не искаме никакви побоища на хомосексуалисти или други политически неправилни действия в нашите Военноморски сили.

Зеленият формуляр — подпиши на пунктираната линия, моля — гарантира, че няма да одраскаш оборудването ни. Указанията и ръководствата казват, че на Военноморските сили не им пука дали оборудването работи или не, стига да изглежда като ново и да присъства в инвентарните списъци на групата ви като използваемо.

Още нещо. Не можем да допуснем лоши изявления за нас в пресата. Затова, свирепи убиецо мой, трябва да вземеш със себе си и съветник за работата със средствата за масова информация — просто се подпиши на този договор и му постави дата. Така се задължаваш да дадеш пресконференция по «СиЕнЕн», като обясниш абсолютно всички свои предстоящи ходове един час преди да нападнеш.

А сега, накрая, моля те да поставиш парафа си и под последното обещание.

А какво представлява то, ваше адмиралско важнопersonие?

Клетвена декларация, че правиш всичко съвсем сам. Идеята за тази операция си е твоя и ничия друга. Тук пише, че ако се провалиш, си съгласен да се набодеш на собствената си сабя. А, добре. А сега боцни пръста си и добави инициалите си с кръв до тази последна клауза.

А какво представлява тя, ваше божествено златоширитие?

Това е последната клауза за непредвидените случаи, дете мое с рунтав задник. В нея се казва, че ако мисията успее, което е почти невъзможно поради всичките структури, окачени от нас на шията ти, и ако ти и хората ти станете герои, което би ни изненадало много, защото ще означава прослава за воините (а едно от нещата, които нашите Военноморски сили не искат да правят, е да прославят воини), то в този случай се връщаш право в клетката си и заслугите стават мои.“

В най-добрите си дни, през 80-те години, „Червената клетка“ се състоеше от около тридесет и шест стрелци, всичките със специалност — отваряне на ключалки, алпинизъм или снайперска стрелба на дълги

разстояния. През последните пет години цепеха стотинката на две и сега „Клетката“ бе намалена до минималния състав — осем души. Водачество нямаше. Парите не стигаха.

Защо? Защото Военноморските сили се предпазваха от някаква общоприета заплаха, но това не означава непременно тероризъм. Системата не възприемаше „Червената клетка“ като положителна сила за разрешаване на проблемите ѝ. По-скоро гледаше на нея като на отговорност.

Пример: Комодор Лайно отговаря за станция „Ехо“ на Военноморските сили и ако „Червената клетка“ проникне лесно там, комодорът ще бъде поставен в неудобно положение. Не защото ще бъде отговорен за смъртта на много, вероятно стотици воители в случай на реално нападение, а защото, ако не успее да държи „Клетката“ настрана, това ще бъде вписано в докладите му за служебна пригодност. Лошите доклади означават, че няма да има повишение. А в този свят на съкращаване на средствата да не те повишат, означава да те пенсионираат рано.

Следователно комодор Лайно прави така, че „Червената клетка“ да не влиза в базата. Кара ги да носят шапки и тениски, на които с дебели големи букви е написано ЛОШИ. Активно участва и при изготвянето на сценария.

И знаете ли? Следва истинска изненада! Охранителните сили на Лайно побеждават в учението. Това, че базата му не е готова за заплахата от истински терористи, не го вълнува. Важното е, че задникът му е на топло. Докладите за работата му ще бъдат изключително добри. Повишението му е осигурено.

Затова, ако вярвате на подобни доклади, ще видите, че „Червената клетка“ е съставена от саможиви недоволници и отстъпници. Групата докладваше на Пинки Прескът, той мразеше „Червената клетка“, защото е създадена от моя милост, и си го изкарваше на хората при всеки удобен случай.

Затова, когато се измъкнах изпод следобедния дъжд и влязох в опушения бар „Стрелците“, ме чакаха осем души и смучеха бира „Куърс“.

Групата може и да е била малка, но според мен моряците, които Пинки смяташе за недоволници и мръсни сплетници, представляваха най-доброто, което можеха да предложат Военноморските сили. Това

са бойци — мърльовци, магарета, стрелци, ловци, — които ще свършат работа, независимо какво им струва това, независимо колко трябва да се изцапат.

Взводният им командир се казва... Е, ще го нарека Ники Гръндъл Гадния. Гадния беше с размерите на защитник от Националната футболна лига, но два пъти по-гаден. Огромният сърфист от Калифорния получи прозвището си в Панама, където като член на „ТЮЛЕН-група 2“ участвал в нападението над военния кораб „Президенте Порас“ — с два дизелови двигателя и дълъг към петдесет метра — в пристанището Балбоа.

Ники отговаряше за приготвянето на зарядите с пластичен експлозив Ц-4, които той и още един тюлен бяха закачили към кораба, след като бяха плували една миля с тях. По „рецепта“ трябваше половин килограм експлозив. Ник сложил по един килограм във всеки заряд. Експлозията отхвърлила двата тритонни дизелови двигателя на сто и петдесет метра надолу в пристанището. Командирът на „ТЮЛЕН-група 2“ подполковник Норм Карли, който водил подводното нападение — по една случайност това е първото подводно нападение на кораб от Втората световна война насам, — казал на Гръндъл: „Това беше наистина гадно, Ник.“ Оттам дойде и прякорът му.

Харесваше ми, че Ник може да бъде гаден. Но още повече харесвах предаността му. Избрах го за „ТЮЛЕН-група 6“ заради ръста и агресивността му, нищо че беше млад. Не знаех колко е упорит, но ми го доказа. Три месеца след като дойде при нас, отидохме на едно нощно учение по скокове от голяма височина с ниско отваряне на парашута в Марайня, щат Аризона. Тогава един от новациите във взвода, радист с лайнен мозък, се осра. Ник скочи след него, летя свободно и на малко под хиляда и двеста метра над земята настигна задника, хвана го и разплете парашута му, за да го отвори.

После беше ред на Ники да се приземи. Разбира се, след като си спасил един човешки живот, идва време вечно популярният мистър Мърфи да гастролира. Ники се отблъсна и продължи да пада свободно и успя в последния момент да отвори парашута си. Но в тъмното налетя право на три далекопроводни жици с високо напрежение. Откачи се от едната, но не можа да се освободи от другите. Затова отрязва въжетата си и падна по лице в пустинята от двадесет метра.

Подобно падане — беше си като скок по корем от седеметажна сграда върху купчина камъни — при всеки друг би завършило със смърт. Но не и при Ник. Когато го намерих, се опитваше да се добере до мястото на срещата. Цялата дясна страна на лицето му липсваше. Всичките му нерви бяха разкъсани. Дясното му око бе набито в черепа му и всички смятаха, че ще го загуби.

Но Ники е жилаво кутре. Не само оцеля, но след три месеца се върна на служба. Лекарят му разреши да направи първия си скок на стотния ден след завръщането му, а десет дни по-късно се преквалифицира като водолаз. Зрението му е идеално, а и всичко останало по него. Разбира се, когато минава покрай детекторите за метали по летищата, ги задейства, защото цялата дясна страна на лицето му е от титан. Но това не му пречи. Всъщност сега изглежда по-добре.

До Гадния седеше Дюи Пачия крак. Алън Дюи беше нисък, набит фермерски син от източния бряг на Мериленд. Ходил на лов за диви канадски гъски, елени, зайци, катерици, патици и всякакви други животни, които могат да се ядат, из седемстотинте декара на баща му, засети със соя и пшеница. Трябва да са му повлияли гърмежите от изпитателния полигон в Абърдийн, от другата страна на залива, защото на седемнадесет години се вдигнал и се записал във Военноморските сили.

Дори и като тюлен това хлапе си остана безупречен ловец. Всъщност базата се намиреше на по-малко от половин час път от дома му и затова всеки уикенд Пачия крак ходеше с колата дотам, вземаше пушката и отиваше в гората или към езерата. Тюлените, с които служеше, винаги се хранеха добре, защото към хладилниците им течеше непресъхващ поток от патици, канадски гъски и суджуци от еленово месо.

Не бях работил с Пачия крак, но ми го препоръчаха горещо. Кучият му син така умело се прокрадваше из гората, че ставаше направо невидим. Беше се доказал в Ирак, където участваше в „ТЮЛЕН-група 5“. Задачата на Пачия крак е била да проникне в град Кувейт и да занесе комуникационно оборудване — клетъчни телефони и видеокамери, разузнавателни материали и експлозивни за мини — за кувейтската съпротива. Направи над двадесет и шест пътувания, без да го забележат. Всъщност Пачия крак е единственият старшина трети

клас, който носи „Възвишения орден на източната звезда“, най-високото военно отличие на шейха на Кувейт.

До Пачия крак седеше Чери Ендерс. Най-младият моряк, избран за „ТЮЛЕН-група 6“ — само два месеца след деветнадесетия му рожден ден. Отдаваха му се езиците — говореше уличен испански почти без акцент и се оправяше на френски и арабски. Как се беше сдобил с тези знания? Говореше се на шега, че е прекарал младостта си по вертепи. Голямото дългокрако хлапе с едрите ръце и кръгло, невинно лице бързо израсна в редиците на „Шестицата“. Сега беше главен старшина, който бе предвождал взводове в Гренада и Панама.

Той беше и старшият воин по време на тайното навлизане на „ТЮЛЕН-група 6“ в Хаити през декември 1991 г. Тогава дванадесет души — от семейството на сваления от власт президент Аристидес и някои негови политически съюзници — бяха изтеглени по време на операция, наречена „НЕЧЕСТНА ИГРА“.

В изпълнение на заповед на един директор по разузнаването, напечатана в Белия дом и подписана от президента Джордж Буш, Зелената група от „ТЮЛЕН-група 6“ замина тайно за станцията на Военноморските сили в Гуантанамо, Куба. Оттам скочиха със самолет на остров Навасал — американски протекторат на тридесет мили от нос Каркас, най-северния нос на Хаити. Там групи бойци на Военноморските сили, специалисти по войната в тила на врага, бяха разположили две състезателни лодки „Марк III Мод-4 Блу лайтнинг“ с двигатели по хиляда и петстотин конски сили, конфискувани от търговци на наркотици и предадени на Военноморските сили. Докараха ги с един търговски кораб от Неапол, Флорида, и ги скриха и маскираха на необитавания остров.

Хората на Аристидес чакаха по предварителна уговорка в малкото хаитянско рибарско село Дейм Мари в северната част на острова Сар Carcasse. Тюлените, акостирали през нощта в малки надуваеми лодки, намерили хаитяните, докарали ги при бързите лодки и ги измъкнали, като изминали 125 мили в открито море за малко повече от три часа.

Почти девет месеца операцията остана секретна. По време на борбите за бюджета един капитан от силите за война със специални методи от Западното крайбрежие я издаде на репортера на вестник „Сан Диего Юниън“ Грег Вистика. Същият беше разкрил историята с

Тейлхук, защото се надявал, че Конгресът, който не бе уведомен за тази операция, ще намали бюджета на „ТЮЛЕН-група 6“.

— Хей, шпикер, да ти го начукам!

Типичен поздрав за водолаз, който дойде от Харис Малката бира, седнал на края на редицата и стиснал кутия „Куърс лайт“ в юмрука си четиридесет и четвърти номер. Малката бира, чипоносият, червенокос къдрав кльоцав тюлен с истинско име Майк, е метър и деветдесет. Ако го накиснете в кал за два дни и цялата кал остане по него, сигурно ще стане осемдесет килограма. Но злобният дребосък вдигаше щанга от сто и петдесет кила, а и много го биваше да раздава юмруци, копелето му с копеле. Вероятно в него имаше нещо костенурско — можеше да нанася удари точно като тях — по много начини. Обичаше да пие и да се бие (последното нещо, с което се гордееше, беше, че преди около година отхапал ухото на един лейтенант от хвъркатите при сбиване в „Реди рум“ — бар до задния портал на авиобазата на Военноморските сили в Оушъна). Кучият му син плуваше като риба и се движеше, сякаш е с турбина. Той е човекът, който ви трябва, ако ще се занимавате с подводни операции. Нямаше нищо неизвестно за него при влизане и излизане от всякакви подводни ситуации.

През последните тринадесет години Малката бира не се отделяше от Джеф Мийд, известен като Пик — източен и слаб дългуч, когото избраха да работи в тандем с Малката бира по време на основното обучение по подводна диверсия. Решение на един старшина без чувство за хумор. Е, майната му на старшината, защото оттогава те бяха неразделни. Завършиха обучението с еднакви звания. Станаха старшини в един и същи ден. Отидоха в „Шестицата“, където Малката бира стана шеф на водолазните операции, а Пик отговаряше за сапъорите. Въпрос: По какво се познава добрият сапъор? Отговор: Ако след около пет хиляди диверсионни задачи все още може да брои до двадесет на пръстите на ръцете и краката си. Което е добре, защото хобито на Пик — летенето — изисква ръце и крака. Квалифицирал се е за летене по прибори на многомоторен самолет, което значи, че може да кара всяко нещо от противолодъчен самолет „П-3 Орион“ до „БЦ-131 Херкулес“, ако е необходимо.

Това ми харесваше. Когато командвах „Шестицата“, окуражавах хората си да вземат уроци по летене. Искях групата ми да е самостоятелна, за да можем при нужда да се оправяме сами и да не

викаме военновъздушните клоуни. След напускането ми летенето бе оставено в ръцете на офицерите. Военноморските сили смятаха, че не е редно редовите бойци да летят, защото не са джентълмени, а летенето е изкуство за джентълмени.

Както и да е, Джеф и Малката бира бяха играли в Дам Нек почти шест години. Отидоха там малко след моето напускане и успяха да оцелеят въпреки всичките задници, които смятат, че дисциплината е начин за укротяване на „ТЮЛЕН-6“ най-малко приложимото за този дует побойници. Накрая, когато миналата година „Шестицата“ бе поета от един смотан гъзолизач, полковник на име Дон Пич, за когото всяка проява на веселие е грях, нещата се промениха. Инцидентът с отхапаното ухо му дошъл твърде много и помолил Малката бира или да се махне, или да прекара известно време в дранголника. Заедно с него напусна и Пик. И за мое огромно удоволствие сега и двамата се бяха записали доброволно в чистилището на „Червената клетка“.

Не познавах другите трима и затова ги нарекох Уинкин, Блинкин и Нод.^[1] Уинкин се казваше Дейл, двадесет и шест годишен тип с кръгло бебешко лице, коса с цвят на карамел и обувки четиридесет и пети номер. Побърза да ми обясни, че обича да стреля и да плякосва. Добре. Казах му, че ще му дам възможност да се прояви. Блинкин се казваше Карл — ирландец с маслиненокафява кожа и тъмни, влажни очи, които сигурно му носеха успех сред жените. Нямах нищо против хората ми да робуват на пишките си и му го казах, а в отговор получих голяма, широка усмивка. Следващият беше Нод — Еди ди Карло, един от онези яки, мълчаливи типове, които се срещат по-често в Специалните сили, отколкото сред тюлените. Такива замислени типове като него обикновено са много добри за челен дозор. Попитах го защо се е записал в „Клетката“. Разказа ми как ритал до посирание главния старшина в „ТЮЛЕН-група 5“, когато оня му казал, че не може да иде в Ирак, защото приличал много на евреин.

— Дявол да го вземе, шпикере, аз съм си евреин. Половин евреин. Та му раздадох ритниците. — Допи бирата си и надигна челюст към мен като някакъв зъл булдог. — Да имаш нещо против това, сър?

— На мен ми изглеждаш достатъчно евреин, заднико. Ставаш.

Всъщност всички ми изглеждаха добре, само дето бяха малко чистички за моя вкус. Това е нормално за младите тюлени. Но пък

смучеха бирата си като истински мъже и не се сърдеха, че използвам мръсни думи. Надявах се, че ставах за пушечно месо.

Е, да поговорим и за това. Вероятно сега охкате и се питате защо, по дяволите, тоя пак приказва за пушечно месо. Господи, какъв безчувствен простак е този Марчинко и колко много му липсва политически усет.

Е, нежни читателю, пушечното месо е реалност във войната. Има моменти, когато в качеството си на командир трябва да вземеш решение, с което може би ще изпратиш някои от хората си на смърт. Точка. Край.

Като създавах „ТЮЛЕН-група 6“, избрах няколко от по-младите стрелци и знаех, че те ще бъдат първите, които ще попаднат в лапите на смъртта, ако се наложи. И не изпитвах никакви угризения или чувство за вина.

Не се притеснявах, защото и аз като тюлен бях пушечно месо на Военноморските сили. Всъщност всички специални бойни групи са такива. И винаги е било така. Разбира се, групите за подводна диверсия в Омаха Бийч^[2] през юни 1944 г. са загубили повече от петдесет процента от хората си. Съставителите на планове в екипа на Айк са знаели какво ги очаква и въпреки това са изпратили голите воители да изпълняват мисията си. Водолазите от Омаха Бийч са били пушечно месо. Такива са били и смелите канадски командоси, загубили осемдесет процента от хората си при Диеп.

Но генералите, които са измислили тези операции, не са били злодеи. Нито пък са били хора със закоравели души. Понякога войната изисква жертви в името на по-висшето добро. И когато получиш заповед, не е необходимо да ти харесва, просто трябва да я изпълниш. Независимо от последствията.

Ако се наложи, ще изпратя хората си на смърт, но това не значи, че не ги обичам, нито пък че смъртта им няма да ми тежи. През всичките тридесет и три години служба във Военноморските сили загубих само един човек по време на бой — Кларенс Ришър, когото убиха в Чау Док при офанзивата по време на празника Тет през 1968 г. Смъртта му все още ме разкъсва. Вярвам, че и всички, които работят за мен, знаят, че никога няма да ги накарам да направят нещо, което аз не съм правил, и че съм толкова пушечно месо, колкото и те. Знаят, че заедно сме се напъхали в тези лайна.

Затова, моля, не ми пробутвайте повече такива сантиментални глупости и тъпи оплаквания, че хората ми са пушечно месо. Това е част от работата. Човек доброволно става тюлен или зелена барета, рейнджър или пък разузнавач от Морската пехота и много добре знае, че е пушечно месо. Знам го и винаги съм го знаел.

Край на урока.

* * *

Не ми трябваше много време, за да обясня ситуацията, в която се намирахме. Разказах за взаимоотношенията между Грант Грифит, командващия, Пинки и мен. Според мен Грант имаше начин да държи Пинки. Може би някакъв Дж. Едгар Хувър — така аз наричам шантажирането. Може би има и друго нещо, например обещание за четвърт милион годишно. Но какъвто и да беше случаят, резултатът си оставаше същият — изкупителната жертва бях аз.

Интересно ми беше, че момчетата доста бързо загряха, че нещо около Грифит не е съвсем наред. Е, мръсникът се надушва отдалеч. Те имаха много въпроси за седмицата, която прекарах в Япония, и за това как Грифит и неговата охранителна фирма се вписваха във всичко това. За воители като нас малко неща могат да са случайни. Като разбраха, че Грифит работи с Военноморските сили по проблема за севернокорейските атомни оръжия, антените им щръкнаха като пишки.

Разказах им за военната игра — за това как Грифит иска да е герой от войната със специални методи, за музея му с военни играчки и как бълва мъдрости от философията на азиатските бойни изкуства. Разказах им и за работата на Бренекето и най-вече за Мани Танто.

Добавих, че според мен всичко изглежда навързано, само дето не зная къде и как.

Ясно е, че Бренекето се е мотаел из Токио, докато аз бях там. Дали не са ме наблюдавали? Кой знае. Дали не съм брънка от по-голям план? Напълно възможно е. Дали Грифит не е нагласил онази работа с охраната на Джо Андрюс, за да мога да се появя в имението „Хъстингс“ за военната игра? А и онази мина с истинската граната на Мани Танто? Напълно възможно.

Кой може да знае, по дяволите? Всичко беше толкова осрано, че нямаше какво да се направи, освен да се поръча още по едно.

Сервитьорката, едрогърда шотландска мома на име Тами, се облегна на гърба ми. Имаше твърд, твърд бюст.

— Какво ще поръчаш, Дик?

Обичах да ми говори вулгарно.

— Сено за конете ми, вино за мъжете и кал за костенурката ми, сладурче.

Когато заявих на „Клетката“, че ще работим по системата „Ако няма други заповеди“, по лицата на всички заиграха усмивки. Захилиха се, когато им разказах за учението за проверка на сигурността в Щаба на Военноморските сили. За Пачия крак това бе възможност да си направим гавра със системата. Харесваше ми, че бойците ми много лесно ставаха гадни.

А ударът в щаба си имаше предимства: Следствената служба на Военноморските сили вече можеше да бъде подложена на оглед. Вероятно имаха нещо и за Грант Грифит. Можехме да разгледаме папките на командващия — той и Грифит бяха доста гъсти. Резултат: на излизане оттам щях да зная повече, отколкото сега.

Малката бира бе готов да тръгне веднага.

— Ясно е, че ние трябва да им го начукаме, шпикер. И ще го направим, преди да се усетят. Докато се мотаят и оплакват, ние ще свършим малко работа.

Допаднаше ми подобно мислене. Когато „ТЮЛЕН-група 6“ трябваше да замине за Иран за втория опит за спасяване на заложниците, един генерал с две звезди от Военновъздушните сили, който съставяше плановете, но му липсваше въображение, попита какво ще направя, ако ме заловят там. Любезно отговорих, че може да се наложи да се обади на националната следствена служба.

— Защо? — попита той.

— За да ви разяснят спътниковите снимки и да видите огнените следи, които ще оставям след себе си на път за турската граница, сър — отговорих, а наум го нарекох куче.

Според мен Пинки ми беше дал идеален повод да премина бързо като диария през системната. Въпросът беше само кога и как да започнем. Радвах се, че хората ми мислят като мен.

Пачия крак пресуши бирата си.

— За кога е насрочено упражнението? За следващия петък, така ли?

Кимнах.

— Ами нека ги ударим в четвъртък. Бързо и гадно.

Пик щракна с пръсти.

— Да, когато охраната им е нормална, т.е. осрана.

Гадния се ухили.

— Ще го разпердушиним кабинета на командващия.

Главнокомандващият военноморските операции имаше огромен кабинет — цял апартамент.

Пачия крак кимна.

— Ще посетим щаба. И може би ще заемем малко оборудване от сграда 22.

Идеята си я биваше. Сграда 22 представляваше огромен склад, където отделът за техническото осигуряване на охраната към Следствената служба на Военноморските сили приготвяше и съхраняваше подслушвателното си оборудване — мониторите на Грант Грифит за, „ужилването“ в „Нарита“ бяха произведени в сграда 22.

Чери се включи:

— Да не говорим, че можем да наричаме малко офицерски задници и да им го върнем.

Чери Ендерс мразеше офицерите. Беше решил да се занимава на пълно работно време със zlepоставянето им. А Щабът на Военноморските сили му предоставяше доста... стотици възможности.

Всичко ми изглеждаше напълно логично. „Червената клетка“ имаше две мисии, а и аз имах няколко причини да нападна щаба, но не възнамерявах да обяснявам всичко. Искях и да видя как ще работят хората ми в стресови условия. А тайната ми цел беше да се насоча към неща, от които ще мога да извлека информация за Грант Грифит и Пинки Прескът.

Нахвърлях накратко примерен график. Планът ми беше напрегнат, но осъществим. Разполагахме с уикенда за необходимото разузнаване, за да проверим кои обекти са най-уязвими и да решим как ще проникнем в тях. В понеделник щяхме да изработим плана за мисията си, а във вторник — да извършим гадното си дело. Резултатите щяха да стигнат до бюрото на главнокомандващия в сряда преди края на работното време.

Така Пинки щеше да научи за всичко от самия командващ и нямаше да може да направи нищо. Първият природен закон на Марчинко гласи, че е по-лесно да пускаш лайната отгоре, отколкото да ги караш да изплуват отдолу. Пинки може да се будалка с мен, но е безсилен, когато трябва да се занимава с главнокомандващия.

През уикенда трябваше да свърша и нещо друго. Нуждаех се от сигурно място, където да обсъдим тайната страна на мисията на „Червената клетка“, а този бар не беше подходящо място. Изпих своя „Бомбай“, треснах чашата от масата и казах:

— Добре, смрадливци, ето ви плана.

* * *

Щабът на Военноморските сили във Вашингтон се намираше върху площ от шестстотин декара и се използваше още от XIX век. Повечето от сградите в „старата“ част, която се намираше в най-западната страна, огромни шестетажни складове от червени тухли, бяха построени по време на Гражданската война. Там се намираше и Следствената служба на Военноморските сили, както и Военноморският музей. Зад почти двуметровата сграда бяха квартирите на старшите адмиралите. Там живееха главнокомандващият и Пинки Прескът, както и двадесет и петима от другите големци на Военноморските сили. През пролетните вечери генералските съпруги развеждаха кучетата си из парка „Адмирал Луц“ или се разхождаха надолу по авеню „Далгрен“ към река Анакостия, в която е закотвен стар есминец на име „Бари“.

Разбира се, този участък — между 6-а и 10-а улица, от южната страна на улица М, беше точно в средата на най-опасния район, затова подобни занимания се провеждаха само в района на поделението. Преди няколко години съпругата на един адмирал се беше отклонила от района. Намериха я след два дни, накълцана на котлети и захвърлена в кофа за боклук.

И за да не се притесняват генералите (и да не ги ограбват), през цялото денонощие патрулираха собствени полицейски сили, както и ченгета, наети от правителствените сили. Но въпреки това базата е широко отворена. Както установих, не е необходимо много време, за да

проникнеш тайно в нея, а още по-лесно беше да се измъкнеш оттам. И, разбира се, ако някой от бандитите от парка реши, може да опразни кабинета на адмирал Роу, без някой да го усети. Затова ми се струваше, че е добре да разбием няколко генералски жилища, за да им покажем на какво са способни предприемчиви мозъци и енергични тела.

Но адмиралските жилища щяха да бъдат прекалено лесни. Вместо това се насочихме към щаба на Следствената служба, която се помещаваше в шестетажната сграда „Фордас“, към кабинета на командващия, към щаба на охраната и електроснабдителното съоръжение на базата. Според мен това си бяха съвсем нормални цели за терористи. И най-добре щяха да злепоставят някои хора.

Проведох първата си разузнавателна операция в събота по обед. Пъхнах косата си в бейзболната си шапка от зелено кадифе, напъхах се в чифт черни панталони, поло и кафяво кожено яке и с пуфтене преминах през портала. Махнах с ръка на часовия. Той имаше до себе си снимката ми от „Свирепия“, на която бях с коса до раменете и брада като на Чарлс Менсън^[3]. Майната ти, заднико. Криех фотоапарат в джоба си и злоба в сърцето си.

— Приятен ден, моряко.

Направих снимки на щаба, като обръщах внимание на маршрутите за проникване. Помолих една приятна генералска съпруга, която разхождаше кучето си, да ме снима пред Следствената служба. Щеше да е чудесно попълнение на колекцията ми. Надникнах през вратата към сграда 22 и си отбелязах състоянието на охраната. Такава не съществуваше. Отидох до електроснабдителното съоръжение и проверих ключалките на вратите. Лесно можеха да се отключат.

Обядвах спокойно в кафенето, а после отидох в гимнастическия салон на базата, където прекарах един час във вдигане на тежести, възползвах се от сауната и откраднах пропуските на трима офицери, които се къпеха на душовете и за мое улеснение бяха оставили шкафчетата си отключени.

Доволен и в добро физическо състояние, преминах в тръс край сграда 200, където се намираще кабинетът на главнокомандващия. Влязох, качих се по стълбите до втория етаж, отидох в дъното на коридора и проверих вратата.

Отвън седеше един морски пехотинец. Носеше пистолет 45-и калибър в кобура си. Забелязах, че е без пълнител. Логично. Със

зареден пистолет можеше да застреля нападатели. Мен например. Но нещата не стоят така в новите, по-нежни, по-любезни въоръжени сили. Не, той просто ще умре, стиснал пишката си в ръка.

Изправи се пред мен.

— Сър?

Усмихнах се бързо и размахах един от откраднатите пропуски, като криех с палец снимката. Според картата аз бях полковник Кук. Потупах се по джоба, засмях се нервно и безпомощно свих рамене.

— Забравих ключовете си у дома, ефрейтор. Трябва да напиша един доклад и ако не го довърша, в понеделник командващият ще обядва със задника ми.

— Няма проблеми, сър.

Отвори вратата на апартамента. Влязох, сложих си чифт хирургически ръкавици и се разрових из шкафовете и кантонерките, докато намерих комплект ключове. Прибрах ги в джоба си. След това проверих дали оставям всичко така, както го заварих, взех една празна папка, напълних я с листа за ксерокса и излязох отдясно на сцената с усмивка.

— Благодаря, морски пехотинецо.

Той отдаде чест.

— За мен е удоволствие, сър. Приятно прекарване на уикенда.

— Смятам, че ще е приятно.

Навън метнах папката в първата срещната кофа за боклук. Тичешком се върнах при главния портал и на излизане махнах с ръка към часовия и му пожелах приятен ден.

В неделя заведох момчетата при базата за предварителна атака. Пик и Малката бира влязоха през снабдителния участък от 45 декара в най-западната страна на базата. Порталът там никога не се охраняваше. Отидоха до верижната ограда, която разделяше снабдителния участък от базата, срязаха веригата на портала за персонала и сложиха нова верига с катинар, които носеха със себе си. Чери, според пропуска беше капитан, се вмъкна в офицерския клуб и претършува гардеробната. Върна се с три портфейла, две куфарчета със секретни материали и ново яке.

Аз, Малката бира и Пик повозихме Уинкин и Блинкин в кола под наем. Обиколихме базата и си отбелязахме вратите и оградите. След това тръгнах по междущатско шосе 395, което минаваше на по-малко

от петнадесет метра от кабинета на главнокомандващия. Когато посочих целта и обясних как ще я превземем, хората ми не можаха да не се засмеят.

Заведох момчетата на обяд в офицерския клуб на военновъздушната база „Болинг“, където членувам. Там ядеш на корем за 7,95 долара, а виното и бирата са безплатни. Гарантирам, че тази вечер бяха на загуба заради нас.

Докато все още се намирахме от другата страна на реката, се отбихме в гимнастическия салон на военноморската станция „Анакостия“ и откраднахме още три пропуска.

Извадих късмет — станах адмирал с две звезди, без да чакам одобрение от Сената. На паркинга зад гимнастическия салон имаше две отключени леки коли с пропуска „Военен окръг Вашингтон“, монтирани на поставки отвън, вместо да бъдат от вътрешната страна на стъклата. И тях откраднахме.

В неделя се събрахме за вечеря в бара на стрелците и аз разпределих задачите. Исках да включа и Стиви Уондър в тази малка лудория, но той бе напуснал града по работа — представяше се за оръжеен инспектор към ООН, а в същото време монтираше подслушвателна апаратура за една несъществуваща агенция. Намираше се в страна, чието име трябва да остане тайна, но която на картата много прилича на Ирак. Негова грешка.

Аз и Гадния си определихме щаба на Следствената служба. На Пачия крак и Чери дадох сградата на снабдяването с позволение да откраднат по възможност цялото оборудване. Малката бира и Пик щяха да опустошат кабинета на главнокомандващия военноморските операции, а аз щях да ги посетя веднага след като свърша със Следствената служба. Уинкин, Блинкин и Нод трябваше да се заемат с полицейската станция на базата и с енергоснабдителното съоръжение. Така те, облечени като охрана, в откраднат джип от полицията на военноморската база щяха да наблюдават, докато аз и Гадния проникваме в Следствената служба.

Костюмите бяха лесна работа. Щяхме да се облечем като за бягане — в сини горници с емблеми на академията в Анаполис. Имахме си и пропуска, откраднати от гимнастическия салон.

Ударът щеше да започне в 21,30 часа и да завърши в 1,00. Щяхме да скрием оборудването и играчките от склада в джипа, а част от

откраднатото да прехвърлим в кола, паркирана откъм снабдителния участък в западния край на базата — просто щяхме да преминем през портала, който Пик и Малката бира приготвиха, да натоварим колата и да заминем. Останалата част от плячката щеше да замине с полицейския джип на базата.

Звучи ли твърде просто? Твърде логично? Твърде лесно? Разбира се, и тъкмо затова свърши толкова добра работа.

* * *

В понеделник изпълних задължението си — съгласно заповедта изпратих ежедневния си отчет до Пинки. Написан бе в бърз и безбиден стил. Обяснявах, че напредваме по план и ще посетя щаба, че възнамерявам да говоря с офицерите от охраната, но не и да ги видя лично. В края на краищата, ако им се обадох лично, щяха да разберат, че съм си обръснал брадата и малката ми изненада можеше да се провали.

Въпреки всичко удържах на думата си. Набрах *un coup de telephone*^[4] до полковника, който отговаря за охранителния взвод на щаба. Представих се като новия командващ офицер на „Червената клетка“ и обясних, че ни е поставена задачата да проведем наблюдение и учение за охраната.

Полковник Уъртингъм Уошингтън Люис ми каза, че е *абсолютно и положително* готов за нас.

— Имаме сценария и хората ми са готови да тръгнат, полковник — каза ми той.

Запитах се какъв ли е сценарият.

Всъщност той ми го прочете:

— Вие влизате през главния портал в 10,30 часа в петък и тръгвате към сграда 200, където се намира Щабът на Военноморските сили. Вземате часовия при главния портал за заложник. Но той обявява тревога, преди да го хванете, и нашият екип за бързо реагиране е готов. Блокираме пътя, за да не можете да стигнете до щаба, и затова се затваряте със заложника си в гаража. Ние отцепваме мястото, отрязваме ви тока и повеждаме преговори. След три часа се предавате. Това е доста правдива ситуация, ако питате мен.

Прехапах език.

— Така ми изглежда и на мен, полковник.

— Можем да направим анализа по-късно. Отделил съм целия ден за вас, но не мисля, че ще ви трябва повече от половин час. Тук сме доста добре укрепени.

— Така ли?

— Разбира се. Базата е напълно сигурна. Погрижил съм се за това.

Напълно му повярвах.

— Добре, полковник. Струва ми се, че нещата при вас са съвсем наред. Довиждане до петък.

[1] Герои от едноименно стихотворение за деца от английската поетеса Юджийн Фийлд. — Б.пр. ↑

[2] Кодово наименование на една от точките в Нормандия, където дебаркират съюзническите войски през Втората световна война. — Б.пр. ↑

[3] Американски масов убиец. — Б.пр. ↑

[4] Завъртях една шайба (фр.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Във вторник вечерта отидох с колата до Анаполис, откъдето купих седем комплекта фланелки с емблеми на академията и три якета с надписи с името на университетския отбор. Взех си и бейзболна шапка, на която със златни букви на син фон беше написано: „ВОЕННОМОРСКИ СИЛИ“. Козирката беше богато украсена с пържени яйца. Скриваше много добре косата ми. После се отправих към една обществена пералня, където пуснах фланелките и панталоните да се извъртят два пъти. Докато чаках, се отбих в книжарницата на академията, за да сложа автографа си на наличните им екземпляри от „Свирепия“, и с радост установих, че книгата почти се е изчерпала. Когато излезе, административното ръководство на академията не ми разреши да раздавам автографи в района на поделението. Но курсантите купуваха стотици книги и това ми доставяше огромно удоволствие. Възможно бе дори да понаучат нещичко от нея.

В 16,55 се отбих в Пентагона, за да оставя един плик на идеално чистото бюро, на адютанта на Пинки Прескът. Той, както и Пинки, вече си беше заминал. Там беше само началник-щабът — книжен червей, който приличаше на катерица и се казваше Майер. Вдигна поглед, когато тръгнах към вратата.

— Мога ли да ти помогна с нещо, Дик?

— Не. Оставих доклада за Пинки на бюрото на административния му помощник.

Махна разсеяно с ръка и се върна към хартиите си.

— Ще му предам.

Съгласно заповедта съобщението беше адресирано до негово кралско височество заместник-командващия по военноморските планове, политика и операции и гласеше: „Уважаеми Пинки, в случай че няма други указания, като подготовка за предстоящото учение за проверка на сигурността тази вечер моето звено ще провери готовността на Щаба на Военноморските сили. С любов и целувки Ричард Марчинко, полковник, ВМС, САЩ.“

Ухилен, излязох от сградата и тръгнах към метрото. Проверка ли? Щях да им направя една шибана проктосигмодиоскопия^[1].

Срещнах се с момчетата в Пещерата — таванския ми апартамент в старата част на Александрия — и им раздадох униформите. Отидохме с таксите до националното летище, откъдето наехме „Линкълн Континентал“ и „Форд Ескорт“. Бяхме с фалшиви документи и шофьорски книжки, точно както истински терористи. Закарахме колите на паркинга при парка „Шутър Макгий“. Изстъргахме лепенките на фирма „Херц“ от задните стъкла и поставихме надписите „Военен окръг Вашингтон“ на таблата. Екипировката си, която носехме в огромни найлонови сакове, прибрахме в багажниците, а след това откарахме колите при „Булфедърс“, един бар на „Кинг стрийт“ в стария град, където ядохме хамбургери, пихме бира „Куърс“ и уточнявахме последните подробности.

Към осем и половина вече бяхме на път. Уинкин, Блинкин и Нод се свиха на задната седалка на форда и заедно с Пик и Малката бира отидоха към щаба. Трябваше да паркират на тридесетина метра от обработената ограда. Докато триото новаци открадне един полицейски микробус и се установи с него пред Щаба на Военноморската следствена служба, Пик и Бирата щяха да влязат в сграда 200 и да отворят кабинета на командващия с ключовете, които бях откраднал. Според инструкциите те трябваше да неутрализират морските пехотинци пред вратата. Гадния подкара линкълна. Джери седеше до него. Аз лежах свит на пода пред задната седалка, а Пачия крак беше качил краката си номер 45 върху мен. Е, естествено, бях обръснал брадата си. Сигурно беше, че никой няма да ме познае. Но защо да рискувам?

Гадния забави ход при портала, махна за поздрав на охраната и премина с петнадесет мили в час. След като заобиколихме музея на Военноморските сили, свърнахме наляво към осветения участък. Паркирахме пред една сграда, която по времето на Гражданската война е била склад. Намираше се точно зад сегашния склад, на две пресечки от щаба на Следствената служба. Гадния отвори багажника. Свалихме оборудването и се заловихме за работа.

Чери изстреля с прашката си две сачми от лагер и счупи двете крушки на уличното осветление. После я прибра в колата. Почакахме,

за да видим дали някой не е чул шума от разпилените стъкла, но всичко наоколо си оставаше тихо. Тогава Пачия крак взе една щанга и напъна стоманената врата на склада, която беше залостена отвътре. Отвори се още преди да успеем да се скрием добре. Тоя хлапак си го биваше. Махнах им с ръка и те потънаха вътре.

Аз и Гадния носехме две черни найлонови торби. С бавен тръс заобиколихме склада. Когато минавахме покрай паркинга, настигнахме нисичка и набита жена на средна възраст. Беше облечена в спортен екип и се задъхваше зад огромен ротвайлер. Тоя пес трябва да тежеше поне седемдесет кила и не ми се искаше да ме намрази.

Махнах с ръка.

— Добър вечер, мадам.

Тя се усмихна и отговори:

— Добър вечер. Тичате ли?

— Да. — Кимнах към Гадния, облечен в университетското яке. — Така раздвижвам старото си сърце, за да мога да не изоставам от помладите, ето като този.

— Разбирам ви. И аз тичам при всеки удобен случай — особено във вечери като тази, когато съпругът ми остава на работа до късно. Но трябва да ви кажа, че ми е все по-трудно. Адски усилия ми коства да не изоставам от стария Мърфи.

Забавих ход. Тя беше страхотно прикритие.

— Мърфи ли? Страхотно име за куче.

— Съпругът ми го нарече така заради прословутите закони на Мърфи. Казва, че това е единственият закон, по който действат Военноморските сили.

Беше толкова права. Засмях се.

— Надявам се, че Мърфи не оправдава името си.

— Е, винаги е мераклия. — Спря и погали кучето зад ушите. — Не, добро момче е. Но остарява като мен. — Жената погледна към надписа „Анаполис“ на якето на Гадния.

— Кога завършихте? — попита тя.

— Осемдесет и девета — излъга Гадния.

— А, значи може би познавате сина ми. Той започна през осемдесет и трета.

— Как се казва? — попита той.

При отговора за малко не припаднах. Тичахме заедно със съпругата на командващия Военноморските сили. Изглежда, аз трябваше да се казвам Мърфи. Мърфи-псето се среща с Мърфи-водолаза.

Вече бяхме отминали щаба на Следствената служба на Военноморските сили и се отправихме към пристанището, където беше закотвен корабът „Бари“. Побутнах Гадния по ръката и се отклонихме вляво.

— Приятно ми беше да си поговорим, мадам.

Тя махна с ръка и продължи напред към ремонтното пристанище.

— И на мен. Всичко хубаво.

Ускорихме ход и се отдалечихме.

— Мама му стара! — казах, когато тя се отдалечи. — Съвсем навреме се срещнахме с нея.

— Или както се казва, шефе, всичко зависи дали навреме вършим нещата.

Обиколихме района два пъти. Беше тихо. Нямаше никаква охрана. Никаква полиция. Никаква съпруга на командващия. Никакъв Мърфи. Завихме обратно и се приближихме към сградата „Фордж“ от южната страна, като погледнахме през стъклените врати към охраната. Разбира се, имаше камери и монитори, но двамата постови се интересуваха повече от играта на карти, отколкото от това какво става на екраните зад тях.

От изток се появиха светлините на фарове. Забавихме ход, за да видим кой е. Уинкин, в полицейска униформа и шапка с козирка, седеше на предната седалка до шофьора на пикапа „Додж“ с полицейски буркан отгоре. Вдигна вежди, за да ни поздрави. Нод, съвсем сериозен, седеше зад волана.

Време беше да тръгваме. В североизточния ъгъл на сградата един улук с размерите на стройна фиданка се издигаше от земята право до покрива четири етажа по-горе. Посочих я.

— Гаден, би ли желал да водиш?

Катеренето по водосточна тръба е по-трудно, отколкото изглежда, но ако човек ежедневно вдига тежести над сто и тридесет килограма, е необходим само малко тренинг, защото силното му тяло само ще се набере нагоре. Гадния вдигаше по двеста. Излетя по проклетия улук като таитянин след кокосов орех. Когато аз, задъхан и с

последни сили, се добрах до покрива, той вече бе нахлузил хирургическите си ръкавици и сериозно се беше заел с влизането с взлом. Сложих си ръкавиците и му станах съучастник. Най-напред бавничко разхлабихме камерите на поставките им. Нямахме защо да предупреждаваме охраната. Когато обективите застанат на петнадесет сантиметра встрани, нямаше да ни виждат и щяхме да си работим необезпокоявани. Разкъртихме и отворихме един от трите капака на покрива, подпряхме го със сгъваема пръчка за палатка, вързахме найлоново въже за гръмоотвода и се спуснахме в главната шахта за електрическата инсталация. Оттам нататък всичко беше само въпрос на няколко извивки на тялото и малко помощ на краката, за да влезем в коридора на четвъртия етаж и там да се разделим. Гадния щеше да потърси сувенири на горните два етажа и да постави импровизирани експлозивни устройства. После щеше да се върне по пътя, откъдето дойдохме, да се качи на фалшивия полицейски автомобил и да тръгне към хълмовете. Аз щях да се заема с долните два етажа и да се измъкна през прозореца на един кабинет на първия етаж, който гледаше към някаква алея. Удивително беше, че кабинетите на приземния етаж имаха по едно стъкло. Можех да се измъкна лесно — щеше да е необходимо само да резна стъклото с елмаз и да залепя гумената вендуза, каквато по една случайност носех в раницата си.

Спуснах се по пожарната стълба до втория етаж, открянах вратата и тръгнах по балатума в коридора. Добре познавах разположението на щаба на Следствената служба на Военноморските сили, защото по време на инквизицията ми в края на 80-те години идвах тук на разпити в продължение на месеци. Знаех, че на втория етаж има три СРС, а на третия — две, а това са секретни разузнавателни служби, или на обикновен английски — стаи, в които не могат да действат подслушвателни устройства.

СРС на третия етаж се използват за извличане на информация от банкови влогове и разпити на хора като мен, чиито операции са секретни. В двете СРС на втория етаж Следствената служба съхраняваше важните си папки, сведенията за текущите следствия и някои други чудесни неща.

Третата осигурена срещу подслушвателни устройства стая на втория етаж се използваше от специалния отдел за разследвания, който

съсредоточаваше усилията си предимно върху офицери с генералски звания. Там работеха осем офицери.

Според мен идеята не беше лоша. Логиката за създаване на този отдел е подобна на тази за съществуването на военен прокурор. В отдела работеха професионални, аполитични следователи, чиято работа беше да дебнат хората, които управляват Военноморските сили. Отдел за вътрешни работи като повечето полицейски служби. Единственият проблем беше, че корупцията в отдела се появи много рано и го използваша предимно за политически отмъщения.

Точно този отдел бяха пуснали в действие срещу адмирал Ейс Лайънс в края на 80-те години, когато с искреността си обиждаше много от съучениците си от академията в Анаполис. Сплашване, преследване и директни заплахи по време на двегодишното следствие, наречено „Железен орел“ — така специалният отдел успя да насили Ейс да се пенсионира преждевременно от поста си на главнокомандващ Тихоокеанския флот.

Една седмица след пенсионирането на Ейс най-големият му съперник, един адмирал с три звезди на име Майк Дайн, когото преди четири десетилетия, през 1946 г., Ейс изместил като защитник на първия отбор по футбол на Военноморските сили, бе повишен в чин пълен адмирал и получи длъжността на Ейс. Именно Дайн с благословията на тогавашния командващ беше пуснал Следствената служба на Военноморските сили по петите на Ейс. Не защото той бе сгрешил нещо, а защото Майк Дайн искал да уреди стари сметки още от времето в Анаполис. Използвал специалния отдел, за да го стори.

Знам. Мислите, че да се използва Следствена служба за политически цели е неморално и погрешно. Е, и какво искате да кажете с това? Такъв е светът. Следствената служба е позната като адмиралското гестапо — всъщност така го наричат на четвъртия етаж в Пентагона, където са кабинетите на всички адмирали с четири звезди и те през цялото време използват тази служба един срещу друг.

Както и да е. Ако Следствената служба е гестапо, то законно действащите терористи в специалния отдел са главното звено на наказателните SS отряди на гестапо, известни като терминаторите.

Започнах да проверявам вратите на специалния отдел. Комбинираните ключалки на първите три се оказаха трудни като онази работа на девственица. Дочух гласове зад четвъртата врата. Тъкмо

мислех да опитам да си поиграя с ключовете, когато разбрах, че се приближават. Огледах се за скривалище.

По дяволите, намирах се на такова място, където не можех да се скрия. Невъзможно беше да се върна до стълбището, без да ме забележат. Изхвърчах надолу по коридора и забелязах знак за мъжка тоалетна. Влетях вътре и потърсих убежище в една от кабинките. Смъкнах панталоните си.

Съвсем навреме се скрих. Двадесет секунди по-късно вратата се отвори и два чифта черни обувки се отправиха към писоарите. Два ципа се спуснаха и се отрониха две въздишки на облекчение. Изпикаха се мълчаливо. След това терминатор номер 1 предложи да отидат да вземат по една пица от офицерския клуб на отсрещната страна на улицата, преди да свършат с работата си. Тази идея се хареса на терминатор номер 2. Изтръскаха патките си и излязоха, без да си измият ръцете. Нещо естествено за тях.

Изчаках три минути, след това се измъкнах от тоалетната, върнах се до тяхната врата и завъртях наляво ръчката на ключалката с циферблата. Мръдна. Задниците бяха оставили стаята отворена. Можех да отворя ключалката — обикновено трябваха четири-пет минути, но сега не се налагаше.

Влязох.

Всичко изглеждаше прекалено хубаво, за да е вярно. Както в толкова много служби, на толкова много „сигурни“ места от Капитолийския хълм през Пентагона чак до ЦРУ серията цифрови ключалки не струваше. Всички кабинети бяха свързани помежду си — осем стаи без междинни врати. Единствено специалният отдел в края имаше врата.

Терминаторите, които отидоха за пица, бяха спазили процедурите за сигурност. Бяха заключили папките и бюрата си, въпреки че отгоре имаше по някой лист и ксероксът бе включен. Други обаче се оказаха по-немарливи. Две стаи по-надолу открих, че сейфът е отворен. В последния кабинет сварих купчина папки, пръснати върху две дълги маси в центъра на стаята.

Време беше да се заловя за работа. Най-напред прегледах масите — търсех надпис „Грант Грифит“. Не намерих нищо, въпреки че на много места се споменаваха операции, за които ми бе говорил. Взех

десетина папки и изтичах до ксерокса, преснимах ги и ги пъгнах в раницата си.

Отворих сейфа и разгледах пликите за папки. Във всеки плик имаше материали от едно разследване. Две кодови наименования приковаха погледа ми. Едното беше „Ловец на лисици“ — вероятно ставаше дума за сваляне на мацки. Обичам такива следствия. Извадих папката.

Вниманието ми беше привлечено и от една друга папка с голям надпис с двусантиметрови главни букви — „Хъкълбери Хрътката“. Веднага се досетих за подобното на хрътка лице с големи челюсти на пенсионирания адмирал с четири звезди, който се казваше... е, ще го нарека просто Хък.

Най-напред отворих плика на Хъкълбери. Вътре лежеше дванадесетсантиметров топ листа. Имаше и снимки, и писма. Доклади, паметни записки, копия на банкови сметки и телефонни разговори. Фигурираха и интервюта, и дадени под клетва изявления.

Разбира се, предметът на следствието беше адмирал Хък, бивш председател на Обединеното командване, който преди пенсионирането си се беше разнежил. В доклада си пред Сената, излъчен и по телевизията, беше разрешил санкции срещу Ирак вместо военни действия. Беше подкрепил предизборната кампания на сегашния президент, когото много хора от Военноморските сили ненавиждаха.

Изглежда, сега терминаторите търсеха начин да се разправят с Хък, като го обвинят в прокарване на влияние като председател, а от съдържанието на папката, която държах, ми ставаше ясно, че ще го сторят. Бяха събрали адски много сведения. Проблемът бе там, че нямаше нищо вярно — една бродерия от лъжи, намеци и слухове, съшита с косвени сведения и безименни източници. И все пак, ако се пусне в пресата, както често постъпваше специалният отдел, щеше да е достатъчно, за да съсипе кариерата на Хък като цивилен. Защото в момента адмирал Хъкълбери Хрътката беше президент на Съвета за разузнаване, както и член на две от корпорациите, които бяха сред 500-те най-добри фирми според списание „Форчън“.

Малко след като напуснах поста командир на „ТЮЛЕН-група 6“, служих при Хък като свързочен офицер по въпросите на войната със специални методи. Не беше мой тип председател. Шофьор на кораб, напуснал флотата преди две десетилетия и станал системен аналитик и

доктор на образователните науки, той беше нерешителен и колеблив. И нещо по-лошо — изглежда, не одобряваше използването на сила.

Но с мен винаги се е държал добре. Никога не ме е лъгал, не се е опитвал да ме прецака, нито мен, нито хората, ангажирани с войната със специални методи. И съвсем не беше прокарвал сфери на влияние. Този човек не обръщаше внимание на стотиците лобисти, които се опитваха да купят услуга от него срещу разкошни вечери или предложения за безплатни пътувания. Винаги си плащаше пътуванията. Както и вечерите. Отказваше уикенд за голф в Палм спрингс или Бока Рейтън. Веднъж беше изхвърлил един лобист от кабинета си, след като онзи му намекнал, че ако се отнесе благосклонно към една разработка на система за търсене на цели, след като се пенсионира, ще получи шестцифрен хонорар за консултации.

Извадих от папката заглавните листа, списъка на враждебно настроените свидетели и източници на сведения, телефонните разговори, както и няколко от по-малките преписи от влогове, и ги пуснах на ксерокса. Върнах всичко в плика и го сложих на мястото му в сейфа. Адмирал Хък щеше да намери в пощенската си кутия анонимен кафяв плик без адрес.

След това дойде ред на „Ловеца на лисици“. Представете си изненадата ми, когато открих, че лудият по мацета адмирал под наблюдение се оказа моят скъп нов шеф Пинки Прескът III. Изглежда, Пинки е бил предаден от високопоставен цивилен източник, който според доклада случайно се натъкнал на него и сладураната му, когато двамата излизали от един блок на 21-ва улица и улица Н в три часа, или 15,00 по военному.

Гореупоменатият източник — продължаваше докладът — заподозрял нещо, защото Пинки лепнал на гореупоменатата сладурана една влажна целувка, а след това се качил в кола на Пентагона, управлявана от срочнослужещ във Военноморските сили. Гореупоменатият източник записал регистрационния номер и номера на гаража на гореупоменатото превозно средство и ги предал на Следствената служба, която установила, че въпросната кола била дадена на моето отмящение Пинки Фъшкията.

Според папката горепосоченият източник отишъл направо при шефа на Следствената служба, който счел случката за достатъчно сериозна, за да започне следствие срещу заместник-командващия за

текущите планове и политика. Очевидно горепосоченият граждански източник имаше доста голямо влияние. Не може всеки да повика шефа на Следствената служба и да го накара да започне следствие само след три дни, както се разбираше от доклада.

Разбира се, служба на Военноморските сили беше започнала разследване, защото гражданският източник смятал, че Мико Такахаси, ВМ (или Въпросната Мадама), е агент на чуждо разузнаване. Мико беше японка, която по-рано е работила в кабинета за военните връзки в посолството на Япония. Живееше в апартамента на ъгъла на 21-а и улица Н и в момента работеше като преводачка на свободна практика и като бизнесконсултант за корпорация „Мацуко“. Голямо маце, няма що.

Знаеше се, че Пинки има сеанси при нея три пъти седмично точно в 14,00 ч. Идваше, празнеше се и си тръгваше. Всичко протичаше по график, който педантично спазваше. Типично за него — нищо спонтанно.

Бяха направени и записи на телефонни разговори — очевидно чрез подслушвателни устройства, както и снимки. Страхотни снимки. Тя беше брюнетка. Циците ѝ бяха малки, но много хубави, особено когато е възбудена. Пинки не беше особено надарен. Направих копия на доста снимки, а след това откопирах и папката.

Помислих си, че не е лошо да пратя снимката на Мико до То Шо, за да видя какво може да каже. После прибрах всичко в раницата си, върнах папката на мястото ѝ и се измъкнах от стаята. Вратите на асансьора тъкмо се отваряха. Хукнах с всички сили към стълбището и стигнах там, без да ме забележат.

Мамицата му, бях улучил шибаната десетка. Инстинктът ми подсказваше, че трябва да се махам. Гадния имаше инструкции да остави достатъчно импровизирани експлозивни устройства, за да се вижда, че сме идвали. Но не тръгнах. Отдалечих се от стълбището и започнах да се промъквам из фойето приведен, за да не ме видят часовите. Влязох в първия кабинет, който се оказа с отворена врата. Счупих с отвертката ключалката на едно чекмедже и сложих вътре импровизирана димна бомба, като го оставих отворено и му залепих лепенка със земното кълбо, с надпис „Група за координация на сигурността на Военноморските сили“ и отдолу букви ЧК („Червената клетка“).

На излизане залепих още една лепенка на вратата. Върнах се до стълбите и бавно слязох на първия етаж, разбих вратата на един кабинет, леко дръпнах пердетата и погледнах през прозореца. В алеята нямаше никой. Облизах гумената вендуза и я лепнах на прозореца, извадих елмаза и го прокарах по стъклото около рамката. После леко го почуках. Стъклото падна от рамката. Преди да го сложа на пода, му залепих още една лепенка. След това излязох.

Метнах раницата на рамо и се затичах на североизток към предната страна на сградата „Фордж“. Пикапът все още стоеше близо до паркинга на адмирал Уилард. Вдигнах палец за поздрав към фалшивите си полицаи и задъхан преминах покрай тях. Нод кимна и запали колата. Следващата им задача беше да проникнат в склада. Оттам щяха да приберат играчките, които в момента Чери и Пачия крак задигаха, да ги качат на пикапа и да ги изкарат извън района на щаба. После трябваше да тръгнат надолу по улица М, да идат на другия паркинг и да прехвърлят всичко във форда. Пачия крак и Чери щяха да се върнат през портала, да заменят катинарите, после да отидат при форда и да изчезнат към Пещерата.

Отидох до сграда 200, където Малката бира и Пик минираха кабинета на командващия с шест импровизирани експлозивни устройства. Напъхах се в синьото униформено сако и бялата шапка, които командващият любезно бе оставил на закачалката си, седнах зад бюрото му и се усмихнах на фотоапарата „Стайлс“, с който Пик ми направи снимка на лента „Кодакроум“. Минирахме часовия и се магнахме. В края на краищата оставаха още петдесет и пет минути до затварянето на баровете из стария град, а според мен след толкова работа тази вечер момчетата заслужаваха по някоя и друга студена бира.

[1] Съчетане от Proctodioscop — ректоскоп и Sigmodioscop — уред с лампа за преглеждане на дебелото черво и ректума. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

На следващата сутрин, когато минах да рапортувам, Пинки подскочаше до тавана. Доста време се мята нагоре-надолу из стаята като някаква маймуна, преди да се укроти и да застане на едно място. Крещеше до пръсване, че в щаба на Военноморските сили са се побъркали, защото някой е проникнал в храма им. Според него бях загазил и щях да прекарам остатъка от живота си във Форт Левънфорд, Канзас, където ще превръщам големи камъни в по-малки камъни.

Не се бях подчинил на пряката писмена заповед, като не взех юридически съветник със себе си. Бях нарушил правилата, защото не бях предупредил предварително. Отдела за връзки с обществеността. И най-лошото от всичко, бях нарушил най-святото правило на Военноморските сили: „Не се будалкай с другите офицери.“

Пинки продължаваше да крещи и да ме пита дали осъзнавам, че точно сега главнокомандващият бил бесен и разширявал задника на коменданта на щаба, един адмирал на име Мусли. Изглежда, бе отишъл в кабинета си в 6,45 и намерил вратата широко отворена, папките разхвърляни и въоръжения часови от Морската пехота вързан за стола си и миниран с димна граната. По непонятна за Пинки причина главнокомандващият не се сърдел на „Червената клетка“, а на коменданта заради слабата охрана на щаба.

— С Теди Мусли — горчиво каза Пинки — делихме една стая в академията.

А сега според него бившият му съученик бил загубен.

— Беше предложен за повишение тази година, но ти се намъкна там и го съсипа с глупашките си игри.

Независимо че командващият смятал Теди за виновен, Пинки знаел кой е забъркал всичко и името му е М-А-Р-Ч-И-Н-К-О. Беше твърдо решен да направи така, че да заплатя пълната цена за своите неподходящи, необмислени и неразумни действия.

Майната ти, Пинки, можеш да докажа невинността си. Посочих любовното писмо, което му бях оставил предишния следобед и което лежеше отворено на бюрото му.

— Ето тук съм написал всичко, което възнамерявах да правя. Писмото донесох преди края на работното време. Чакахме до 21,00 да ни се обадиш, Пинки. Ти не се противопостави на операцията. Мълчанието ти означаваше за мен, че нямаш нищо против да извършим предварително проучване.

— Но аз дори не съм бил тук — проплака Пинки.

— Началникът на щаба беше тук. Седеше на бюрото си, когато оставих писмото, и той не каза нищо и след като ти не се обади, сметнахме, че ни е дадена зелена светлина.

Продължи да пръска слюнки. Но нали си е бюрокраат, разбра, че съм действал правилно с документите, и нямаше какво да направи.

Време беше да го накарам да поскача още малко. Извадих от куфара си един плик и го поставих на бюрото му.

— Както и да е, помислих си, че този сувенир от снощното упражнение ще ти хареса — обясних с усмивка.

Пинки подръпна големия плик към себе си, сякаш носи някаква зараза. Разкъса го и извади от него една снимка. Очите му се разшириха от ужас.

— Какво... — Стори ми се, че ще се задави. — Проклет кучи син! Как посмя... — Сложи снимката на бюрото си, като все още плюеше. От нея му се усмихваше моето лице. Това бях аз, облечен в сакото и фуражката на командващия. Проявих я в студио за бързи снимки на път за работа.

— Пази си я за спомен, Пинки. Вече съм изпратил една на командващия.

Знам. Знам, че се питате защо не дадох на Пинки една от похубавите снимки, онези, дето ги намерих в Специалната служба. Е, всяко нещо с времето си, сега не им беше ред.

В края на краищата си бях открил цяло съкровище с информация там, но бях сигурен, че не знаеха за посещението ми. Пинки и нему подобните ме смятат за обикновен побойник и нищо повече. Но аз зная как да използвам разузнавателни материали и как да изнудвам. Знаех, че Пинки иска да съдере задника ми. Искаха го и още дванадесет адмирала, които бях прецаквал като командир на „ТЮЛЕН-група 6“ и на „Червената клетка“ през 80-те години. Командири на бази, чиито кариери бяха опетнени от моите щуротии. Щабни офицери, които бях

заплашвал и тероризирал. Съперници-тюлени, които бях настъпвал неведнъж.

Сега, когато бях отново тук, всички те искаха да ме разкъсат. Затова трябваше да се защитавам. Документите от Специалната служба бяха точно онова, от което се нуждаех. В момента се съхраняваха под дъските на пода в кухнята на вила „Свирепия“, където Стиви Уондър ми направи малко скривалище. Толкова е тайно и добре измислено, че един голям шпионин от ЦРУ стар приятел на Стиви, дойде и го търси девет часа. Не успя да го открие.

Още не беше дошъл моментът да казвам на никого с какво разполагам. Освен това Пинки беше следствен и нещата можеха да се извъртят много гадно. Искях да разбера кой е предал Пинки, да установя кой е високопоставеният цивилен източник. Искях да знам дали наистина се е ангажирал с чужд агент, защото в този случай задникът му щеше да бъде МОЙ, или са му скроили номер, но и в този случай задникът му щеше да бъде МОЙ.

Трябваше ми време, за да измисля как да използвам в своя полза папката „Ловец на лисици“ и порнографските страстни снимки с пишката на Пинки и катеричката на мацето. По-добре щеше да го оставя да бълва огън и жупел за снимката и да изчаквам.

Затова се разкарах. Заведох момчетата на тържествена вечеря в „Чарт Хаус“. Започнах да въртя телефоните и да възстановявам старата мрежа от старшини и младши офицери, която в миналото използвах, за да заобикалям системата. Наричам я своята предпазна мрежа, защото ми позволява да работя извън системата. Свързах се с То Шо и му пуснах името на Мико Такаши. Дори се обадох на Джо Андрюс, за да проверя как вървят работите с миниподводниците. И постепенно добавях малко по малко към досието на Грант Грифит.

Аз съм човек, който се доверява напълно на инстинктите си. По време на бой съм оставал жив именно заради това. Като оня път във Виетнам, когато някакъв глас ми каза: „Наведи се!“, и аз се проснах на земята точно когато един автомат АК-47 започна да стреля срещу мен от пет метра разстояние. Стоотици пъти е трябвало да вземам решения на живот и смърт. Много от тях съм вземал инстинктивно и рядко съм съжалявал. Сега инстинктивно знаех, че независимо какво ми казва Грант Грифит, независимо кого познава, независимо колко важен е той

за сигурността ни, той е мръсен. Просто не можех да го докажа — засега.

Впрочем имах си и достатъчно друга работа. Живеех в Пещерата и проверявах играчките, които моите малки, гадни дяволи бяха задигнали от склада. Вероятно имахме стока за половин милион долара — от чифт телевизионни камери с фибростъкло, по-малки от телчета за почистване на лули, до уреди за анализ на гласове, както и комплект устройства за кодиране на гласове, толкова малки, че се побират в джоб. Нямах никакво намерение да ги връщам, защото смятах, че някъде, някога, някак си ще ми потрябват. Такива играчки винаги са необходими.

* * *

Четиридесет и осем часа по-късно ме извикаха да се явя при заместник-командващия по операциите, плановете и политиката. Пинки си беше все така чаровно груб.

— Ела — каза той вместо поздрав, грабна ме за якето и се запъти към вратата.

Последвах го като куче — движеше се по адмиралски гордо по коридора, спуснахме се в галоп по стълбите два етажа по-надолу и тръгнахме в обратна посока по коридор Д към стаите на Обединеното командване. Спряхме пред една необозначена врата и той набра комбинация на цифровата ключалка. Влязохме в стая, която беше точно срещу Обединеното командване, където бях и преди по време на подготовката на спасителната мисия в Техеран.

Вътре беше изправен триножник. На дългата маса имаше разтворени папки. И една катерица разузнавач с една адмиралска звезда и цайси на име Хауърд Розенберг крачеше нервно. Двама от адютантите му, пикльовци с нашивки на полковници и очила с дебели стъкла, седяха на сгъваеми столове и си гризяха ноктите. Пинки ни представи, а след това се заехме с работата. А тя си беше доста гадна, повярвайте ми.

По същество — възлагаха ми незавидната задача доброволно да заведа хората си в севернокорейски води, да проникнем в пристанищата за миниподводници в Чонгджин, където се намират най-

секретните военноморски инсталации на Корея, и да поставим подводни следящи монитори на всички севернокорейски миниподводници, които успеем да открием, за да могат да ги следят от спътници. Разузнавателните агенции бяха установили, че в Чонгджин контрабандно се вкарват ядрени материали с помощта на, както се изрази един от пикльовците, „няколко различни устройства за следене, монтирани на място“. Симултанен превод: Монитори на Националната следствена служба са били поставени на контейнерите. Спомних си „Нарита“. Отново изпитах онова *déjà vu*^[1]. Питах се кой ли всъщност дърпа конците на Розенберг. Не е ли това поредната операция на Грант Грифит за прецакване на другите?

Попитах дали случаят в „Нарита“ има нещо общо с настоящата мисия.

— Нищожно малко — отговори Пинки.

Попитах ги какво е то.

— О!

— След този случай се наложи да подобрим начина, по който устройствата докладват за местоположението си — изсумтя Розенберг. — Сега всичките ни монитори могат да показват посоката и силата на сигнала.

А това означаваше, че откраднатите от мен неща показваха къде се намират и на какво разстояние от мен. Онези от секретните служби са научили поне нещо от грешките си.

Тъпаците на Розенберг продължиха разясненията. Мисията щеше да представлява проникване на територията и оглед, като визуалната информация щеше да се събира от дигитални инфрачервени камери, които след връщането ни в подводницата щяха да я изпратят тук в кодиран вид чрез спътник. Да, знаехме, че севернокорейците не са базирали разработването на ядрената си програма в Чонгджин. Реакторът, който произвеждаше техния плутоний за военни цели, и лабораториите, в които разработваха детонаторите, се намираха в Йонгбион, на около 100 мили от пристанището Чонгджин нагоре по течението на река Чонгчон. Но използваша Чонгджин като пункт за прехвърляне. Нашето разузнаване изработи следния сценарий: откраднатите материали трябваше да се закарат контрабандно с товарни кораби или танкери, които отиваха до севернокорейското пристанище. Предполагаше се, макар да нямаше

потвърждение, че там миниподводници прекарват стоките от пристанището до военната база, където са построени халета с бетонни покриви, за да се крият от спътниково наблюдение. Ядрените материали се разтоварваха в халетата и оттам с камиони, скрити сред други товари, се извозваха до Йонгбион.

Адмирал Розенберг каза, че на нас се пада изключително тежката мисия да установим какво точно прекарват севернокорейците и да представим доказателства как точно го правят.

След като пикльовците от разузнаването си излязоха, Пинки разясни как ще протече мисията. Щяхме да заминем за Хавайските острови в цивилни дрехи, а оттам за Токио с пътнически самолет, като ще пътуваме поотделно. Щяхме да се съберем в Йокосука, най-близката до Токио американско-японска база, а оттам със самолет да заминем за Японско море и със скок от голяма височина с ниско отваряне на парашута да кацнем във водата, откъдето щеше да ни прибере ядрена подводница, екипирана за специални операции със сухи камери за транспортиране на водолази. След това трябваше да отидем в Северна Корея, за да изпълним мисията си, после да се върнем с подводницата в Япония, откъдето да се приберем у дома с цивилни транспортни средства.

А защо ние? Пинки обясни, че това е съвсем тайна операция. Дори Обединеното командване не знаеше за нея. Това беше операция на Военноморските сили. Използваше се фактът, че ЦРУ и Държавният департамент бяха решили — и което е по-страшно, администрацията бе приела, — че Северна Корея вече не участва в бизнеса с разработването на ядрени оръжия. Сега се опитваха да изгладят отношенията си. Но ние от Военноморските сили знаехме повече и моята мисия щеше да потвърди, че сме прави.

Пинки не го каза, но разбрах, че задачата има по-скоро политическа, отколкото тактическа цел. Доказателството, че кимчиядците правят бомба, щеше да помогне на Военноморските сили да запазят бюджета си, който бе орязан от по-добрата и по-нежна администрация с двадесет и пет процента. Над тридесет подводници от клас „Бумър“ вече бяха изкарани на сух док. Други двадесет щяха да бъдат бракувани. Флотата беше намалена на по-малко от триста кораба — 50% по-малко от изминалото десетилетие. Ако севернокорейците имаха ядрени оръжия, то Военноморските сили

отново щяха да имат стратегическа цел и да си запазят подводниците и корабите.

Пинки постоянно повтаряше, че мисията на „Червената клетка“ е просто едно влизане и излизане. Това не ми хареса. Навън-навътре, навън-навътре — напомняше чукане, само че го завираха на мен.

Разбира се, звучеше просто, но нямахме разузнавателна информация за пет пари (пък и кога ли сме имали!), а днешните военноморски командващи офицери са особено предпазливи при операциите си, особено онези, които могат да имат сериозни политически последствия. А аз знаех и нещо, което Пинки не знаеше: нищо не е просто. Специалните операции завършваха успешно благодарение на доброто разузнаване, безупречното планиране и възможността човек да постави топките си между двата камъка, без да го командва някой задник от бюрото си в коридор Е на Пентагона.

Разузнавателната информация за тази задача не струваше пукнат грош. Разгледах нещата на масата. Всичките данни в този катеричарник бяха събрани от спътници и анализирани от новата порода хлапета, които не знаеха абсолютно нищо за войната, нито за това що е враг. Може и да са добре образовани, да са си отбили номера точно където трябва, но нямаха познанията, за да ми дадат това, което исках да зная.

От данните им можех да разбера само колко миниподводници за специални операции се намират в пристанището, и то ако времето е хубаво. Не можеха да ми кажат къде са били, къде отиват и какво правят. Всъщност голям късмет щях да извадя, ако разбера колко време изминава между заминаването и пристигането на една подводница, за да мога да определя приблизително обхвата на мисиите им.

Що се отнася до планирането, Пинки не можеше да разработи операция за специални бойни действия дори ако животът му зависеше от това. А животът му не зависеше — моят задник щеше да се намира във водата и да отнесе контрата. Казах му това.

Той се нацупи и отвърна, че нищо не може да се промени. Разясних му някои неща от живота и той отстъпи тук-там.

Молеха ме да сторя невъзможното, и то човек, който с удоволствие би гледал как аз и хората ми се проваляме или умираме. Когато преди по-малко от седмица бях поел командването на

„Клетката“, Гадния ми каза, че се намираме в ситуация „Нещата наистина са осрани“, защото наистина бе така.

Той беше подценил ситуацията. Като си отбелязвах наум показателите, по които ни го начукваха групово, установих, че почти сме достигнали стадия, когато „нещата са осрани без надежда за почистване“. Разясних на Пинки всичко с прости разказни изречения.

Групово начукване едно: Разузнавателните сведения на Военноморските сили — изразявам се метафорично, защото те никога не са имали разузнаване — са схематични в най-добрия случай.

Групово начукване две: „Червената клетка“ не беше провеждала тайна операция по излизане и влизане от подводница още отпреди смъртта на съветската мечка. А това означаваше сто процента, че ще се задейства законът на Мърфи.

Групово начукване три: Оборудването е използвано само при гмуркания за преквалифициране и не бе изпитвано сериозно от години. Защо? Защото според сегашните командири тюлените не трябваше да провеждат операции с потенциална опасност за сигурността, защото това може да се отрази на кариерите им. За повече от тридесет години активна служба не можах да убедя нито равнопоставените на мен, нито старшите и подчинените си, че тюлените получават заплати за работа в опасни условия, защото работата сама по себе си е свързана с риск. Факт е, че хора загиват при такава работа.

Групово начукване четири: След като съветската мечка умря, подводничарите не бяха провеждали истински шпионски операции както в доброто старо време. (Трябва да призная, че често пъти са били с вързани ръце от съображения за сигурност и/или по политически съображения и опасения от потенциални рискове или притеснения, така че не ги обвинявам.)

Но това щеше да бъде истинска каша. Всъщност щях да поведя нападение срещу някакви севернокорейски миниподводници в стил „Камикадзе“ със скапана или никаква разузнавателна информация, стара и износена водолазна екипировка и тюлени, които имаха повече смелост, отколкото ум в главата си. И всичко това щяхме да проведем от подводница с добър екипаж, но без боен опит и немотивиран.

Започнахме разгорещени разисквания. Поради реалната възможност операцията да се превърне в страхотно групово начукване аз исках шестдесетдневен учебен срок за задачата с цел да раздвижи

момчетата, да разработят някои нови маяци, да поработят с подводницата и екипажа ѝ и да пуснат старите си връзки, за да разбере какво точно става в Чонгджин. Освен това исках да изкрънкам сигурно оръжие, което да ни помогне, ако ни разкрият.

Не смятах шестдесетте дни за дълъг срок. Всъщност това би бил кратък срок, ако възнамерявах да следвам максимата на Евърет Е. Барет за седемте „П“: *„Правилното Предварително Планиране Предотвратява Пикливото Посрано Подрискване, смотан идиот.“* Така ръмжеше старият водолаз, когато аз бях малко водолазче.

Но шестдесет дни не устройвах Пинки, който искаше мисията да бъде изпълнена веднага. Утре.

Натискаше ме. Как така искам да забавя нещата? Не бях ли оня, дето не се спираше пред нищо? Намекна, че може би омеквам от годините.

Привиждаха ми се убийства.

Освен това планът на Пинки намирисваше. Имах една основна задача: да върна хората си живи. Знам, че говоря за пушечно месо и за това, че тюлените са разходен материал и прочие. Но какъв смисъл има да се мре безцелно. А ако вършех нещата, както искаше Пинки, щяхме да дадем жертви. Имаше твърде много подробности. Цялото това летене, скачане и движение натам-насам ме изнервяше. Исках нещата да са прости като „ЦЕЛУВКА“. Чувствах със старото си свадливо сърце, че щеше да е по-добре да тръгнем за севернокорейския бряг с някой посран местен рибарски траулер, да скочим в локвата, да отидем с плуване където трябва, да извършим черното си дело и след това или да се отправим към морето, за да ни прибере подводница, или, което ми харесваше повече, да тръгнем с рогата напред към сушата, да откраднем един самолет и да отидем към Япония или Хавайските острови, в зависимост от трофея.

Но Пинки сложи вето на моя сценарий за оплячкосване, грабежи и палежи, като ми напомни, че е решено да изпълним мисията си, без никой нищо да разбере. От друга страна, постигнахме съгласие, че е по-безопасно да отидем до подводницата с хеликоптер, отколкото да скачаме с парашут. Една точка в полза на добрите.

Но ако някой отчиташе точките, щеше да види, че Пинки водеше с голяма преднина. Загубих навсякъде — от профила на мисията до шестдесетте дни за обучение на хората.

Пинки ми даде възможност за избор. Можех да замина за Япония и да започна мисията след 48 часа или за шест дни да проведа проверка на водолазното оборудване в Калифорния.

Попитах го каква е уловката.

— Няма никаква уловка, Дик. Само дето, докато се намираш в Калифорния, от теб ще се иска да проведеш тридневен курс за проверка на сигурността на оръжейната инсталация на Военноморските сили в Сийл Бийч.

— Сийл Бийч ли?

— Трябва ли да повтарям? Сийл Бийч. И ще е добре за теб, ако обучението бъде проведено като по книга. Буква по буква. И никакви глупости с предварителните указания. Никакви изненади, защото хората ти ще станат редници. Разбирате ли, полковник?

Ще се повтаря ли, ако кажа, че ми се привиждаха убийства? Мислено преброих до десет и казах на Пинки: „Да, сър“. Но всъщност исках да му кажа, че е гадно псе.

* * *

Върнах се в Пещерата и прекарах 24 часа усамотен и вгълбен в проблемите, които трябваше да решавам. Например, защо Пинки е определил ние да нападнем Сийл Бийч? Последния път, когато бях там, един от цивилните служители по охраната съди Военноморските сили за грубо отношение на „терористите“ от „Червената клетка“. Съдебното дело се беше проточило с месеци и струваше милиони долари, а изходът му беше незадоволителен за всички. Военноморските сили се съгласиха да платят по-малко от това, което искаше цивилният. В Сийл Бийч бях персона нон грата и всички, включително и Пинки, го знаеха.

Може би това е капан. Нека хванем Дики с ръка в кацата с ядрения мед и да го пратим във Форт Левънфорд. В края на краищата Сийл Бийч беше секретна инсталация, особено сега, когато се намаляваха стратегическите ракети и се разчиташе на тактическите ядрени ракети „Томахоук“, а много от тях се изпитваха, поддържаха и съхраняваха там.

Може би Пинки наистина се тревожеше за сигурността в Сийл Бийч. Не. Твърде наивно е. Може би е по-умен, отколкото си мисля, и всичко това е част от по-голям план, за който знаеше само той. Не, в никакъв случай, мамицата му.

Разсъждавах известно време над тези въпроси, но се отказах да разбера какво мисли Пинки Прескът Фъшкията. Имаше по-важни предизвикателства за мен.

Щях да използвам само едно сухо укритие в севернокорейските води и то беше конструирано така, че да може подводница да участва в специални операции, в които участват и съдове за транспортиране на водолази. Сухото укритие позволява на тюлените да излизат и да се прибират с десантната машина, а подводницата се намира под водата. Но често пъти изникват проблеми. Според правилата такова укритие трябва да се монтира непосредствено преди операцията и да се демонтира веднага след това.

Проблемът е, че като направите това, предупреждавате врага, че сте намислили нещо. Хората, които съставят правилата, не допускат, че някой от лошите типове може да види, че американските подводници ще дойдат да си монтират или демонтират сухи укрития.

Това беше една от причините да не бъда привърженик на програмата за съдовете за транспортиране на водолази. Превозват ви хора, на които хич не им пука за вас, а самото сухо укритие стърчи явно като надървената пишка на петнадесетгодишен хлапак и всички могат да разберат кога сте свършили работата си и какво сте направили.

Укритията със сухи докове бяха доста усложнени съоръжения в стил „Руб Голдберг“^[2]. Подробното описание на работата с тях според сегашното упътване на командването за военноморските системи се побира на двадесет страници засукана военноморска проза.

Доказателство? Доказателство ли искаш, любезни читателю? Окей. Нека за малко преминем на техническа вълна.

Казано с общи и (в наши дни много важно за благополучието ми) **НАПЪЛНО НЕСЕКРЕТНИ** термини, сухото укритие е съоръжение, състоящо се от хангар за съхраняване на най-много четири съда за транспортиране на водолази (считайте го за гараж), сфера за достъп (коридора, по който отиваме от подводницата до гаража) и барокамера за декомпресиране и рекомпресиране на водолазите.

Хангарът е цилиндър с диаметър три метра и по време на пускане и прибиране на съдовете за транспортиране на водолази се напълва с вода, а отляво и отдясно има разклонителни тръбопроводи за въздух за дишане и зареждане на водолазните апарати.

Съдовете за транспорт на водолази се поставят в хангара на специални колички с колела върху неподвижни релси и при пускането им в действие и прибирането им количката се изтъркохва напред извън хангара върху удължение от допълнителни преносими релси. Външната врата на хангара (черупката) се управлява от хидравличната му система. Темпът на движение на външната врата може да се контролира чрез лоста на клапана. Колкото по-бързо блъските помпата, толкова по-бързо се отваря и затваря вратата.

Сферата за достъп с диаметър два метра и двадесет сантиметра служи като преграда между хангара, барокамерата и подводницата и по време на пускане и прибиране на съдовете за транспорт на водолази се пълни с вода до оперативното ниво. Тя е снабдена с две херметични врати — едната води към барокамерата, а другата — към хангара. И двете могат да се пускат отвън и отвътре чрез завъртане на ръчната макара, която посредством система от зъбни колела задейства един заключващ пръстен. В аварийни ситуации сферата за достъп може да се използва за декомпресиране на водолазите, ако броят им превишава капацитета на барокамерата.

Барокамерата представлява сфера с диаметър два метра и десет сантиметра и осигурява херметичност за декомпресиране на водолазите. Остава суха през цялото време. В нормални случаи операциите по декомпресиране се управляват от самите водолази чрез нагнетателни и изпускателни клапани от вътрешната страна на камерата. Чрез вградена система се подава чист кислород за декомпресирането. Едно газоочистително и нагревателно устройство за въглеродния двуокис, разположено в барокамерата, предотвратява натрупването на въглероден двуокис и осигурява топлина за персонала по време на декомпресирането.

Представете си сухото укритие като голям, дълъг цилиндър, закрепен към палубата на подводница, а един люк позволява влизане в него през мястото за достъп.

Става така, че подводницата кръжи наоколо (ядрените подводници не могат да стоят неподвижно във водата или на дъното,

трябва да се движат като акули, за да преминава достатъчно вода през охладителната им система), вие преминавате през сектора за транспортиране на оръжията (мястото, където се намират оръжията), отваряте люка за достъп, обличате водолазното оборудване или си слагате безбалонния апарат „Дрегер“, напълвате хангара с вода, отваряте вратата-черупка, сглобявате релсите, откачате съда за транспортиране на водолази и го изтърколвате навън. След това от външната страна на подводницата закрепвате един маяк „Зулу Виктор Делта“, или ЗВД, за самонасочване, за да може шофьорът на съда за транспортиране на водолази, в който се возите, да намери пътя в тъмното. Целият процес отнема около половин час отначало докрай с всичките „Може ли“ и „С ваше позволение, господа“, а и с редовните оплесквания според закона на Мърфи.

Ето защо поддържам нормалния метод с траулера или с пускането на лодка от въздуха. Така човек се притеснява за по-малко неща и следователно вероятността операцията ви да се превърне в едно голямо осирене е по-малка.

* * *

Но имах по-належащи проблеми от размислите за тактическите трудности при работата с укрития със сухи докове. Трябваше да събера малко агентурна разузнавателна информация за този район. (Агентурна информация я наричат, а за цивилните това е информацията, която събират двукраки шпиони.) Така щях да науча някои съществени неща за пристанището Чонгджин, които да са от полза, когато влезем в пристанището.

Време беше да задействам предпазната си мрежа. Затова се обадох на стария си съученик Кернан Ирландеца. С него бяхме в колежа за командни и щабни кадри за ВВС в Монтгомъри през 1976 г. и оттогава сме добри приятели, като без съмнение трупахме доста големи лихви от заплатата на греха^[3]. Като бракуван полковник от Морската пехота сега, освен пенсията си получаваше и заплата от Разузнавателното управление към Министерството на отбраната. Малко са нещата в нашия свят, за които той не знае.

Ирландеца, доста сприхав човек с твърд акцент на нюйоркчанин, беше част от спасителната ми мрежа, когато бях командир на „Шестицата“. Можеше бързо да ми подава точна тактическа информация. И въпреки писмените инструкции от доста светейшества в Ленгли, Пентагона и Разузнавателния отдел към Щаба на Обединеното командване на улица 1776Г той не спираше да събира информация от хора.

Не искаше да се срещаме в някое от заведенията, които посещаваше редовно, и затова отидохме в „Ханекс“ — малък бар на около пет мили от Форт Мийд, където правят страхотни сандвичи и сервират леденостудена бира. Седяхме в сепаре в старомодно червено с фаянсова маса от 80-те години, а гласът на Били Рей Сайръс ни служеше като звуков параван. Обясних на Ирландеца какво ще правя и от какво се нуждая.

Ирландеца, с телосложение на нисък и набит боксьор средна категория, ако можете да си представите такова нещо, пресуши бирата си „Михелоб“, помести колене под масата и кимна.

— Дадено, приятел.

Добави, че с радост ще осъществи безопасна връзка с мен в която и точка на света да се намирам, и не се изненада, като му казах, че имам сигурна чиния за спътникова комуникация.

— Чух, че миналата седмица е изчезнала една от склада в Щаба на Военноморските сили. — Вдигна чашата си за поздрав. — Браво, Дик.

Опитах се да изглеждам невинен. Всъщност не. Опитвах се да не изглеждам виновен.

— Moi?

* * *

Трябваше да съберем оборудването. Това щеше да създаде проблеми. Пинки продължаваше да си бъде все онзи нещастник, от когото те заболяват топките. Направи всичко да не ми даде ново оборудване за действие в извънредни ситуации — трябваше да ползваме остарялата техника, останала в инвентара на „Червената клетка“, която не е била в пълна оперативна изправност толкова дълго,

че се съмнявах дали ще може да работи по време на учение, да не говорим за реална мисия, в която е заложен човешки живот, включително и моят. Споменах това на двузвездния си шеф.

Отговорът му беше:

— Е, какво искаш да кажеш?

След това Пинки започна да играе кофти номера. Накара комодора на Група за специални операции 2 да проведе административна инспекция на оборудването на „Червената клетка“, за да потвърди и удостовери годността му или оперативната му готовност. Това означаваше пълна инвентаризация и отне цяла седмица от ценното ни време. Инспекцията беше направена от хора, които разбираха от изправно оборудване толкова, колкото и от мозъчна хирургия. Освен това инспекторите, трима лейтенанти и един капитан, не бяха участвали в никакви операции, освен в парадите на „Нада Регата“ в Коронадо. Твърде заети бяха да се занимават с това как да спечелят Адмиралската купа в състезанията по лека атлетика за малки групи, или пък се обливаха в пот по време на ученията за бързо реагиране в аварийни ситуации, провеждани без предизвестие от командването за специалните операции, базирано в Тампа.

Е, навряха ме в тази каша и преди да помисля как да я превърна в истинска шпионска операция, трябваше да разбере какво става. Искях да знам какво може да се спаси и какво не, и какво трябва да изпрося, да взема на заем или да открадна, за да свърша работата.

Има неща, които не се промениха никога през целия ми живот. Струва ми се, че с боричкане, лъжа и измама съм се опитвал да се сдобия с по-добро оборудване още откакто бях моряк в групите за подводна диверсия 21. Все още виждам щастливия блясък в очите на старшина (помощник при оръдията) Евърет Е. Барет, когато докарах в района на частта за подводна диверсия в Литъл Крийк първия камион с половин тон подарено оборудване — парашути, маси за сгъване на парашути и ако не ме лъже паметта, преносима полева кухня. Някак си се беше оказала на камиона ми в базата на ВВС в Хамптън, Вирджиния. (Ако съм съвсем искрен, трябва да знаете, че камионът не беше мой, а на ВВС, но скоро след пристигането ми оправихме този недостатък с малко боя.)

Скоро след това Ев ме повиши в МПК — Муфтаджия Първи Клас — и изкарвах прехраната си чрез стопанисване на необходими

неща, като авточасти от армейския интендантски склад в Ричмънд, боя от Щаба на Атлантическия флот в Норфолк, а също и цели палети с муниции от военния склад „Сейнт Джулиън“ в Портсмут.

„Plus ça change, plus la meme chose“, както обичахме да казваме в Камбоджа — „Колкото повече се променят нещата, толкова повече остават непроменени“. Двадесет години по-късно, когато създадох „ТЮЛЕН-група 6“, имах всички необходими пари. И въпреки това все още трябваше да задействам механизмите за снабдяване с екипировка, да реквизирам неща, първоначално предназначени за други, които според мен имат далеч по-малко нужда от тях, а в някои случаи пак действах като муфтаджия първи клас и направо крадах каквото ми трябваше.

Това учение ми напомняше ранните сиромашки дни на подводната диверсия, когато се налагаше човек да се оправя с каквото има или пък съвсем без нищо. Аз нямах никакво намерение да се оправям без нищо.

* * *

Трябваше да се сдобием с някои „хигиенични“ оръжия — смъртоносни и непроследими. Пинки искаше от нас да носим оръжие и оборудване според уставите. Но това не се прави при тайни операции. Защото, ако нещо остане, не трябва противникът, след като го погледне, да казва: „А, това са американски тюлени от Военноморските сили.“

Затова се обадох на стария си приятел и оръжеен експерт от „ТЮЛЕН-група 6“ Док Тремблей за съвет. Док, старшина санитар по звание и снайперист по призвание, в момента се намираше в Кайро, където излежаваше двегодишна присъда на американското правителство. Дори и не питайте какво правеше там. Мога само да ви кажа, че задачата му беше и по двете му специалности.

Представях си го как се чеше по голямата брада, докато мисли върху молбата ми. Беше от Нова Англия, а те обичат да се чешат по брадичките. Както и да е, разказа ми с плоския си акцент от Роуд Айлънд за две нови руски оръжия за водене на бой в тила на врага, които му се стрували обещаващи. Чел някъде за тях. Едното било

пистолет с калибър 4,5 мм, наречен СПП-1, който изстрелвал подобни на стрели куршуми под вода. Неприятното било, че се изстрелват само четири куршума, а е адски трудно да презареждаш на тридесет метра дълбочина.

Той смяташе, че съществува онази нова щурмова пушка — малко по-голяма от М-16 с диаметър на цевта 5,56 мм и пълнител с 26 куршума. Можела да изстрелва куршумите си до единадесет метра на четиридесет метра под водата. Използва се и като надводно щурмово оръжие и има обseg на точна стрелба 100 метра.

— И, мамицата му, капитане, не бих използвал АК-47, за да стрелям толкова далече.

Док, Бог да го благослови, каза, че ще се опита да се снабди с две-три пушки и неколкостотин стрелообразни куршума. Каза ми, че след по-малко от седмица заминава на оръжейното търговско изложение в Атина и щял да провери какво може да се намери там.

Тъй като отиваше на пазар, го помолих да купи три-четири щурмови пушки ХК-93 и 50 000 куршума 223-и калибър за тях.

— Защо бе, капитане?

— Защото, както знаеш, ХК са може би най-универсалните бойни пушки след М-16 и АК, а след като не мога да нося американско оръжие и не искам „Калашников“, предпочитам да имам няколко ХК подръка, ако ми потрябват спешно.

— Разбрано. Това означава, че ще ти трябват европейски куршуми, така ли?

— Португалски или югославски излишъци, Док.

— Ясно.

Док каза, че ще намеря стоката до прага на вратата си след десет дни. Дадох му адреса на един праг в Калифорния, защото щях да бъда там. Казах му да пусне фактурите в системата след месец-два и затворих телефона.

Радвах се, че Док се зае със случая. Но, честно казано, оставаше ми още едно препятствие, по-важно от оперативното разузнаване или специалните оръжия.

„Червената клетка“ трябваше да започне да работи като група. Помните ли проповедта за сплотеността на групата на Джо и инженерчетата му? Е, това не беше военна игра и тези хора не бяха смотаняци. Но дори и за такива професионалисти като Гадния, Пачия

крак, Малката бира и Пик беше необходимо време, за да добият здравата спойка на групите, които бях свикнал да командвам.

Точно по тази причина въпреки цялото мърморене с радост се захванах с учението по проверка на сигурността в Сийл Бийч. Това беше една възможност да се поопипаме един друг в стресови условия. Щяхме да ядем, да пием и да се бием заедно при доста наситена работна програма — тази комбинация винаги беше вършила работа в миналото и позволяваше бързото изграждане на единството на групата.

Разбира се, щяхме да имаме нужда от цялата сплотеност, която можем да съберем, защото от години никой от нас не беше правил такава неща „наистина“. Както обясних по-горе, излизането и влизането в шлюза под вода е сложна, опасна операция, която изисква пълен синхрон и значителна концентрация. Провеждането ѝ във вражески води, където трябва да се мисли и за това как да опазиш задника си, защото там има хора, които искат да те убият, правеше всичко още по-страшно.

А на мен ми беше наредено да извърша всичко, за което стана дума дотук, заедно с офицер-юрист от Военната прокуратура, както и с представител на Следствената служба на Военноморските сили — и двамата нямаше да знаят нищо за реалната ни мисия, но щяха да висят на вратовете ни, докато ние провеждахме учението. Ето ви потенциална опасност за пълен провал — всичко ставаше съвсем като по учебник.

Знаех, че ще ми трябва нещо за отвлечане на вниманието. Затова се обадох на Майк Ригън — тюлена, с когото направихме онзи четиридневен преход от планината Чомпа до Три Тон, когато за първи път имах удоволствието да срещна Мани Танто. Вече от двадесетина години бе пенсионер, но поддържахме връзка. Бизнесът му вървеше, но дълбоко в сърцето си тъгуваше за времето, когато излизахме от пределите на безопасността. Разбира се, и сега скачаше с парашут, ходеше в пещери и се хвърляше от мостове, вързан с въже за краката. Летеше на свръхлеки делтапланири. Но казваше: „По дяволите, Рик, не е същото, както ако стрелят срещу теб.“ И имаше право.

Майк отиде дори в бивша Югославия в началото на 90-те години. Прекара там един месец. Работеше като неофициален военен съветник на хърватските войски, за да може да изстреля няколко куршума по сръбската армия със снайперската си пушка „Армалон БГР 300“ на

„Уинчестър магнум“, която беше купил в Лондон. Казва, че имал попадение в главата от 900 метра.

Споменах ли, че сега изкарва толкова много пари, сякаш ги печата? Е, така е. Сега Майк има пристанище със сто яхти и блок с триста апартамента до водата, два ресторанта в Нюпорт Бийч и едно доста шикозно място на брега на около една трета от пътя между Лос Анджелис и Сан Диего. Живее на борда на „Злобния жабок“ — 85-тонна яхта, клас „Матюс“, с два дизелови двигателя, построена през 60-те години. Там е заедно с втората си жена Нанси, бивша стюардеса от „ПанАм“, седем години по-млада от него и далеч по-стройна.

Както и да е. „Злобния жабок“ бе адски добра яхта, изцяло направена от тиково дърво, а отвътре облицована с доста кожа и гладко орехово дърво, с четири отделни кабинни, две бани, както и помещение за шестчленен екипаж. Камбузът е последна дума на модата. Барът също — с наливна бира „Куърс“ и „Михелоб“. Имаше си даже и сауна, парна баня и гимнастически салон. Разбира се, имаше си и шкаф с водолазно оборудване, както и десантен люк под водната линия. Стане ли човек специалист по войната със специални методи, си остава такъв докрай. Макар и построена по времето на президента Линдън Джонсън, яхтата бе изцяло снабдена с електронно оборудване от 90-те години, включително и радарна система, използвана от митническите власти на САЩ.

През 1985 г., когато командвах „Клетката“, Майк беше така добър да ми разреши да използваме „Злобния жабок“ като морска база за операциите си при пробването на системите за сигурност на Сийл Бийч. Той плаваше до брега, а ние проучвахме инсталацията през далекогледите. Позволи на водолази от „Червената клетка“ да използват люка за десанта. Пристанището, където много хора от персонала в Сийл Бийч живееха, ядяха и пиеха, ни послужи като щаб.

Вдигна слушалката при първото позвъняване.

— Ригън на телефона.

— Майната ти, брат.

След кратка пауза последва сърдечен смях от 2800 мили разстояние.

— Отдавна не сме се чували, Дик, хуй такъв.

— Бях зает. В кокошарника.

— Говореше се за това. Четох книгата ти. Като за проза е добре написана.

— Така каза и говорителят на Военноморските сили.

— Не е трудно човек да се сети, че е така. Я кажи защо не писа за нашата малка лудория из гората? Приятно щеше да ми е да прекарам петнадесетина минути пред прожекторите в телевизията.

— Писах, ама оня шибан редактор го отрязва. Каза, че имало твърде много насилие.

Майк отново се засмя.

— Добре, Рик. Е, казвай. Сигурен съм, че не ми се обаждаш просто за да ми кажеш да ида на майната си.

Разказах му накратко — разбира се, само толкова, колкото може да се разкаже по незасекретена линия.

Мълча няколко секунди, а после подсвирна.

— Слушай. Доведи момчетата бързо и ще ви оправим. Все още имам някои приятели наоколо, но се сещам за един задник, който е изгорил всички мостове зад себе си.

— Е, какво е животът без някой и друг конфликт? Да ти го начукам, Майк. Ще се срещнем в бара в „Каза Италия“ — нали знаеш онова място в Хънтингтън Бийч, дето ни беше щаб?

Харесвах „Каза Италия“. Беше собственост на една жена от Европа, която се казваше Мама Маскалцоне. Готвеше ни ястия, които ми напомняха сицилианската храна на стария Гъси, когато бях смотано хлапе в Ню Брунсуик и се трепех за някой и друг долар след училище. Позволяваше ни да правим каквото си искаме в заведението и не се сърдеше, ако се счупеше някоя и друга чиния (или две, или три), когато момчетата ми се пооживят от претоварване с текила.

Майк ме извади от мечтанието.

— Ясно. А как ще позная кога си пристигнал?

— Както винаги — просто се послушвай за шум от строшени стъкла.

* * *

Взех няколко командирски решения. Пинки не би харесал нито едно, но какво ми пукаше? Най-напред изстрелях една записка в стил

„Ако няма други указания“ до командира на оръжейната база на Военноморските сили в Сийл Бийч с две копия до обичайната тълпа административни боклуци, които нямаше да обърнат внимание на съобщението ми най-малко шест или седем дни. Разбира се, така щяха да могат да се възползват от почивките за кафе, да прегледат сведенията от борсовите пазари, да идат на обяд, на по чашка — нормалния ритъм на живота във Военноморските сили. Нищо не се беше променило, откакто ме нямаше. Както и да е. Съобщението ми гласеше, че „Червената клетка“ не след дълго ще направи внезапно посещение и вместо да позволим на командира да решава кой какво и на кого ще прави, щяхме да изиграем същите лоши момчета, както преди години, когато метохме пода с хората от охраната на Сийл Бийч.

Тъй като се намирахме в слънчева Калифорния и уикендът приближаваше, не очаквах да получа отговор навреме, но почти можех да гарантирам, че командирът на втора степен (K2 — как ли ще се мине?) ще ми изпее цяла молитва как точно сега не е възможно да се проведе каквото и да е, като се започне с това, че обърквам почивните му дни, и се завърши с носово хленчене, че не играя честно. Е, майната му, толкова по-лошо за него.

Освен това транспортът беше готов и ни чакаше. Пик и Малката бира бяха изнамерили един „Орион П-3“ от запаса на Военноморските сили, който от три дни чакаше на площадката в базата „Андрюс“ на ВВС. Обичайно място за екипажите от запаса на Военноморските сили, които летят до Вашингтон със закупените с ваши пари самолети, за да могат да се натягат на старшите офицери за следващото си назначение или да идат при командирите си и да лижат подметки, за да удължат назначенията си на Хавайските или на Бермудските острови.

Най-новото явление сега, когато са на мода младите семейства, в които и двамата съпрузи работят, и т.н., е дългата редица женени офицери, които се явяват в БЮЛС, или на езика на Военноморските сили Бюрото за Личния Състав, за да обясняват, че малкият Джони или бебчето Мери толкова добре се справят в училище, че точно сега едно преназначаване и нарушаване на домашното спокойствие ще травмира двете дечица. Превод: Ако ни местите насам-натам като цигани, след десет години ще превърнете децата ни в антисоциални психопати и ще ви съдим.

Друг номер е да кажеш, че тъй като сега е ред на Мама да избере мястото на първото си преназначаване, а тя е доволна да размесва шибаните тестета хартия в командването на Военноморските сили, няма причина да изтръгвате старши лейтенант Руфъс Трокмортън Тестисдрапа и съпругата му, старши лейтенант Хенриета Вулва Тестисдрапа от рая им в Спрингфийд, Вирджиния, и да трансплантирате щастливото семейство във военновъздушната база на Военноморските сили в Кефалвик, където да се наслаждава на десетмесечна зима и на всичките исландски елени, които може да изяде за три щастливи, изпълнени с алкохол и самота години.

Може би съм старомоден, но винаги съм смятал, че ако Военноморските сили искат да имате жена и деца, биха ви ги зачислили. Както и да е, но тук процесът се нарича издаване на *заповеди*. Не става дума за някаква шибана покана. Край на проповедта.

Добре, сега да се върнем към самолета П-3. Нуждаехме се от самолет, защото благодарение на тъпите стотинкаджийски машинации на Пинки нямаше да ползваме подкрепата на служба „Материално-техническо осигуряване“ на Военноморските сили. Той беше изтъкнал, че изпращането на транспортен самолет Ц-9 ще бъде много скъпо, и ми предаде тези думи с паметна записка и копие до шефа на военновъздушното поделение на Военноморските сили. Затова взех нещата в свои ръце. Освен това реших, че ако заема един празен П-3, който събираше прахта на площадката, си беше чисто пестене на пари сега, в тази обстановка на съкращения на въоръжените сили и орязване на бюджетите.

Смятах, че като използваме свободния самолет, ще можем да стигнем до Сийл Бийч, без да изхарчим нито цент от националния бюджетен дефицит за девет автобусни билета по тарифата за възрастни, както и за половин тон багаж. След това някой екипаж от Лос Анджелис може да го върне във Вашингтон, като си изпълнят и месечната полетна норма.

И затова, докато другите от Военноморските сили си почиваха или бяха записани в приготовленията за уикенда (беше четвъртък в края на краищата), ние успяхме със сладки приказки да стигнем до пистата на базата „Андрюс“, заредихме гориво с фалшива кредитна карта и се отправихме към Западния бряг за още развлечения и игри. Вече

летяхме над Мисури, когато установихме, че сме забравили нашия орел-юрист и офицера от Следствената служба на бюрата им, а радиоапаратурата ни не работеше.

Quel dommage! Колко жалко!

[1] Усещане за нещо, вече преживяно (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Рубийн Люсиъс Голдберг (1883). Американски карикатурист и скулптор, създател на изключително сложни чертежи на съоръжения, даващи сравнително прости резултати. — Б.пр. ↑

[3] Новия завет, Римляни (6:23) „Защото заплатата на греха е смърт...“ — Б.пр. ↑

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Кацнахме във военновъздушната станция на Военноморските сили в Лос Аламитос, когато слънцето се спускаше зад хоризонта, като остави всички ни на тъмно — разбирайте го и в буквален, и в преносен смисъл. Гадния, Пачия крак и Чери се качиха в едно такси и се отправиха към летището в Лонг Бийч, за да наемат три леки коли с фалшивите си паспорти и шофьорски книжки. Към 20,00 часа бяхме разтоварили багажа и пътувахме към Хънтингтън Бийч, за да се настаним в мотела и което е по-важно — да нападнем бара в „Каза Италия“.

Вече бях решил да чакам до сутринта, преди да се обадя до КЦВ (за вас, цивилните, това е Командния Център на Военноморските сили) в Пентагона, за да ги информирам къде се намирам и какво правя. Като имах предвид уикенда, операцията си в стил „Ако няма други указания“ и законите на Мърфи, смятах, че ще мога да осъществя малката си игра за три до пет дни. По случайност това е горе-долу времето, за което през 1941 г. един телекс до Отдела за войната си е проправил път от бюрото на писаря до телеграфиста. Информацията е била предупреждение за флотата в Пърл Харбър, че предстои нападение на японците. Е, може би се убедихте във възможностите на Военноморските сили да реагират в извънредни ситуации.

Когато влязохме към 21,00, Майк Ригън седеше на бара. Ухили се и понечи да стане, но колкото и да се радвах, че го виждам, му махнах да почака. Имаше нещо по-важно, преди да поздравя бившия тюлен — трябваше да целуна една жена. Затова отидох зад бара, вдигнах Мама Маскалцоне от пода и я мляснах по устните.

Мама ме фрасна по ухото. *Праас!*

— А, значи така, мийста Марчинко. Ти се върнал, а? — *Праас!* Отново ме цапардоса. — Най-послед дошъл да уважиш Мама, а? — *Праас! Праас!* — Радвам се да те видя след толкова време.

Очите ми се насълзиха, защото за шестдесеткилограмова шестдесет и пет годишна жена тя има доста здрава ръка. Пуснах я обратно на земята и най-официално й целунах ръка.

— *Mille grazie*^[1], Мама. Винаги се радвам да се връщам тук. — Разтрих лицето си. — Спомням си за дома, когато ме удриш така.

Праас!

— Знаем. — Повдигна се и опря брадичката си в бузата ми. — Ти все още изглеждаш добре, Ричард. — Ухили се лукаво. — Вероятно се дължи на затвора. Имаше ли сицилианци?

— И още как. Имаше един мафиот на име Паули. Приличаше на сина ти Антъни.

— На Антъни? Е, тогава трябва да е имал тридесетсантиметров *organo*^[2]. — Мама се засмя. Обичах смеха ѝ. Тя не признаваше тихото хихикане или учтивите ха-ха. В дребното ѝ тяло се криеха дробовете на Етел Мърман^[3]. Мама се кикотеше — отмяташе глава назад, отваряше уста и започваше да се смее със силен глас, без задръжки. Избърса очи, нагласи черната си рокля и огледа хлапетата от „Червената клетка“.

— Нови моряци, а?

— Нали ме знаеш какъв съм. Сменям ги като жените.

— Е, ако видиш мийста Пуста Петела, кажи му, че златният му пръстен все още е у мен и ако си го иска, да дойде да си го вземе лично. — Очите ѝ проблеснаха.

— И ще ти кажа едно, мийста Ричард, ако беше с две години по-млад, щях да ти направя такава гимнастика, че ще я помниш цял живот, вярвай ми.

При тази мисъл очите ми отново се насълзиха.

След това кимна с глава към Майк.

— Приятел ли ти е?

— Не. С него сме дупе и гащи.

— Хубаво, защото го обиждах така, както обиждам теб.

— И още е тук? — Обърнах се, прегърнах Майк и го представих на момчетата. Изглеждаше страхотно — загорял, в отлична кондиция и със скъпи дрехи. Гъстата му черна коса сивееше по слепоочията и му придаваше изящен вид, но аз знаех, че това е само привидно.

Обясних му накратко положението — за задачата ми в Калифорния, за връщането ми в армията и за Пинки.

Изслуша ме, а после заговори. Имаше смисъл в това, което ми каза. След час и половина разговори, а за това време унищожихме около пет кила от лазанята на Мама, два самуна хляб с чесън и

половин каса „Куърс“, Чери и Гадния тръгнаха с две от колите за предварителен оглед. Пачия крак закара останалите в мотела, а ние с Майк отидохме да си поговорим на тихо място, където нямаше да ни чуят. Щях да искам някои услуги.

Върнах се в мотела малко след полунощ, разопаковах багажа си и започнах да чакам двамата си разузнавачи, за да ми разкажат всичко за стените на Йерихон. Нямаше да е много сложно. Военноморската станция на Сийл Бийч е оградена от четири големи пътя. Междущатското шосе 405 — пътят за Сан Диего — минава край северната граница на базата. На запад от нея е булевард „Лос Аламитос“ с шестте си платна с непрекъснато движещи се автомобили, който минава в посока север-юг. Успоредно на него е булевард „Болса Чика“ в източния край на станцията. Шосе 1, което минава покрай Тихоокеанския бряг, е южната граница на базата. Не е никак трудно човек да се повози с кола наоколо и да наблюдава какво става вътре, защото няма огради, растителност или други неща, които да пречат. Освен това по-голямата ѝ част се намира зад най-елементарна двуметрова ограда от вериги, по която човек лесно може да се изкачи. С други думи, това щеше да бъде проста работа.

Когато се върнаха, в 2,45, ми обясниха, че съм прав. Всъщност Гадния, който и преди това е бил там, заключи, че сега достъпът ще е по-лесен от всеки друг път, тъй като охранителното поделение от Морската пехота било разпуснато. Защо? Защото охраната струва твърде много. Сега за нея се грижеха само полицаи под наем и моряци, ръководени от Следствената служба на Военноморските сили.

* * *

Реших да започнем незабавно с опитите си да проникнем, преди някой във Вашингтон да разбере, че ме няма, и което е още по-важно, да разбере дали Пинки не ми е погодил някой номер. Затова в 4,00 часа (7,00 източно време) се обадох до Вашингтон, като използвах паролата, която известява заместник-командващия по операциите, че влизам в действие. Бях съвсем кратък и не се сетих да оставя телефонен номер, на който заместник-командващият може да ме намери.

Захванахме се с работата. Чери Ендерс обу чорапогащника си, метна се на един кросов велосипед, оставен незаклучен някъде наоколо (хич не ме интересуваше къде го е намерил), и тръгна към шосето край океана. В най-източната точка на станцията имаше надлез, където шосето се пресича с един малък път — единствения достъп от земята към сектора на Сийл Бийч, в който провеждаха морските си операции. От надлеза човек можеше да наблюдава дейността на баржите и влекачите, както и да вижда камионите с муниципии, тръгнали към баржите.

При едно от предишните си посещения бяхме спрели преследвачите си от охраната, като взривихме откраднатата полицейска кола на тесния път и се измъкнахме по вода. Исках Чери да провери дали историята може да се повтори.

Смятах да ударя базата от юг, изток или запад, защото северната граница се охраняваше най-добре. Не от Военноморските сили, разбира се, а от старците, които живееха от другата страна на шосето в Лос Аламитос. Пенсионерите по принцип водеха малко скучен живот, заради лекарствата бродеха нощем и човек не знаеше какво може да очаква от тях. И те търсеха нещо, което да разнообрази живота им. Можеха да повикат полицията или охраната на базата веднага, а веднъж през 1985 г. дори се опарих от тях. Затова се бях научил да ги заобикалям отдалеч.

Чери направи обиколката си за по-малко от половин час. Съобщи, че заради уикенда в канала има много яхти. Споменах ли, че има канал за цивилни лодки, който заобикаля пристанището на баржите? Е, има такъв — той свързваше океана с марината^[4], която се напираше на югоизток от станцията и където наемите бяха високи. Точно там след около час Майк щеше да закотви „Злобния жабок“.

Изпратих Малката бира и Пик да го посрещнат и да се повозят с него по канала. Уинкин и Нод трябваше да проникнат в самата база и да съставят карта на съоръжението за съхранение на ядрено оръжие, за да разбере дали нещо се е променило, докато отсъствах. Блинкин и Пачия крак заминаваха към мочурищата в южната страна на базата. А аз и Гадния започнахме да си играем с някои от следящите устройства, които „освободихме“ от склада в Щаба на ВМС. Имаше чифт телевизионни камери с нишки от фибростъкло, които ми харесваха. Мислех да ги оставя в склада за оръжията, за да мога да покажа на

командващия колко добре се справят от Следствената служба на Военноморските сили с опазването на любимите му ядрени ракети „Томахоук“. Имахме и следящи устройства — подобрени версии на използваните от Грант Грифит и Пинки в „Нарита“. Взехме и кодиращи устройства, които ни позволяваха да провеждаме секретни разговори по преносимите си радиотелефони, също и няколко клетъчни телефона.

Прекарахме остатъка от петъчния ден и цялата събота в приготвяне на импровизираните си експлозивни устройства, събиране на сведения и планиране на всяка стъпка от нападението. След първите двадесет и четири часа тук бях сигурен, че Пинки не се е опитал да постави капан. Базата работеше в нормалния си ритъм, което означава без никаква готовност. Хвърчах като совалка между „Злобния жабок“ и мотела и от време на време до „Каза Италия“, за да може Мама да ме шамаросва до побъркване, докато ям лазаня. Рано сутринта в събота бяхме готови. Оставих момчетата да се попекат, а ние с Майк си поприказвахме.

Планирах да атакуваме в събота вечер. Реших да направим сондажи и да проверим колко често преминават патрулите, да прегледаме оградата около ядрената инсталация и да поставим първите дванадесет импровизирани експлозивни устройства на територията на базата. Рано сутринта в неделя щяхме да отправим заплахи по телефона, за да видим кое е по-важно — неделната черковна служба или охраната на базата.

Надявах се да успеем да проникнем в складовото съоръжение през нощта в неделя срещу понеделник. Така че ако в понеделник към обед не ме обявят във Вашингтон за безследно изчезнал, все още щях да имам време да изпратя доклад, да се върна с нашия самолет П-3 до Източния бряг и да покажа физиономията си в кабинета на Пинки във вторник заедно с видеокасетите си.

Към 18,00 аз, Малката бира, Пик, Блинкин и Нод се събрахме на яхтата на Майк, занесохме си нещата на борда и започнахме предполетната подготовка, докато Майк ни вкарваше в канала. При това учение не се изискваше да използваме водолазно оборудване, но исках да разбера какво от него може да работи в реални условия. Мисията на момчетата беше безкрайно лесна: щяха да проникнат в заливчето с ограничен достъп, където бяха закотвени баржите с

мунициите, и да поставят магнитни насочващи устройства по трюмовете и витлата на всеки плавателен съд по пътя си.

Майк наблюдаваше как разглеждам водолазните апарати „Дрегер“.

— Изглеждат адски зле, Рик.

Прав беше. Водолазните апарати бяха в ужасно състояние и не ми се искаше да позволя на мъжете си да изпълнят дори най-формално учебно гмуркане, а да не говорим за това да използват оборудването си в реална бойна ситуация. Опипах един от меховете за издишвания въздух.

— Това нещо май не е виждало вода от шест месеца.

— В такъв случай вероятно отвътре е плесенясало — каза Майк.

— Я да видя. — Опипа апарата и провери манометрите. — Това е боклук.

Трябваше да се съглася. Манометрите изглеждаха, сякаш не са били изпитвани или рекалибрирани от години.

— Какво им е на тези апарати? — попита той.

Много добре знаех какво им е. Бях купил това оборудване, когато образувах „Клетката“ през 1985 г. Тогава го поддържах в превъзходно състояние, а да не говорим, че го натоварвах повече от позволеното. Например апаратите „Дрегер“ имат административна граница от десет метра, което означава, че не трябва да се слиза на по-голяма дълбочина с тях. Аз слизах с тях до двадесет метра. Но откакто „Клетката“ получи пълномощия да не се занимава с нищо освен с нормалните административни квалификационни гмуркания, оборудването не беше пробвано. По дяволите, то почти не беше използвано. Не беше и поддържано. И защо ли? Нали го използваха само веднъж на шест месеца в проклетия плувен басейн.

Майк отвори шкафа си с водолазно оборудване. Вътре се намираха шест чисто нови апарата.

— Това е подарък за теб — каза той. Приятно прекарване.

Проверихме оборудването, след това водолазите се преметнаха през борда, грабнаха чувалите с импровизирани експлозивни устройства и изчезнаха в канала. Имаха три часа за изпълнение на мисията си. Докато си вършеха работата, Майк и аз се возехме из канала, а после закотвихме „Злобния жабок“ непосредствено до природния резерват. Преоблякохме се във водолазните си костюми,

грабнахме раницата с импровизираните експлозивни устройства и се пъгнахме във водата. Базата се намираше на около триста метра от нас. Запромъквахме се през тиня и водорасли. Съоръжението за съхранение на ядрените материали се намираше от другата страна на оградата, където имаше и ограда с остра като бръснач тел и стражева кула. Имаше и часови, но през биноклите видяхме, че е полицай под наем. По паркирания наблизко пикап се познаваше, че едновременно е и подвижен патрул. Това означаваше, че горе на кулата разглежда порносписания, а в пикала кърка и спи.

Е, за какво ли му е да внимава? Вече няма Съветски съюз, а японците са ни приятели, германците са заети да решават собствените си проблеми, а арабите са проблем на Източното крайбрежие. Така мислят във Военноморските сили.

Към импровизираните експлозивни устройства бях закрепил дигитални таймери. Нагласихме ги за 22,00 часа на другата вечер, поставихме една близо до кулата, една в пикапа и една в тревата близо до мястото, през което аз и Майк бяхме преминали през оградата. Целта беше да оставим видими следи и затова направихме доста отпечатъци в меката земя и разкъсахме водораслите при излизането си. Единственият истински проблем беше водното течение. Последните 100 метра до яхтата бяха трудни, защото приливът растеше и трябваше здравата да се борим.

* * *

В 9,00 в неделя заплашихме по телефона дежурния офицер и му казахме, че вече сме започнали да действваме.

Изпратих Малката бира и Пик да проверят самолета ни, защото беше възможно някой да го е забелязал. Другите започнаха да опаковат багажа си за пътуването към дома и да приготвят оборудването за нападението вечерта. Аз, Чери и Пачия крак за два часа обиколихме, за да видим как реагира базата.

Ситуацията беше нормална, с други думи, напълно осрана. Нямаше засилен патрул, нямаше досадни проверки на портала и ежедневието си течеше все така монотонно — никакво оживление в

армейския магазин или алеята за боулинг. Обадих се на дежурния офицер, за да се оплача, но той ме прати да вървя на майната си.

Затворих телефона. Майната им.

Пик се обади по телефона и каза, че е успял да подаде полетен план за връщане.

— И успях да дозаредя горивото, така да се каже, шефе.

Това означаваше, че не е имал необходимите данни за ескадрилата, която би трябвало да заплати за горивото, и е направил пробен полет със самолета до летището в Лонг Бийч, където е заредил с личната си кредитна карта. Мамицата му, не знаех кой ще се ядосва повече, като получи сметката, жената на Пик или Пинки.

Разбира се, бях поискал оперативна кредитна карта от Пинки, каквато имах едно време.

Но той си седеше в проклетия съдийски стол, погледна ме и сполучливо изигра ухилен педераст, какъвто си и беше.

— Майната ти, Дик, хи-хи.

Разбира се, документира и това.

Получих протокол, копия от който Пинки изпрати до командващия, до завеждащия материалното обезпечаване на Военноморските сили и до командирите на бази във военния окръг на Вашингтон.

„Ако не можеш да работиш в системата, и то без закъснения, оперативните ти нужди няма да бъдат задоволявани. Винаги си бил слаб плановик и лош водач и системата ще работи, както е предвидено, а не както ти смяташ. И за да е сигурно, че нещата са ти ясни, трябва да знаеш, че терминът финансова гъвкавост вече е отпаднал от речника ми.“

* * *

Към 16,00 бяхме опаковали багажа си, каляската ни бе заредена с гориво и насочена в правилната посока, базата беше широко отворена и аз исках да я опустоша, да я опеперудя и овъгля. Планът беше да създадем масов хаос, който да служи за прикритие при проникването на Малката бира, Чери, Гадния и Пачия крак в съоръжението за съхранение на ядрените материали. Докато се промъкваха през трите

огради и двете врати до склада, където се намираха ядрените ракети „Томахоук“, ние щяхме да тичаме натам-насам като кийстоунските полицаи, за да отклоняваме вниманието. Щяхме да поставяме детонатори, да палим огньовете, да крадем автомобили, да разбиваме огради, да срязваме комуникационните връзки с външния свят и да досаждаме. Никой не обича да получава заплата за такава работа.

Бях избрал двете си най-добри двойки за проникване в склада. Така една от групите щеше да успее да проникне, ако по някакво невероятно стечение на обстоятелствата другата бъде притисната от охраната. Малката бира и Чери бяха специалисти сапъори, Пачия крак беше специалист катерач, а Гадния — майстор на ключалките и шифрите. Инструкциите ми бяха прости: Действайте.

В 18,00 освободихме стаите в мотела и се отправихме към мястото на последната среща. Скрихмe колите на сигурно място и се разпръснахме за изпълнение на мисиите си. Дадох сигнал за старт с едно обаждане от монетен автомат от другата страна на главния портал.

Когато дежурният офицер вдигна слушалката, аз изръмжах:

— Тук е Движението за свободна еякулация на Палестина. — Опитам се възможно най-добре да имитирам Ясер Арафат. — Ще избием всички. Ще ви заграбим жените и изнасилим камилите... или обратното?

Той понечи да отговори, но аз затворих телефона. Време беше представлението да започне. Дадох малко време на първите двойки да заемат позиции, а след това започнах ударите, като координирах всичко с помощта на триватовите радиотелефони с кодиращи устройства, които притежавахме благодарение на склада в Щаба на Военноморските сили. Най-напред задействах едно запалително устройство при кейовете. Това накара пожарникарите и сапъорите да се юрнат в галоп натам. В момента на пристигането им взривих мините, които Малката бира, Уинкин и Блинкин бяха закрепил към десантния катер, закотвен встрани от доковете.

Цялата тази бъркотия беше причина на сцената да излязат водолазите от базата и охраната. Докато те идваха, аз се заех с отрязването на телефонните жици, Нод постави малък заряд в микровълновата кула на базата, достатъчен да смути калибрираните сигнали и да обърка излъчваните данни. После, докато всички бяха

насочили вниманието си към водата, Уинкин и Блинкин префучаха през главния портал с открадната кола. Метнаха димни гранати в будката на часовия и... ах... запалиха я.

Преследвани от полицаите под наем, те зарязаха колата, разбира се, минирана, наред пътя под надлеза на шосе 1, изкачиха се по шосето, метнаха се на велосипед, който бяха заели от ергенските офицерски жилища, и заминаха. Аз чувах по телефона как се препозиционират и се усмигнах. Момчетата се учеха бързо.

Докато Робин Худ и бандата му създаваха хаоса, Пачия крак се катереше по кулата на часовия, за да обездвижи дежурния моряк. По-късно Пачия крак ми разказа, че е можел да изпие едно кафе с цигара, преди хлапето да се усети, че е до него. Чух ясно „Пълен напред“ в слушалката и разбрах, че се движим точно по график. Погледнах часовника си. В този момент Гадния сигурно ръси ключалките с графитна прах — това е най-добрият начин да се познае кои номера са най-често използваните. След това трябваше да ги набере в джобния си компютър, за да получи най-вероятните комбинации. Докато прави това, Чери и Малката бира трябваше да проникнат през външните вентилационни мрежи и да изпълят по въздухопроводите.

От радиотелефона разбирах, че напредват отлично.

— Скипере... — Това беше Гадния.

Натиснах бутона за излъчване.

— Да?

— Най-добре веднага ела.

Гадния не беше от лъжливите овчарчета и затова изоставих наблюдателния си пункт северно от шосе 1, прекосих мочурището, промъкнах се през оградата, заобиколих полето, което бях минирал с импровизирани експлозивни устройства, и преминах през мястото, където момчетата бяха прерязали телената ограда. Магнах с ръка на Пачия крак, който се кипреше на стражевата кула, облечен в моряшко костюмче, и влязох в склада.

Помещението беше по-малко, отколкото би могло да се очаква — вероятно тридесет и пет на четиридесет метра. Ракетите бяха поставени или в сандъци, или на рафтове за предполетни прегледи. Рафтовете позволяваха на ракетите да бъдат вземани с виличен повдигач и поставяни на транспортни колички до баражите, които да

ги закарат до крайцери, фрегати или подводници, за да бъдат изстреляни.

Гадния ми махна да отида при него. На контролния стенд имаше три ракети „Томахоук“, които трябваше да бъдат проверени преди монтирането им на самолета, а шест други ракети лежах в сандъци с печати, че са готови за използване. Гадния, нали си е откачен задник, беше отворил един от сандъците.

— Гледай, шкипер.

Погледнах. Ракетите „Томахоук“ са дълги шест метра. Състоят се от четири основни части. В задната част има турбореактивен двигател с обхват 700 мили, електронна система за управление и горивен резервоар. Непосредствено пред горивния резервоар се намира полезният товар, който може да е или конвенционален бризантен експлозив, или тактически ядрен заряд. Тези бяха тактически ядрени ракети. Пред бойната глава се намира системата за навигация и насочване — схема с размерите на персонален компютър, в който са програмирани оценки за различни цели, а има и радарна система с инфрачервени лъчи, за да може ракетата да следва релефа на земята от тридесет метра височина, без да бъде засечена от отбранителните радарни системи.

— Виж, шкипере... — Гадния беше развил болтовете на капака за оглед. Погледнах. На мястото на ядрения полезен товар нямаше нищо. Има един технически термин за реакцията ми: „Сега отиде на майната си!“

— Мислех да мушна димна бомба вътре — обясни той, — но, дявол да го вземе, полковник, някой е идвал преди нас и е откраднал шибаната ядрена глава.

Нали съм си параноик, първото нещо, което ми мина през ума, беше, че Пинки наистина ни е скроил номер и ония от Следствената служба на Военноморските сили ей сега ще нахълтат през вратата и ще ни арестуват за влизане с взлом в секретно съоръжение. Но не беше възможно да го е сторил. Не защото не е достатъчно изобретателен, а защото нещо не си пасваше. Освен това не бях забелязал никакви признаци за засада по време на тридесет и шест часовата ми операция по разузнаване и оглеждане, а ако ме биваше за нещо, то беше точно да усещам опасността.

Значи това беше нещо сериозно. Някой крадеше части от ракетите. Разгневих се. По дяволите, наистина сигурността им тук беше слаба. И ако това не беше истинско доказателство, то не знам тогава кое ще е.

След това се сетих за „Нарита“. Дали това не е поредната операция — „ужилване“ на Грант Грифит, — нагласена така, че Дики да се хване на въдицата и да стане лош в очите на другите? Или пък може би Грант наистина е толкова мръсен, колкото си мислех, и е успял да направи обир отвътре.

Обир от вътрешни хора ли? Не беше изключено. Руснаците разпродаваха собствените си оръжия — и ако имаш достатъчно долари, лири стерлинги или марки, можеш да си купиш от автомат „Калашников“ до ракета СКЪД. Неотдавна бяха заловили някакъв задник от Полша с разделителна бойна глава от стара съветска ракета СС-20.

Дали и тук не ставаше нещо такова? Ако беше така, исках да спипам виновните мръсни кучи синове и да ги убия.

Внимателно, за да не обезпокоим околните, да не нараним дървото или да не изкривим пироните, отворихме всички сандъци. Липсваха две бойни глави и три системи за насочване. Като се има предвид, че тези ракети са предвидени за транспортиране по целия свят, както можеше да се види от надписите по сандъците, щяха да изминат седмици, преди да бъдат отворени и да се установи липсата на части. Това си беше първокласно групово начукване.

— Чери...

— Кажу ми, шкипере?

— Ти донесе ли онези неща от склада?

— Тъй вярно, сър.

Отвори раницата си. Вътре имаше пет пасивни монитора, от онези, дето, като се включат, започват да излъчват сигнал за определяне на координатите. Имаше и две телевизионни камери с кабели от оптични влакна, литиеви батерии и микровълнови излъчватели. Можеха да снимат на сто метра разстояние и да работят в продължение на две седмици.

Накарах Малката бира да разположи камерите, като скрие едната над опорната греда, откъдето ракетите се виждаха ясно на минимонитора, а другата постави зад електрически контакт, за да

можем да получим картина от нивото на пода с надеждата, че ще уловим лицата на нарушителите. Свърхбавните ленти в записващия модул можеха да изкарат по 144 часа и се надявах, че лошите скоро ще дойдат на посещение. Маmicата ви, сега сте пред шибаната скрита камера.

Сандъците бяха повече, отколкото следящите устройства. Подозирах, че ако отново обират това помещение, ще се заемат с инспектираните ракети. Затова поставихме монитори в секторите за навигационните системи на трите ракети на контролния стенд, върнахме печатите по местата им, след което скрихме няколко указателя на координатите в системите за насочване на две от инспектираните, но неотваряни ракети.

Накрая запечатахме всички сандъци, като внимавахме да вкарваме пироните в същите дупки. Огледахме помещението, отстранихме всички следи от присъствието си и се разкарахме. За да създадем хаос, накарах Гадния и Чери да сложат няколко експлозивни устройства около склада, като създадат впечатлението, че сме си играли наоколо, но не сме нарушили неприкосновеността на свещения район.

Отначало смятах да използвам Сийл Бийч, за да тренираме за шпионския си излет до Корея. След края на учението щяхме да летим обратно за Вашингтон. Щях да напиша доклад за Пинки и да се опитам да измуфтя колкото е възможно повече оборудване, а после да тръгна за Япония от международното летище „Дълес“.

Но сега това не беше възможно. Докато дойде време да се понесем към Япония, исках да остана наблизо, при наблюдателните ни телевизионни камери, и да видя кой, по дяволите, краде тактически бойни глави и свърхсекретни системи за насочване. Едно беше сигурно: докато не го открия, всички, с изключение на „Червената клетка“ и стария ми приятел Майк Ригън, бяха заподозрени. А в това число влизаха и президентът, вицепрезидентът, председателят на Обединеното командване и главнокомандващият. Невероятно ли? Да, разбира се. Невъзможно? Не забравяйте Правило първо: „Не си въобразявай.“

Две-три от заподозрените лица изпъкнаха на преден план: любимият ми бивш министър на отбраната Грант Грифит и заместникът по военноморските операции, плановите и политиката,

Пинки Прескът III. Единственото нещо, което ме караше да се чувствам добре, беше, че според уставите на Военноморските сили използването на смъртоносни похвати е оправдано при защита на ядрените оръжия. Ако Пинки и Грант са виновни, щях да мога да ги убия законно. И нямаше съмнение, че ще го сторя.

[1] Хиляди благодарности (ит.). — Б.пр. ↑

[2] Член (ит.). — Б.пр. ↑

[3] Американска телевизионна комедийна актриса. — Б.пр. ↑

[4] Сложно приспособление за вкарване на яхти и други малки лодки в доковете. — Б.пр. ↑

ЧАСТ ТРЕТА
НЕЩАТА СА ОСРАНИ БЕЗ НАДЕЖДА ЗА
ПОЧИСТВАНЕ

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

През следващите няколко дни „Червената клетка“ се загуби от хоризонта. Обаждах се до Пентагона на всеки двадесет и четири часа просто за да съобщавам на Пинки, че съм жив — не исках да знае какво вършим, но не исках и да прати Морската пехота да ни търси. За да го накарам да се почувства зле, му изпратих по „Федерал Експрес“ незасекретен доклад за учението по проверка на сигурността, адресиран до административния му помощник. Оценките ми не добавяха нищо ласкаво към докладите за пригодността на командира на базата, а за да съм сигурен, че Пинки няма да погребее сведенията ми, изпратих копие и до командващия в дома му, който се намираше в района на Щаба на ВМС.

Стояхме настрана от обикновените си бърлоги и живеехме на борда на „Злобния жабок“. Майк и Нанси пазаруваха. Хранехме се на яхтата. Аз готвех — навик, останал от дните ми при Гъси в Ню Брунсуик. През другото време си вършехме работата — правехме набези в зоната на Сийл Бийч, където се съхраняваха оръжията, за да видим дали нещо не е пипнато. Нищо такова. Изнервахме се. Освен това след проведеното учение по проверка на охраната се надявахме, че поне командирът на зоната е научил нещичко. Очевидно не беше. Мястото все още си оставаше широко отворено. Трудно ми е да обясня колко спокоен се чувствах от това, че практически всеки човек с малко въображение и енергия можеше да проникне в складова база за ядрени оръжия на Военноморските сили.

По това време сигнализаторът за телефонните ми обаждания пиукаше толкова често, че се опасявах да не му изгори екранчето. И всеки път, когато поглеждах към цифровия дисплей, номерът беше един и същ — телефонът на бюрото на Пинки Прескът.

След пет дни отговорих на обаждането му. Оставих го да ми бръщолеви три-четири минути, че докладът ми бил боклук, че отново съм превишил правата си и задникът ми сериозно ще пострада. Но тъй като нямах намерение да му казвам за липсващите части на ракетите, обясних — след като се укроти, — че сме срещнали известни

оперативни трудности със смотаното и негодно оборудване, а преди да накарам хората си да си направят харакири в открито море, исках да съм сигурен, че всичко работи задоволително.

— По дяволите, Дик, не сме на секретен канал — каза той и отплесна за още пет минути в обяснения за бездействащи средства и пропиленни възможности и че хора с по-големи заплати от неговата го питат какво става, мамицата му, и защо „Червената клетка“ не върши оная, възложената ѝ работа, нали се сецам коя?

Веднага му дадох отговор, изпъстрен с ругатни. Накрая се реши, че условието да отлетим направо към местоназначението си (Токио) от Лос Анджелис, е Пинки да закара със самолет оборудването ни от Вашингтон. Изглежда, малко се поуспокои, когато му казах, че ще тръгнем след 48 часа.

— Къде мога да те намеря?

— Никъде.

Отново започна да бръщолеви, но аз му затворих телефона. Трябваше ми време, за да помисля. Очевидно мисията в Северна Корея щеше да бъде едно голямо осиране. Нямахме кога да съберем добри разузнавателни данни, нито да си набавим най-доброто оборудване. Скъпоценното ни време за обучение беше пропиляно поради откритието в Сийл Бийч.

Затова като командир взех решение — да идем там и да направим каквото ни е заповядано. Но да го направим бързо и мръснишката, а после да отпрашим за Сийл Бийч и да довършим онова, което считах за най-важно — да разбере кой, мамицата му, краде ядрените глави на Военноморските сили.

Докато момчетата се занимаваха с оборудването си, аз отидох до бушприта и седнах на него. Майк караше „Злобния жабок“ към Хънтингтън на три мили от брега с постоянна скорост от пет възела. Равномерният плисък на спокойните вълни ме отпускате и можех да обмисля нещата. Събитията трябваше да бъдат навързани по някакъв начин — от кимчиядците в „Нарита“ до липсващите ядрени бойни глави в Сийл Бийч. Двете константи бяха Пинки Прескът и Грант Грифит. Един от тях, а по-вероятно и двамата, беше въввлечен във всичко това отначало докрай. Сигурно и двамата бяха мръсници. Седях с бира „Куърс“ в ръка, гледах водата и се наслаждавах на мисълта как ще ги убия.

Имаше и доста други неща, за които да мисля. „Големият въпрос“, както го наричаха в телевизионното предаване „Грешки и никакви факти“, беше „На кого да вярвам?“, след като системата на Военноморските сили се опитва да ми го начука? На Майк Ригън, разбира се. И на групата си от „Червената клетка“. Но кой още? Искам да кажа, на кого още мога да се доверя? Списъкът се оказа обезкуражаващо кратък. Док Требмли? И още как. Стиви Уондър? Абсолютно, мамка му. Кернан Ирландеца? Може би. Тони Меркалди? И за него може би. Човек никога не знае какво точно да мисли за шпиони като Ирландеца и Мерк. И все пак щях да имам нужда от оперативна разузнавателна информация — а това означаваше, че преди да потегля за Токио, трябва да звънна и на двамата си приятели, заети с тъмния шпионски занаят. Можех да се свържа с тях по клетъчния преносим телефон — нямаше да ни засекат.

Някой друг? Изведнъж една мисъл се стовари върху мен като цял тон шибана риба суши. То Шо. Можех да му се доверя. Винаги досега оставаше страната на добрите — наистина честен човек. И тъй като събитията ме връщаха в Япландия, щях да се нуждая от неговата подкрепа, а да не говорим за информацията му.

Стигайки до тези заключения, реших да се обадя на То Шо веднага щом стигнем до пристанището. Но трябваше да внимавам. Възможно беше някои хора да подслушват.

* * *

Три часа по-късно си записах номера на един уличен автомат в магазина на „Севън-Илевън“ на три преки от къщата на Майк, прегледах тефтерчето си с адресите и направих светкавична аритметика.

Телефонът в Токио иззвъня. Поисках да говоря с лейтенант инспектор Тоширо Окинага. В мига, в който чух „Окинага, хай“, отговорих:

— Да ти го начукам.

И преди да успее да отвърне, казах:

— То Шо, не споменавай имена. Знаеш ли кой е на телефона?

Само след части от секундата мълчание той отговори:

— Разбира се.

— Добре. Имам няколко проблема и искам да си поговорим. Но не по тези линии.

— Окей, какво предлагаш?

— Знаеш ли общия ни приятел, който живее на островите? — Говорех за Блек Джек Морисън.

— Онзи, дето неотдавна те изпрати тук ли?

— Да.

— Големият със звездите, а не малкият с лентичките?

С други думи, адмирал Морисън с четирите звезди, а не полковник Том О'Баниън с четирите нашивки, мой стар приятел от времето, когато бяхме новобранци. Бог да те благослови, То Шо.

— Да. Имаш ли домашния му телефон?

До мен по международната линия достигна глас, сполучлива имитация на гласа на Джон Уейн:

— И още как, скитнико.

— Добре. Ако извадиш това число от номера, който ще ти дам, ще получиш един друг номер. Използвай секретен телефон и се обади след петнадесет минути. — Продиктувах му номера. — Разбра ли го?

— Да. — То Шо замълча. — Това е страхотно. Откъде, по дяволите, го знаеш? Не си толкова умен, за да го измислиш сам.

— Прав си — засмях се. — Прочетох го в един роман на бивш заместник-министър на отбраната — Ричард Пърл. Доскоро.

Поставих слушалката на място и тръгнах към телефонната кабина. Номерът, който Пърл беше измислил в книгата си „Хард лайн“, бе толкова прост като „ЦЕЛУВКА“, че вършеше вълшебна работа. Всеки, който беше решил да подслушва линията на Майк или То Шо, щеше да се нуждае от повече от петнадесет минути, за да се досети кой е номерът. Не ми пукаше, че Следствената служба на Военноморските сили ще наостри големите си уши — те подслушват толкова много международни разговори, че ще им трябват няколко дни, за да подредят информацията. А тогава вече щеше да ми е все едно дали някой знае какво съм намислил, защото или щях да съм завършил мисията, или да съм мъртъв.

Когато То Шо ми позвъни, му описах положението си. Казах му, че аз и още осем души ще минем през Токио в цивилно облекло и имаме нужда от транспорт от летище „Нарита“ до базата Йокосука,

както и от оръжие и муниции. Обясних му, че ще си носим и оборудване за подводни действия, както и един куфар с разни работи, които не исках митничарите да разглеждат. Добавих и че искам да прекараме към половин час насаме.

— Няма проблеми, Дик. Ще те чакам на вратата.

* * *

То Шо удържа на думата си. Посрещна ни на вратата на летището и щом видя кого вода със себе си, се ухили като най-малкия от седемте самураи, получил чисто нова сабя. Посрещна Гадния, Чери, Пачия крак, Малката бира и Пик с толкова *fuerte abrazos*^[1], че се замислих дали японската му кръв не е смесена с мексиканска. След това ни поведе по някакви коридори, които заобикаляха митницата и имиграционната служба. Когато най-накрая спряхме, той огледа новите ми момчета.

— Най-новото ти пушечно месо?

— Да — отговори Нод, преди да успее да го представя. — Аз съм разходен материал.

То Шо пое ръката му и я раздруса.

— Казвам се То Шо. Приятно ми е да се запознаем.

Протегна ръка и към Дейл и Карл.

— И вие двамата ли сте разходен материал?

— Не, аз съм Уинкин — отговори Дейл.

То Шо посочи с пръст към Карл.

— Това означава, че ти си Блинкин.

Обърна поглед към Ед Ди Карло.

— И ако ти си Нод, дай знак с глава.

Обърна се към мен с непроницаемата си усмивка.

— Следователно ти си Мама Гъска^[2]. Или може би си едно гъше лайно, дето смърди, та се не трае, а?

Приятно ми беше да се отнасят с мен толкова почтително. Всичко това ми изглеждаше така... азиатско.

То Шо ни взе паспортите и бордните карти.

— Ще се погрижа за тези неща. Как летяхте?

— Добре. Благодаря. — Подарих му три бутилки уиски „Димпъл“. — Имат и безмитен магазин.

Очите на То Шо светнаха.

— А, бакшиш. — Прие пазарската ми чанта с усмивка и се поклони грациозно. — Знаеш как да печелиш сърцата на хората, Ричард.

* * *

За около час и половина отидохме от „Нарита“ до „Йокосука“. Превозваха ни с три полицейски коли с тъмни стъкла, святкащи сини буркани и виещи сирени. Бях в първата кола заедно с То Шо. Обичайно словоохотливият полицай този път мълчеше, докато летяхме по шосетата, и се чудех какво ли го тревожи. Отдадох го на недостатъчно чукане и се заех с по-важни неща.

Багажниците на колите бяха претърпени, държахме излишните неща върху скутовете си. Аз бях зарязал онези апарати „Дрегер“ в Лос Анджелис. Майк Ригън, бог да го поживи, ни подари водолазното си оборудване с пожелание за успех на каузата. Носехме и руските щурмови автомати за подводна стрелба, муниции и пистолети ХК-93. Всички те ми бяха изпратени от Док Трембли по „Федерал Експрес“, разглобени и поставени в дванадесет различни пакета за заблуда на митничарите. Беше обозначил затворите — частите, които всъщност изстрелват куршума — като метал за вторични суровини. И му повярвах. А това говори доста за мисленето на повечето митнически служители.

Според Пинки на подводницата ни очакваха магнитни мини, чифт инфрачервени камери, двадесет и четири сензора и девет автомата МП5К с 50 пълнителя от новите модели от лека пластмаса, както и 12 000 куршума. Нямах намерение да чакам със затаен дъх момента, в който ще стигнем там, за да ги видя.

Показах документите си и преминахме през главния портал на база Йокосука. После отидохме право на пристанището, където ни чакаше подводницата — ще я нарека „Гърбатия кит“.

„Гърбатия“ беше модифицирана ядрена подводница. Имаше тридесет и шест торпеда Е-6, които се управляваха с кабел и

инфрачервени лъчи и бяха предназначени за унищожаване на други подводници. Заедно с оръжията си щяхме да си делим предния торпеден отсек. Над главите ни се намираше платформата със сухото укритие, в което се влизаше през люка за зареждане на оръжията. Качих се по трапа, за да се представя, докато момчетата разтоварваха нещата от багажниците на полицейските коли.

Един ефрейтор, застанал в горния край на трапа с пистолет „Берета“ на хълбока, както е по уставите, ме поздрави. Е, може да се каже, че беше поздрав. В края на краищата бях си оставил брада — сега се намираше малко след стадия Ясер Арафат. Косата ми беше дълга както обикновено, бях в цивилни дрехи и ефрейторът нямаше представа кой съм, но тъй като се намирах на неговия свещен плаващ терен, имаше намерение да разбере кой е задникът, дето се качва по стълбата.

Изпречи се на пътя ми.

— Сър?

— Полковник Марчинко се явява на борда. — Продължих напред.

Той не се отмести. Нямаше как да мина покрай него.

— Може ли да видя документите ви, сър?

Това ми хареса. Бях успявал да се промъквам покрай толкова много подводничари, че се почувствах доволен да видя някой, достатъчно заинтересован от това, което става на кораба му. Извадих документите и заповедите си.

— Заповядай, ефрейтор. Браво.

Прочете внимателно всичко и разгледа снимката на личната ми карта. После отстъпи и отдаде чест.

— Добре дошли на борда, полковник.

Отговорих на поздрава, пъхнах се през предния люк и отидох в рулевата кабина. Командирът работеше над разни карти и графики. Запознахме се, стиснахме си ръце и се отдалечихме един от друг. Казваше се Кени Рос и приличаше на книжен и компютърен червей като всички капитани на ядрени подводници. Очаквах ме няколко телекса и безполезна разузнавателна информация от Пинки. Докато ги разглеждах, наблюдавах капитан Рос. Изглежда, се разбираше добре с екипажа си. Не се отнасяше със срочнослужещите като с роби. Все

пак, макар и рядко, се срещаха и такива подводничари, които имаха малко човечност.

Разузнавателната информация от Пинки беше в най-добрия случай повърхностна, а в най-лошия — опасна. Не съдържаше нищо практично за операцията. За щастие имаше и три съобщения от Кернан Ирландеца, от които разбрах някои неща за силите на противника. Не беше много, но вероятно повече от това не можеше да получа. Писанията на Пинки — дванадесет на брой — бяха просто вариации на една и съща тема: „Какво, по дяволите, ми направи?“ Но заплахите и страшните му закани не ме притесняваха. Той се намираще далеч от мен и не можеше да ми направи абсолютно нищо. Само си хабеше хартията.

Освен това сега вече подозирах, че участва в контрабанден износ на оръжие, и четях думите му по различен начин. Дали не ме бичуваше, за да ме изкара извън равновесие, защото подозира, че знам повече, отколкото казвам? Дали не ни пращаше във вражески води, за да попаднем в засада? Загадката все още беше твърде сложна. По дяволите, та аз все още не знаех как стоят шибаните неща.

Навих документите на руло. Кен Рос затвори бележника си.

— Кафе? — попита ме той.

— Добре.

Отидохме в каюткомпанията и си наляхме две чашки силно подводничарско кафе. Подводничарите правеха най-доброто кафе във Военноморските сили, а по вкуса му реших, че Кен Рос е донесъл любимата си марка от Щатите. Налях си втора чашка.

— Пристигнаха някакви пакети за вас — каза ми той.

Попитах какво има в тях и с изненада разбрах, че Пинки наистина е изпратил оръжията, които ни беше обещал. Това беше добре, защото на двеста мили наоколо нямаше нито един автомат МП-5, който да не принадлежи на японски полицаи, и макар че То Шо ми бутна шест пистолета „Глок 19“ в колата, МП-5 бяха недостъпни за него.

Започнахме да се изучаваме с капитан Рос. Той беше учтив, дори се отнасяше с респект. Но изглеждаше и напрегнат — нещо необичайно за капитан на подводница. Предположих, че са го посплашили във връзка с мен, казали са му, че вероятно ще се опитам

да направя нещо незаконно, и ако го направя, той ще бъде отговорен за всичко.

Подозренията ми се потвърдиха, когато ми каза, че не смята да поема рискове с подводница, която струва един милиард долара. Отговорих му, че го разбирам — просто исках някой да ме закара тихо и спокойно и бързо да ме измъкне, когато си свършим работата. Но за това се нуждаем от пълна подкрепа на екипажа му в мисията. Бях по-старши от него, а заповедите ми категорично го потвърждаваха.

Трудно е да се каже, че мислехме по един и същ начин, но след петнадесет минути постигнахме съгласие относно операцията. Затова излязох и накарах хората от „Клетката“ да се захванат за работа.

Трябваша им три часа, за да натоварят всичко. Докато теглеха и вдигаха нещата, ние с То Шо отидохме в края на пристана. Седнахме, провесихме крака над водата, и се заприказвахме.

Въпреки че на летището ни посрещна топло, То Шо ми се сърдеше, защото не съм го държал в течение, и ми го каза.

Обясних, че съм бил зает с други неща. Съгласи се, но ми припомни, че имаме уговорка.

— Ти каза, че ще си разменяме информация, Дик. Но това не стана. Повечето от информацията изтичаше към теб, а аз оставах на тъмно. Но точно сега съм подложен на невероятен политически натиск. При всяка нова информация за връзката „Мацуко“ — като онзи път, когато се обади за Мико Такаши и започнах да душа — някой от Парламента вика шефа ми и му смърди заради мен, а той пък се чувства длъжен да ми пръсне задника и да ме пече на бавен огън заради шибаните неща, които правя. Това ми създава главоболия.

Прав беше, разбира се. Затова му казах всичко, без да си спестявам никакви подробности — за връщането ми във Военноморските сили, за шефа ми Пинки Прескът и за подозренията, че той иска да ме види мъртъв. Разказах му подробно и за това как Грант Грифит е успял да си напъха носа там, където се разискват въпроси за националната сигурност, и за връзката на Пинки с Мико Такаши и досието му в Следствената служба на Военноморските сили.

То Шо кимна. Попиваше всичко.

Накрая завърших монолога си.

— Кажи ми, Тош, какво иска „Мацуко“? Защо ти оказват политически натиск? Смятах, че „Мацуко“ западнаха, след като

продадоха на руснаците забранената технология за подводниците и платиха глоба от два милиарда долара.

То Шо ме изгледа странно — сякаш ме смяташе за ненормален, — а след това ми обясни. За „Мацуко Машин“ два милиарда долара са нищо. Но не то било най-важното, а това, че начело на „Мацуко“ стои един седемдесет и шест годишен човек на име Хидео Икигами. Хидео Икигами, който през Втората световна война бил млад лейтенант в елитна група командоси, е един от онези старомодни японци, дето вярват в идеята за по-велика Япония — Япония, контролираща цялото Тихоокеанско крайбрежие.

Положението му на шеф на петата по големина японска корпорация му даваше възможност да влияе на всяко правителство. Освен това преди петнадесетина години бил основал и все още ръководел екстремистка политическа партия — „Общество на Мусаши“, по името на най-великия самурай и майстор на сабята Миамото Мусаши — воин, поет и художник, живял през седемнадесети век. Популярността и сега растяла. Започнали само с 500 абсолютни фанатици, но очевидно докоснали някаква емоционална струна дълбоко в психиката на японеца, тъй като сега повече от четвърт милион японци плащали 1250 йени годишно, или по около 10 долара, членски внос.

— Помниш ли, че ти разказвах колко се вълнуват някои японци, че губим класическата си култура?

Не си спомнях точно.

— Донякъде.

— Е, Икигами иска да прогони западното влияние и да възстанови поста на шогуна или на военния диктатор. Исква да върне стария начин на живот на самурая и затова е създал партията си. Има и пари, за да финансира целите си. Основал е в Киото школа на Миамото Мусаши по класическа сабя. А „Обществото“ е организирано клубове из цялата страна, разпространява сред младите философията на самурая, но примесена с расизъм, милитаризъм и автократия.

Не ми изглеждаше чак толкова лошо и го казах.

— Какво толкова, ако още няколко души пропагандират воинския начин на мислене, То Шо.

— Не е това. Икигами е проклет фашист и расист. Финансирал е няколко книги, написани от ненормални типове. В някои от тях се

отхвърля западната култура като продукт на по-низша раса. Две по-нови издания прокарваха антисемитизма — и станаха бестселъри. „Обществото“ даже провежда митинги, на които пропагандират расовото единство — нещо като митингите на Ку Клукс Клан в Щатите или на Хитлеровия съюз. „Куника“ наблюдава Икигами отблизо, защото вярваме, че той или негови хора стоят зад шест бомбени атентата през последните три години.

Страхотно е, когато информацията тече в две посоки. Досега То Шо не ми беше говорил за това. Аз търсех сведения за Грифит в собствената си база данни. А е трябвало да се ровя в „Мацуко“.

— Я гледай! И самият той върти бизнес с бивш министър на отбраната?

То Шо кимна.

— Има една стара японска поговорка: „Във всяко нещо има повече, отколкото се вижда на пръв поглед.“

— Така е.

Започнах да обмислям възможностите. Грифит и Пинки бяха замесени в най-мръсната далавера на всички времена. Замислих се над това, а То Шо продължи да говори.

— Помисли. Грифит те извиква обратно на служба. Ти казваш, че по някакъв начин държи Пинки в ръцете си, но не знаеш как точно. Освен това Грифит е свързан и с „Мацуко“. И е участвал в „ужилването“, на което ти се натъкна в „Нарита“ — двама от убитите от теб корейци работеха като портиери в „Мацуко“. — То Шо поклати глава. — Веднъж случайност, втори път случайност, но всичко това започва да ми прилича на нещо свързано и съм притеснен.

Това „свързано“ ме накара да се заслушам в думите му.

— Да — продължаваше То Шо. — И твоят бивш министър на отбраната Грифит се явява непрекъснато — всичко това говори за шибана конспирация.

Съгласих се.

— За първи път чухме за него в „Нарита“. Оттогава насам участва във всичко — непрекъснато. — Почесах се по наболата си брада. — Е, значи „Нарита“ е в центъра. Само не знаем защо.

— Не, но ще е адски добре, ако разберем.

Станах.

— Виж какво. Заеми се с детективската работа. Аз трябва да заслужа заплатата, която Военноморските сили ми дават. Ще ти се обадя на връщане, когато сме в безопасност. Качи се на кораба, който ще ни посрещне, и тогава ще си поговорим.

— Добре. А ти пази косматия си водолазки задник.

— Ще го пазя. — Подадох му нещо, подобно на преносим радиотелефон. — Това е за теб.

— А, толкова... много интересно. Американско. — Внимателно го разгледа. — Това дали е онова, за което го мисля?

— Да. Кодиращ телефон. Клетъчен. Сигурен. Батерията му се презарежда. Моят номер е програмиран като нула-едно. Ще ме откриеш, където и да се намирам.

То Шо ми подаде ръка с длан, обърната нагоре. Аз я плеснах и обърнах своята. Той също ме плесна.

— Желая ти да имаш много марихуана, както казвахме през петдесетте години. — Махна с телефона към мен. — И не забравяй, умната там, Дикстър^[3].

— Да, аз ще им го навра, преди те да успеят да ми го върнат.

* * *

След като То Шо си отиде, аз разгледах сухото укритие и двете малки подводници. Не останах особено доволен след беглия преглед. Горната част на укритието не ми изглеждаше съвсем наред, а и някои от помощните комуникации сякаш бяха залепени една за друга с дъвка. Но нямах избор. Бях дошъл с „Гърбатия“, и трябваше до края на забавата да бъда с него.

Зарязах укритието и се върнах при момчетата. Щяхме да седим заедно в предния отсек за екипажа. Капитан Рос ми беше предложил да се нанесе в каютата на заместник-командира, но отказах, като обясних, че предпочитам да остана с бойците. Така щях да се чувствам по-добре, но останалите членове на екипажа, загрижени за кастовата система, останаха малко обезпокоени. Така е във Военноморските сили. „Страната на офицерите“ е за офицерите, „козарникът“ — за старшините, столовата — за останалите и тези територии остават неприкосновени. Смятам, че главният старшина на подводницата, един

кльощав човек на име Босилъевац, се досети какво правя и защо го правя и след това ме помоли за автограф на „Свирепия“.

Обърнах доста внимание на старшина Босилъевац, защото обикновено от старшината зависи всичко на кораба. Вече си говорехме на малки имена — аз го наричах старши, а той ми викаше „сър“ с тон, сякаш ме псува, и това ми харесваше. Беше от новата порода факири по електрониката, които се издигат благодарение на мозъка, а не на юмруците си. И все пак ми цитира закона на Ев Барет от „Свирепия“, а по езика му разбрах, че макар да беше от новата порода, му се искаше да бъде като старите печени старшини. Харесваше ми.

Освободихме палубата точно в 0,00 часа и с помощта на водача на пилотния кораб тръгнахме по канала. Той се метна във влекача си в 2,40 и ни остави насаме. Отидох в предния торпеден отсек. Стоях известно време вгълбен в размисли за ситуацията, в която се намирахме, и се опитвах да предвидя вариантите за развитие на нещата, а те бяха доста. Пинки се оказа по-умен, отколкото си мислех. Искаше да се отърве от мен завинаги и това беше операцията, в която можеше да му се уреди въпросът.

Първо: беше направил така, че непременно да използвам маршрута, свързан с укритието, а знаеше колко малко се възхищавам на системността в тактическите ситуации.

Второ: трябваше да се надявам командирът на подводницата да се окаже ненормален, което значи да пожелае да поема рискове. Единственото ми предимство беше, че тъй като имах четири нашивки, щях да бъда по-старши от него, защото това е моя мисия, а не негова.

Трето: нямаше възможност да се провери оборудването, което ми бе изпратил от Щатите. Разбира се, щяхме да го огледаме най-внимателно, но нямаше да сме напълно сигурни, а все пак рискувахме живота си. Според мен това си беше истинско прецакване.

Защо ли? Защото:

Първо: Пинки и преди ми беше давал лошо оборудване. Например плесенясалите водолазни апарати, които зарязахме в Калифорния, бяха изпратени от любимия ми шеф. Дали и другото му оборудване е толкова осрано без надежда за почистване?

Един адютант прекъсна мечтанията ми.

— Полковник Марчинко да отиде в централния пост.

Отидох. Кен Рос и срочнослужещият му навигател, един моряк първи клас на име Хартфийлд, ми казаха, че се намираме на 26 часа път от целта. Не можем да узнаем нищо за теченията, приливите и отливите и за другите специфични неща, докато не пристигнем на мястото на операциите.

Благодарих им за информацията и се върнах при мъжете. Останалото време прекарахме в подготовка на оръжията, разглеждане на водолазното оборудване, снимките на миниподводниците, пристанището и съоръженията в непосредствена близост до него. Поставих задача на Гадния да начертае маршрут за бягство по вода, докато Чери работеше върху планове за убягване от врага по суша. Земният маршрут беше като последна мярка. Ако излезем на сушата, нямаше начин Военноморските сили да дойдат да ни вземат. Щяхме да сме насаме — разходен материал.

* * *

18,45 часа. Температурата на водата беше десет градуса — доста ободряващо. Теченията бяха успоредни на брега, скоростта им — приблизително два възела и половина. Това нямаше да създаде никакви проблеми на съдовете за транспортиране, но щеше да породи сериозни проблеми за водолазите. Планирахме да тръгнем в 20,30, за да може всичките ни преходи да се извършват на тъмно и това да ни позволи да изкараме костенурките — т.е. да изплуваме на повърхността за няколко минути и да подишаме нормално, за да спестим въздух от бутилките си. Аз, Гадния, Чери, Пачия крак и Пик се натоварихме в укритието в 19,00. Малката бира, който координираше гмуркането, вече два часа работеше с оборудването. Останалите започнаха последни приготовления. Операцията щеше да се проведе от шестима души, като Уинкин, Блинкин и Нод щяха да останат назад, за да осигуряват връзката със сухото укритие. Защо шест, а не девет? Защото имахме само шест водолазни апарата! Добре дошли в новите Военноморски сили, страната на политически издържаното групово начукване!

Наблюдавах как мъжете започнаха ритуала и се надявах, че групата вече е достатъчно сплотена, за да се разбираме с малко думи,

както е при малките, ефикасни групи на бойното поле. Решимостта по лицата на всички подсказваше, че са достатъчно единни.

Надянахме водолазните костюми. Облякохме щурмовите жилетки. Закачихме ножовете и кобурите. Маяците, които смятахме да окачим на съдовете за транспортиране на водолазите, бяха заредени и издаваха звуци. Водолазното ни оборудване се оказа изправно. Заредихме оръжието: имахме шест пистолета „Глок19“ с мерници, боядисани с тритий. Всеки щеше да носи пет пълнителя с по седемнадесет патрона с кух връх „Уинчестър Блек Тейлър“. Сглобихме четирите руски щурмови пушки, които получих от Док Трембли. Едната запазах за себе си, а останалите дадох на Гадния, Чери и Малката бира. Пачия крак и Пик щяха да носят инфрачервените камери. Имахме три съда за транспортиране на водолазите — СТВ. Щяхме да плуваме по двойки — аз и Гадния, Пачия крак и Чери, Малката бира и Пик.

С палубния офицер проверихме комуникациите и капитан Кен ни уведоми, че главнокомандващият е дал съгласието си да започнем операцията по план. Нормално. Нищо в наши дни не се прави, без да питаш „Може ли?“ — дори и най-тайните операции. Не си бях правил труда да питам, но капитан Кен го бе сторил.

Наводнихме хангара по график. Странно съчетание — от една страна, трябваше да се признае, че подводничарите са професионалисти. Но, от друга, ако трябваше да вършат нещо, за което нямат разрешение, започват да се мятат като шарани на сухо. Наложих се кратка пауза, защото плитката вода създаваше трудности с поддържането на постоянна дълбочина. Не беше кой знае какво — просто още едно нещо, което съм изпитвал и преди, а капитан Кен не е. Докато „Гърбатия“ се бореше да се задържи на същото ниво, си спомних една операция, при която подводницата пое толкова много вода, докато пускаше съдовете за транспортиране на водолазите, че се наклони прекалено много и започна да потъва с кърмата надолу. Когато се върнахме, косата на капитана беше напълно побеляла.

Отделихме се от главната палуба в своите СТВ в 20,42 — само няколко минути след предварителното разписание. Сигурен съм, че главнокомандващият военноморските операции е обявил тръгването ни чрез закодиран сигнал за влачещата се антена на подводницата. Аз не обичах такива антени. Пинки беше настоял да го държат в течение

какво правя. Но знаех, че в тези крайбрежни води има местни плавателни съдове, които може да се закачат за антената. Освен това тя можеше да се оплете около шамандури и мрежи, а това даваше още една възможност мистър Мърфи да се прояви.

Преходът до района на целта мина като по ноти — прекалено спокойно, за да съм спокоен. Бяхме плували от четиридесет и пет метра дълбочина, издигнахме се до десетина метра, където налягането е една атмосфера, за да пестим въздух по време на прехода от 12 мили до Чонгджин. Не се движехме в никакъв строй, но можехме да се виждаме от страничния сонарен дисплей на таблото с приборите. След по-малко от час се приближихме до пристанището. Отново се спуснахме в дълбокото. Това е нормалната оперативна процедура: тръгва се от голяма дълбочина, после се плува близо до повърхността, а когато се доближи целта — пак се гмуркаш в дълбокото. Освен това си имахме достатъчно проблеми с водолазното оборудване, защото то изпускаше мехурчета зад нас и не искахме някой кимчиядец да се досети, че сме наоколо.

Въпреки всичко, точно когато минавахме край шамандурите, указващи края на пристанището, накарах Малката бира да излезе на повърхността, за да хвърли едно око и да направи инфрачервени снимки, а ние плувахме след него под повърхността. Малката бира беше моят роден във водата челен дозор — нямаше жив тюлен, който да може по-добре да управлява СТВ. След около десет минути на повърхността изпрати дигитален сигнал, че в пристанището има четири цели.

Това беше обещаващо. Намалихме скоростта почти до един възел и за последния участък от прехода се спуснахме на двадесет метра и се отправихме към средата на пристанище Чонгджин. Накрая застанахме на дъното, което беше на петнадесет метра, включихме маяците, за да можем да намерим превозните си средства за обратния път (този паркинг си беше наистина голям), и казахме сайонара на нашите СТВ.

Изплувахме на повърхността — около 500 метра от миниподводниците. Съвсем близо до тях беше закотвен товарен кораб — дълъг може би около петстотин метра. Така изглеждаше на пръв поглед. Като се загледах, разбрах, че само прилича на товарен, а всъщност е кораб-майка за подводниците. Искях да го разгледам по-добре и по-отблизо. Но първостепенната цел на мисията ни беше да

поставим маяци на миниподводниците и да направим инфрачервени снимки.

Миниподводниците изглеждаха много по-големи и по-злокобни, отколкото на спътниковите гланцови снимки с формат петнадесет на двадесет сантиметра. Бяха немско производство — двадесет и пет метра дълги и пет метра в най-широката си част. Очевидно беше, че имат широки трюмове, доста електронно оборудване за разузнавателна работа, ракети, които можеха да се изстрелват от повърхността на водата, а може би и управляеми ракети.

Разделихме се на плувни двойки и се захванахме за работа. Чери и Пачия крак, и Малката бира и Пик имаха по две подводници, на които да поставят монитори. Всичко беше детска играчка и докато ги слагаха, аз и Гадния се гмурнахме и тръгнахме към кораба-майка, закотвен на най-вътрешния док. Приблжихме се предпазливо. Корабът беше осветен отгоре, светлината бе достатъчно силна, за да можем да се разбираме със сигнали с ръце, а големият шибан кораб изглеждаше огромен.

Съдейки по броя на замахванията, които ми трябваха, за да го заобиколя, определих, че е дълъг към сто и петдесет метра и широк колкото задника на бившата ми жена. Мушнахме се под него и набързо прегледахме дъното.

Voilà! Знаех си — корабът имаше един шибан люк за достъп до трюма под линията на водата. Люкът беше отворен и предпазливо надникнахме вътре. Имаше достатъчно голямо товарно пространство, за да може да носи оръжия, електронно оборудване — нашето сухо укрытие би се побрало в него, а и щеше да му остане метър и половина отстриани. На кораба имаше място за една двадесетметрова миниподводница, с възможност за разтоварването ѝ.

По дяволите! Значи така контрабандно се измъкваша ядрените материали: миниподводниците докарваха стоката под вода, прехвърляха я на кораба-майка, маскиран като товарен кораб, а след като се озове на борда, екипажът я прибираше в контейнери и я поставяше при другия товар. Както обикновено пикльовците от разузнаването на Военноморските сили (а разузнаване и Военноморски сили са две несъвместими неща) бяха разчитали на разузнавателна информация, събрана с технически средства, а не от разузнавачи. И опирайки се на техническата информация, бяха

разработили погрешен сценарий. Но информацията, предоставена от разузнавачи — в този случай „Червената клетка“, — позволи да разбере истината. Ето защо вярвам, че каквото и да разправят пикльовците, човек не може да пренебрегне разузнаваческата информация. Само така може да се разбере какво всъщност става долу на земята.

Прокарах ръка по кораба-майка, като галех стоманения му трюм. Каква мишена, по дяволите! Бих изсмукал цяла стая с пишки, само да мога да пречупя гръбнака на това корабче.

Светна ми крушката. Я да потопим тоя шибан кораб и да го начукаме на ядрената програма на кимчиядците. Директно да я пратим в стадия „Положението е осрано без надежда за почистване“. И защо не, по дяволите? Бяхме изпълнили мисията, която Пинки ни възложи — поставихме мониторите на миниподводниците и направихме доста снимки.

Но винаги съм смятал, че когато Господ е благосклонен към теб и ти предлага възможност да поразииш някоя цел, трябва да се възползваш. А тази беше прекалено хубава, за да я изпуснем.

Добре де, зная, ще кажете, че имахме заповед да разгледаме и нищо повече. И ако взривим кораба-майка, ще известим кимчиядците за присъствието си и те ще предприемат контрамерки, а може и да намерят нов маршрут за контрабандните си стоки. Но честно казано, поразяването на такава мишена се удава само веднъж или два пъти в живота, а ако ги ударехме както трябва, можехме да забавим графика им за направата на бомбата с месеци, а може би и години. Според мен рискът определено си струваше.

Но не сега, по-късно. Сега ни се свършваше въздухът. Време беше да се върнем в нашия СТВ и да се чупим. Свих показалеца си в кръг. Гадния кимна в знак на съгласие. Двамата се върнахме, откъдето бяхме тръгнали, като дигиталните ни локатори ни водеха към маяците на нашия СТВ.

* * *

— В никакъв случай. — Кени Рос ме изгледа гневно, докато почистваше очилата си. — Профилът на мисията е точно определен и няма да отстъпя ни на йота от него, Дик. Толкова по въпроса.

Бях обяснил нещата на Рос още щом излязох от укритието и изпратих снимките до Вашингтон по импулсния предавател. Докато момчетата презареждаха системите, дозахранваха съдовете за транспортиране на водолази, допълваха бутилките с въздух, а после дълго време вземаха горещ душ и похапнаха обилно, аз отидох до централния пост и се опитах да убедя капитана, че ни е нужна още една разходка из пристанище Чонгджин. Но капитан Рос не искаше и да чуе.

Опитах друг финт:

— Виж, Кен, донесъл съм си някои играчки просто ако се натъкнем на такова нещо. Всичко е на борда. — Замълчах и си сръбнах кафе — Господи колко вкусно беше. Бях премръзнал във водата и все още чувствах студа. — Освен това така ще можем да поставим още монитори.

— Искаш да кажеш, че не си поставил всичките?

— Не. Едната се движеше — излъгах аз.

Замисли се. Трябваше да поставя монитори на всичките миниподводници, иначе нямаше да изпълня мисията и той нямаше да може да отметне всички неща в списъка си. Това променяше положението.

— Добре. Можеш да се върнеш. Но само за да поставиш мониторите на последната подводница.

Усмихнах се с благодарност.

— Готово, Кен.

След това му обясних, че не е добре да се обажда до „тате“ и да пита дали може да се върна. Обясних, че съм написал бележка, за да остане на сухо неговият задник, но след като се разкарам от палубата, да я прати, като напише, че се провежда „Ако няма други указания“.

Всъщност аз му правех услуга. За него ударът — ама истински удар, какъвто е потопяването на голям плавателен съд — при подкрепата на една мисия щеше да демонстрира необходимостта от такава подводница и от системата със сухото укритие. Освен това той щеше да бъде единственият подводничар от ранга си, който има тактически опит, а това естествено щеше да спомогне да продължи кариерата си във Военноморските сили.

Събрах момчетата в торпедния отсек и докато зареждахме кислородните бутилки, им разясних втория етап. Казах на Пик да

нагласи взривното устройство. Ние двамата заедно с Малката бира и пачия крак щяхме да го замъкнем под кила на кораба-майка, докато Гадния и Чери провеждат окончателното претърсване на дъното, правят снимки и закачват ремъците за придържане на бомбата.

Този път щяхме да използваме само два съда за транспортиране на водолази — вероятността да ни забележат се намаляваше. Аз щях да яздя бомбата, докато я теглим към целта — няма нищо по-хубаво от това да имаш нещо толкова голямо между краката си. Освен това, ако станеше някакво осиряне, нямаше да се тревожа за нищо. Пък и ако трябваше да живея без топки и пишка, по-добре беше да умра. Натоварихме всичко в хангара към 12,00 часа, хапнахме бързо и се пъгнахме в койките, за да си вземем необходимия сън.

Старшината на подводницата изсвири сигнала за ставане в 18,00. Остана малко изненадан, че не сме приключили със задачата си първия път. Мисля, че се разочарова от нас. И все пак се радвах, че командирът не му е казал какво смятаме да правим, а това означаваше: или че е типичен офицер — подводничар и не се доверява на сроднослужещите, или че си пази задника, за да може, ако застане пред съда, да каже: „Не знаех какво е правил оня ненормален Марчинко.“ И в двата случая моят задник щеше да отнесе контрата.

Отидохме в хангара в 19,30 и започнахме приготвянията. Дадох на заместник-командира бележката си до Пинки, която започваше с думите „Ако няма други заповеди“.

„Полковник Марчинко до контраадмирал Прескът. Връщаме се на мястото, за да довършим поставянето на маяците. Ако няма други заповеди, при намирането на подходяща цел ще предприемем съответни действия.“

Мамка му, тези дрънканици означаваха само едно: бюрократите от системата щяха да бъдат доволни. Ако загинех или нещо се оплескаше, задникът на Кени Рос оставаше на сухо. Дължах му го.

Наводнихме хангара в 20,15, а в 21,00 отворихме подобните на мидени черупки врати. Към 0,12 се приближихме към целта. От около 1000 метра разстояние Гадния излезе на повърхността, за да погледне дали корабът-майка не се е преместил през деня. Да, сега се намираше на 600 метра вътре в пристанището. Това ме учуди, но се досетих, че широкият канал на пристанището Чонгджин предоставя достатъчно място за подводно разтоварване на миниподводниците. Една десет или

дванадесетметрова миниподводница можеше да се приближи до пристана и пак да е под кораба-майка. Но тези големи двадесетметрови подводници се нуждаеха от пространство. А има ли нещо по-невинно от товарен кораб, закотвен в пристанището?

Наредих двата СТВ да излязат на повърхността. Когато извадихме носове над водата, видяхме, че всички светлини на товарния кораб светят, сякаш се извършваха товаро-разтоварни работи. Осветлението не ме притесняваше. От всички учения бях научил, че осветлението не е проблем за един водолаз, ако той е под повърхността. Нямаше проблем да се намира и отгоре, ако наоколо има доста свободно плаващи предмети. Затова се приближихме внимателно на около пет-шест метра, след което свалихме съдовете на дъното — двадесетина метра под водата и съвсем близо до осветения участък около трюма.

Гадния и Чери изплуваха на разузнаване, докато аз, Малката бира и Пик се напънахме и смъкнахме взривното устройство на дъното. Започнахме да пълним баластните му резервоари с въздух. Надявахме се да получим отрицателна плавучест на десетина метра, което беше и приблизителната дълбочина на кила. Потупах бомбата. В нея имаше деветстотин килограма пластичен експлозив Ц-4. При експлозията ударната вълна щеше да повдигне кораба над водата, да проникне в товарния трюм, да пръсне баластните резервоари и след това да пусне кораба във водата с широко отворен задник, през който ще влиза вода като при клизма.

Мечтанието ми бе прекъснато от седмия член на щурмовата група. Мистър Мърфи беше дошъл с нас. Чух шум от въртящо се витло, вдигнах поглед и видях една миниподводница на кимчиядците да се приближава в тъмното. Признавам си, че отначало почти се паникьосах. Но се досетих, че миниподводницата се движи „сляпо“ — по нея не светеха никакви прожектори за телевизионни камери и следователно бяхме в безопасност. Гледах като хипнотизиран как подводницата бавно се приближи под кораба. След това се спусна и легна на дъното на пристанището, за да може капитанът да започне дългия процес на балансиране и подводницата да маневрира под отвора на люка в товарния трюм.

Товарният трюм ли? По дяволите, Гадния и Чери бяха там — правеха снимки. Обясних на Малката бира и на Пик с жестове какво

смятам да направя и изчаках в отговор да вдигнат палци. После оставих бомбата и изплувах нагоре, за да видя какво става. Намерих Гадния на седем метра дълбочина, увиснал за дъното. Увиснал е точно казано. Корабът-майка беше започнал маневрите за приемане на подводницата и се местеше. Щеше да е доста по-страшничко, отколкото смятах. Обясних със сигнали какво става. Гадния кимна и посочи към мястото, където се намираше Чери с камерата.

Отидохме назад, като се опирахме на обшивката и се борехме с вибрациите от въртящите се витла и с течението, възникващо от всмукателните канали. Открехме бедния Чери, увиснал на един стабилизатор, а камерата беше праметната през врата му като камък на самоубиец. Хванах го за едната ръка, Гадния го хвана за другата и тримата със силни тласъци на краката се измъкнахме в безопасност надолу към плавателните си съдове и експлозивното устройство.

Щеше да се наложи да чакаме и да не предприемаме нищо, докато подводницата влезе в трюма и започне разтоварването. Ненавиждам тези моменти от операциите. Няма какво да правиш, става ти студено, защото седиш на дъното на своя СТВ, а имаш и някои естествени физиологични нужди. Е, щях да се изкъпя после.

Най-после, след два часа, прекарани в чакане и сране, миниподводницата успя да влезе в трюма и изпусна баласта си. Беше време да тръгваме, и то бързо. Искях да заредя бомбата преди миниподводницата да промени положението си и да скъса някой от ремъците на устройството ни. Пик беше нагласил троен детонатор със запалително устройство и дистанционно управление, което не позволяваше демонтиране, и задействащ се при скорост на водата около него пет възела. Заедно изнесохме устройството под кораба-майка, малко по-назад от подводния люк, използвахме магнити от магнитни мини, за да закрепим ремъците, а след това закачихме двуметровата пластмасова тръба, която приличаше на пура, на около шест метра под кила и от трюма на подводницата.

Изпратих Гадния и Чери в трюма, за да опитат да направят по някоя снимка на това, което ставаше.

Посочих часовника си и вдигнах пет пръста. Толкова време имаха. Чери вдигна палец. Ръката му се очертаваше ясно на светлината от кораба. Посочих към нашите СТВ. Там трябваше да отидат, когато станат готови. Последва нов утвърдителен жест.

Аз, Пик и Малката бира започнахме да плуваме около бомбата за последна проверка. Всичко изглеждаше наред. Вдигнах палец към Пик и той включи устройството. Обърнахме се и се спуснахме надолу. Погледнах часовника си. Беше 3,00 и вече плувах в пот в костюма си.

Сега трябваше само да успеем да се върнем в „Гърбатия“, преди бомбата да гръмне. Защото на половин миля от мястото на експлозията щяхме да загинем. Седнах на задната част на СТВ на Малката бира и дадох универсалния сигнал с ръка за изчезване.

Бяхме пътували около тридесет минути, когато усетихме ударната вълна. Нищо не чуваш, просто усещането е, сякаш някой голям, гневен бияч в бар те вдига от земята и започва да ти бие шамари. Нашите СТВ започнаха да се мятат неконтролируемо като необяздени коне. Стъклото на таблото с приборите се натроши. Беше невероятно: без никакъв шум то просто се пръсна. Усетих адски силен удар в ушите си и маската за малко не падна от главата ми.

Подалох сигнал за излизане на повърхността и започнахме да се изкачваме от десет метра дълбочина. Вълните бяха големи — около метър и осемдесет. Шибана история — подскачахме като коркови тапи. Опитах се да вляза във връзка с подводницата. Не стана. Шибаната комуникационна апаратура не работеше. Беше повредена от сътресението. Посочих компаса си. Малката бира обърна палец надолу. Забелязах другия СТВ на сто метра от нас и посочих към него. Малката бира се отправи натам. Плаването по повърхността беше, като да се возиш на увеселително влакче, и имах чувството, че ще си повърна обяда. Щях да го направя, ако преди три часа не го бях изсрал във водолазния си костюм.

Завързахме двата СТВ. Ако ще се мре, то ще е групово. Сплотеност на групата до самия край. Погледнах към Гадния. Мръсното копеле се хилеше. Чудех се защо, докато не ми показва нещо — компас марка „Силва“, останал здрав в херметичната си кутия.

Провери посоката, в която се движехме. Бог да благослови Гадния. Станеш ли водач на група, винаги си оставаш такъв. Обърнахме се право на юг, потънахме на шест метра, за да се измъкнем от вълнението, и се понесохме напред. Предположих, че ще трябва да плаваме към двадесетина или тридесет минути, а после щяхме да излезем на повърхността и да чакаме. Може и по някакво чудо да чуят шума от витлата ни. В противен случай можехме да се

изпозастреляме с щурмовите си пушки за подводна стрелба. Или пък да изплуваме до сушата — само на двадесет мили оттук. Нито един от тези варианти не ме изпълваше с ентузиазъм. Спуснахме се под повърхността и се отправихме на юг. След половин час изплавахме отгоре. Все още не бяхме установили връзка.

Ако останем на повърхността, можеше да ни видят. Затова продължихме да се люлеем като коркови тапи около четиридесет минути. Тъкмо смятах отново да се спуснем под вода, когато Чери забеляза един перископ. Анусът ми рязко се сви, но съдейки по камуфлажната окраска, установих, че е перископ на наша подводница. По дяволите, капитан Кен си вършеше работата адски добре. Нямахме никакви шансове да го открием.

Забави подводницата, ние метнахме едно въже около перископа и зачакахме да излезе спасителният екипаж, за да ни прибере. Честно казано, бяхме прекалено изтощени, за да го направим сами. Изоставихме плавателните си съдове и заплувахме към хангара, преминахме през шлюзовете, смъкнахме оборудването си — Господи, само как воняхме, — след това се огледахме един друг за рани и натъртвания. Прегледах очите на всеки, за да видя дали няма признаци на мозъчно сътресение. Не. Нищо. Всички бяхме добре.

Точно тогава настъпи хаосът. По дяволите, та ние бяхме направили това, което правят тюлените — вдигнахме много шум със силни експлозивни и вероятно бяхме убили и по някой и друг човек. Това ни караше да се чувстваме добре.

Тъкмо се поздравявахме с пляскане на дланите си, когато спасителният екипаж домъкна два СТВ, размазани като лайна. По дяволите, Пинки щеше да роди багер. Нищо не ставаше вече от тези съдове — освен дарения за музея на тюлените във Форт Пиърс, Флорида, където уредникът е старият ми водач от Виетнам Джим Уотсън Кръпката.

Изкъпах се и все още в приповдигнато настроение отидох при Кен Рос и му благодарих, че спаси задниците ни. За мен той беше истински герой и му го казах.

Прие благодарностите ми скромно, като обясни, че е чул експлозията, сменил е курса, за да застане по права линия към нея и бавно е започнал да кръжи и да търси шума от витлата на нашите съдове, който бе програмирал в компютъра. Казах му, че никога вече

няма да си правя майтап с компютърджиите, и по лицето му разбрах, че ми вярва.

След това взе една бележка, на която бе написано името ми.

— Пристигна близо два часа след като ти тръгна.

Предположих, че няма за какво толкова да бързам да ти го предам.

Взех плика от ръката му, отворих го и се зачетох. Усмихнах се.

„Контраадмирал Прескът до полковник Марчинко. В никакъв случай не нападай случайни цели. Това е недвусмислена пряка заповед.“

Показах му бележката.

— Капитан Кени — казах, — кълна се, че не съм правил нищо различно от първоначално определената ми мисия.

Изражението му беше делово.

— И дано е така — отговори той.

— Точно така е. Стана нещастен случай. Но аз бях там и видях какво се случи.

— Добре — заяви той доста скептично. — Кажете какво стана.

— Корейците се осраха по време на разтоварването. Много неприятен случай — истинско групово начукване. Всъщност загубиха една миниподводница и кораб-майка.

Погледна ме напрегнато. Кариерата му беше застрашена и го знаеше.

— Сигурен ли си, Дик?

Кимнах с глава.

— Да, Кен. Точно това се случи.

Поклати глава с болезнено и измъчено изражение на лицето си. Нещата на ядрените подводници не се вършеха така. Не се допускаха никакви импровизации. Светът се движеше според плана в дневника. Но след това бавно като тихоокеанския изглед една голяма, щастлива и лайнарска усмивка се разля на цяла миля по лицето му и той плесна вдигнатата ми длан за поздрав.

— Наистина беше много неприятна случайност, Дик. Много неприятна.

[1] Огнени прегръдки (исп.). — Б.пр. ↑

[2] Легендарен автор на сборника с детски стихчета, издадени в Англия през 1760 г. под заглавието „Мелодията на Мама Гъска“. —

Б.пр. ↑

[3] Игра на думи, образувана от умалителното име за Ричард и от думата Дик, която означава „мъжки полов орган“. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

То Шо ни взе от подводницата. Позвъних му по клетъчния си телефон осем часа по-рано и той пристигна на един кораб, управляван от момчетата на „Куника“. Прехвърлихме се при него, докато все още се намирахме на десет мили от брега. Нямахме смисъл да привличаме любопитни погледи, когато „Гърбатия“ влезе гордо в Йокосука, а сухото укритие стърчи от нея като среден пръст.

Махнах с ръка на Кен Рос, докато се отдалечавахме на север през вълните. Рос и старшината ми отговориха с вдигнати палци. Отбелязах си мислено да изпратя две стенни плаки за „Гърбатия“ — една за каюткомпанията, а другата за „козарника“ на старшината. Той беше първият смотаняк от ядрена подводница и съвсем определено първият смотаняк от ядрена подводница, завършил академията, когато някога съм харесвал. Пинки беше изпратил шест телеграми, в които искаше скалпа ми, а Рос ги беше отклонил. Вероятно бреговите патрули щяха да чакат появата на „Червената клетка“, когато той спре на пристанището, но благодарение на То Шо нас нямаше да ни има.

След като тръгнахме, аз и То Шо се свихме в един ъгъл на рулевата рубка и си поговорихме. Каза, че независимо от това, че има заповеди отгоре да спре всичко, той е огледал „Мацуко“ съвсем отблизо и никак не е харесал гледката. Подслушвал телефоните с компютри — някакви шпионски системи, — но не успявал да получи много сведения, защото обажданията били закодирани и ако трябва да ги разшифрова, ще трябва да мине по разни канали.

— Но доста разговори се водят с Лос Анджелис и с Вашингтон — каза То Шо. — Могат да скрият какво говорят, но не и номерата на телефоните.

— На кого се обаждат?

— Голяма част от обажданията са до старото ти приятелче Грант Грифит.

Това беше логично.

— Има ли други обаждания до Вашингтон? — попитах и изрецитирах номера на Пинки.

— Не. Само до юридическата фирма на Грифит и канторите на „Мацуко“.

— Лошо. Имаше ли период, в който разговорите са се увеличили рязко?

— Да — отговори То Шо. — Към 8,00 часа, след като ти се махна от пристанището. Впрочем какво стана в Чонгджин?

— Къде? — Престорих се на тъп. Доверявах живота си на То Шо, но не и оперативните си тайни.

— На краставичар краставици продаваш, Дик. Зная къде си бил и зная, че ако корейците не бяха скрили това, което вероятно си направил, сега щеше да си в пандиза.

— О? — зачудих се какво ли иска да каже.

— Ето ти уликите. Веществено доказателство „А“. — Извади къс хартия от дрехата си за лошо време. Това беше строго секретен доклад на Разузнавателното управление на Министерството на отбраната на САЩ, основано на доклади от Службата за външно разузнаване — наследникът на КГБ, който сега споделяше информация със стария си американски противник. Печатът с датата показваше, че е отпреди три седмици.

В много университети, медицински институти и специализирани изследователски учреждения Северна Корея провежда приложни военни биологически и ядрени изследвания. Германски фирми оказват техническа помощ, наети са и учени от бившия Съветски съюз. Главното входно пристанище за контрабандните ядрени и биологически материали е Чонгджин, където според Службата за външно разузнаване има засилена дейност.

— И сега представям на вниманието на прокуратурата веществено доказателство „Б“.

То Шо извади втори лист хартия и ми го подаде. Това беше телекс от ЦРУ адресиран до японското разузнаване в отговор на запитване за експлозия в Чонгджин.

Според данните на спътниковото разузнаване имало голяма експлозия в района на пристанище Чонгджин. Както вече е докладвано. По незасекретени телефонни линии се разбрало официалната версия на Северна Корея за случилото се — техен товарен кораб — контейнеровоз, натоварен с фосфатни торове, е претърпял злополука, предизвикана от газ метан, и следователно

проблемът си оставал изцяло вътрешен. Пробите от въздуха, направени от секретна организация, не показвали наличие на метан. Освен това от фотоматериалите на разузнаването се предполагало, че товарният кораб бил разбит на две от експлозия, което предполага наличие на взрив. Значителни повреди били нанесени и на една двадесетметрова дизелова подводница от клас „Сийулф“. Причинителят на повредата не бил известен на американското разузнаване.

— Едно и едно правят две. На това ме учеха йезуитите в Нотр Дам.

— Гледай, Тош...

— Както казах, Дик, на краставичар краставици продаваш. Това ми го прати нашият човек за връзка с разузнаването от Вашингтон — сопна ми се То Шо. Подаде ми документа. — Запази го. Интересно е, нали?

— Кое?

— Първо, вие, американците, с всичките си технологии не можете да откриете причинителя на експлозията. Второ, а това засяга нас двамата, приятелче, дори бюрократите в ЦРУ ми се доверяват, а ти не. — Изглежда ме намръщено. — Може би твоят адмирал трябваше да ти сложи бележниците. Той се обади по телефона на шефа ми и нареди, ако те видим, да те предадем на командващия в Йокосука. И след като шибаните корейци отказаха да потвърдят каквото и да е, се обади отново, за да каже, че е било грешка. Краставици грешка. Японски краставици.

Забих показалеца си в центъра на гръдния му кош и леко натиснах.

— А откъде, по дяволите, да знам какво ти е разрешено да знаеш и какво не. Мама му стара, Тош, всичко беше осрано от самото начало. Един шибан бивш министър на отбраната продава тайни, а върши и по-лоши неща. Може би е начело на някаква шибана клика, която се занимава с контрабанда на шибани ядрени материали. Адмиралът, моят проклет шеф, вероятно е затънал в едни и същи лайна с Грифит.

— Думи, Дик, думи. Аз пазя задника ти.

Прав беше, разбира се.

— Добре, добре, добре. Ето какво стана. — Разказах накратко какво бяхме открили, казах му за миниподводниците и за това как

кимчиядците маскират процеса на разтоварването. Изглежда, се поуспокои, но не бях сигурен. Помислих малко и добавих: — Имаме и снимки, То Шо.

— Мога ли да ги видя?

Разбира се, че можеше. Този човек ми се доверяваше напълно и ми беше дал пистолет „Глок“, което в тази страна съвсем не е дребна работа, защото беше *verbotten* гайджин да носят пистолети.

— Да, ще можеш да ги видиш, стига да имаш необходимите компютри.

— Необходимите компютри ли? — То Шо се засмя. — Тук е Япония, Дик такъв, страната на изгриващия микрочип.

* * *

Снимките бяха малко размазани — Чери не беше Юзеф Карш^[1]. Но като за мен бяха достатъчно ясни.

Взех една лупа.

За малко не се насрах в гащите си.

— То Шо...

— Какво?

— Гледай...

Надникна над рамото ми.

— Майчице.

На снимките всичко се виждаше съвсем ясно. Миниподводницата не разтоварваше. Товареше.

То Шо се почеса по брадата.

— Чудя се къде ли е тръгнала, по дяволите.

— И аз.

Беше ми повече от ясно, че никога нямаше да разберем отговора на този въпрос, защото бях взривил шибаната подводница и шибаната ѝ майка-кораб и от тях не беше останало нищо.

Майната ми. Имал съм случаи, когато съм се прострелвал в крака. И сега беше така. Този път Пинки се беше оказал прав. Първоначалната разузнавателна оценка, която бях получил при инструктажа във Вашингтон — а именно, че корабите прехвърлят ядрени материали в подводниците, които пък ги закарват до

местоназначението им — вероятно беше правилна. Тоя път се бях осрал царски.

* * *

Майк Ригън ни посрещна на летището в Лос Анджелис. Беше се погрижил да наеме три коли. Аз бях подарил на То Шо трите руски щурмови пушки за подводна стрелба, а той от своя страна бе направил необходимото нашите автомати МП5К и пистолети „Глок“, както и останалият пластичен експлозив Ц-4 да заминат с нас в самолета, без японските митнически власти да ни се цупят.

Взехме си багажа и трите куфара. Използвах картата си, за да прекарам багажа през митницата, и тръгнахме към къщата на Майк.

В самолета бях направил списък на това какво знам и какво не. Сега, когато Майк караше поршето към дома си, седях и четях драсканиците си.

Знаех, че от момента, в който се бях намъкнал в „ужилването“ на Грант Грифит и Пинки Прескът в „Нарита“, животът ми започна да прилича на безкрайна поредица от групови чукания и преминаваше от положение „Ситуацията е нормална, всичко е осрано“ в „Нещата наистина са осрани“ и накрая в „Нещата са осрани без надежда за почистване“. Но зад всичко това с главни букви беше написано името „Нарита“.

Знаех, че Грант Грифит е уредил връщането ми на редовна служба. Защо? Отговорът беше прост: защото по-лесно можеше да следи какво върши полковник Ричард (без презиме) Марчинко, офицер от Военноморските сили на САЩ, отколкото да наблюдава Дик Марчинко, независим цивилен. А кой ме наглеждаше? Пинки Прескът III. Пинки Фъшкията — вероятният съучастник в престъпленията на Грант. И техните имена се бяха написали на челото ми.

Всичко започна да си идва на мястото. Разбрах например, че Грант се беше опитал да ме убие по време на военната игра. И не за собствена перверзна радост, както мислех преди, а защото смяташе, че съм опасен и мога да проваля внимателно изработените му планове. Защо мислеше така? Защото знаеше какво съм открил в „Нарита“.

А какво бях открил там? Че кимчиядците са въввлечени в програма за контрабанден пренос на ядрени оръжия. Но също така знаех, че някой краде части от ракети „Томахоук“ от оръжейната станция на Военноморските сили в Сийл Бийч.

Знаех още, че... стоп. Спри за шибан миг. Откъде знаех, че кимчиядците се опитваха да изнесат сандъка от Япония?

Отговор: бях си въобразил, че е така.

Кое е първото правило на войната със специални методи? Помните ли, че ви казах, че отново ще срещнем този материал? Добре. Първото правило на войната със специални методи е: „Никога не си въобразявай.“

Защо пък да не са опитвали да вкарат контрабандно детонаторите в Япония? Или може да разменяха сандъците, защото Грант се опитвал да прецака Пинки и е искал да продаде детонаторите на севернокорейците, след като ги „загубят“. Но аз цъфнах точно в момента на размяната. Започнах да ограждам с кръгчета имена, места и събития. Връзките бяха достатъчно реални. Всичко беше възможно. Абсолютно всичко.

Сега повече от всичко исках да видя записите в оръжейния склад.

* * *

Измъкнахме касетите без проблеми. Нямахме пречки при влизането и излизането от базата. Останах на борда на „Злобния жабок“, докато Гадния, Чери и Малката бира отидоха да наблюдават, а Уинкин и Блинкин ги прикриваха. Върнаха се след два часа с безценните видеокасети в ръце.

Издърпах момчетата на борда. Докато ги нямаше, се бях развъртял из каютата и им поднесох големи порции мариновано месо с червено зеле и варени картофи. Докато всички се хранеха, аз и Майк отидохме в голямата главна каюта и пуснахме касетите на видеокасетофона му. Поставихме и адаптор.

През повечето време гледахме лентите на бърз ход, защото нищо не се случваше.

Но на около тридесет и четвъртия час от втората касета забелязахме нещо.

— Гледай.

Наблюдавахме как осем души си проправят път в склада. Влязоха, както бяхме влезли и ние, което означаваше, че имаха ключ. Петима от тях бяха дребни — изглеждаха ми като ориенталци. Цяла минута мина, докато разбере кои са те — отборът на „Мацуко“ от играта на Грант Грифит. Останалите бяха американци. Водеше ги Джордан Рокера — веднага го познах по патравата походка. Човекът, който наглеждаше японците и държеше автомат ХК със заглушител, беше Бранигън Бренекето.

Последният от групата бе едър кучи син с остри черти, който държеше автомата в свивката на ръката си и носеше косата си на две плитки. Познах го, но не казах нищо. Исках да видя колко добра памет имаше Майк.

— Господи! — Ченето му увисна на тридесетина сантиметра по-надолу. — Познавам го този, едрия. Това е... Мани Танто, оня шибан японски индианец от Три Тон, дете одра виетнамеца жив.

Майк заслужаваше шестица. Някои неща трудно се забравят.

Бренекето носеше малка раница на рамо. Мани Танто беше заметнал чувал. Джордан Рокера държеше брезентова торба за инструменти. Извади от нея нож и с помощта на Мани Танто започна да отваря един от сандъците, като внимаваше да не повреди печатите. Когато го отвори, японците го наобиколиха като лекари по време на аутопсия. Внимателно започнаха да сочат вътрешностите на ракетата, а после поведоха оживен разговор с Бренекето.

От жестовете на Бренекето се разбираше, че трябва да вземат само някои части. Японците клатеха глави — сочеха сандъците. Искаха цяло парче.

Когато спряха да говорят, Мани затвори сандъка и групата се изниза навън. Главният японец продължаваше да жестикулира към Бренекето. Прегледах останалата част от записа, но нямаше нищо.

— Гаден? — извиках към столовата.

Появи се с чиния, претъпкана със спагети.

— Кажи, капитане.

— Нищо ли не бяха взели?

— Така изглежда. Всички монитори си бяха по местата.

— Добре. Благодаря ти.
— Нямах проблеми, шефе.
Той си мислеше така.

* * *

В този момент Пинки сигурно се побъркваше. Нямахше вест от мен, откакто напуснах подводницата. Е, време беше да го поизмъчвам малко. Затова към полунощ се обадох на дежурния в Националния команден център и му оставих едно съобщение. Докладвах, че се намираме в КОНУС — за вас, смотани цивилни, това означава континенталната част на Щатите^[2], — и се снабдяваме с оборудване и запаси от Лос Анджелис, както и че ще се освобождаваме от въоръжението, което бяхме прибрали на връщане от Далечния изток. Казах на дежурния офицер да предаде, че скоро ще се върнем у дома, че ще кацнем с граждански самолет на летище „Дълес“ и веднага след кацането ще се явим при заместник-командващия за операциите, плановете и политиката.

В зависимост от разписанието на дежурния капитан, от подразбиращата се спешност на съобщението ми или от настроението на капитана докладът ми щеше или незабавно да се озове в щаба при Пинки, или да бъде занесен на ръка на адютанта му на другия ден сутринта по някое време. Обмислях всяка дума, за да не предизвикам никаква тревога — така посланието ми щеше да преборди бюрократичния лабиринт на входящата и изходящата кореспонденция. Като се започне от административния секретар, оттам през щабния адютант, после до някой от адютантите на Пинки и накрая щеше да се озове на дъното на някой куп хартия в кабинета на Пинки. Веднъж системата да заработи и в моя полза.

А всъщност се надявах вече да съм кацнал на летище „Дълес“, когато Пинки види писмото ми.

През това време започнах да си играя на Шерлок Холмс. Взех от офиса на Майк телефонен указател на Лос Анджелис. Открих „Мацуко Машин“ в указателя за западната част на града. Намираше се на уж дискретния „Булевард на звездите“ в Сенчъри сити. След това проверих всички обичайни подозрителни личности.

Фирмата на Бранигън Бренекето „Сентюриънс Интернешънъл“ имаше кантора в същата сграда, в която се помещаваше и „Мацуко“. Я, какво съвпадение.

И знаете ли? „Джоунс-Хамилтън“, производителят на детонаторите, които открих в „Нарита“, имаше офис в същата тази сграда. Хей, ама що за съвпадение наистина.

Грант Грифит също имаше офис там. Набрах номера, който стоеше срещу името му.

— Тук е телефонът на мистър Грифит.

Време беше да изиграя сценката с грешния номер.

— О... извинете. Мислех, че се обаждам на „Джоунс-Хамилтън“.

— Да, на тях се обаждате. Мистър Грифит просто има офис тук.

Майчице.

— Тук ли е той?

— Не, сър, но какво да му предам?

— Благодаря. Ще го потърся във Вашингтон.

След това позвъних на „Сентюриънс Интернешънъл“.

— Бихте ли ме свързали с мистър Бранигън?

— Той е на конференция. За кого да предам?

— Снърд. Хърман Снърд. От Петалума. Във връзка със застраховката на мистър Бранигън. Ще го потърся у тях. Няма нужда да му предавате нищо.

Затворих телефона. Седнахме с Майк от двете страни на бюрото му и обсъдихме всичко. Струваше ми се, че трябва да избирам от две неща: да се върна във Вашингтон и да се заема с Пинки — да му покажа веществените си доказателства и да видя какво ще направи — или да остана тук и да се захвана с проблема — откраднатите ядрени бойни глави, детонатори и системи за насочване. И в двата случая щях да имам проблеми.

При положение, че се върна във Вашингтон, щях да се окажа в много неблагоприятна позиция. Ако Пинки се окажеше омърсен, част от всичко това можеше да ме затрие по много начини, защото действах в неговата оперативна зона — Пентагона, — където той имаше много повече познати от мен.

От друга страна, ако останех в Лос Анджелис и се впуснех да разглеждам офиса на „Джоунс-Хамилтън“, за да събирам информация, която да затрие Грант Грифит, трябваше да вляза с взлом в цивилна

сграда, за което военният закон предвиждаше военен съд. А дори и да проникна там с взлом, щях да извърша нарушение и по гражданските закони. А нямаше никаква гаранция, че ще открия нещо.

Но пък, от трета страна, ако имаше някакво реално доказателство за това, че Грифит е свързан с „Мацуко“ или с операцията по контрабандното изнасяне на оръжие, то вероятно можеше да бъде намерено в неговия кабинет или този на Бренекето. А и си знаех, че каквото и да сторя, съм загубен. Пинки щеше да се погрижи за това. Ето защо реших да предприема това, което ми се удава най-добре, когато съм изправен пред тактическа дилема — щях да нападам.

* * *

Най-важното беше да се намери разузнавателна информация. А до нея можеш да се добереш с разузнаване. Тази задача дадох на Чери, Пачия крак и Пик. Те отидоха с колата до Сенчъри сити, паркираха я и се разходиха из фоайето и отбелязаха местоположението на сервизните и обикновените асансьори, аварийните изходи, пожарните стълби и портиерната. Качиха се на покрива и откриха въжена платформа за измиване на прозорците отвън, която при необходимост можеше да се използва за аварийно измъкване. Изпратих Гадния в отделна кола с един преносим скенер, за да засече всички ултрависокочестотни излъчвания, характерни за електрическите цифрови ключалки. Така щяхме да успеем да влезем, без да се налага да използваме издйническият графитен прах. След като разбереше на каква честота работят ключалките им, щяхме да използваме радиопредавател „Моторола МХ-360“, за да засечем цифровата честота и да разберем кода.

Малката бира трябваше да намери място за антиснайперист в някоя съседна сграда за всеки случай, ако нещата се объркат. Не разполагахме със снайпер „50-БМГ Макмилтън“, какъвто бих искал, но Малката бира можеше да убива от 500 метра разстояние със своята пушка ХК-93 и телескоп с дванадесеткратно увеличение. А Док Трембли просто по една случайност ни беше изпратил четири пушки ХК, един оптически мерник и няколко пушки калибър 233 с ръчно зареждане и снайперска точност до 550 метра. Пратих Бирата до

Ловния клуб в Бевърли Хилс, за да простреля пушката. Накрая ние с Майк, облечени в костюми, щяхме да се разходим из кабинетите на „Джоунс-Хамилтън“.

Не преливах от оптимизъм. Ако Бренекето имаше същия акъл, както преди — а нямах причини да смятам, че не е така, — щеше да се досети, че преди да предприема каквото и да било, ще разузна района. Затова вероятно щеше да разположи наблюдатели из целия блок, в който той и Грант Грифит имат кантори. Разбира се, аз можех да разпозна Уокър Невестулката или Сали Жребеца, но Бренекето не би използвал тях. Той би наел пенсионирани полицаи или бивши агенти от ФБР и секретните служби — именно от тези места повечето охранителни фирми набираха талантивите си кадри.

Но ако мислех логично, Бренекето и бившият министър на отбраната вероятно щяха да се досетят, че техните кантори в Лос Анжелис са третата ми цел — след имението „Хъстингс“ и главната им кантора във Вашингтон. И това беше вярно. Много исках да огледам канторите им по Източното крайбрежие. Но нямах тази възможност. Пинки ме беше ангажирал с други неща.

Бренекето освен това знаеше, че приоритетите се променят. А той и най-добрите му хора се намираха тук, а не във Вашингтон. Трябваше да бъдат тук, защото възнамерявах да открадна няколко ракети от Сийл Бийч.

Следователно нещата определено не бяха в полза на Дики. Изразът е слаб. Нещата направо воняха, времето беше ужасно малко, а шансовете за успех — почти нищожни.

Но какво от това? Не трябваше да ми харесва, а да го направя.

* * *

Офисът на „Джоунс-Хамилтън“ имаше площ 1463 квадратни метра и се намираше на тридесет и седмия етаж на небостъргача „Сенчъри“ — блок на четиридесет и един етажа, който изглеждаше досущ като този във филма „Умирай трудно“. „Сентюриънс Интернешънъл“ заемаха площ от 465 квадратни метра на двадесет и четвъртия етаж, а „Мацуко“ — целия 22-и етаж — 2461 квадратни метра, по-голям от апартамент за 1 милион долара в Токио.

Ние с Майк обиколихме с поршето му сградата и мога да кажа, че бях впечатлен. Но погледът ми върху нещата е по-различен от вашия. Когато видях сграда, се опитвам да измисля как да я съборя. Тази щеше да е трудна. Беше здрава — построена, за да издържа на земетресенията, които са често явление в Южна Калифорния. Евакуирането от сградата можеше да стане много лесно. Имаше два подземни гаража, всеки с по осем входни и изходни платна. Едното от тях излизаше на „Булеварда на звездите“, а другото на булевард „Санта Моника“.

Небостъргачът беше впечатляващ като творение от научнофантастичен филм. Фасадата представляваше смес от блестящ черен мрамор, полиран сив гранит и матови плочи. Фоайето, издигащо се до петия етаж, с петнадесетметрови дървета и два водопада, плюс асансьори с музика, имаше размерите на футболно игрище. На първите три етажа на фоайето се намираха много модни бутици, миникина и еспресо-барове, популярни сред хора, които се обличат от „Армани“, хранят се с пушена пъстърва и пият само маркова минерална вода.

Това беше откъм фасадата. Отзад нещата бяха по-различни. На боядисания в сиво бетон се виждаха само тръби и тръбопроводи за електрическите кабели. Небостъргачите много приличат на хотелите или океанските лайнери — зад излъсканата външност се крие цялата поддържаща верига. И повечето от обитателите дори не знаят, че тези неща съществуват. Разбират за тях само ако боклукът им не е прибран, ако осветлението угасне или пък се развали климатичната инсталация. А хората — портиерите, електротехниците, охраната, боклукчиите и техниците от поддръжката — те са невидими. Това значително ни улесняваше.

Имаше пет сервизни асансьора. Пачия крак се повози на всичките, облечен в униформа на „Федерал Експрес“, която беше заел отнякъде, и теглеше количка, пълна с кутии и пликове. Харесвах това момче. Страхотният тюлен се отличава от добрия тюлен по въображението. Чери, облечен като служител на електроснабдителната фирма в Лос Анджелис, влезе в електрическата зала и огледа най-важните вериги — на „Джоунс-Хамилтън“, „Мацуко“ и „Сентюриънс Интернешънъл“. След това се отби в телефонната зала, където постави дванадесет пасивни подслушвателни апаратчета на места, където да свършат полезна работа.

Пик в син работен комбинезон оставаше невидим за всеки, облечен в костюм и вратовръзка. Проправи си път до системата за климатичната инсталация и вентилация. Имаше проходи за тръбопроводите на електроинсталацията, дълги цели мили. До тях се стигаше зад стени и заключени врати на шахтите и Пик огледа почти всички. Точно като Тезей, когато налучквал пътя си из лабиринта на Минотавъра, той остави след себе си трудно забележими знаци, за да можем аз и моите аргонавти да се ориентираме.

След час и половина обиколки с колата и разходки из близките пазарни центрове любопитството ми надделя. С Майк паркирахме колата в големия гараж встрани от булевард „Санта Моника“, качихме се на асансьора за фойето и се разходихме, за да видим дали някой ще ни обърне специално внимание. Изглежда, не правехме никакво впечатление. Затова след десетина минути се изкачихме до тридесет и седмия етаж и излязохме от асансьора.

Половината от етажа, където се намираще „Джоунс-Хамилтън“, заемаше един огромен офис на брокерска фирма. Кабинетите на охраната се намираха отляво на асансьора, с масивни врати от орехово дърво, а до всяка врата имаше ключалки за магнитни карти. Вместо с цифров код те се отваряха с помощта на карта, подобна на кредитните, която се пъхаше в един процеп. Магнитната лента подаваше сигнал на електронната ключалка да се отвори. Дотук с Гадния и неговия радиоскенер.

Майк натисна бутона за слизване точно когато вратата се отвори и от офисите на „Джоунс-Хамилтън“ с маршова стъпка излязоха „два костюма“. По стойката им — сякаш са им заврели дръжки за метли в задниците — можеше да се съди, че са бивши полковници от армията. Носеха пръстени от Уест Пойнт, евтини кафяви костюми и обувки „Хъш Пъпис“. Бяха с черни дипломатически куфарчета „Самсонайт“, обсипани с лепенки от различни оръжейни изложения, както и етикети с емблемата на „Джоунс-Хамилтън“.

Чакахме мълчаливо. Изгледаха ме. Брадата ми вече бе станала тъкмо както я харесвах, а косата ми стигаше до раменете. Бях я вързал на къса опашка. Носех черен панталон шалвар, с обувки на бос крак, трикотажна риза и кафявото си кожено яке без ръкави. „Костюмите“ никак не харесаха това — личеше си по лицата им. Сбърчиха носове, сякаш не съм къпан. Ние с Майк се усмигнахме и им кимнахме. Те

кимнаха сериозно в отговор и когато вратите на асансьора се отвориха, ни подканиха с жест да влезем преди тях.

Слязохме надолу, без да промълвим и дума, въпреки че си нахапах езика почти до разкървяване. Но нямаше нужда от фойерверки. Залогът беше твърде голям. Асансьорът спира пет пъти. Когато стигнахме на втория етаж на фоайето, се беше напълнил с хора. Всички стояха мълчаливо, загледани в цифровия указател на етажите и слушаха песента „Към полунощ“.

Изведнъж Майк посочи вратата и тръгна напред. Проправихме си път с лакти през тълпата, бутаме се и мърморехме „Извинете, извинете“, докато излязохме.

Вратите се затвориха зад нас. Обърнах се към Майк.

— Защо искаше да слезем? Можехме да отидем направо в гаража.

Майк не каза нищо. Повече ме през редицата магазини и бутици, зяпаше по витрините и разговаряше с продавачите. Взехме ескалатора за слизане. Изчака ме, докато се огледам, за да видя къде са телевизионните камери на охраната, погледнах зад бюрото, зад което полицаите под наем извършваха наблюдението, и хвърлих поглед към контролното табло за асансьорите. Майк ми кимна с глава да го последвам. Слязохме до третия етаж на паркинга, където беше спрял поршето, и се качихме в него.

— Какво беше всичко това?

Майк не отговори. Само постави показалеца пред устните си и ми намигна.

После, когато вече се движехме по булевард „Санта Моника“, той подхвърли нещо в скута ми.

Погледнах. Беше портфейл.

Майк пусна касетофона и 120-ватовите високоговорители изпълниха вътрешността на колата с осемдесетдецибеловия ритъм на бибоп от 50-те години — атонално пиано, контрапунктов тромпет и игрив саксофон на фона на експлозивни барабани. Започна да си барабани с пръсти по кожения волан в ритъм с музиката и ми се ухили.

— Може би това, което е вътре, ще ти потрябва.

Извадих една магнитна карта с гравирани надпис „Джоунс-Хамилтън“.

Лицето ми се озари от щастлива усмивка.

— Бог да те благослови, нечестиво дете мое.
— Музиката ме накара да го направя.
— А? — Бях объркан.
— В асансьора. Престъпния монах^[3] ми повлия.

[1] Американски фотограф, който снима известни модели. —
Б.пр. ↑

[2] От съкращението CONUS (CONtinental United States). — Б.пр.
↑

[3] Псевдоним на американския джаз музикант Телониъс Монк.
— Б.пр. ↑

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

До сутринта на следващия ден бяхме събрали достатъчно информация, за да започнем подготвянето на плана. Реших да проникна едновременно в „Сентюриънс Интернешънъл“ и „Джоунс-Хамилтън“. Имаше риск. Трябваше да разделя групата си и не можех да осигуря значителна подкрепа, ако се изключи Малката бира от снайперската му позиция. Разбирах, че трябва да се доберем до архивите на Бренекето, както и на Грифит. В края на краищата Бренекето, Мани Танто и Джордан Рокера бяха завели японците от „Мацуко“ в Сийл Бийч и исках да разбера какви са плановете им за измъкване на ядрените ракети от страната. Така че новите ми момчета щяха да получат онова, което желяеха. Те щяха да са пушечното месо, и да идат в „Сентюриънс Интернешънъл“, предвождани от Чери и Пик, докато аз, Гадния и Пачия крак щяхме да влезем в „Джоунс-Хамилтън“.

Така нещата ставаха доста нестабилни, ако мистър Мърфи реши да се включи, но трябваше да се справим. Майк беше навит да дойде с нас, но му отказах. Не исках да обяснявам на Нанси защо нейният възлюбен ще трябва да прекара двадесет години в пандиза за влизане с взлом. Вместо това му възложих задачата да ни бъде подвижен комуникационен център и да ни прикрива.

Той имаше един голям тъмнозелен джип „Рейндж ровър“, който изглеждаше съвсем на мястото си сред Хълмовете на Бевърли^[1] и можеше да се вози с него цялата вечер, без да прави излишно впечатление. Щяхме да му дадем един от онези клетъчни телефони със засекретени канали и да го пуснем из улиците, докато се прокрадваме, надничаме, стреляме и плячкосваме.

Като стана дума за стрелба, трябва да кажа, че имахме рядък късмет — оказа се, че всички кабинети, които ни интересуваха, гледат на запад, което означаваше, че Малката бира с върнатата си пушка ХК щеше да се настани на покрива на съседния блок и да има възможност да стреля в прозорците и на двата офиса. Благодарение на Док Трембли имахме 500 бронебойни патрона, направени по поръчка,

които летяха без отклонение, точно и смъртоносно на разстояния до 500 метра.

Повечето фабрично произведени патрони калибър 5,56 мм са ефективни само на около 150 метра, след което губят доста от ударната си сила — например на 275 метра те имат по-малко от половината от енергията на натовски куршум 7,62 мм. Но тези патрони бяха сериозна работа. Бяха смъртоносни, дори и при напречен вятър, а Малката бира трябваше да стреля най-много на 175 метра разстояние.

Първоначалният ми план беше да нападнем в събота вечер, което ни осигуряваше няколко тактически предимства. Първо, заради уикенда вероятността да изненадаме някого в офисите беше по-малка. Второ, охраната за почивните дни не виждаше ежедневно обитателите на офисите, по-трудно щяха да се досетят, че сме натрапници. И, трето, ако добре си свършим работата, чак в понеделник можеха да разберат, че сме се отбили. По това време вече смятах да се намирам в голямото си легло във вила „Свирепия“.

Наложи се да променим плановете си в последната минута. Когато във вторник към 19,30 Майк обикалял из района, забелязал, че в далечния край на Сенчъри парк спират влекачи и каравани. Спрял и като задал някои въпроси, открил, че една кинокомпания иска да използва сградата за някакъв шибан приключенски екшън — там, където Малката бира трябваше да заеме снайперистката си позиция.

Обади ми се, за да ми каже какво става.

— Това ще обърка плановете ти, Дик.

Не непременно. „Воинът на революцията — пише Мао Дзе Дун в малката си червена книга — трябва да се движи сред масите като риба във водата.“ Приемам с цяло сърце тази доктрина.

Във Виетнам хората ми имаха същите сандали като виетконгците. Носехме черни пижами и автомати „Калашников“, ядохме топки студен ориз и ферментирал рибен сос пиос тат като мистър Виктор Чарли. По този начин той не можеше да ни намери, защото, вместо да шумим и миришем като американци, ние шумяхме и миришехме като него. Ние можехме да го намерим, но той не можеше да намери нас. Майната му, ние го избивахме в големи количества.

И сега открих какво предимство е да използвам снимането на филма като параван за собствената ми продукция на живо „Дик Диверсанта отива в Холивуд“.

Например това място щеше да гъмжи от истински полицаи за охрана, както и стотици други хора с полицейски униформи, униформи на полицейските сили за бързо реагиране и камуфлажно облекло с тигрови ивици. Затова, вместо да изпратя Малката бира и неговата пушка в цивилни дрехи, аз го облякох като тюлен, дадох му радиотелефон с микрофон и в петък вечерта в 19,00 го оставих с твърдия му куфар с пушката, както закарвах и останалите хора от мнимите полицейски отряди за бързо реагиране. Когато се обади по радиотелефона, каза, че му трябвали шестнадесетина минути, за да стигне до позицията си.

— Защо толкова дълго, Бира?

— Отбих се до каравана за храната и си взех вечеря, шефе — докладва той. — Препоръчвам ти салатата, пушените гърди от пуйка с грах, сок от грозде и боровинки и пудинговия десерт.

Казах му какво би трябвало да направи с шибаната си вечеря, но той отговори, че предпочита да я погълне с горния си край.

Трябваше да прекъсне връзката — десет души в полицейски униформи се качваха на покрива.

— Още актьори — ще ги снимат от хеликоптер — прошепна той след пет минути.

Бъркотията, предизвикана от филмовия екип, щеше да ни осигури чудесно прикритие. Имаше много ярки светлини, стотици непознати, които се движеха из района, множество автомобили и достатъчно голямо объркване, за да можем да свършим работа и да се измъкнем, без да направим никакво впечатление. Значи трябваше да се дегизираме, сякаш сме от филма, да се смесим с тълпата, за да се прикрием, после да нанесем удара и отново да изчезнем в тълпата.

* * *

Майк ме остави една пряка преди блоковете, след това зави, за да стовари Гадния и Пачия крак по-близо до мястото, където се събираха актьорите. Планирахме да се срещнем зад сградата. Пробих си път през тълпата зяпачи и наблюдавах как моите хора от „Червената клетка“ излизат от джипа. Беше като пристигането на тюлените в Могадишу — светлини, камери, действие. Зяпачите сметнаха, че

двамата тюлени са от участниците, защото започнаха да ги снимат с камерите си и да се натискат за автографи веднага щом слязоха от колата.

И аз не бях застрахован срещу тяхното внимание. Както си вървах на север по „Булеварда на звездите“, шест бърбиви тийнейджърки с прорязани дънки за по сто долара, момчешки трикотажни ризи и имитация на военни обувки ме попитаха дали не съм Стивън Сийгъл. Усмехнат отговорих, че не съм. Те решиха, че това е страхотно забавно, и ме помолиха да им дам автограф. Подписах се със замах под името Пинки Прескът III, намигнах им развратно и казах:

— Обадете ми се в ЦРУ.

Присъединих се към момчетата си и гледах как режисьорът — брадат и напълно изпит тип в домашен анцуг, светлокафява риза и бейзболна шапка с надпис „Чикаго булс“ — седеше на яркожълт десетметров хидравличен кран, за да наблюдава империята си от стол, подобен на кабинетно кресло. Кралството му беше внушително. На земята имаше два хеликоптера — полицейски „Хюи“ и един „Хюс500“ в бяло и синьо, който носеше камера. Около тях — фаланга от полицейски коли и противопожарни камиони, стотици прожектори и най-малко дванадесет камери. Имаше огромни кранове и хидравлични платформи, които позволяваха камерата да стига до десетия етаж, както и стотици метри миниатюрни релси, подобни на железопътните, така че да може да се движи заедно с полицейските коли, идващи към сградата.

Гадния и Пачия крак тръгнаха пред мен. Мисля, че се чувстваха малко напрегнати в тълпата. Изостанах и захласнато се зазяпах как техниците по специалните ефекти залепват кабели и фишеци по няколко противокуршумни жилетки.

— За кого са? — викнах и посочих към жилетките.

— За каскадьорите — извика в отговор техникът. — За сцените с близка стрелба.

Значи така ставаха тези работи — техникът по специалните ефекти натиска бутоните, фишеците експлодират един след друг, а зрителите виждат как прострелват някого с автомат. Хубаво. Реалистично.

Разбира се, имах по-добър метод, но трябваша каскадьори за еднократна употреба.

Друг техник нагласяваше заряди във вътрешността на вратата на една кола. Когато ги взриви, ефектът щеше да е както, когато стрелят по колата. Трети техник по специалните ефекти зареждаше пълнители за автомати ХК с деветмилиметрови халосни патрони. Предположих, че ще ги раздадат на тези, които играят полицаи от отрядите за бързо реагиране.

Една блондинка, която изглеждаше страхотно в белия си плътен италиански анцуг, стоеше и наблюдаваше как зяпам техниците. Носеше радиотелефон, а краката ѝ бяха дълги към половин миля. Осъществихме визуален контакт. В ушите ми прокъртя рев на разгонени слонове и аз тръгнах към нея.

— Здравей — казах, — за какво е всичко това?

С огромно удоволствие тя ми обясни очевидното:

— Снимаме екшън сцени за „Небостъргачът на ужаса 2“. Филм за няколко терористи, които окупират небостъргач. Тази вечер правим сцените на терена — атаката на полицаите от групата за бързо реагиране и ответната стрелба на терористите. Едрите планове снимаме със синхронен звук.

Кимнах.

— Звучи вълнуващо.

Огледах я. *Kreegah*^[2]. Тарзан иска. Изглежда по-добре, отколкото мнозината биволици, с които той се чукал. Не можех да сваля очи от бюста ѝ — беше забележителен. Изключителен. Достоеен за внимание.

Нейните очи също подскачаха нагоре-надолу.

— Искаш ли да останеш, за да гледаш? Мога да ти намеря място, откъдето да виждаш всичко.

— С удоволствие. Може би след работа.

Разгледа лицето ми.

— Изглеждаш ми познат. Тук някъде ли работиш?

— Само тази вечер. — След малко продължих: — Как се казваш?

— Мелиса Голд.

— О, като гимнастическите салони на Голд?

— Да. А ти как се казваш?

— Дик.

Вече ме гледаше много напрегнато.

— Това местоимение ли е или глагол?

— Предлог-жение — отвърнах със смях. — А ти си Голд^[3] от осемнадесет карата, предполагам.

— Двадесет и четири.

— Грешката е моя. — Името ѝ отиваше. Беше със златист загар, който се среща само в Южна Калифорния и други тропически райони. А имаше и страхотно тяло. Мисълта как тези крака ще се обвият около кръста ми ме интригуваше. Казах ѝ го.

— Бих искал да поработя на твоята гимнастическа преса.

Очите ѝ трепнаха.

— И аз бих желала да видя колко добре правиш, ъ-ъ, бедрени тласъци.

Намигнах в отговор.

— Може да се срещнем по-късно, за да се преборим. Ако имаме късмет.

— Може би. Приятна работа.

— Благодаря.

Пробих си път през тълпата и продължих на север, към булевард „Санта Моника“. Редицата комбита и каравани продължаваше надолу покрай задната страна на небостъргача. Настигнах момчетата и се отправихме към източната страна на сградата, далеч от светлините и тълпите, като за последен път тихо обсъждахме нещата.

Нахлузахме хирургическите си ръкавици и поехме в различни посоки. Поведох моите хора към фирма „Джоунс-Хамилтън“. По време на огледа Пик беше намерил една сервизна врата, която не се наблюдаваше. Беше я обозначил с лепенка, която реагираше на ултравиолетова светлина. Аз светнах с ултравиолетовото си фенерче и я намерих, а после разбихме ключалката и влязохме.

За тази операция бяхме с лека екипировка, за да не се набиваме в очи и да се смесим с хората от филма. Аз носех черен пуловер по врата и черен панталон от плат „чино“, меки обувки на бос крак, косата ми беше вързана на къса плитка. Гадния и Пачия крак бяха в черни униформи на силите за бързо реагиране и бойни жилетки, а в огромните найлонови куфари имаха и автомати МП5К със заглушители. Чери, Пик и новите носеха черни бойни униформи. Чери и Пик бяха облекли и ризите си от „ТЮЛЕН-група 6“ — поло от кевлар, подобен на текстилните брони, които се използват за всичко —

от водолазни костюми за борба с акули до ръкавици за събиране на скариди. Бях видял тези неща за първи път в едно специално телевизионно предаване на „Нешънъл Джиографик“ през 80-те години и разработих тези ризи с високи яки. Защо да режат гърлата на хората ми, ако можех да го предотвратя.

Заредихме автоматите си, преди да тръгнем. Не бях планирал да носим автоматични оръжия, но тъй като тази вечер хората от „Клетката“ можеха да минат за актьори, нямаше причина да не ги вземем. Единствената разлика беше, че куршумите в пълнителите ни бяха истински.

Изкачихме се по служебните стълби шест етажа нагоре до друга врата, обозначена от Пик. Пачия крак оправи ключалката и ни въведе в огромна шахта, използвана за прокарване на кабели, тръбопроводи от климатичната инсталация и комуникационните системи. Огромният коридор беше едно от предимствата на модерното строителство. Наложително бе във всяка нова сграда да се правят тези огромни, широки и високи коридори, за да може по тях да минат кабелите: оптични, за охранителни камери, кабелна телевизия, телекомуникация, жици на пет телефонни компании за далечни съобщения и петдесет за местни, охранителни инсталации, устройства за предотвратяване на достъп до офисите, телекси, факс линии и компютърни мрежи.

В слушалката си чувах Чери и хората му, които отидоха към офиса на „Сентюриънс Интернешънъл“. Приемането на сигнала беше лошо. Използвахме радиотелефони на Следствената служба на Военноморските сили, а те бяха второ качество. В „ТЮЛЕН-група 6“ накарахме „Моторола“ да ни направят предаватели, които да работят в небостъргачи от стъкло и бетон. Сегашните ни приемници бяха боклук — спираха да работят, когато наоколо имаше повечко електрически полета от компютри, телефакси и други устройства, до едно със собствени излъчвания. Тези радиотелефони бяха разработени за обикновени полеви операции, а не за водене на бойни действия в градове.

Отидохме надолу по коридора към втора врата, която щеше да ни изведе до пожарни стълби, водещи нагоре. Пачия крак си поигра с ключалката и я отвори. Прекосихме коридора, отворихме вратата за пожарното стълбище и започнахме изкачването. Нямаше в никакъв

случай да използваме асансьорите, за да не дадем знак на полицаите под наем във фоайето, че някой се движи из сградата.

Стигнахме до тридесет и седмия етаж след по-малко от пет минути, поехме си дъх и се пъгнахме в коридора. Вратите от орехово дърво се падаха от лявата ми страна. Магнитната карта се намираше в ръката ми. Приблжих се до кантората на „Джоунс-Хамилтън“ и проверих входа. Пъгнах картата в процепа. Вратата щракна и се отвори. Натиснах бутона на радиопредавателя и казах:

— Влизаме в цел едно.

Влязохме. Беше тъмно, но не невъзможно да се ориентира човек, тъй като прозорците бяха осветени от прожекторите за филма. Минахме край луксозната приемна, продължихме по дългия коридор с дебел килим и влязохме в крилото с офисите на директорите. Както в повечето офиси, и тук подреждането на нещата показваше, че не са мислили за сигурността. Не видях никакви светлини за включени алармени инсталации, никаква апаратура за засичане на движения или за ограничаване на достъпа. Хората предпочитат удобството пред сигурността, а това е голямо предимство за хора като мен, да не говорим за крадци, измамници и други отбрани престъпници.

Гадния водеше с готов за стрелба автомат. Аз го следвах, а Пачия крак беше в тила, за да пази задниците ни. Грифит използваше кабинета в ъгъла, който гледаше на юг и на запад. Вратата на кабинета му беше заключена и Пачия крак се залови за работа с неизменните си шперцове.

Отвори вратата за по-малко от тридесет секунди. Влязох в кабинета на Грифит.

— Вътре сме — известих Малката бира от другата страна на улицата.

— Разбрано. Няма движение. Всичко е спокойно. — По линията на Малката бира пропукаха статични смущения. След това се чуха други гласове. — С кого разговаряш, приятел?

— Концентрирам се за ролята си, задник такъв. Остави ме на мира — чух да казва Малката бира.

Примигах.

— Ъ, Бира?

— Актьори — прошепна той. — Тука има други актьори.

— О. — Щеше да се справи. Аз имах други, по-важни неща.

Разтършувах бюрото на Грифит, но не намерих нищо. Заех се с папките. Имаше стотици папки със счетоводна информация — изтеглих тази с надпис „Мацуко“, — както и доста кореспонденция до важни хора. Но трябваше да има още нещо — поне нещичко. Свалихме картините от стената, за да проверим за скрит сейф. Нищо. Отчаяно включих компютъра „Дел“, който се намираше върху ниския бюфет, и проверих съдържанието на един каталог. Обзалагам се, че се изненадвате от това, че не си беше заключил компютъра или не е задействал системата за достъп с парола. Е, в реалния живот обикновено секретарките доста добре спазват процедурите за сигурността. Но големите шефове просто са прекалено заети, за да тъпчат пароли и други отнемащи време неща в главите си. И затова не го правят. Резултатът е, че информацията в компютрите им стои и чака някой да я вземе.

Компютърът имаше сменяемо устройство с твърд диск и мястото на устройството беше празно. Или го е взел със себе си, или е тук някъде из офиса. Навих ориенталския килим — понякога има сейфове в пода. Nada^[4]. Но кучият син трябваше да има нещо. Не може да си Грант Грифит и да нямаш сейф в офиса си.

Огледах стаята. Бюро. Бюфет. Диван. Две кресла, между които имаше солидна масичка за кафе. Вгледах се по-внимателно. Всъщност „масичката“ представляваше кутия, облицована с дърво. Вдигнах я и открих, че под нея има малък сейф за документи с цифрова ключалка.

Готово. Посочих надолу.

— Гаден...

Вдигна палец за поздрав и се захвана за работата: напръска ключалката с графитна пудра и започна да си играе с ключовете.

Докато се правеше на касоразбивач, отново разгледах папките. Пачия крак беше пуснал компютъра и търсеше файлове, в които можеше да има нещо. Извадих от джоба си фотоапарат „Минокс“ — това са първите шпионски фотоапарати. Имат размерите на пакетче дъвка, работят с шестнадесетмилиметров филм и нямат никакви дрънкулки по себе си.

Има нови камери, като например високопроизводителните „Акмел“ с електронен затвор и автофокусиране, но „Минокс“ са прости, заради което ги харесвам. Насочваш го, фокусираш, като мериш с една верижка, която се вади от дъното на апарата, до ъгъла на

снимания документ, и натискаш. Получават се снимки с блестящо качество.

Поставих папките на „Мацуко“ — документите на японски и английски език — на бюрото на Грифит и започнах да снимам, като работех отзад напред в хронологичен ред. По дяволите, най-скорошното изходящо писмо до Хидео Икигами, шефа на „Мацуко“, беше с днешна дата. Това означаваше, че Грифит трябва да е някъде в Лос Анджелис. А ако намерим хард диска, вероятно ще попаднем на златоносната жила.

Стори ми се, че сме работили като шибани мулета около десет минути, но когато най-последно погледнах часовника си, се оказа, че е минал половин час. Бях заснел 100 страници, включително и купчина правителствени документи с печати „СЕКРЕТНО“, които дори и един бивш министър на отбраната няма право да държи в кабинета си. Дори само това можеше да смачка Грифит, но аз търсех по-големи неща.

Гадния най-последно се справи с ключалката и отворихме сейфа. Снемаемото дисково устройство се намираше вътре. Вдигнах го. Обозначено беше с етикет „ТОМАХОУК“.

Пъхнах го в компютъра и проверих съдържанието му. По дяволите. Попаднали бяхме на златоносната жила. Всичко се намираше тук — от инвентара на Сийл Бийч до една програма за компютърно чертане, която показваше цялата схема на ракета „Томахоук ИА/н“. Тази информация беше от категория „Критично важна информация за конструкцията на оръжия“ и се намираше в категория за секретност „Сигма“. Това означаваше, че е толкова много над степен „Строго секретно“, че дори не можех да си представя с какви обозначения е кодирана, а съм ги виждал всичките.

Вторият каталог на диска носеше името „Военноморски сили“. Влязох в него и открих една минибаза данни с неприятни подробности за прегрешенията в личния и пропуските в служебния живот на повече от сто действащи и пенсионирани адмирали, между които и Пинки Прескът III. По дяволите, бях уцелил шибаната десетка. Това беше файлът с шантажиращата информация на Грант Грифит. Пуснах диска в джоба си и изключих компютъра. Вече беше време да тръгваме.

— Стига за днес.

Обърнах се към прозореца.

— Бира, чу ли това? Тръгваме.

— Разбрано — прозвуча ясно гласът му.

— Как е на другото място?

— Тихо. Още не съм видял нашите хора.

Как е възможно толкова да закъснеят? Вероятно ключалките на „Сентюриънс“ бяха по-добри от тези на „Джоунс-Хамилтън“. Вероятно. Вероятно имаха устройства за забраняване на достъпа, сензори за движещи се тела — всичко. Засмях се, като си помислих, че Пик и Чери не могат да стигнат до целта си. Щях да им пръсна задниците, когато се видим.

Гласът на Малката бира пропука в лявото ми ухо:

— Аз...

Връзката се прекъсна.

— Бира?

Ново пропукване.

— Не мога...

По дяволите, шибаните радиоапарати не работеха. Тръгнах към прозореца. Черният хеликоптер „Хус 500“ се спусна ниско над мястото, където се намираше Малката бира. Вероятно снимаха.

— Ще те видим във филма — казах му. — Обади се. Обади се.

— ... счупено стъкло, капитане.

Пачия крак и Гадния натъпкваха хартия в жилетките си. Когато чуха думите на Малката бира, спряха. Пачия крак погледна лицето ми.

— Шефе?

Не знаех какво става, по дяволите. Нямахме как да видя. Надявах се, че стреля или прави нещо.

— Слизай от покрива. Слизай от покрива. Слизайте, събираме се пред сградата. Тръгваме.

Време беше.

— Чери...

Нямаше отговор.

— Чери... Пик... Уинкин...

Тишина. Пращане от статичните смущения.

— Блинкин, Нод, по дяволите.

Нещо не беше наред. Никак. Трескаво започнах да подреждам кабинета на Грант Грифит, както го бях заварил. Но нямаше време за това.

— Да се махаме оттук. Отиваме при „Сентюриънс“. Всичко се превръща в групово начукване.

* * *

Намираха се на служебното стълбище на тридесет и третия етаж. Качваха се нагоре. Един куршум за малко не се заби в лицето ми. Някак ми се размина. Винаги е ставало така с мен. Спомням си как във Виетнам настъпих една мина. Нищо не стана. Човекът зад мен стъпи на същото място и остана без крак. Веднъж минах бос през минирано поле. Между пръстите си усещах детонаторите. Нито една мина не експлодира. Северновиетнамските войници зад мен бяха разкъсани на парчета.

На север от Чау Док на камбоджанската граница в нощта преди Тет през 1981 г. бях излязъл да патрулирам с чудесната си банда стрелци от Осми взвод. Беше някъде след полунощ и аз водех. Бях спрял. Мускулите по тялото ми бяха опънати. Носът ми мърдаше като на хрътка — душех за характерния мирис на телата на виетконгците, подсилен от соса пиос тат, с който заливаха цялата си храна.

Знаех, че там отпред има нещо. Усещах го, мамицата му. Изведнъж — не зная какво ме накара да го сторя — просто паднах като проклет камък. В момента, в който го направих, видях на не повече от три метра пред себе си пламъците от цевта на един „Калашников“.

Ако бях паднал половин секунда по-късно, сега щях да съм мъртъв.

Какво ме накара да се хвърля на земята? Не знам.

Същото нещо се случи и сега на стълбището. Спрях се. И залегнах. И като го направих, един куршум удари стената там, където лицето ми се беше намирало преди четвърт секунда. Парче цимент одраска бузата ми.

Нямаше никакво предупреждение. Единственият звук беше тракането на проклетия куршум. Стреляха с шибан „хъш пъпи“ — пистолет със заглушител.

Преместих превключвателя на автомата си със заглушител в положение за автоматична стрелба и се преметнах над стоманеното перило, като се изтърколих извън стълбището и гърбът ми опря в

грубата бетонна стена. През това време изстрелях три бързи серии по два куршума и се навеждах, за да избягвам куршумите, рикоширащи от стълбите и перилата.

Някой отдолу отговори на стрелбата — куршумите от пистолет със заглушител започнаха да отскачат от стените и стълбището.

Целунахме бетона, изтърколихме се към прикрития, които можахме да намерим, и отговорихме на огъня. За около петнадесет секунди стълбището се превърна в стрелбище — горещите месингови гилзи летяха във всички посоки и куршумите идваха от всевъзможни ъгли.

Ние стреляхме доста. Изпразних два от пълнителите си, после метнах автомата през рамо, извадих пистолета си „Глок“ и изстрелях целия удължен пълнител. Шибаните експлозии ме заглушиха, а вероятно и останалите. До момента се стреляше с оръжия със заглушители — шумът идваше само от куршумите, удрящи се в бетона и стоманата, но сега бях открил огън с шибания австрийски пищов, а той беше доста шумен.

Извадих пълнителя, заредих нов и изстрелях още шест куршума. Когато ехото утихна, настъпи тишина.

Антените ми щръкнаха. Предпазливо се помръднах. Нищо. Показах нос иззад ъгъла на стълбището. Тишина. Всичко беше свършило така внезапно, както бе и започнало.

Аз и Гадния внимателно надникнахме от ъгъла, от който се слизаше за тридесетия етаж. Неговият автомат ХК и моят „Глок“ бяха готови за стрелба. Погледнахме надолу. Беше празно. Не се чуваше нищо, освен дрънкането на празните гилзи, които се търкаляха наоколо и падаха от стълбите.

— Живи ли сте?

Бързо ги огледах. Един куршум беше отскочил и порязал бузата на Гадния. Пачия крак беше одраскан по ухото. Върху китката ми имаше кръв, а усещах, че и вратът ми е мокър, но никой не беше прострелян.

Посочих следващия етаж.

— Хайде.

Изтичахме до двадесет и деветия етаж и сменихме стълбището. Плувнах в пот, стигнахме до канторите на „Сентюриънс“, на двадесет и седмия етаж. Вратата беше отворена. Влязохме по начина, който бях

измислил в „ТЮЛЕН-група 6“. Гадния беше първи със зареден автомат. Аз бях втори, като пистолетът ми покриваше огневото поле в противоположната страна, а Пачия крак беше зад нас с гръб, опрян в моя.

Огледахме стаите, без да запалваме осветлението, като святкахме по ъглите с фенерчетата си. Всички прозорци бяха затъмнени, освен един в последната стая. Когато се уверих, че всичко е наред, включих осветлението. Нищо не стана. Разкъсах черните найлони по прозорците, за да можем да видим какво става, по дяволите. Намерихме Уинкин в една стая, която сигурно беше кабинетът на Бренекето. Лежеше в локва кръв с поглед, вперен към тавана. Гърлото му беше срязано при сънната артерия. От положението на тялото му и от дълбочината на раната прецених, че е убит изотзад.

Блинкин беше в другата стая — със счупения прозорец. Беше прострелян в главата от достатъчно близко разстояние, че на врата му да остане нагар от барута. Уокър Невестулката лежеше на пода на два метра от него. Очилата му за нощно виждане бяха счупени от куршуми. Задната част на главата му липсваше. Момчетата поне бяха успели да пречукат един от тях.

Отвън се чу шум. Разпръснахме се с готови за стрелба оръжия и за малко не убихме Пик, Нод и Чери.

— Мамка му, какво... — Видях, че Чери е ударен — по ръката му имаше доста кръв. Пик също бе пострадал.

— Съжалявам, капитане. — Чери се строполи на килима и опря глава на стената. — Чакаха ни вътре. Бяха затъмнили прозорците. Сигурно са били с очила за нощно виждане. Начукаха ни го.

— Колко бяха?

Нод поклати глава.

— Не знам, може би четирима, може би петима. Но това е предположение. Беше неописуемо трудно да се влезе — електронни ключалки и шифри, а после ни нападаха от две страни.

— Прегрупирахме се на двадесет и осмия етаж, после тръгнахме след тях, когато започнаха да се качват, за да хванат вас. Ударихме ги в гръб — каза Пик и извади от жилетката си пакет за първа помощ.

Затова стрелбата по стълбището спря толкова бързо.

— Но трябваше да ги притиснем от две страни...

— Свършиха ни се патроните, шефе — каза Нод. — А ония не спираха да стрелят. После удариха и Чери...

Чери изохка, когато Пик наложи на ръката му пакета за първа помощ и го боцна с ампулата с морфин.

— Един куршум ме уцели — премина направо през ръката ми, но адски боли.

Гледах мълчаливо. Нямах какво да кажа. Бяха ни изработили група професионалисти. Вероятно са ме забелязали, докато с Майк Ригън разглеждахме. Или може би са засекли хората ми, когато провеждаха разузнаването. Каквото и да е станало, сега ни го бяха натресли. Копелетата бяха застреляли хората от втората ми група и отиваха нагоре, за да убият мен, Пачия крак и Гадния, когато се сблъскахме на стълбището. Сега лошите бяха отвън — чакаха ни въоръжени и опасни. Ние се намирахме тук вътре, с жертви.

Оставих инстинктите ми да ме водят. Искях да намеря компютърния диск, който се намираше в джоба ми, и да направя снимки с моя „Минокс“. Всичко друго беше второстепенно. И все пак мястото трябваше да бъде очистено. Трябваше да изнесем нашите убити. Никога тюлен не е оставян на бойното поле и нямах намерение да нарушавам традицията.

Извадих една торба за боклук от кофата. Гадния стори същото. Увихме труповете колкото можехме по-добре. Не искахме кървава следа, а имаше доста кръв, повярвайте ми.

Работехме мълчаливо. Гадния метна Чери на рамо по пожарникарски. Аз взех тялото на Уинкин — по дяволите, доста тежеше. Пачия крак грабна Блинкин и тръгнахме за хълмовете, или по-точно към стълбището.

Не съм свикнал да губя хора в бой. За повече от тридесет години активна военна служба загубих само един. Кларенс Ришър, който загина в битката за Чау Док по време на офанзивата по време на празника Тет през 1968 г. С него ставаха трима. И което е по-лошо, двамата загинаха по време на мисия, която Военноморските сили не биха одобрили — шпионска мисия, измислена от смотания ми мозък, — а това означаваше, че семействата им нямаше да получават обезщетения. Но в момента имах да свърша по-важни неща, отколкото да се притеснявам за обезщетенията на семействата. Трябваше да измъкна хората си, без да дадем нови жертви. Трябваше да занеса

телата в джипа на Майк Ригън, без никой да ни види. Трябваше да намерим Малката бира.

А после, след като се прегрупираме, щях да прибера диска и снимките на сигурно място и можехме да започнем избиването на хората, които избиваха нас. Изпълваше ме брутален, нажежен до бяло, жесток гняв. И преди го бях изпитвал — и всеки път враговете ми бяха умирали.

Повиках Майк по клетъчния телефон и му казах да мине насам, за да вземе нещо. Знаеше къде да се появи. Не споменах за жертвите. Ако Бренекето ни е чакал, то значи много добре знаеше и как да ни подслушва. Може би имаше и същото оборудване като мен благодарение на Грант Грифит и Пинки Фъшкията. Затова не мислех да казвам нищо ненужно.

Слязохме по стълбите и зачакахме, а вратата оставихме притворена. Щом се появи Майк, затичахме към джипа и метнахме в него телата и чантите си. Махнах на Чери, Нод и Пик да се качват. Поколебах се, но аз не бях в настроение да слушам възражения и като видяха погледа ми, се подчиниха. Очите на Майк се разшириха, като видяха трупите.

— Какво стана?

— Нямаме време да говорим за това. Чери, Пик и Нод ще ти разкажат — сега карай до яхтата и бързо разтовари всичко на нея.

— А?

Какво му ставаше, мамицата му? Тъп ли беше?

— Размърдай се. Яхтата. Ще се срещнем на Зума Бийч след шест часа. Запали неонові фенерчета. Ние ще изплуваме. Дръж тези момчета на хладно, Майк, и провери пищова си, защото наоколо се разхождат истински кофти типове.

Не му дадох възможност да каже нищо.

— Тръгвай, тръгвай, по дяволите. Махай се отгук, мамка му.

[1] Бевърли Хилс означава Хълмовете на Бевърли. — Б.пр. ↑

[2] Викът на Гарзан. — Б.пр. ↑

[3] Злато (англ.). — Б.пр. ↑

[4] Нищо (исп.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Не го показвах, но бях обезумял. Бях загубил двама души, не знаех къде е третият. Не се знаеше колко са лошите типове наоколо. Опитът ми подсказваше, че най-добрата реакция е нападението. Тюлените не ги бива много да отстъпват.

Но надделя усетът ми за стратегическите, а не тактически действия. Мисията ми не беше да стрелям и плякосвам, а да запазя информацията, която имах в джоба си. Отмъщението трябваше да почака. Точно сега трябваше да намеря Малката бира и да се махам от Додж.

Заредихме автоматите си, свалихме хирургическите ръкавици и тръгнахме по „Констелейшън авеню“. Като заобиколихме ъгъла, имах чувството, че сме попаднали на карнавала преди Великден. Тълпата беше понамаляла в хладната вечер, но все още булевардът беше доста оживен. Всички светлини бяха включени и докато няколкостотинте издръжливи зяпачи гледаха, режисьорът даде заповед на войските си да тръгват.

Вдясно от нас пътят беше разчистен, за да могат две полицейски коли да заминат на юг от булеварда „Санта Моника“, да преодолеят бордюра и със скърцащи гуми да спрат пред главния вход на превзетия от терористите небостъргач. Трима каскадьори мереха разстоянието с крачки. Зад тях, от западната страна на улицата, имаше група полицаи за бързо реагиране, които стояха до един бронетранспортър. На него с тридесетсантиметрови букви беше написано „Полиция“. Огледах ги. Видях Малката бира със снайперисткия си куфар, който стоеше в средата и се опитваше да не привлича внимание. Натиснах бутона на радиопредавателя си.

— Бира, говори „Сребърния куршум“.

Огледа се и веднага отговори:

— Бирата.

Казах му къде сме. Той погледна към мен и ме забеляза. Дори от такова разстояние виждах, че нещо не е наред.

— Три часа, капитане.

Извих се надясно и огледах района. Отзад, в сенките, където светлината беше по-слаба, забелязах Мани Танто. Носеше същата униформа като на Малката бира и автомат МП-5 със заглушител. Зад него забелязах друго познато лице. Сали Жребеца. И двамата носеха микрофони и слушалки, подобни на нашите.

Използвах ръчни сигнали. Посочих Ники и Пачия крак и им сигнализирах за врага в „три часа“. Погледнаха. Видяха ги. Отговориха ми със сигнала „разпръсване за бой“ и се отдалечиха към фланга ми, като използваха рядката тълпа за прикритие.

Направих знак на Малката бира да се премести вдясно, встрани от Мани Танто и Жребеца. Той кимна и започна да се движи. Ако успееше да пресече осемте ленти на булевард „Сенчъри Парк Уест“, където репетираха филмовите сцени, щеше да се присъедини към нас.

Пробих си път с рамо до полицаите. Сега Малката бира стоеше право срещу мен на сто и петдесет метра. Махнах му да върви.

— Давай, по дяволите.

Държейки куфара си, прескочи бариерата, но тъкмо измина три метра и един член на снимачния екип с радиотелефон в ръка го спря, като опря ръка в гърдите му.

Не бях достатъчно близо, за да чуя какво ставаше, но можех да разбера по жестовете, че казваше нещо като: „Вие, статистите, не участвате в този кадър. Върни се обратно и чакай.“

Малката бира просто фрасна задника и го просна на земята.

Това не го възпря — той беше истинско олицетворение на ефективността. Изправи се на крака и се впусна да го гони, като крещеше:

— Хей, къде отиваш?

В момента се намираха в средата на булеварда и виждах лицето на човека на снимачния екип, който се опитваше да спре Бирата. Познавах това лице — Джордан Рокера.

Опитах се да привлека вниманието на Малката бира, но той твърдо беше решил да пресече улицата. Сега Джордан се намираше зад него и бъркаше в джоба на якето си.

Изглежда, не внимаваше особено, защото Малката бира го удари с лакът в слънчевия сплит и го събори като камък. После малкият ми злобар включи форсажа и в спринт измина останалата част от разстоянието. Метна ми куфара и прескочи бариерата.

Мани и другите също тръгнаха. Видях Бренекето. Намираше се на същата страна на улицата, на която бях и аз, вероятно на сто метра — носеше костюм, сочеше към нас и правеше жестове на трима души в униформи на лосанджелиската полиция. Дали бяха истински полицаи? Това нямаше значение. Истински или не, бяхме загазили.

Полицаяте тръгнаха към нас. Трябваше да тръгваме. Инстинктът ми подсказваше, че трябва да открадна някоя кола — наоколо имаше достатъчно — и да тръгна към Зума. Направих сигнал на Гадния и Пачия крак да тръгнат на запад. Те започнаха да си пробиват път през тълпата по тротоара. Аз се отдръпнах от бариерата, като държах куфара.

— Пази ме отзад — казах на Малката бира.

— Слушам, капитане.

Изостана на пет метра зад мен. С периферното си зрение видях позната фигура, докато си пробивах път през тълпата. Мелиса Голд ме видя и се приближи.

— Здравей, Дик.

— Здравсти, Голд. Как си?

— Щях да съм по-добре, ако можехме да свършим. След тези снимки приключваме за вечерта. Ти как си?

— И по-добре съм бил. — Представих Малката бира. Тя погледна униформата му. — От нашите ли сте?

— Не, с него съм.

Тя потупа куфара.

— Какво има вътре?

— Мръсното ми бельо.

Понечи да попита нещо, но се спря. След неловка пауза попита:

— Сигурен ли си, че не сме се виждали някъде? Не забравям лица.

— Е, може би си спомняш обложката на книгата ми.

— Книга ли?

— „Свирепия“.

Лицето ѝ просветна.

— Точно така... четох я миналия месец. Ти си Дик Марченко.

— Марчинко.

Винаги бъркаха името ми така.

— Бил си тюлен.

— И още съм.

— Без майтап? Страхотна книга. Наистина ли си вършил всичко това?

— Благодаря... и да.

Погледнах надолу по улицата. Полицайте сега ни гледаха напрегнато. Нямах представа къде са Мани Танто и останалите от „Сентюриън“. Време беше да действам.

— Мелиса...

— Да?

— Виж, неловко ми е, но се нуждая от помощ. Много е важно.

— Каква помощ?

— С мен е Малката бира и още двама и трябва да стигнем до Зума Бийч.

— Зума Бийч.

— Да.

— Кога трябва да си там? Мога да ви закарам веднага, щом свършим — остава ни само една голяма сцена за тази вечер. Имам джип, в който ще се съберем.

Погледнах към полицайте. Не се бяха помръднали. Това означаваше, че са фалшиви, защото не смееха да се приближат до Мелиса, да обяснят какво желаят, да ни сложат белезници, и да ни откарат. Това беше в наша полза, но само ако действахме както трябва сега.

— Може би ще е късно.

Тя скръсти ръце и се замисли над думите ми. После запита:

— По служба ли е? Искам да кажа, за Военноморските сили ли работите?

Е, за тях работехме, донякъде. Кимнах.

— Да.

— А какво правите, ако не е тайна?

— Бих могъл да ти кажа, но после трябва да те убия. — Тя ме изгледа много особено. Явно го вземаше на сериозно. — Пошегувах се, Голд. Но е по-добре за теб, ако не знаеш.

Отново ме погледна и сви устни.

— Елате с мен.

Пъхна се под бариерата и се обърна към мен.

— Е? Ако ще го правите, хайде, защото няма много време.

Подадох сигнал на Гадния и Пачия крак. Те затичаха към мен и Малката бира. Прескочихме дървените „магарета“ и последвахме Голд, която тръгна на запад към дългата редица влекачи, паркирани на ъгъла.

Сега полицаите отново се движеха. Мани също. Както и Бренекето. Но ние се намирахме на сто и петдесет метра пред тях. Някаква сирена изсвири три пъти. Спрях, за да видя какво става.

— Дявол да го вземе, Дик, мърдай... — Гласът на Мелиса беше напрегнат. Започна да тича. Отляво дочух рев на автомобилни двигатели. — По дяволите, размърдайте си задниците! Започват снимките.

— Давай... — Затичах край нея. Същото сториха и момчетата ми.

Стигнахме в далечната страна на улицата, когато шест полицейски коли и един голям камион с надпис „Отряд за бързо реагиране“ профучаха по широката улица, а сирените и светлините им работеха с пълна сила. Минаха точно там, където бяхме пресекли улицата, после завиха зад ъгъла и се отправиха към небостъргача.

На сто метра зад нас Мани Танто се опитваше да уговори моторизирани полицаи от Лос Анджелис да го пуснат да мине. Изглежда, без успех. Когато се качихме в джипа на Голд, видях, че ни гледа през малък бинокъл.

* * *

Срещнахме се малко след 3,00. Голд ни остави на тихоокеанското шосе, след като изключи фаровете си и забави ход, като бавно тръгна по банката. Не бях сигурен дали ни следят, но не исках да поемам никакви рискове. Изтърколихме се в една канавка, оставихме я да отmine и изчакахме още пет минути, за да видим дали някой няма да мине покрай нас. Nada. Дължах голяма услуга на тази дама — и щях да я върна, ако съм жив достатъчно време, за да се върна в Лос Анджелис.

Когато реших, че е чисто, пресякохме шосето и влязохме в парка на Зума Бийч, изпълязахме на плажа, после слязохме по скалите и цопнахме във водата. Студено беше, а и ние бяхме напълно изтощени, трябваше да теглим Чери, чиято дясна ръка бе срязана и той загуби доста кръв. Но видях „Злобния жабок“, който се люлееше по вълните

на около миля от брега. Майк бе сложил две неоновы лампи — червена и бяла — и ние ги използвахме като ориентир.

Той ни изтегли на борда, помогна ни да се подсушим с големи, дебели кърпи, сгря ни с кафе и бренди, помогна да закърпим ръката на Чери с хирургически лепенки, а след това попита какво става, мамицата му. Не обичаше да има тела на яхтата си и ми го каза с думи, от които Ев Барет би се възгордял.

И аз не харесвах тази идея, но в случая нямаше голям избор. Двама души бяха и щях лесно да се отърва от трупове им, все едно че са убити при изпълнение на официална мисия на Военноморските сили.

Въпросът беше как да го направя. Нещастните случаи трябва да бъдат представени така, че да не е възможно да се установи вината ни. А и трупове трябва да бъдат намерени в такова състояние, в което не може да им се прави аутопсия.

Най-близкото съоръжение, където можехме да хвърлим котва, беше военновъздушната станция на Военноморските сили Пойнт Мугу, където „Червената клетка“ в първоначалния си вид бе имала един от най-големите си триумфи. През 1985 г. нападнахме базата през уикенда на Деня на труда и заличихме президентския самолет от картата.

Този път проникването на „Червената клетка“ нямаше да бъде толкова успешно. По време на нападението щяхме да използваме неизправни импровизирани експлозивни устройства, далеч по-мощни, отколкото сме мислили. Щеше да възникне нещастен случай и Уинкин и Блинкин щяха да бъдат убити.

Вероятно задникът ми щеше да се озове пред военния съд, но ми беше все едно. И така всичко беше толкова осрано — вероятно Пинки прекарваше повече от времето си в мисли как да се отърве от мен и да ме пъкне обратно в затвора. Е, не си беше губил времето, защото се бях прецакал между севернокорейската и сегашна операция. Изглежда, имаше право, като каза, че ще се осера, защото аз наистина го направих.

Но имах да свърша по-важни неща, отколкото да се самосъжалявам. Повиках бойците си на кърмата и заповядах да почиват колкото могат повече, защото щяхме да сме доста заети. Майк

вдигна котва към 4,45 и тръгнахме с 12 възела към Пойнт Мугу на около 24 мили от мястото на срещата в Зума.

Телата бяха кървили и подути достатъчно и на зазоряване започнаха да миришат. Влязохме във водата и добре ги измихме. Това беше необходимо — не исках над яхтата да летят чайки и да привличат вниманието към нас и товара ни.

Стигнахме в Пойнт Мугу през сутрешния пиков час и спряхме на две мили от брега, между ракетното стрелбище Ванденберг и самата военноморска база. Прекарахме целия ден в морето. Майк хвърляше въдица във водата за всеки случай, ако ни види някой патрулен катер или самолет. Не говорехме много. Нямахме настроение за това.

В 15,00 събрах хората в каюткомпанията и описах задачата.

— Може би това ще е най-трудното нещо, което ви се е налагало да правите. — Казах им, че ще нападнем Пойнт Мугу. По време на нападението аз и Гадния трябваше да сложим телата върху няколко истински импровизирани експлозивни устройства и да ги взривим.

Обясних защо трябва да го сторим.

Не им хареса много. Но трябваше да го направим.

Начертах схема на нападението. Нод и Чери щяха да нападнат полицейската станция пред главния портал, да срежат телефонните линии и да взривят радиоантените, за да не може никой да извика помощ. Пик и Малката бира щяха да прекосят плажа и за отклоняване на вниманието да запалят поредица огънове около складовете за гориво. В Калифорния огънят има по-друго значение — особено ако е в близост с горивен склад с достатъчно авиационно гориво, за да запали района от Окснард до Камарило. През това време Пачия крак щеше да среже веригата на задния вход и да постави серия симулатори на артилерийски огън по протежение на оградата в близост до тихоокеанското шосе. Докато властта се справи с целия този хаос, аз и Гадния щяхме да поставим двете тела и купчина истински импровизирани експлозивни устройства зад съоръжението за обезвреждане на боеприпаси в базата.

* * *

Започнахме мръсната работа в 21,30, като се премятахме през перилата по двойки. Гадния и аз изтеглихме телата до един сал. Вече започваха да се надуват и смърдяха лютиво, вкочаниха се и бяха адски трудни за носене. С охкания и стонове ги пренесохме през заблатената зона около лагуната в Мугу.

Когато преминахме през верижната ограда около съоръжението за обезвреждане на боеприпаси, властите в базата вече реагираха на симулираните експлозии до шосето. Намерихме подходящо място за погребалната клада на Уинкин и Блинкин. Чуваха се сирени и всички служещи бяха извикани, за да действат като пожарникари.

Гадния разби вратата на оръжейния склад с един лост и извади достатъчно динамит, за да събори средно голяма сграда. Двата нагласихме зарядите, фишеците и детонационните кабели и почтително — доколкото това е възможно в подобна ситуация — поставихме телата върху експлозивите.

Гадния коленичи и прочете бърза молитва. Аз се присъединих. Останахме няколко секунди, после мълчливо възобновихме работата си.

Погрижих се да покрия телата с малко пръст, за да наподобя гроб. Сигурно си мислите, че го направих от благоприличие. Всъщност направих го, за да може телата да послужат като амортизатори за експлозива, от което разрушителната му сила щеше да нарасне до максимум. Нямаше да е възможно да се съберат достатъчно тъкани, за да се направи аутопсия.

Гадния настрои часовника и се разкарахме, като на връщане минахме през резервата за диви животни, през блатата и надолу. Когато минахме край Пойнт Палос Верде, се обадох до Вашингтон и казах на дежурния капитан кой съм и коя група командвам. Съобщих, че имаме две жертви по време на обезвреждането на взрив, който не можахме да вземем със себе си на пътнически самолет. Обясних, че това е станало по време на необявено проникване на „Червената клетка“ във военноморската база Пойнт Мугу.

Казах му, че при завръщането си във Вашингтон ще подам пълен доклад и тъй като съм командир на „Червената клетка“, отговорността за жертвите пада изцяло върху мен.

Той започна да ми дрънка нещо, но аз натиснах бутона и прекратих разговора. Не ми се говореше повече.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Тръгнахме от Лос Анджелис с първия самолет, на който можахме да се качим — един от онези къси самолети „Боинг 737“, които се движат по вътрешните линии. По разписание правеше седем кацания, докато стигне Вашингтон. Бях оставил автоматите и повечето пистолети при Майк Ригън. Нямахме защо да ги носим със себе си и да създаваме проблеми на охраната на летището. Той обеща да ни ги прати по „Федерал Експрес“, когато се върнем и се озовем в безопасност. Безопасност? Това вече беше смешно. По време на първата част от полета от Лос Анджелис до Онтарио в Калифорния, както седях в самолета, се разтреперих. Приличаше ми на треската, която ме обземаше във Виетнам преди боен патрул — знаех, че там дебне някой, който иска да ме убие, и тялото ми като мощна, чувствителна антена долавяше опасността. Това ме правеше по-добър воин.

Сега, седнал с кутия полуизстудена бира „Строх“ в ръка и с поглед, зареян през прозореца, изпитвах същия трепет, както преди повече от четвърт век, когато напуснахме базата в Май То по тъмно и излязохме по делтата на Меконг на лов за мистър Чарли. Но този път усещането беше различно. Чувствах, че нещо не е наред, но не знаех точно какво. Нещо никак не беше наред.

Излетяхме за Скотдейл в Аризона по график. Взех си втора бира. После и трета. Обърнах се, за да видя хората си. Те бяха уморени, изстискани и изчерпани емоционално и физически. Чери практически не можеше все още да използва ръката си. Наблюдавах Пик и се опасявах, че сигурно беше получил мозъчно сътресение. Останалите гледаха така, сякаш се намирах на хиляди мили оттук.

Знаех какво не е наред. Бяхме загубили двама души, а очистихме само един от лошите. За нас това не беше добър резултат. Нещо ни куцаше. Момчетата го знаеха, знаех го и аз.

Кацнахме в Денвър малко след 11,55 местно време. Там имахме час и десет минути престой на международното летище „Стейпълтън“. Предложих да излезем, за да се разтъпчем и да поседнем в някой бар,

където сервират бира „Куърс лайт“. Нещо като паметна служба за водолазите, които оставихме след нас — беше редно.

Все още се намирахме в зоната за сигурност, когато открих един бар в коридора. В него се продаваше наливна бира от автомат, но беше почти на привършване. По-хубавите барове се намираха на главния терминал, но аз се отклоних надясно и хората ме последваха. Нямахше нужда да тревожим полицаите под наем на летището с няколкото смъртоносни играчки, които бяхме успели да скътаме в ръчния си багаж.

Знам, знам. Чудите се как правим това, след като днес всички са толкова разтревожени от тероризма и съществува страх от отвлечане на самолети и прочие. Е, отговорът е прост. Комбинацията от минимална заплата и липсата на мотивация може да ви даде представа за хората, които проверяват багажа по летищата. Спомняте ли си за „Нарита“? Е, тук беше сто пъти по-лошо. Не се ли чувствате по-спокойни от това, а?

Имахме към шест патрона и аз се извиних, че искам да източа гуцера си, като се прокраднах до мъжката тоалетна на тридесетина метра от детекторите на метал. Когато излязох, се скрих зад двама души, които, макар и облечени в раирани костюми, според опитните ми очи носеха оръжие.

Мозъкът ми изключи и преминах на автопилот. Кои бяха те? Очевидно бе, че са или от полицията, или терористи. Веднага отхвърлих второто предположение — просто не изглеждаха така. Всъщност по дрехите им можеше да се съди, че са от ФБР. Приблжих се, като се опитвах да не бия на очи. Единият държеше някаква снимка. Моята снимка — от обложката на „Свирепия“.

А, бремето на славата. Забавих темпото и започнах да наблюдавам как отиват към терминала, където беше самолетът ни и очакваше качването на пътниците.

В лек тръс се върнах в бара.

— Да тръгваме.

Гадния глътна бирата си, заметна раницата на огромното си рамо и се завъртя на столчето пред бара.

— Слушам, капитане.

Останалите също допиха бирите си и грабнаха багажа си.

Малката бира изведнъж се спря, когато тръгнах в обратна посока на терминала надолу по коридора.

— Хей, какво има?

— Просто ме следвай, ще ти обясня след малко. Трябва да се махнем оттук.

Минахме покрай охраната и отидохме в главната зона за пристигащите. Поведох хората си към вратите, където имаше наредени таксите.

— На около две мили надолу по „32-ро авеню“ има фирма за бракми под наем. Вземете такси, ще се срещнем там след час.

— Какво има? — Чери погледна назад.

— Ченгета — казах. — Вероятно са от федералните. Отидоха към вратата на терминала.

— Нас ли търсят? — учуди се Пачия крак. — Как...

— Мърдай, дявол да го вземе. — Не зная дали бяха от федералната полиция и дали търсеха нас, или пък са полицаи, които очакват пристигането на някой, екстрадиран от страната, но не мисля да поемам никакви рискове. Трябва да изчезнем, докато разбере какво става, мамицата му.

* * *

Обадих се на Кърнан Ирландеца от уличен автомат на около миля от терминала, но не го намерих в службата. Секретарката му ми каза, че е на събрание в Пентагона и няма да се върне преди единадесет.

— Да оставя някакво съобщение, полковник Марчинко? На кой телефон да ви се обади той?

— Не, ще позвъня по-късно.

По дяволите.

Опитах се да се свържа с О'Баниън на Хавайските острови, но и той беше излязъл. Напълно отчаян, звъннах на директния телефон на Стиви Уондър в Щаба на Военноморските сили. Две иззвънявания. Три. Четири. Молах се така, както не съм го правил, откакто монахините в унгарското католическо училище „Свети Ладислав“ ме

удряха по кокалчетата на ръцете с линийките си. На шестото позвъняване изръмжа:

— Да.

— Аз съм.

— Майчице, колко си загазил, заднико.

— *Moi?*

— Да, тъпако.

Чух как сръбва кафе — на бюрото си държеше голяма пластмасова чаша, за да ядосва големите началници.

— Разузнавателна информация. Кратко. — Нямах настроение за разговори.

— Бунт. Убийство. Отсъствие без разрешение.

Наистина беше кратък.

— Мама му стара.

— Пратиха ФБР да те търси.

— Имам ли все още приятели?

— Освен мен ли? Може би още двама. Но не са от хората от другата страна на реката. Онези в коридор Е се вдигнаха по тревога веднага след като се обади. Чакаат те. Изпратили са хора по всички шибани летища западно от Мисисипи.

— Има ли някой наш познат зад всичко това?

— Заповедите са на заместник-командващия по операциите, плановете и политиката.

— Не те питах за това.

Много добре знаех кой се крие зад всичко. Грант Грифит. Бунтът беше нарушение, за което пращаха на военен съд. А и убийство. Много добре го бяха докарали.

Като глазура на торта. Убийството щеше да ме вкара в затвора най-малко за петдесет години. Достатъчно време да си крадат ракети „Томахоук“ от Военноморските сили.

И точно заради това беше всичкото осиране — ядрените ракети „Томахоук“. Залогът беше голям, мамицата му — милиарди долари, а да не говорим за националната сигурност. А аз бях шибаният френски ключ, попаднал в зъбните колела на машината. Значи трябваше да бъде отстранен.

И за да са сигурни, че ще изчезна от играта, Грант Грифит и Пинки бяха пуснали цялото шибано федерално правителство да

преследва мен и „Червената клетка“.

Е, майната им на Грант и Пинки. Проклети предатели, които разпродаваха тайните на страната си и не заслужаваха да живеят. Заради тези арогантни, алчни за пари задници бях загубил двама от най-добрите бойци на „Червената клетка“ и исках да станем квит.

Не, исках да изляза с една глава напред — главата на Грант Грифит. Побита на някой шибан кол. Исках и задника на Пинки.

Да. Исках да ми паднат в ръчичките онези двама проклети минетчии, шибани некадърници, видиотени смрадливци с малки пишки и гноясали топки, лайномозъчни смукачи на сфинктери и целувачи на задници и да ги убия — и то много, много болезнено. Много, много бавно.

— Някакви предложения, Уондър?

— Скрый се, брат. Не се обаждай на никого. Остави да видя накъде духа вятърът и след това да решим.

Разумно.

— Аз имам един проблем.

— Само един ли?

Харесвах чувството му за хумор.

— Един от многото проблеми. Когато ти беше в Ирак, ние нападнахме щаба.

— Зная. Кофти. Много задници се опариха.

— Е, взехме на заем някои неща от склада. Едни монитори. Аз съм ги монтирал на едно място и приемникът е в раницата ми. Но няма как да разбере какво излъчват.

— Къде са?

— Мисля, че в Лос Анджелис.

— Ти мислиш? С какво? По дяволите, Холмс, да не си мръднал? Разказах му за Сийл Бийч. Дочух как сръбва още кафе.

— Да видим какво мога да направя от другата страна на шосето. Говореше за базата Винт Хил.

— Всичко най-хубаво, брат.

— Добре. Обаждай се.

Погледнах часовника си.

— Ще се обяда отново около 18,00.

— Ще бъда тук. Пази задника си, сланинен мозъко.

— Яж лайна и лай по луната, задник.

* * *

Взехме две коли. Исках три, но можеха да се използват само две от кредитните карти. Другите бяха от Пентагона, а това означаваше, че може би вече са блокирани. Във всеки случай няхах намерение да давам преднина на онези типове, като им известявам откъде започва одисеята ни.

Аз и Гадния взехме Нод и Чери. Избрах един автомобил „Монте Карло“ от 1972 г. — истинска торпила, ако искате да преминете през блокада на пътя, през верижна ограда или пък друго препятствие. Пачия крак като олицетворение на скромността избра за себе си, Пик и Малката бира един червен „Флийтуд“. Разделихме се. Решихме да тръгнем на юг. Определих на момчетата среща в един почивен район, който помнех от пътуванията си с „ТЮЛЕН-група 6“. Намираше се на стотина мили от Денвър по междущатското шосе 25, южно от Фунтин и северно от Пайнън — съвсем близо до Пуебло в Колорадо. Часът на срещата беше 23,00.

Ако онези от ФБР бяха умни — но те не бяха, — сега щяха да забавят самолета, да разпитат екипажа, за да видят дали помнят къде сме слезли, и да прегледат щателно багажа, за да разберат какво сме носили.

Радвах се, че няхахме настроение по време на полета. Минахме без яко пиене. Без нахални приказки със стюардесите. Бяхме извадили късмет и с това, че се качихме на самолета поотделно, а не като обичайните шумни и буйни глутници тюлени, търсеци развлечения и игри. Богът на войната ни наглеждаше. Надявах се да продължи да го прави.

Оставих Гадния да кара, а аз подпрях глава и се опитах да подреда мислите си. Чувствах се, сякаш тичам из лабиринт — постоянно се сблъсках със стени и никъде не откривах изход.

* * *

Гадния отби в един огромен пазарен център на север от Колорадо Спрингс, за да мога да се обадя по телефона. Във Вашингтон беше

17,40. Звъннах на Стиви Уондър. Никой не вдигна. Взехме кльопачка от един щанд за пици и се поразходихме, за да позяпаме по витрините и да огледаме мацките. След половин час опитах отново.

— Да. — Познатият глас се чуваше ясно и чисто.

— Аз съм.

— Помниш ли, като ти казах тази сутрин, че си затънал в лайната?

— Е, какво?

— Да ти го начукам. Не бях оценил правилно нещата — изсумтя Уондър. — Ето ги накратко: ти си персона нон грата. Военноморските сили искат задника ти. Пентагонът иска да бъдеш убит. ФБР са предупредени. Вероятно са предупредени и Групата за борба с терористи, митническата служба, имиграционната служба, бреговата охрана, а дори и пощите.

— Друго?

— Да.

— Какво?

— Не се опитвай да се обаждаш на приятелчетата си. На телефоните им има Дигитални следящи устройства и ще те намерят за тридесет секунди.

— Ирландеца?

— Да... Ирландеца и хората му са на страната на врага. Да се обадиш на тях е все едно да звънеш на Пинки.

Наистина кофти новини. През годините бях изтъкал своя мрежа от неофициални източници на информация и контакти. Това ми помагаше да газя системата с подковани обувки. Заради нея можех да казвам „майната ви“ на адмиралите и да работя необезпокояван. Сега Уондър искаше да ми каже, че мрежата ми вече не съществува.

— Мога ли да се доверя на някого?

— Освен мен ли? — попита с равен глас. — Не съм сигурен, Дик. Много силно те искат.

— Имаш ли поне една добра новина?

Той замълча.

— Е... зная къде са мониторите ти, а ти не знаеш.

Господи. Този задник наистина знаеше как да пази тайна.

— Уондър...

Засмя се. Представях си как поклаща главата си.

— Добре де, Дик, хуй такъв. В Южна Калифорния са.

Това вече го знаех и му го казах.

— Да, така е, но не знаеш, че са били преместени.

Това бяха ценни новини.

— Къде?

— Не знам. Опитвам се да накарам едни приятели да ми направят голяма услуга. Обади се след два часа. Може и да имам нещо за теб.

— Разбрано.

* * *

Отново се качихме в колата и тръгнахме на юг. Накарах Гадния да спре до една бензиностанция „Филипс 66“ встрани от междуцатското шосе и набрах номера на Уондър. Не вдигна. Изчакахме петнадесет минути, като се опитвахме да не привличаме внимание, и отново опитах.

— Да.

— Аз съм. Някакви новини?

— Да. Много си затънал в лайната. — Засмя се. Обичаше да ме гледа, когато се мъча. — Не се притеснявай. Открих къде се намират мониторите. В пристанището в Лонг Бийч.

— Сигурен ли си?

— Да.

— На кораб ли са?

— Не зная. В Бийч Харбър има много кораби, както и много докове.

Имаше право.

— Е?

— Е, значи ще чакаме, заднико. Ако мониторът започне да се движи на запад, то следва, че е на кораб.

— Ако е на кораб, ще можем да го проследим, нали?

Знаех, че всички кораби имат приемо-предаватели за спътникова навигация по фиксирани позиции и ако сравним положението на монитора с показанията на приемо-предавателя, можем да открием въпросния плавателен съд.

— Точно така, но все още няма никакво движение.
Уондър млъкна. Дочух го да сръбва от неизменното си кафе.
— Аз тръгвам. Ще ти се обадя след час.
— Добре.

* * *

Даде ми данните в 20,55 ч.

— Въпросният плавателен съд е танкер със сдвоен трюм. Името му е „Акита Мару“. Според шефа на пристанището е тръгнал днес в 19,00 ч.

— Добре. — Започнах да оформям план. Първият проблем за разрешаване беше да настигна танкера. Нямах начин да се доберем до него, ако не можем да го намерим. Попитах: — Можеш ли да наглеждаш кораба?

— Сигурно. Ако успея да убедя другите да гледат настрани, докато си играя с превключвателите и приборите.

— Опитай.

— Дадено. Обади се по-късно и ще ти дам нови сведения.

— Бъди благословен, сине мой. — Обещах му, че като се върна във Вашингтон, ще му купя собствена пивоварна. Уондър отговори, че ще държи да изпълня обещанието си.

Затвори телефона. Много исках да намеря кораба и ракетите. Не ми липсваше собствено оръжие. В чантата си носех видеокасета със запис на Бренекето и японците от „Мацуко“, а в джоба — диска на Грант Грифит. Във Вашингтон разполагах с папките с досието на Пинки от Следствената служба. Взети заедно, те се превръщаха в достатъчно доказателство за сериозна конспирация, която се простира чак до сърцето на Военноморските сили. Но доказателството не беше издържано от всички страни. За да стане, трябваше да намеря откраднатите ракети на „Акита Мару“. Тогавя щях да имам всичко необходимо и да направя собствено изложение пред командващия Военноморските сили. Оставаше половин час до срещата с другите. Докато Гадния натискаше газта, аз обмислях положението и се чудех защо, по дяволите, Грант Грифит трябва да качи ракетите на танкера, след като е толкова лесно да ги сложи в един самолет и да ги закара.

Установих, че отговорът е свързан с технологиите. В този така наречен нов световен ред правителствените агенции бяха станали далеч по-способни при надушването на контрабандата на забранени материали като експлозивни или ядрени ракети. Като в „Нарита“ например, където бяха монтирани най-нови сензорни устройства, всички големи летища по Западния бряг имаха апаратура от последно поколение за засичане на експлозивни и ядрени материали и за опазване на товарите.

Грант Грифит не беше от хората, които поемат рискове. Беше чел доклада ми за „Нарита“, в който се посочваше единственото добро нещо в охраната на летището — модерните засичащи устройства. Следователно по никакъв начин нямаше да рискува с няколко откраднати ракети „Томахоук“ — нямаше да ги допусне близо до летището.

Щеше да ги придвижи с кораб. По-бавно, но пък сигурно.

* * *

Пристигнахме в 21,30 ч. Момчетата вече седяха на покритите с роса пейки за пикник, пиеха студена бира „Куърс“ и хапваха сандвичи. По време на пътуването имах доста време да мисля и споделих мъдрите си идеи с момчетата.

Казах им, че според мен са ни прецакали от самото начало. Всички операции, на които ни бяха изпращали — в Щаба на Военноморските сили, Сийл Бийч и Северна Корея, — са били измама, за да ни прецакат. Ние бяхме задниците, които използваша за отвличане вниманието на врага, докато големите движения по фланга се извършваха на много мили от нас. Както Норман Шварцкопф Буреносния направи по време на „Пустинна буря“. А каква беше истинската цел? Много проста — като „ЦЕЛУВКА“. Грант Грифит и приятелите му продаваха ядрени ракети от Съединените щати необезпокоявани.

— На севернокорейците ли? — попита Пачия крак.

Бях мислил и над този въпрос. Отговорих му, че кимчиядците служат просто като параван. Така, докато нашето военно разузнаване се занимаваше с ония от Понгянг, той пращаше стоката в Япония.

Япония?

Да, Япония. Вероятно до оня задник фашист, дето ръководи „Мацуко“. Оня, за когото ми разказа То Шо. Хидео Икигами.

И познайте какво стана? Планът им беше успял. Бях играл точно по гайдата им. Защо? Отговорих, че е така, защото съм задник с егоцентрично мислене и понякога заради едно дърво не виждам гората. Защото често пъти отношението ми към системата се свеждаше до „Спрете ме или отново ще убивам!“ А това означава, че ще се опитвам да я прецаквам при всеки удобен случай, дори и да нямам интерес да го правя.

По дяволите, Пинки и Грифит знаеха какво е отношението ми към Военноморските сили. Знаеха как ще реагирам за „Червената клетка“. И аз бях постъпил точно така, както очаквах: проведох няколко операции „Ако няма други указания“, за да покажа на света — света на Военноморските сили, — че все още съм оня побойник и неуправляем особняк, който по навик се плези на командната верига.

Допих бирата и смачках кутията. Нещата не бяха никак добри.

— По дяволите — казах. — Точно това са искали от мен, мамицата им.

Запитах се риторично какви са последствията от това, че бях играл по свирката им. Най-важното беше, че загубих двама от хората си. Уинкин и Блинкин умряха по моя вина и това щеше да ми тежи цял живот. Освен това се бяхме озовали в сегашното положение — изменници без приятели. Бегълци. Кандидати за военен съд. А през това време Грант Грифит и приятелите му товареха ядрените си ракети на кораб и плаваха към изгряващото слънце, или по-точно към страната на изгряващото слънце.

Правилата на Военноморските сили за правата на командира са уникални. Когато човек поеме командването, то е докрай. Отговорен е за хората си. Във всяко отношение. За безопасността им, доброто им състояние, за изправността на оборудването, за морала им, за предпазването им от ненужен тормоз от страна на системата. Аз бях излъгал хората си. Бях останал сляп за очевидни неща. Това ме правеше недостоен за тях.

Казах им, че е време да се спасяват сами. Аз щях да посрещна удара, защото бях виновен. Отговорността беше моя.

— Не ви заповядвам да се върнете във Вашингтон — казах им, — но ви го препоръчвам.

— Маmicата му, капитане... — Нод стовари бирата си на масата. Аз съм още нов тук, но ми се струва, че ако трябва да горим, ще горим заедно.

— Точно така — обади се Пачия крак.

— Гледай, капитане — каза ми Пик, — ние сме бойна група, а бойните групи остават заедно.

— Добре — присъедини се Малката бира. — Значи онези задници те изиграха. Но важното е, че ти мислеше за нас. Мама му стара, капитане, никой не е мислил да защитава задниците ни от години насам. Докато се върна ти.

— Вярно е — каза Чери. — Проклети офицери. Само се възползват от нас.

— Възползват се?

— Получават си шибаните звездички. Когато ти беше командир на „ТЮЛЕН-група 6“, искаше да бъдеш само това — командир на бойна група за раздаване на наказания и ритане на задници. А сега, изглежда, всички офицери искат да бъдат адмирали. Командването на група като „Шестицата“ е просто поредното стъпало към адмиралското звание. И какви са последствията? Последствията са, че на нас ни го начукват. Не поемат никакви рискове. Не ни защитават. Само прикриват задниците си и нищо друго не правят. Е, капитане, аз пък не съм станал тюлен, за да не правя нищо. Писнало ми е от футбол, маратони и учения. Искам да ида на лов, мамичата му.

— И аз — каза Гадния. — Мама му стара, капитане, време е да идем и да отмъстим за Уинкин и Блинкин. Давай да очистим тези задници — никого да не оставим жив.

Когато Гадния спря, в очите ми напиряха сълзи. Точно такива тюлени обичах да вода — ловци по модел на стари водолази като Рой Боъм, първия командир на „ТЮЛЕН-група 2“, — хора, готови на всичко, за да свършат работа.

Огледах лицата им. Нямахме оборудване. Нямахме нищо освен дива енергия, смелост, решителност и воля за успех.

Нямаше да се провалим.

* * *

Вдигнах Майк Ригън от дълбок сън — обадох му се по клетъчния телефон, когато слънцето се показваше над планината Дос Кабесас източно от Уилкокс, Аризона. Бяхме карали цяла нощ.

— ФБР бяха тук вчера — ми каза той.

— Без майтап! Какво искаха?

— Скалпа ти.

— Ти какво им каза?

— Че си заминал за Вашингтон.

Това беше добре.

— А какво стана с нещата, които трябваше да ми изпратиш по пощата?

— Още са тук.

А това беше едно от най-хубавите неща, които бях чувал от доста време. Значи имахме оръжия и патрони. Сега се нуждаехме само от самолет, няколко парашута и щурмова лодка. Само толкова. Мамицата му.

Обясних на Майк какво ми трябва. Той изохка, но каза, че ще се погрижи.

— Страхотно.

— Впрочем случайно имам малко информация...

— Случайно ли? — Вече не вярвах в случайностите. — Да?

— Помниш ли филма, който използва, за да влезеш в небостъргача?

— Да?

— Има убит човек от техния екип. Жена. Не мога веднага да си спомня името ѝ. Излетяла от пътя с джипа си близо до Малибу и умряла. Загрях за теб, когато видях некролога във вестниците — пишеше, че работила в Сенчъри сити, когато и ние бяхме там.

Казах ли ви? Няма случайности. Преглътнах и добавих още една сметка за разчистване с Мани Танто.

— Казваше се Голд, Майк. Мелиса Голд. Направи ми услуга. Запази некролога.

— Добре. Кога ще се видим?

— Надявам се, че след седемдесет и два часа. Ще бъде трудно пътуване. Трябва да се движим бързо, но и тихо.

— Амин, братко.

— Не се отдалечавай от телефона. Ще ти се обадя, когато стана готов.

* * *

Вече втори ден не бяхме спали. Време беше да подремнем и да си вземем горещ душ. Отседнахме в два мотела, за да не привличаме вниманието. Докато момчетата почиваха, аз съставях план. Очевидно трябва да се доберем до танкера, да го нападнем, да върнем нещата и да ги поднесем на тепсия на Военноморските сили заедно с двама предатели на име Пинки и Грант.

Най-важното беше транспортът. Нуждаех се от самолет с полетен обхват от 3000 мили и повече. Отначало реших да летим с „Ц-130 Херкулес“. Те са стабилни и лесно се управляват. Пик сам можеше да кара такъв. За щастие, наблизко имаше няколко бази. Близко до Тъксън се намираше военновъздушната база „Дейвис Моутън“ — правителственото гробище за военни самолети. На тридесет мили северно от тази база имаше малко градче — Марана. Там християните от ЦРУ държат част от самолетите си за тайни операции. Познавах и двете бази, защото тюлените от „Група 6“ се обучаваха там. Много пъти бяхме скачали близо до Дейв Моутън и при тайните си операции бяхме използвали самолетите на ЦРУ в Марана.

Най-напред разузнахме „Дейвис Моутън“. В гробището имаше дванадесет самолета Ц-130. Не струваха. Три други — „Херкулес“, модел ЕЦ-130 за специални операции — чакаха на асфалтовата площадка за ремонт. Но проверката за възможността им да летят би отнела цяла седмица, а аз нямах толкова време. Освен това Ц-130 са претъпкани с електроника, която тежи цял тон, а ние имахме нужда от празен самолет, който можехме да напълним догоре с гориво — щяхме да носим само бойното си оборудване и гумената лодка, която ни трябваше за скока.

Скок ли? Скок. Планът ми беше прост като „ЦЕЛУВКА“. Щяхме да излетим над Тихия океан, да намерим танкера с помощта на

координатите от Стиви Уондър, да скочим във водата, да нападнем кораба отзад и да проведем класическо превземане. Щяхме да поемем командването и да го върнем у дома. Нищо работа, а? Мамицата му.

Затова тръгнахме в посока на най-малкото съпротивление, където можеше да се намерят по-надеждни самолети, бюрокрацията е по-малка и охраната не струва пукната пара. Пристигнахме в Марана по залез. На асфалтираната площадка пред един огромен хангар имаше два самолета Ц-130 търговски модел. Боядисани бяха в цветовете на Обединените нации — вероятно ги използваша някъде из Африка или в някоя от балканските републики, които доскоро образуваха Югославия. Сега ги бяха върнали тук, за да ги изстържат и пребоядисат. Може би щяха да станат самолети на Червения кръст или да получат окраската на военните самолети на Франция, Германия, Израел или Египет, в зависимост от мисията. Честно казано, и така ми харесваха.

Пик прескочи оградата. Върна се след не повече от десет минути.

— Намерих един. Идеален е — каза той. — Използвали са го за допълнителни доставки — пригоден е за хвърляне на товари. Вероятно за тайни операции за босненските мюсюлмани, кюрдите или азербайджанците. Най-хубавото е, че изглежда готов за тръгване. Трябва ни само гориво, а цистерните дори нямат охрана. Видях ги от кабината — намират се в западния край на летището.

Всичко това ми изглеждаше добре. Записах си номера на опашката му. Щяхме да наглеждаме този самолет. Добре. Транспортът беше лесната част. Щеше да е по-трудно да съберем играчките, необходими за превземането.

Нямаше как да вземем самолета и да отлетим до Сан Диего, защото не можехме да презаредим там. Освен това упорито ни преследваха. Затова трябваше да изтеглим всичко при нас. Искях да събера необходимото тук, в пустинята на Аризона, и после да започнем голямата операция, да вземем самолета, да го заредим с гориво и да тръгнем, преди някой да е разбрал какво става.

Майк Ригън щеше да дойде с оръжията ни след дванадесет часа. Докато го чаках, Чери и Пачия крак, които бяха инструктори в школата по подводна диверсия в Коронадо, щяха да посетят някои от старите бърлоги в „ТЮЛЕН-група 5“ и да вземат на заем (разбирайте да откраднат) парашути и НЛМ (за цивилните Надуваема Лодка Малка),

както и два гумени горивни резервоара, за да увеличим работния обхват на лодката.

Гадния, който беше оцелял при една авария по време на скок от голяма височина с ниско отваряне на парашута на десетина мили оттук, все още имаше ключ за склада за парашути в Марана. Помолих го да влезе там и да потърси нещо, което да използваме при скока от самолета. Два часа по-късно се върна с добри вести: имало палети и товарни парашути. Бяха необходими малко късмет и малко умение, за да не забележат, че нещата липсват, поне не преди да сме заминали.

Цялата вечер обсъждахме идеи. Прецених, че с този самолет ще можем да изминем до 3200–3300 мили. С допълнителни резервоари щяхме да покрием почти 5000 мили. Но самолетът, който Пик беше избрал, нямаше такива.

Обадих се на Стиви Уондър. Каза, че танкерът се движи с постоянна скорост от осемнадесет възела. Това означаваше, че за тридесет и шест часа изминава около 650 мили. Разстоянието по права линия от Марана до Тихия океан беше към 400 мили. При полетен диапазон на „Херкулеса“ от 3200 мили, след като излезехме над океана, щеше да ни остане гориво за 2825 мили. Със скорост 18 възела танкерът можеше да изминава 432 мили дневно.

Като се вземе предвид това, че и мистър Мърфи може да намери вратичка да влезе, смятах, че ще трябва да осъществим срещата и да превземем кораба през следващите шест дни, защото в противен случай „Акита Мару“ щеше да излезе извън обсега ни и щяха да ни го начукат. Това означаваше, че трябваше да излетим до деветдесет часа.

* * *

Майк пристигна навреме. Два часа по-късно дойдоха и Чери и Пачия крак, които не само донесоха парашути, гумена лодка и три гумени горивни резервоара, но и куфар, пълен с водолазно оборудване. Пик направи пет прехода до самолета, за да провери приборите му и да се увери, че на борда му има достатъчно гориво, за да ни позволи да отидем на собствен ход до цистерните. Единствената охрана, която видял, била койоти.

Гадния, Пачия крак, Нод и Малката бира отидоха в стаята за сгъване на парашути. Докараха един палет, сгънат парашут за товари и комплект въжета за сгъване на парашути. Да преопаковаме парашута ли? Да, ако не изпълнявахме секретна операция. Нямаше къде да го разпънем, без да ни забележат. Затова решихме да рискуваме. Не се нуждаехме от помощ, защото не ни пукаше. И без това при провал щяхме да сме мъртви.

Разгледах лодката. Беше от по-старите модели. Гумена лодка с извънбордов двигател с мощност 125 конски сили, без радиостанция. Е, това нямаше значение. Няма на кого да се обаждаме.

Имахме лодка. Имахме и самолет. Имахме оръжие и патрони. Но нямаше с какво да стигнем от лодката до танкера. В „ТЮЛЕН-група 6“ бях измислил стълби от титанова сплав. Но тук нямаше такива. Налагаше се да импровизираме.

Гадния беше най-добрият катерач от нас. Той трябваше да се заеме с проблема. След три часа се върна в мотела с две телескопични тръби. Като ония, които бояджиите използват, за да стигат таваните. Едната беше стоманена, другата — алуминиева. Обвихме ги в електроизолационна лента, за да можем да се катерим по тях. Направихме куки, а един местен заварчик ни помогна да ги закачим за тръбите и същата вечер щурмувахме една удобна водонапорна кула на около осем мили надолу по пътя. Алуминиевата тръба се скъса и Малката бира се натърти доста зле. Но стоманената вършеше много добра работа — Гадния щеше да може да закачи куката, да се изтегли на борда на танкера и да спусне въже с навързани възли за останалите.

В самолета открихме карти на въздушните трасета. Пик открадна необходимите карти и започна да планира маршрутите. Аз реших, че независимо от съображенията за сигурност трябва да преопаковаме парашута, който Чери и Малката бира донесоха от Коронадо. При изпълнението на подобна операция в Гренада бяхме загубили добри приятели и сега не исках никакви осирания. Разпънахме парашутите на паркинга на мотела в 3,00 часа и опаковахме всичко за по-малко от час, без да ни усетят.

Струваше ми се, че ще се наложи да летим десет часа, след което ще ни трябват три часа за търсене в кръг (надявах се, че това няма да се превърне в осирание в кръг). Ако тръгнем в 5,45 щяхме да се намираме близо до целта по залез. Щяхме да скочим от самолета на

стъмване, да се съберем, да се ориентираме, да догоним кораба и да го превземем. Звучеше идеално. Но знаех, че мистър Мърфи ще дойде с нас, а най-добрият начин да не му дадем възможност да се прояви беше подготовката. Много подготовка.

Затова записахме всичко на хартия и отново разгледахме подробностите.

А. Излитане на самолета около 134 часа след тръгването на кораба.

Б. Прелитане за търсене на 144-я час (шест дни).

В. Пускане на гумената лодка на 147-я час.

Г. Щурмуване — при първата възможност.

Аз предпочитам да настигна кораба и да щурмувам в 0,00 часа, когато противникът е най-малко опасен. Но лодката беше само една и не смеех да рискувам: можеше да се окаже, че резервоарите са мухлясали или сеньор Мърфи да ни погоди някой от стоте си номера, „нормални“ за подобни ситуации.

Разбира се, случвало ми се е напълно изправни двигатели да отказват, защото се напълваха с вода при досега с морската повърхност. Случвало ми се е лодките да се преобръщат при удара с водата. Виждал съм и вълните да откъсват двигатели на лодките. Присъствал съм и когато водните течения отнасят лодката на миля от парашутистите.

В подобни ситуации нещата, които могат да се объркат, са повече от тези, които могат да протекат нормално. Тъй че освен умения, решимост и планове имахме нужда от много късмет.

И все пак се опитвах да оставя колкото може по-малко неща на случайността. Например реших, че ще щурмуваме кораба от лявата страна по средата, където главната палуба е най-ниско до водата. Причината за това беше, че повечето хора са по-силни с дясната ръка и когато пушат, изхвърлят фасовете си с дясната ръка, т.е. ще използват десния борд и ще ни забележат. Подробности, подробности, подробности.

В 22,00 събрахме всичките си неща и ги подредихме в обратен ред, за да можем да ги качим на самолета така. Лодката, която щеше да падне първа, трябваше да натоварим последна. Внимателно огледах всичко, а след това направихме суха тренировка с момчетата — пет пъти.

Защо? Защото подреждането може да направи или да провали операцията. Ако нещата не са подредени както трябва, мистър Мърфи ще се промъкне с нас и ако успее, вероятно ще разхлаби някой и друг ремък и при скока от рампата в задната част на самолета (при скорост от 100–200 възела) може да си загубиш оборудването. Можеш да му махнеш за сбогом, когато изчезне с вятъра, или да гледаш как потъва при удара във водата (а той е адски силен). Или пък така ще преопакова бойната ти жилетка, че когато посегнеш за патроните, може да извадиш сухар.

Е, ние трябваше да си спестим подобри проблеми. Нямахме резервно оборудване, допълнително оръжие или спомагателни лодки, а да не говорим за хората. Ето ви планиране на принципа на пестенето на пари, липсата на оръжие и подкрепа. Трябваше да се засмея. Ситуацията беше нормална — всичко беше осрано без надежда за почистване.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

В 11 часа натиках Майк Ригън в колата и му посочих да тръгва на запад. Нямах представа къде се намират Бренекето и неговата банда весели мародери, затова помолих Майк да вземе Нанси и да отиде на Хавайските острови или някъде другаде за около седмица. Нямахше нужда да умира. Той възразяваше. Протестираше.

Настояваше, че сам може да се грижи за себе си. Казах му, че не това е важното — тук щеше да бъде сам срещу четирима, а и изгледите за победа бяха за лошите.

Убеждавах го, че имат начини да го накарат да проговори. Например да причинят доста болки на Нанси, а и защо му трябваше да рискува живота на жена си?

— Просто се разкарай от Додж^[1] за известно време, скитнико.

Освен това моят стар тюлен от Виетнам ми трябваше жив. Бях му оставил видеокасетите, компютърния диск и камерата си „Минокс“ и го помолих да ги вземе със себе си, когато изчезне.

— Проверявай от време на време телефонния си секретар. — После добавих, ако не му се обадя до седмица, да се свърже с телевизионната програма на Майк Уолас „60 минути“ и да даде материалите на Чарли Томпсън, продуцента, който изготви предаването за „Свирепия“.

Бях сигурен, че с информацията, която имах, Уолъс и Томпсън щяха да разширят задника на Грант Грифит и да го обърнат с хастара навън. И двамата бяха бивши моряци и не обичаха да им се казва какво да правят. През 1993, макар и навършил седемдесет и пет години, Майк Уолъс, ветеран от Втората световна война, бе жилав човек. От него би станало адски добър водолаз.

Чарли Томпсън, който бе служил във Виетнам, прекрасно съчетаваше в себе си упоритост и инат. Захапеше ли нещо, не пускаше. Освен това мразеше мошениците и предателите. Такива хора харесвам (нищо че не може да уреди хубава маса в „Палмата“).

Майк Ригън накрая отстъпи пред мъдрото ми предложение и си тръгна, но продължаваше да мърмори. Каза, че ще чака да му се обадя.

Нещата ставаха съвсем сериозни. Обадих се на Стиви, за да разбере какво прави „Акита Мару“. Отговори, че танкерът се движи с постоянно скорост осемнадесет възела на двадесет мили южно от трасетата, по които плават търговските кораби. Посоката на движение беше постоянна, което означаваше, че корабът се движи на автопилот. Стиви каза, че ако има сериозни промени, ще ме уведоми по спътниковата система на самолета. Трябваше само да му се обадя и да му дам позивната.

Помолих го да ми даде информация за времето.

— Господи! Има ли нещо, което да не искаш?

— Май че не.

Започна да мърмори, но каза, че бързо ще разбере и това.

Докато чаках да ми се обади, проведохме две сухи тренировки за товарене на багажа, при което постигнахме добро време — за по-малко от 12 минути успяхме да свършим всичко — от срязването на оградата до включването на двигателите. По дяволите, биваше си ги моите момчета.

* * *

Танкерът се движеше вече сто двадесет и три часа. Това беше най-лошият момент. Нямахме какво да правим. Можахме само да седим в стаята на един мотел и да се молим да не привличаме излишно вниманието на другите. Надявах се, че никой не се е обадил до ФБР, шерифа или щатската полиция. Не ми се щеше да се окажем в ситуация както в Уейко^[2], но момчетата ми нямаха никакво намерение да се предават, а и аз не го исках.

Не говорехме много. Всеки се беше съсредоточил върху своята задача. Гадния работеше по пръта за катерене. Чери зареждаше пълнители. Нод седеше на пода и остреше ножа си „Фийлд файтър“ — голям и гаден нож, който искаше да използва по най-злобния начин. Разбрах защо. Има моменти, когато само убийството може да омилостиви Бога на отмъщението. Сега моментът беше такъв.

На сто тридесет и третия час преминахме през оградата. Пачия крак се запъти право към склада за гориво, за да се заеме с ключалките на помпите, за да не губим много време за зареждане. Не бяхме

изминали и петнадесет метра, когато осъзнах, че нещо се е променило. Наоколо се движеха охранителни патрули. Отдръпнахме се зад оградата и клекнахме в една долинка, където лесно можеха да ни видят и бяхме уязвими.

Какво ставаше, по дяволите? Дали не се бяхме натъкнали на някое от ученията на ЦРУ за охраната? Или се трупаха наоколо, защото ни търсят?

И в двата случая всичко пропадеше. Промъкнах се през оградата и проведох бързо разузнаване. Лошото беше, че видях два патрула, които се мотаеха натам-насам по пистата и святкаха с фенерчетата си по тъмните места. Доброто — бяха полицаи под наем, а не морски пехотинци и нямаха кучета или автоматично оръжие, а само фенерчета и палки.

Ситуацията беше подобна на онази в „Нарита“ и мисълта за това ме накара да се усмихна. Ех, ако имах в себе си лепенки от „Фуджоки Корпорейшън“. Помните ли ги? Онези, на които пишеше на японски и английски „Мъртъв заложник — желая ви приятен ден“. Щяха да представляват страхотна шибана главоблъсканица за всеки задник от ЦРУ, който се опита да разбере какво е станало.

Чери ме потупа по рамото и рязко ме върна към реалността. Обясних му със знаци ситуацията и решението й. Вдясно от нас се намираше един патрул от трима души, а отляво — друг. Трябваше да ги неутрализираме. Отново обясних със знаци и се разделихме, за да се заловим с мръсното си дело. Гадния и аз тръгнахме наляво. Пик и Нод поеха надясно. Шест минути по-късно бяхме завързали и запушили устата на шестте полицаи под наем със самозалепваща лента и ги оставихме с натъртени глави в една канавка като мумии.

Но сега изоставахме от графика си. А трябваше да откараме самолета до помпата, без да привличаме внимание. Това означаваше, че не можехме да пуснем двигателите. Изпратих Гадния да намери едно муле — някой от малките трактори, използвани за теглене на самолети, — докато товарим нещата. Свършихме, а него все още го нямаше.

Най-после дойде с един влекач мотокар.

— Защо се забави толкова време, мамицата му?

— Защото този беше единственият със заредени акумулатори.

Закачихме „Херкулеса“ и потеглихме към горивния склад, като се молахме да няма други патрули от охраната. Вървах до носовото колело и се потях, сякаш температурата беше 40 градуса.

Минаваше 42-та минута на 133-я час. Бавно пресякохме летището. Когато стигнахме до горивния склад, Пик беше включил помпите и имаше готовност да започне да пълни резервоарите в крилата.

Докато Чери и Пачия крак се правеха на бензинджии, а Пик извършваше последен оглед на самолета, накарах Нод да намери едно от онези автоматични устройства за запуск на самолетни двигатели. Така щяхме да имаме възможност да свършим всичко тихо, преди да започнем да вдигаме шум — а при форсиране на двигателите наистина се вдига beaucoup шум.

Добре, че бяхме започнали по-рано. Връзването на полицаите под наем, лазенето до помпата и самото помпане на горивото забавиха с почти четиридесет и пет минути тръгването. По дяволите. Изглежда, пак познатият мистър Мърфи беше дошъл с нас.

Е, нищо не можеше да се промени. Пик завърши предполетната проверка и се настани в лявата седалка. Аз играех втори пилот. Нод свърза АПА-то (авиационен пусков агрегат) и пуснахме двигателите на птицата си. Нямахме никакви проблеми. Той откачи АПА-то, отмени го встрани и се изкатери на борда, а Гадния започна да вдига товарната рампа. Започнахме да се движим. Изведнъж осъзнах колко уязвими сме сега, пъплейки по деветстотинметровата писта за рулиране едва-едва, сантиметър по сантиметър. Гледах асфалта през предното стъкло. Мислех как бях стигнал дотук и как ще се измъквам. Какво щях да правя и на кого.

Гласът на Пик ме сепна:

— Хайде, капитане, карай по план.

— Извинявай, Пик...

— Нищо, шефе, но ми трябваш тук, до мен. Не на хиляда мили.

Обясни ми за лостовете за газта, докато си играеше с клапите, и се понесохме с трясък надолу по пистата sans светлини, sans разговори от контролната кула, sans нищо. В 18,22 на 134-я час, екипирани като за лов на мечки и преследвани от много хора със значки, пистолети и заповеди, валидни за всички щати, с рев се издигнахме в пурпурното небе.

Излетяхме и започнахме изкачването. Мисията протичаше идеално. Или поне първите шест минути от нея бяха минали идеално. Тъкмо се изкачихме на две хиляди метра, и външният ляв двигател се запали.

Как стана ли? Не питайте. Как стават всички неща? Просто стават. Ниско налягане на маслото? Парцал, забравен от някой механик? Прекъснат горивопровод? Кой знае? И имаше ли значение? Твърде късно беше за каквото и да е. Трябваше да разрешим проблема и да продължаваме напред.

Алармената сигнализация в кабинета се включи и Пик, спокоен като сфинкс, включи пет от стоте прекъсвача пред себе си. Голям облак дим от кожуха на десния двигател извести включването на пожарогасителите и огънят изчезна.

— Можем ли да летим с три?

— Разбира се, капитане. Но ще се движим по-бавно и по-ниско.

— Което означава...

— Ще използваме повече гориво. Ще трябва да премислиш мястото на пресрещане.

Страховно. Нямах компютър. Всъщност по никакъв начин не можех да се свържа със Стиви Уондър. Не и без да привлека вниманието към себе си.

Защо? Защото си бях въобразил, че и този, както повечето самолети „Херкулес 130“, които бях използвал, ще има модерни комуникационни средства. Къде беше старият старшина от обучението по подводна диверсия Ев Барет сега, когато наистина се нуждаех от него, за да вкара рязко и плътно обувката си 45-и номер в задника ми? „*Никога не си въобразявай, Марчинко, негоден, смотан лайномозъчен идиот такъв*“ — би казал той нежно и бащински.

В края на краищата това не беше военен самолет, а една от машините на ЦРУ за тайни действия и носеше нормалното комуникационно оборудване от 70-те години, каквото има по самолетите на Третия свят. Но при нужда Централното християнско управление си донасяше портативните спътникови уреди, импулсни предаватели и всички останали технологични играчки, с които обожават да пътуват.

Станах от седалката на втория пилот и тръгнах към навигационния пулт. Изразът „адски сигурен“ за мен доби напълно нов

смисъл. Смятах, че със сигурност скоро щяхме да се озовем в ада. Седнах, издърпах картите и се опитах да си спомня основните неща за определяне на полетното време на база на консумацията на гориво и полетния диапазон, които бях учил в колежа на Военно въздушните сили в Монтгомъри, Алабама, преди почти две десетилетия. Но не. Нищо не си спомнях.

Мозъкът ми беше омекнал и за нищо не го биваше.

* * *

Въпреки че вероятността да пльоснем някъде в Тихия океан ни изглеждаше съвсем реална, мисля, че всички изпитахме облекчение, когато Пик каза, че сме прелетели над бреговата линия на Калифорния и сега, както казват хвъркатите, „краката ни бяха мокри“^[3]. Щеше да управлява ръчно още един час и след това да включи автопилота, за да може да си почине малко и да провери нашия нов и импровизиран полетен план. Седях на седалката на радиста и си играех с прекъсвачите и копчетата — сканирах честотите, за да подслушвам. Първата ми специалност във Военноморските сили беше радист и въпреки че преди цели три десетилетия си бях играл на сериозно с такава апаратура, лесно си спомних някои неща. Петнадесет минути подслушвах, но никой не споменавахе за нас. Ако не друго, то поне се бяхме изплъзнали — благодарение на ниското и бавно летене на Пик и промъкването през иглени уши край контрольорите на полетите. Поне тази част не представляваше тотално осиране.

Бойците в товарното отделение се намираха в нормалното си полетно състояние — заспали върху първото нещо, предлагащо някакво удобство. Излязох от кабината и погледах проснатите им тела. Спомних си полета преди повече от четвърт век от Източния бряг до Виетнам — беше преминал по същия начин.

Господи, нима съм бил толкова млад? Надъхан с идеали? Вярващ, че Военноморските сили са пълни с дървени кораби и железни мъже, а не обратното?

Да. Точно такъв съм бил. И бях останал такъв.

Защо ли? Защото сега имах със себе си железни мъже и това ме поддържаше.

Ще ми се да ви кажа, че се чувствах щастлив, но не е така. Имаше толкова много несигурни неща, че бях уверен само в едно: способността на момчетата ми да реагират във всякаква ситуация. Затова оставих всичко в ръцете на съдбата, намерих купчина брезент и легнах, като се насилих да си отпочина. Искях да използвам всяка секунда за почивка.

На 139-я час станах и свирях заря. След обичайните пъшкания момчетата застанаха до тръбите отляво и отдясно, за да източат гуцерите си от седем хиляди метра височина, и започнахме да оттренираме индивидуалните си задачи при превземането на кораба.

Един танкер е по-лесен и в същото време по-труден за превземане от пътническите лайнери, траулерите или бойните кораби. По-лесно е, защото всичките надстройки на палубата се намират в кърмовата част и затова там бойните действия наподобяват действията в жилищен блок на три или четири етажа, а не е като при пътническите лайнери, където съществува цял лабиринт от коридори. Недостатъкът е, че палубите и разделителните прегради са направени от стомана, така че рикошетите могат да развалят деня ви толкова успешно, колкото и добре премерен изстрел. Куршумите отскачат от стоманата като топки на билиардна маса, само че траекторията им е абсолютно непредсказуема.

Целта ни беше да се изкачим на кораба и възможно най-бързо да поемем контрол над него. Трудното беше, че това трябваше да стане под зорките очи на кормчията — нищо не му пречеше да вижда какво става зад кърмата, — както и на всеки друг, който се намираше на мостика. Планирахме да нападнем по тъмно, по време на вечерята, когато хората са по-отпуснати и на мостика може би ще има само няколко души.

Начертах една кръгова диаграма, като изтъкнах другите усложнения, на които можем да се натъкнем. Посочих и зоните, които трябваше да превземем.

Първият проблем беше мястото точно под мостика, където се намират столовата и каютите на екипажа. Там си почиват хората, които не са на вахта. Поради потенциалните опасности от товара — избухлив петрол — те обикновено се излежават напълно облечени и готови да реагират на всяка опасност. А конкретно при това пътуване сигурно ще бъдат въоръжени.

Под палубата на столовата се намираше машинното. Някога няколко чернилки са мятали въглища в пещите. Сега обикновено тук седи един вахтен механик и наблюдава напълно автоматизираните двигатели. Когато танкерът се намира в тясно пространство, в резервната рулева рубка, разположена на кърмата, стои човек, който да поеме управлението в случай на загубата му от мостика.

Ако всичко е наред, когато нападнем, в кърмовата рубка не би трябвало да има човек, но аз не очаквах подобна радост, защото там моряците се усамотяват, за да лъскат бастуните си с някое порнописание в ръка. Притеснявах ме и други места — боцманският склад, както и помещението за веригите. И двете бяха обекти за усамотение при дълги курсове.

Всичко това означаваше, че трябва да пратя двама стрелци до мостика, за да поемат контрол върху комуникациите и управлението, двама — в столовата, за да обезвредят свободния от вахта персонал, двама да отидат под палубата да охраняват двигателя, двама да прочистят машинното, един да прочисти склада на боцмана и помещението за веригите и един — носовата част. Общо десет души.

В самолета бяхме общо седем тюлена.

Е, ключът към всичко беше надстройката. След като овладеем кърмовата част, щяхме да прочистим трюма, пътеките и пространствата в носовата част. Това щеше да бъде бавен, прецизен и преди всичко опасен процес, но можехме да го направим.

На 141-я час се качих в кабината на пилота и се пъгнах в пространството зад мястото на навигатора. Нуждаех се от бойна дрямка. Не спя много — три или четири часа на ден ми стигат. Но понякога обичам да затворя очи за петнадесет-двадесет минути и просто да забравя всичко. Това беше един от тези моменти.

Събудих се, когато усетих, че Пик променя курса и се спуска. Отидох при него. Той посочи през стъклото. Виждах кораб, който изглеждаше като петънце. Вдигнах бинокъла. Беше товарен кораб. Върнах се на мястото си.

Пик включи клаксона за скачане с парашут на шестата минута от 145-я час. Разтърках очи и погледнах през стъклото. Виждах цел — танкер, който се движеше точно пред нас на около шест мили. По дяволите, изчисленията на Стиви, а и моите се бяха оказали съвсем точни. Ударих високо вдигнатата длан на Пик.

— Браво.

Слязох в товарното помещение и извадих от раницата си следящото устройство, което бяхме задигнали от склада на Военноморските сили. Включих го. Нищо. На този кораб нямаше ракети „Томахоук“ с указатели.

Не търсехме този танкер.

Бързо се върнах в кабината.

— Тази цел е погрешна.

Това не се хареса на Пик и за да го разбере, потупа манометрите. Каза, че независимо че бяхме консумирали по-малко гориво от очакваното, вече стигаме до края, защото с трите двигателя е трябвало да летим по-ниско, през по-гъст въздух и по-бързо бяхме изгорили горивото.

— Колко време ни остава?

— Два часа. Може би два и половина. Имаш ли някакви идеи, капитане?

— Опитай да завиеш малко надясно.

Според предвижданията ми танкерът трябваше да се намира на дванадесет мили южно от отбелязаните на книгите ми трасета, по които се движеха товарни кораби. За да не го засичат, може би се е отклонил още на юг.

— И ако от това няма резултат?

— В такъв случай ни очаква дълго, дълго плуване.

След час и четиридесет и пет минути мониторът започна да се обажда от време на време. Занесох го в кабината.

— Имаме сигнал.

— Ще го следваме. — Пик се наклони надясно. Пищенето спря. — Не става — каза той и промени курса, докато получихме сигнал. Зави в другата посока и сигналът се усили. — Намират се по на юг, отколкото смятахме.

Мониторът започна да пици силно. Фраснах Пик по рамото. Този път улучихме десетката.

— Ето го... — посочих през стъклото. На около осем мили пред нас виждахме през облаците един танкер, който оставяше ясна диря след себе си. Пик се насочи към него. Следящото устройство разсея и последните ми съмнения, че под нас се намираще танкерът, който превозваше маркираните от мен ракети.

Започнахме бавен, широк завой, като оставихме между себе си и „Акита Мару“ петнадесетина-двадесет мили. Искаше ми се да направим още един кръг, но Пик ми показва горивомерите. Летяхме на изпарения от резервоара — нямаше да ни стигне за пълен кръг. А можеше и двигателите ни да угаснат, преди да застанем над дирята на танкера.

— Трябва да застанем зад него.

Разбира се, за да намалим шансовете за неуспех, трябваше да скочим от рампата точно когато застанем зад „Акита Мару“. Погледнах водата. Вълните, изглежда, достигаха метър и двадесет. На фона на залязващото слънце действаха омайващо. Сега разбирах защо по време на дългите полети на пилотите на самолети за борба с подводници им дотяга монотонността на тази гледка. Водата е напълно хипнотична, защото улавя светлината, вълните се движат леко нагоре-надолу като в многоцветен калейдоскоп. В него се смесваха не само чисто синьо или обикновено синьо-зелено, а и злато, и оранж от слънчевата светлина, бялата пяна на вълните, подобна на каймак, тук-там металическите отблясъци на случайно преминало ято риби. Морето се променя с всяка секунда с пулсиращ ритъм. Можех да го гледам цяла вечност.

Но преди това трябваше да свърша някои други неща. Пик се спусна на три километра. После слезе още половин миля. Щяхме да скочим от две хиляди двеста и двадесет метра. Достатъчно високо, за да е интересно скачането, и достатъчно ниско, за да е сигурно, че ще се приводем близо един до друг. Това трябваше да стане на петнадесетата мили зад кърмата на „Акита Мару“, та самолетът да не се вижда по време на маньовъра. Скокът отляво зад кърмата би ни позволил да влезем в дирята му и да усетим по нея дали се доближаваме. След това щяхме да се промъкнем от лявата му страна и да се качим през перилата малко по-напред от надстройката, където палубата е почти на нивото на водата.

Мъжете бяха надянали щурмовата си екипировка и парашутите. Малката бира, Пачия крак и Нод вързаха надуваемата лодка. Гадния отвори страничната врата, която гледаше към „Акита Мару“. Щеше да даде сигнал за скачане веднага след като минем зад дирята му.

Изтичах напред и ударих три пъти с една щанга стълбичката за пилотската кабина — това беше сигналът за Пик. Трябваше да провери манометрите и горивомерите и да намали скоростта почти до сто и

десет възела, а след това да включи автопилота и да затича като луд. Трябваше бързо да надене оборудването си.

Сега, когато в самолета нахлуваше свеж въздух, всички дишахме по-спокойно. Погледнах към водата под нас. Щеше да бъде студено, а ние не носехме необходимите дрехи — единствено с тях не можахме да се снабдим по време на бързото нападение на Чери и Пачия крак в Коронадо.

Почувствах как самолетът забави скорост и се наклони, започвайки бавен и спокоен завой в посока, обратна на часовниковата стрелка. Пик се спусна по стълбичката и затича към задната част.

— Скачаме — извика той.

— Какво искаш да кажеш?

— Свършихме горивото...

Пик се приближи до лодката. Малката бира и Пачия крак му държаха жилетката и парашута. Натъпкаха го с удари и тупания в оборудването — приличаха на екип за ремонт на автомобил на „Формула-1“.

Гадния крещеше, че все още не сме минали покрай дирята, но независимо от това трябваше да скочим. Изтеглихме парашута на гумената лодка и изтичахме след нея по мазната рампа, като почти не усетихме дърпането на статичните въжета за отваряне на парашутите при падането в сумрачното небе.

Въздушният поток ме шамароса и разбуди. Гледах как самолетът продължи своя неизбежен плонж в морето. Удари се във водата, подскочи, направи салто и преди още да слезем на хиляда и петстотин метра, изчезна под вълните.

Вдигнах очи към парашута си. Някои въжета се бяха поусукали, но бързо ги разплетох и продължих да падам. Лодката се спускаше много добре — не забелязах никакви проблеми при нея. Погледнах към морската повърхност. Духаше напречен вятър и добре, че не беше много силен, защото може да ни отнесе далеч в океана. Не се шегувам.

Първи стигнах водата и потънах под повърхността. От студената вода топките ми се качиха в гърлото. По дяволите. Дръпнах кордата за бързо освобождаване от парашута, освободих се от ремъците и изплувах, като теглех бойния си пакет. Бързо развих малко найлоново въже от жилетката си и заплувах към Гадния, който бе цопнал на

десетина метра вдясно от мен. Завързахме се един за друг, като плюехме вода.

— Добре ли си?

— Да, капитане. Нищо работа, мамицата му.

Надуваемата лодка се намираще на петдесетина метра от нас и се люлееше от еднометровите вълни. Когато се добрахме до нея, Малката бира вече срязваше въжетата на палето. Преметна се през борда и провери оборудването.

— Всичко е на мястото си — извика той.

Вдигнах палец за поздрав, докато ние се прехвърляхме в лодката, той започна да се прави на механик и се зае с пускането на двигателя. Напомпа гориво в двигателя и дръпна въжето за стартиране. Двигателят изпръхтя два пъти, кихна и, дяволите да го вземат, изръмжа, изрева и заработи плавно, със стабилно гърлено мъркане.

Трябваше внимателно да прегледаме оборудването. Прътът за катерене беше в превъзходно състояние. Имахме оръжие и патрони. Чери беше загубил шест фойерверки, а Нод — комплекта си за оцеляване. Но това бяха нищожни неща, като се има предвид какво можеше да се случи.

Дори допълнителните мехури-резервоари бяха издържали при падането, а това означаваше, че имаме гориво за още петдесет мили, ако се наложи да ги изминем. Разпределихме товара равномерно, за да постигнем баланс. Вдигнах показалец нагоре, после на запад и се втурнахме напред. Малката бира ритна двигателя по задника и лодката вдигна нос.

Пътуването до „Акита Мару“ нямаше да е лесно. Всички океани са различни. Всеки от тях си има шибан чар, който ти бърка в мозъка, сфинктерът ти се свива и те заболяват топките. Северно море те удря с поредица разтърсващи костите тласъци. Да се возиш на малка лодка там е все едно някой да те ритат безкрайно по топките. Атлантическият океан има дълги вълни, които приличат на увеселителни влакчета. Тръгвате нагоре, нагоре, стигате на билото, виждате хоризонта, след това политате надолу, надолу, надолу и се удряте в студената вода. Да се возите на малка лодка в Атлантическия океан е все едно да ви ритат в топките, като подсилват ударите с ритници в задника.

Осемнадесетметровите вълни в Тихия океан не са рядкост. Огромни маси вода, които могат да преобърнат кораб. Има панини

толкова дълбоки, че нищо не може да живее в тях. Поради тези падини и дълбочини вълните са огромни и мощни. В един миг се намирате на билото на вълната, в следващия двигателят ви се задавя и гълта вода, вълните надвисват на три метра над борда и се опитвате да се измъкнете от толкова дълбок канал, досущ като онези шибани японски картини, на които стилизираните вълни достигат до третия етаж. Да се возите на малка лодка в Тихия океан е като да ви ритат по топките, като подсилват ударите с ритници в главата. Достатъчно ли съм ясен сега с тези повторения? Надявам се, че е така.

След двадесет минути реших, че черепът ми не може да понесе повече. Накарах Малката бира да угаси двигателя и започнахме да се преместваме, като седнахме по периферията на лодката, за да разпределим тежестта по-добре и да се движим по-плавно. Стана много по-добре. Малката бира можеше да се съобразява с вълните, без да се притеснява за равновесието на лодката, като вече можеше да я маневрира не само напред, но и встрани, и назад. За мен това беше една малка победа в битката на човека с природата.

* * *

Продължавахме напред. Беше студено, но никой не усещаше студа. В подобни моменти адреналинът се покачва толкова бързо, че дори и шибаната температура да беше под нулата, пак нямаше да ѝ обърнем никакво внимание. Когато се приближихме на около миля и половина до танкера, можехме добре да виждаме навигационните светлини на мачтата при всяка трета вълна. Посочих напред и казах на Малката бира да държи курс към светлините, докато се приближим към дирята на „Акита Мару“.

Дирята се следва лесно и човек има чувството, че се доближава до целта, дори и да е на миля и половина от нея. Навигационните светлини на мачтата действат точно обратно. Малки са и се виждат само когато лодката е на билото на вълните. Освен това поради разликата в скоростта на гумената лодка и „Акита Мару“ — те се движеха с 18, а ние с 25 възела — ни се струваше, че стоим на едно място във водата, мръзнем нещастни, докато те пердашат с пълен напред. Но знаех, че след като попаднем на дирята, ще добием

усещането, че наистина се движим. Първо, плава се по осезаема следа — право напред. Второ, със стесняването на дирята почти се чувства топлината на изгорелите газове на кораба.

Наближаваше 21,00, когато разбрахме, че сме след „Акита Мару“ — усетихме лека промяна в ритъма и в движението си, от което сърцата ни започнаха да бият по-силно. Въпреки че беше тъмно, когато се изкачвахме на билото на вълните, виждахме силуета на танкера. Започнахме да си пробиваме път през вълните на дирята и ми се струваше, че чувам глухото пулсиране на огромните двигатели.

Нод провери допълнителния мехур с гориво и го приготви за бързо преливане. Не исках точно когато нападнем, да ни се свърши горивото. Не исках и резервоарът ни да се изпразни. Ако това се случеше, тръбопроводът можеше да се напълни с въздух. Щяха да са ни необходими няколко минути, за да го поправим, но би се наложило да седим на видно място около танкера като шибаната десетка на някаква мишена. *Mersi, non, Monsieur*^[4] Мърфи. Затова трябваше да сменим резервоарите. Първият беше прекалено празен, за да ни е от полза при нападението. Щом се доближихме достатъчно зад „Акита Мару“, така че огромната му кърма се извисяваше над нас като задниците на четири тира, подредени един до друг и натоварени до десетия етаж, казах на Нод да направи бързата смяна.

Той ловко размени шланговете, наpomпа гориво и с ужас загледа двигателя, който хълцукна, изкашля се и спря.

Без да разбере за това осиране, „Акита Мару“ продължи да се движи напред, като бавно се отдалечаваше. Нод извади края на шланга, всмукна, изплю гориво, присъедини шланга, подкачи гориво и дръпна въжето на стартера.

Нищо. Яко бяхме затънали в лайната, а и шибаният танкер ни се измъкваше.

Пачия крак избута Нод встрани. Грабна въжето, нагласи смукача и дръпна свирепо.

Двигателят се закашля и млъкна.

Опита отново. Още веднъж. Моторът ухапа на третия опит и всички ние със смесено чувство на очарование и ужас наблюдавахме как нежно си поигра със смукача и вдъхна живот на машинката. Най-после заръмжа така, както трябваше. Малката бира включи на скорост

и отново потеглихме. Може и да беше студено, но аз се потях така, сякаш вдигах тежести във вила „Свирепия“ през август.

Време беше да тръгваме. Искях Гадния пръв да се качи по стълбата — той беше вторият най-добър катерач в групата ни. Най-добрият, Малката бира, щеше да държи лодката и да се качи последен по стълбата, тъй като имаше най-големи шансове да се оправи без чужда помощ. А щяхме да имаме проблеми с качването на борда. Когато се приближиш с лодка като тази до плавателен съд с размерите на танкер, страдаш от допълнително вълнение. То е предизвикано от вихровите течения около кораба, които отблъскват малката лодка от стените му. В най добия случай катеренето се затруднява.

Приблжихме се. От въздуха изглеждаше, сякаш перилата са почти до нивото на водата. Сега, когато гледах нагоре към този шибан гигант, разбрах колко съм грешил. Пик разтегли импровизираната огъваща се стълба, закачи куката на перилото и дръпна. Клатеше се като шибано махало, но държеше. Нод и Чери бяха насочили оръжията си към перилата. На борда щеше да има екипаж. С тях можехме да се справим. Предчувствахме, че и Браниган Бренекето, Мани Танто и останалите от „Сентюриънс“ са тук, за да охраняват ракетите. Нямах нищо против — имах сметки за уреждане с тях.

Гадния беше праметнал автомата си през рамо. Около кръста си имаше навита въжена стълба, а жилетката му беше пълна със смъртоносни неща. Погледна ме така, сякаш знаеше, че съм откачен, но той е още по-луд. После започна да се изкачва.

Беше на два метра и нещо, когато едно от стъпалцата, които бяхме направили на пръта, се отчупи и той падна на задник в лодката.

За негово, а и за наше щастие, се стовари върху мен.

— Мама му стара, капитане.

Отблъснах го от себе си и бързо го огледах да няма счупвания. Нищо му нямаше. Беше си счупил един зъб от приклада на автомата ми и затова го изритах по задника и го пратих на пръта.

— Опитай се да не чупиш нищо този път, Гръндъл!

— Слушам, сър — отговори той и ми показа среден пръст. Изкатери се по шибания прът, праметна се през парапета, закачи стълбата, пусна я към нас и пак ми показа среден пръст.

Истински го обичам това момче.

Сега и останалите можеха да се изкачат. Разстоянието варираше между пет и осем метра, в зависимост от вълните. Пропуснах Чери и Нод пред себе си, хванах въжето и почнах да се катеря.

По-трудно е, отколкото изглежда. Океанът се вълнуваше, тялото на кораба беше осеяно с болтове. Самото въже бе мокро и хлъзгаво и трябваше да се стиска здраво с ръце и крака за всяко стъпало.

В курсовете по подводна диверсия се правят упражнения по катерене на товарни кораби, но те не подготвят за истинския ад, когато си посреди морето, увиснал на въже за движещ се кораб, в който има няколко лоши типове.

Все пак нека обмислим нещата, които ни мотивираха. Можех да падна и да си счупя врата в гумената лодка. Можех да падна във водата и двигателят на лодката да ме накълца на филийки. Ако това не свърши работа, можех да бъда всмукан покрай танкера и течението да ме завлече до големия винт, което да ме направи на дикбургер.

Всичко това, взето заедно, а и „нормалните“ неща, от които на човек му се свива сфинктерът, превръщат катеренето на борда в дреболия — просто се изкачваш по шибаната стълба като някаква маймуна, гонена от тигър.

Прескочих парапета. Нод, Чери и Гадния бяха заели защитна позиция, като оръжията им можеха да обстрелват цялата палуба. Наоколо нямаше жива душа.

Накрая и Малката бира се качи на борда. Погледнах как лодката ни се отдалечава назад, носена от течението към винта на танкера. На борда нямаше никакво осветление, въпреки че в рулевата рубка в най-горната част на надстройката се виждаха фигури.

Дадох сигнали с ръце и тръгнахме. Пик и Малката бира щяха да се изкачат по надстройката и да завладеят мостика, аз и Гадния щяхме да превземем помещенията за екипажа, Пачия крак, Чери и Нод да прочистят машинното отделение и да се придвижат до помещенията за веригите.

Нямахме радиотелефони. Нямахме връзка. Имахме само себе си и убедеността, че всички останали на борда на „Акита Мару“ са лоши типове.

Време беше да се залавяме за работа. Гледах как Пик и Малката бира започнаха да се катерят по надстройката. Малката бира прескочи

първ парапета. Автоматът му със заглушител беше готов за стрелба. Пик го последва. Бих искал да видя какво става, но имах други задачи.

Гадния Ник поведе, когато се промъкнахме в първата каюта на горната палуба. Вътре беше чисто и бяло. Осветлението беше добро. Японците обичаха корабите им да са спретнати. Коридорът се разделяше на две. Аз поех по лявата страна, а Гръндъл тръгна надясно. Имаше шест каюти — три отляво, три отдясно. Опитах първата. Дръжката се завъртя. Леко открянах вратата. Вътре беше тъмно.

Влязох, с гръб, опрян до стената, затворих вратата след себе си и запалих лампата.

Каютата беше празна.

Загасих и се измъкнах в коридора, като пуснах секретата, преди да я затворя, и се преместих при втората врата. Направих същото. Празно.

Беше ред на каюта номер 3. Зад вратата се виждаше светлина. Бавно-бавно опитах дръжката. Завъртя се. Завъртях копчето на ключалката и бутнах.

Вратата беше затворена отвътре.

С готов за стрелба автомат приложих доста силен натиск с рамо. Ключалката се строши и аз влязох.

Едно кръгло ориенталско лице ме изгледа любопитно от койката в другия край на каютата. На мутрата му се изписа истински ужас, когато видя какво държа в лапата си.

— *I-ie...* — Вдигна ръце в знак, че се предава.

Знаех достатъчно добре японски, за да разбера, че съм добре дошъл. Преди да успее да реагира, се метнах отгоре му. Преобърнах го, фраснах го с палката си, вързах ръцете, краката и устата му с хирургическа лента и го оставих върху койката с лице надолу и с вързани очи, докато претърсвах каютата. Това лице ми бе познато. Трябваше да мине малко време, преди да се досетя, че съм го виждал два пъти преди. Веднъж на военната игра при Грант Грифит, втория път на видеолента — той открадна вътрешностите на една ракета „Томахоук“ в Сийл Бийч.

Това означаваше, че тук са петима. Добре. Следващия.

Четвърта и пета каюта бяха празни. Шестата светеше.

Още един японец — той не беше заключил вратата си. Горкият задник.

„Поеми си дълбоко дъх. Концентрирай вниманието си върху задачата. Не рискувай. Сега напред...“

Когато влязох вътре, погледът ми срещна този на Сали Жребеца. В големите си лапи държеше списание „Плейбой“. На гърдите му лежеше голям пистолет „Зиг Зауер“ 9 милиметра и ръката му се плъзна към него.

Прострелях го с автомата си, а куршумите го отхвърлиха към края на койката. Най-силният шум, който се чу, беше от мекото тупане на забиващите се в гърдите му куршуми.

Може и да беше улучен, но не беше убит. Изрева като шибана ранена мечка гризли, изтърколи се от койката си с пистолет в ръка и се втурна към мен. Не можех да рискувам, защото разстоянието между нас беше само два метра. Изстрелях още шест куршума в гърдите му, той падна на колене и се просна до мен.

Отстъпих, ритнах неговия пистолет настрани и изстрелях още три куршума в тила му, за да съм сигурен, че този миризливец наистина е мъртъв.

Смених пълнителя. Плувнах в пот. Дали някой не е чул какво стана тук? Ако бяха чули, Гадния се намираше в другия коридор.

Обърнах Сали и претърсих джобовете му. Взех бръснача и портфейла на кучия син. В стаята му нямаше никакви документи.

Върнах се в коридора. Гадния ме чакаше към кърмата. Обясних му със знаци, че съм убил един и пленил друг, а той ми направи знак за трима пленници.

Американци ли бяха?

Обясни ми, че не са, като дръпна очите си встрани. Японци.

Излязохме на палубата. В пералнята и в склада нямаше никой. Проверихме ги и ги заключихме за през нощта. Прокрадвахме се в каюткомпанията. Печката беше изключена — хубав знак.

Внимателно спуснахме резето на вратата зад себе си и тръгнахме по къс коридор към столовата, откъдето чухме гласове — говореше се на японски. Погледнах Гадния. Той също ме погледна и ми направи знака „Окей!“ — със свити в кръг показалец и палец.

* * *

Отивах към мостика, когато чух първите изстрели. Гадния остана отдолу, за да обезвреди шестимата, които играеха карти и пиеха кафе. Аз се намирах някъде по средата на надстройката, когато ги чух. Прас, прас, прас, прас! Две серии от по два куршума. После избухна автоматична стрелба. Вече знаеха, че са нападнати. Промених посоката на движение. За да се намирам в безопасност, излязох извън надстройката и започнах да се катеря по белите ѝ стени — болт след болт, планка след планка. Когато прескочих перилата, се задъхвах и пуфтах като някакъв стар пръдльо.

Изтеглих се с ръце в рулевата рубка. Там стоеше Пик с автомат, насочен към тялото на пода. Един пистолет „Валтер ППК/С“ се намираше в ъгъла, където той го беше изритал.

— Това е вахтеният навигатор. Японец. Кучият му син грабна пистолета си, капитане. Успя да изстреля четири куршума.

— Чух го. Къде е Малката бира?

— Обезвредява радиокулата.

— Те не са изпратили съобщение, нали? — Такова нещо би ме накарало да се чувствам много нервен.

— Не. Предотвратихме го. Знаем кодовете им, всичко. Никакъв шанс нямаха. Но използваха истински шифри от Националната следствена служба, капитане.

— Без майтап?

— Истински бяха — кимна утвърдително Пик.

Замислих се.

— Мааама му стара... — Пик скочи срещу мен. Блъсна ме и чух експлозия зад себе си. Почувствах горещината на неговия автомат, когато той изстреля цял пълнител през рамото ми.

— Какво, по дяволите... — Претърколих се тъкмо навреме, за да видя как голямото, грозно тяло на Мани Танто изчезна от рамката на прозореца на рулевата рубка. Носеше щурмови пистолет „Бенели“ с девет патрона в дългия подобен на тръба пълнител.

— Пик... — Обърнах го на пода. Беше ми спасил живота, но част от удара попадна в него. Липсваше половината му ухо и бликащата му кръв ме обливаше. Бързо го изправих и го сложих в седнало положение, намерих комплекта за бърза помощ, инжектирах малко морфин, увих главата му с бинт и го потупах по рамото.

— Ще се оправяш, хлапе. Аз трябва да тръгна.

Поставих нов пълнител в автомата на Пик, заредих го и го сложих в ръцете му.

— Кажи на Гадния да продължава сам. Ако някой влезе през вратата, застреляй го.

Излязох отвън. Къде, по дяволите, се е дянал? Проверих наоколо, заобиколих рубката — нищо. После видях следата от кръв до една врата. Една капка. Някой от куршумите на Пик го беше улучил. И понататък имаше кръв — кучият му син беше драснал. Сега се намираше във вътрешността на кораба и щеше да мине цяла вечност, докато го открия.

Време беше да се намерим с Чери. Тръгнах към машинното, като насочвах автомата си по всеки напречен коридор. Извиках, когато излязох през вратата, и чух гласа на Чери:

— Всичко е наред, капитане.

Добре. Значи имахме контрол над кораба — само дето още няколко от лошите типове се разхождаха на свобода.

Слязох по една метална стълба до дълга пътека, която преминаваше над машинното. Подсвирнах на Чери и той вдигна глава. Двамата с Нод връзваха трима японци от екипажа за преградата. Посочих напред. Чери вдигна палец. Изкачиха се по стълбата, където ги чаках, и тримата тръгнахме напред, като намирахме пътя си през лабиринт от коридори, докато стигнахме до люковете за цистерните, които се намираха преди средата на кораба.

Имаше общо осем люка. Шест от тях бяха със здраво завинтени болтове и по нищо не личеше някой да ги е пипал скоро. Другите два, изглежда, бяха използвани. Всъщност единият беше толкова хлабаво затворен, че го отворихме без гаечен ключ. Тръгнахме в тъмното по стъпалата, заварени към стените на шестдесетсантиметровия цилиндричен проход.

Слязохме пет или шест метра надолу и се озовахме на тясна пътека, която заобикаляше един от основните резервоари на танкера. Погледнах към цистерните и се помолих на Бога — дано да съдържат нефт. Нод поведе групата покрай аварийните басейни на цистерните по къси пътеки, напречни и начупени под прави ъгли. Струваше ми се, че ако оръжията се намират на борда, то трябваше да са някъде по средата на кораба на някоя от тези пътеки, които минаваха отдясно

наляво, а не от носа към кърмата. Там щяха да бъдат най-добре защитени от вълнението.

Пътеките бяха шест и представляваха лабиринт. Осветяваха се от монтирани на тавана уплътнени нисковолтови крушки, но светлината беше слаба като от газена лампа. Отвън корабът беше безупречно чист. Тук обаче един вечен слой мръсотия се беше напластил по всяка възможна повърхност. Сладникавогадният мирис на суров петрол пронизваше въздуха и затрудняваше дишането. Движехме се бавно и предпазливо. Внимателно търсех следи от кръв на палубата, но не намирах. Продължавахме напред. След петнадесет минути смених мястото си с Нод и поведох, за да може да си почине. Чери се движеше на десетина метра зад нас, като ни прикриваше.

Не бях изминал и половината от третата пътека, когато завих около един ъгъл и видях това, което търсех — осем дървени сандъка, закрепени към преградите, а за да стоят на местата си, под тях бяха сложили и допълнителна настилка от дъски. На сандъците пишеше „Собственост на правителството на САЩ“.

Браниган Бренекето и Джордан Рокера също бяха там. Рокера държеше в ръка граната — щифтът беше изваден и само пръстите му не позволяваха лостчето да изскочи. Бренекето стискаше автомат ХК със заглушител. Пръстът му лежеше на спусъка. Забелязах, че ключът за стрелбата бе в положение за изстрелване на серии от по три патрона.

— Хей, Дик, отдавна не сме се виждали — от Сенчъри сити насам.

Вдигнах автомата си. Той висеше на ремъка си на дясното ми рамо, а цевта бе насочена към гърдите му.

— Бренеке...

Той се помръдна покрай един от сандъците на около пет метра от мен. Последвах го с автомата си.

— Май имаме проблем.

— О? — Аз не мислех така.

— Виж какво, трябва да поговорим. Не можем да стоим така през следващите шест дни.

— Разбира се, Бренеке. Сложи шибания автомат на земята, накарай Рокера да върне щифта в гранатата и ще си поговорим.

Поклати глава.

— Не става, стари приятелю. Залогът е голям. Твърде голям.

Прав беше. Залогът наистина беше твърде голям. Но не този, за който Бренекето мислеше. В главата му се въртяха само пари. Искях да убия Бренекето, защото той беше убил двама от хората ми. Но освен желанието ми за мъст заради смъртта на Уинкин и Блинкин имаше и други причини.

Бренекето предаде страната си, като открадна ракетите. По-лошо — предаде всички, които бяха носили същата униформа. Умишлено ги бе вкарал в засада.

Когато се биеш, не го правиш заради абстрактни ценности като Знамето, Нацията или Демокрацията. Биеш се за приятеля си. Биеш се за живота му, както и той за твоя и така ден след ден, битка след битка. А когато някой от приятелите ти умре, нещо вътре в теб също умира. Но ти продължаваш напред. Ти се биеш, за да не бъде смъртта му безсмислена, да не бъде саможертвата му напразна.

Това е същността, ядрото, сърцевината на сплотеността на групата.

А Бренекето беше предал всичко това за пари. Нямах как да оставя коварството му ненаказано.

Видях Чери, който се промъкваше зад Джордан Рокера. Нямах особено желание да губя времето на Бренекето, пък и своето. Затова го застрелях — в главата. С един изстрел. Между очите. Не беше лошо попадение за стрелба без прицелване. Но пък Бренекето беше убил двама от хората ми и горчивият спомен за тях насочи изстрела ми. Падна като камък.

Рокера все още се опитваше да реагира, когато ръцете на Чери обвиха гранатата и диво се извиха. Чух как китката му се пречупи, преди бившият воин от зелените барети да изквичи като заклано прасе. Една милисекунда по-късно Нод се метна върху кучия син, а ножът му „Фийлд файтър“ се заби до дръжката в слънчевия сплит на Рокера. Почти беше изтърбушил бедния задник, преди да го отдръпна.

Чери отстъпи от растящата локва кръв, като здраво стискаше гранатата.

— Капитане, я да й сложим един щифт — шибаната граната ме кара да се чувствам напрегнат.

Не само той се чувстваше така.

* * *

Сега имахме стоката. Корабът беше наш. Липсваше ни само Мани Танто. Знаех, че е ранен, но нямах представа доколко лошо го е засегнал Пик. Накарах Нод, Пачия крак и Чери да минират напречните коридори в кораба така, че ако Мани се опита да влезе тук, да разберем. Изнесохме телата и се върнахме на мостика.

Изпратих Гадния да намери каютата на Бренекето и да донесе документите, които намери. Върна се след десет минути със заключен кожен куфар. Малката бира провери да не е миниран и го отворихме.

В него имаше шифри и телефакси, както и доста пари. Слязох на долната палуба и прочетох телефаксите. Бяха много интересни.

* * *

След като всичко се успокои, отново претърсихме кораба за Мани Танто. Работехме на три двойки. Тръгнахме от бака и се насочихме към кърмата — каюта след каюта, цистерна след цистерна, коридор след коридор. Открих помещения, за чието съществуване никога не съм подозирал. Но от Мани нямаше и следа. Сякаш се беше изпарил.

Разбира се, не беше изчезнал. Намираше се там някъде навън и чакаше. Е, бяхме готови — въоръжени и опасни. Освен това трябваше да управляваме и танкера. На всеки от тюлените определих четиричасова вахта на мостика. Корабът се движеше на автопилот, дневниците ни показваха курса и шифрите позволяваха да изпращаме съобщения до Япония с верни кодове. Следователно ни оставаше само да седнем удобно и да се наслаждаваме на гледката. Трудното щеше да дойде след шест дни, когато се наложи да слезем на земята.

През това време бях направил и няколко бързи телефонни обаждания по спътниковата система. Свързах се със Стиви Уондър, който през смях ми каза, че Пинки в момента ражда багер, защото сме изчезнали от лицето на земята.

— Шибаните ченгета от ФБР ще се побъркат, Дик, хуй такъв.

Почувствах се страхотно. Казах му, че скоро ще се видим и да бъде готов да действа.

— Помислих, че никога няма да ме помолиш за това.

После се свързах и с То Шо, за да е сигурно, че ще ни посрещне когото трябва при пристигането в Йокосука. Долових въздишка, когато му казах къде се намирам и какво имам при себе си. Помоли ме да му се обадя след петнадесет минути. Когато се чухме отново, каза, че е разговарял с шефа си и е получил разрешение да изпрати с хеликоптер екип при нас 36 часа преди пристигането ни.

— Ще вилнеем, Дик, и всичко ще приключи, преди шибаните политици да са усетили какво е станало. Няма начин вече да се намесят.

Прозвуча ми добре. Обадох се и на телефонния секретар на Майк Риган, за да му кажа, че всички сме още живи. Дойде време да се съблека по долни гащета и да проведе тренировка на голямата равна палуба на „Акита Мару“. Въздухът беше кристален, слънцето приличаше жарко и животът изглеждаше абсолютно шибано прекрасен.

Искам да кажа, че беше прекрасен — докато на третата нощ Мани Танто не ни направи визита на учтивост. Беше малко след 2,00. Чувствахме се доста комфортно. Оказа се, че е прекалено комфортно, а той несъмнено беше чакал тъкмо това. Аз бях на руля, а Пачия крак ми правеше компания. Не го чухме — по-скоро го усетихме. Сякаш призрак премина през мостика.

Изведнъж една малка кама закова ръката на Пачия крак за масата с картите. Той извика и я дръпна — не му се отрази никак добре. Докато се огледам и разбера, че не мога да достигна автомата си, който лежеше безполезен на три метра от мен от другата страна на мостика, Мани беше разрязал Пачия крак като пиле и се беше устремил към мен с голям, окървавен нож в ръка.

Гадното на боя с ножове е, че при всички случаи те порязват. Не е възможно друго. Всички онези филми, в които героите се нападат с ножове и замахват отново и отново, но успяват да се опазят, са боза.

Ако се биете с нож, със сигурност ще ви порежат. Затова предпочитам пушките. По-ефикасно е да застреляш някого от пет метра, отколкото да го оставиш да размахва пред лицето ти голямо, грозно острие и да ти нанесе телесна повреда.

Но тук нямах избор. Мелезът беше избрал мястото и времето и аз можех само да се постарая да не му позволя да владее положението напълно.

Той беше обезумял. Носеше бойната си маска — лицето му бе боядисано с черти камуфлажна боя, на челото си беше вързал черна лента, а косата му бе прибрана отзад в самурайски стил. Очите му светеха като въглени и в тях се отразяваха червените, сините и зелените лампички на таблото за приборите. Голите му гърди, нашарени със същите тигрови ивици като лицето му, се повдигаха нагоре-надолу.

Хубаво ме поряза, преди да успея да поставя пред себе си един метален стол — срязва ме от външната страна на лявата ръка и ми пусна доста кръв. После, усмихнат все така дивашки, както преди толкова години в Три Тон, отстъпи, за да прецени как да ме нападне най-добре.

Мушна с ножа напред. Аз се наведох. Престори се, че напада. Парирах го. Замахна. Отстъпих встрани.

През цялото време отчаяно търсех импровизирани оръжия, а Мани продължаваше да замахва. В колана си носех джобно ножче. Беше едно от онези морски съгъваеми ножчета с голямо плоско острие за рязане на въжета и с шило за разплитане. Започнах да се бъркам за него, а с помощта на стола се опитвах да държа Мани встрани.

С една ръка отворих шилото и го стиснах в юмрук. Стърчеше само около пет сантиметра. Като укротител на лъвове замахвах със стола, за да го държа на разстояние от себе си.

Всичко приличаше на сцена от някой откачен филм за гладиатори — полудял мелез и брадат варварин се биеха до смърт.

— Ела, кучи сине... — подканих го презрително.

Но в отговор се чуваше само тежкото му дишане и търкането на босите му крака по палубата. Хвърли се към мен, като вкара ръката си през платненото дъно и меката възглавница на стола. Аз се извих и бързо го фраснах с дясната ръка.

Изгледа ме с изненада, когато шилото се заби в гърдите му, малко над дясното зърно на гърдата му.

— Ъ...

Ударих го още веднъж. По намазаните му с камуфлажна боя гърди започна да се стича тъмна кръв.

Изрева и се нахвърли към мен. Ножът отново премина през седалището на стола и ме поряза. Потече ми кръв. Но кучият син беше направил сериозна тактическа грешка.

Дясната му ръка се беше заклешила в седалката на стола. Опита се да измъкне стола от мен, но аз го притиснах към руля, хванах стоманената рамка с две ръце и силно дръпнах наляво. Той се оплете в руля и чух как дясното му рамо се отделя от ставата. Все още не пускаше шибания нож. Натиснах стола колкото ми стигаха силите и го ритнах в слабините. Той изгрухтя. Отново го заудрях с шилото в гърдите — веднъж, два пъти, три пъти. При всяко пробождаване усещах как хрущялите му се пукат.

Започна да се задавя с кръв — яркочервена кръв. Бях пробол шибаните му дробове.

Хванах острието на ножа и го измъкнах от ръката му. Поряза ме по пръстите, но хич не ми пукаше. Бях освирепял. Извих ножа, обърнах го и го забих в слабините му. Изкрещя.

Отново извадих ножа, обърнах острието и със замах го забих между краката му. Уцелих го точно в чатала. Превис надве.

Грабнах го за дългата плитка и за панталона и го засилих през страничната врата на рулевата рубка. Удари се в парапета на мостика и лицето му стана на пихтия. Негов проблем. Вдигнах го и го хвърлих през парапета. Гледах как падна от двадесет метра в черната вода. Надявах се, че смрадливецът обича да плува.

Олюлявайки се, тръгнах към рубката, за да търся помощ за себе си и за Пачия крак. Ръката ми оставяше кървави следи по палубата. Стигнах до разговорната уредба, но пред очите ми притъмня.

[1] Додж — град от уестърните, където се стреля безразборно. Фразата е на актьора Джон Уейн, играл предимно в уестърни. — Б.пр.

↑

[2] Уейко — мястото, където псевдопророкът Дейв Кореш се е затворил с последователите си и при опита на полицията да го обезвреди са загинали много хора. — Б.пр. ↑

[3] Израз, означаващ, че пилотът лети над вода. — Б.пр. ↑

[4] Не, благодаря, господин Мърфи (фр.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

То Шо пристигна с хеликоптер на борда на танкера на 386-я час от пътуването. Водеше шест от най-добрите си стрелци, включително и пънкрокаджията на „Куника“ Йошиока, който скочи от хеликоптера, обут в кожен панталон, тениска с Джеймс Дийн и ботуши за мотоциклетисти.

Посрещнах То Шо със силна *abraço*.

— Радвам се да те видя, заднико.

Отвърна на прегръдката ми и плеснахме длани за поздрав.

— Добре дошъл в страната на изгряващия майтап, Дик, хуй такъв.

Докато бойците разтоварваха екипировката си, за да може хеликоптерът да си тръгне, заведох То Шо и двама от неговите хора долу да видят пленените от нас японци. Петима бяха от „Мацуко“, а останалите — от екипажа на кораба.

В Япония нямаше такива ограничаващи правила при разпити на свидетели, както в Америка, и само след тридесет минути, поизпотен, той успя да измъкне всичко от затворниците. Членовете на екипажа нямаха никаква представа какво превозва корабът им. Но собствениците бяха получили добри пари от Хидео Икигами, за да прекарат скъпоценния му товар. Според хората от „Мацуко“ танкерът трябваше да акостира в Йокохама, откъдето камион на фирма „Мацуко“ щеше да закара ракетите в един склад в Йокота — промишлен град на северозапад от Токио. Японците не знаеха какво щеше да се случи с ракетите оттам нататък.

От документите на Бренекето разбрах, че той трябваше да придружава пратката, докато не се озове в безопасност на територията на „Мацуко“.

— Е, какво мислиш? — запита То Шо.

— Смятам, че това е златен шанс — отговорих. — Имам бележниците с шифри на Бренекето. Да пратим факс на нашия приятел Икигами. Кажи му, че с пратката идва и премия.

То Шо се усмихна.

— Звучи правдиво, приятелю — каза той. — Какво ще му обещаеш?

— Ще бъде неясно, но примамливо.

Гледаше ме как написах кратко съобщение, кодирах го и го пъхнах във факса.

— Отлично. А сега да се качим на горния етаж и да видим какво правят моите любими американджин.

— Казва се на горната палуба, заднико. Намираш се на кораб.

— Палуба, малуба, все едно е.

Качихме се и влязохме в столовата, където „Червената клетка“ ме чакаше. То Шо ги поздрави възторжено и особено Пачия крак, който изглеждаше най-зле. Беше загубил много кръв, докато Гадния и Нод го занесат в лечебницата на кораба. Натъпкаха го с морфин и го зашиха. Беше блед и изглеждаше слаб, но преливаше от воля. Настоя да бъде при другите, когато То Шо пристигне.

— Няма да се излагам сега, капитане.

И не се изложи. То Шо разроши косата му.

— Страхотен си за чучело — каза му той, като разглеждаше раните. — Но следващия път, когато решиш да си направиш сепуко, ми се обади!

— Няма проблеми, Тош — кимна тюленът.

— Добре. — То Шо саркастично огледа групата ми. — Много по-мърляви сте от последната ни среща — каза им той.

— Няма мацки — отговори Чери.

— Няма бира — обади се Ник Гръндъл Гадния.

— Точно така — включи се и Малката бира. — Нямаме нищо против малко веселба.

— Щом е така... — То Шо излая една заповед на японски и двама от стрелците на „Куника“ се поклониха, казаха едновременно „Хай!“ и изхвъркнаха през вратата към палубата. След няколко минути се върнаха с огромен сандък.

— За почетните ми гости — каза полицаят, като се поклати на Гадния.

Гръндъл разкопча двойните катарамии. Вътре, в опаковка от термоизолационна пластмаса, се намираха към четиридесет двулитрови кани наливно сухо пиво „Асахи“. Гадния се ухили широко.

— Домо аригато (Благодаря ти), То Шо сан — радостно каза той и направи дълбок и почтителен поклон към полицая.

След това се обърна към нас:

— Е, момчета, какво искате да пиете?

* * *

Акостирахме по разписание. Гледах То Шо и момчетата му с възхищение. Кучият му син знаеше как да провежда операции. Хората му бяха гадни копелета. Тренираха и им личеше. Всеки можеше да довършва изреченията на другия, а това показваше, че То Шо ги беше сплотил в истинска група и не бяха просто тълпа различно мислещи типове. Беше ги оборудвал с най-новото и най-доброто. Оръжия и дрехи — имаха всичко необходимо, за да свършат работата. И най-доброто — от кодиращи телефони и секретни портативни радиотелефони до монитори — миниатюрни подслушвателни устройства, — и малки камери с оптични влакна. Усетих лека завист, че с такава лекота е успял да се снабди с всичко това. Но разбирах, че в Япония, за разлика от Щатите, си имаха работа с терористи всеки ден. Правителството беше разбрало, че нормалната бюрокрация не може да върши работа при кризисни ситуации, и бяха дали пълна свобода на стрелците като То Шо. Той планираше и провеждаше свои операции.

В САЩ нещата са съвсем различни. До голяма степен сме били имунизирани срещу тероризма, въпреки че няма да е така през 90-те, както по всичко личи. Все още в САЩ „костюмите“ — затворените в кабинетите апаратчици — решават какво, кога, къде и как хората да вършат работата си. И така възникват ситуации като при Уейко, Тексас, където четирима агенти на Агенцията за борба с контрабандата на алкохол и тютюн загубиха живота си, защото началниците им планирали и одобрили нападение срещу силно въоръжени привърженици на култа без никаква представа как се провеждат подобни операции.

В случая с Уейко, независимо от неточната разузнавателна информация, слабото водачество, липсата на координация и съветите на нападащия екип операцията да бъде прекратена, „костюмите“ в

хеликоптерите бяха издали заповед на подчинените си да тръгнат напред.

Ако бях циник, щях да кажа, че са го направили, за да се видят във „Върховни ченгета“ или някое друго телевизионно предаване или за да получат още някое повишение, още някоя надбавка към заплатата си, а после да се пенсионират и да започнат работа на топличко като охрана в някоя от 500-те най-добри фирми според списание „Форчън“. Не можете да провеждате специална операция и да мислите за себе си. Трябва да мислите за хората си. Както правеше То Шо. Край на проповедта.

Три влекача на „Мацуко“ ни посрещнаха при Урага Пойнт на около 40 мили от Йокохама. Пуснахме хората от екипажа да им махат с ръце и да бърбят по радиото, а едно от момчетата на То Шо подслушваше, за да види дали всичко преминава по план. Акостирането трябваше да се извърши в 22,00 часа. Затова беше по-добре да си мълчим. За разлика от търговските кораби танкерът не можеше просто да спре на дока. Беше твърде голям и тромав. Освен това обикновено танкерите не разтоварват както другите кораби. Те хвърлят котва в залива под главното пристанище, близо до тръбопровода за нефт, който се намираше върху дългия четвърт миля вълнолом. Един от влекачите щеше да прекара плячката до брега и тя да бъде пренесена.

Бяхме готови. Пачия крак щеше да остане скрит и да поддържа комуникациите, докато ние тръгнем. После щеше да се присъедини към групата от „Куника“ и да дойде с тях. То Шо и четирима от стрелците му, както и Гадния, Малката бира, Пик, Чери, Нод и аз, щяхме да идем с пратката. Казах на То Шо, че единственото нещо в наша полза беше фактът, че хората от „Мацуко“ не бяха срещали Бренекето и хората му от „Сентюриънс Интернешънъл“ — Бренекето ми беше казал веднъж, че никога не са излизали зад граница.

— И да се бяха срещали, за нас това нямаше да има значение — каза То Шо. — Е, Дик, всички вие гайджин ни изглеждате еднакви.

* * *

Не изглеждахме красиви, но пък бяхме готови да тръгнем, когато влекачът от „Мацуко“ се приближи до лявата страна и капитанът се обади по радиото, че се качва на борда. Аз и То Шо имахме много време да планираме действията си, така че когато се обадиха от влекача, отговорих със сигнала, който намерих в бележника с шифрите на Бренекето. Отговориха ми по подобен начин. Сега и двамата знаехме, че всичко е наред.

Йоши, с увиснал на рамото автомат ХК-93 със сгънат приклад, посрещна офицера от „Мацуко“ и го поведе нагоре. Стоях в рубката, а в колана на черната си униформа имах пистолет „Глок“. Тениската ми с надпис „Нотр Дам“ дължах на То Шо. Изчаках капитана на влекача да ми се поклони. Аз не отговорих с поклон.

— Готови сме — казах.

То Шо стоеше до мен. Започна да превежда, но човекът от влекача вдигна ръка.

— Разбирам английски — каза той.

— Добре. В такъв случай слушайте: нямам време за губене. Нека започваме.

Отново се поклони.

— Хай!

После се обърна, извади един преносим телефон от джоба си, обади се и говори на японски минута-две.

— Готови сме, майор Браниган — каза ми той.

— Знаете кой съм?

— Вашата прямота ви издава. Чух, че сте много пряк човек. Започваме операцията.

Махнах с ръка към влекача.

— Моля.

Наблюдавахме от рубката как измъкват осем сандъка през люка и внимателно ги спускат на задната палуба на влекача. Трупаха ги между кърмовия кнехт и дясната макара за котвата и връзваха с въжета всеки сандък. Имаше пет ракети „Томахоук“ и три по-големи сандъка, които ние с То Шо бяхме сковали — подарък за мистър Икигами. Когато натовариха всичко, ние с То Шо излязохме от рубката, придружени от четирима от неговите стрелци и моя квинтет мародери от „Червената клетка“, и слязохме на палубата на влекача.

Пътят до кея отне десетина минути. Когато стигнахме, видяхме паркирани в редица товарен камион, четири джипа „Чероки“ с опушени стъкла и най-дългата лимузина „Кадилак“, която бях виждал. Побутнах То Шо с лакът. Той ми отвърна със същия жест.

Вратите на един джип се отвориха и слязоха двама мъже с автомати. Стояха на стража, докато шест горили в сини комбинезони се качиха на влекача. Пренесоха сандъците върху камиона и здраво ги завързаха.

Когато всичко свърши, от лимузината излезе висок европейец с ливрея. Отиде до задната врата и почтително я отвори, протегна ръка навътре, за да може човекът отзад да се облегне на нея, когато излиза.

Хидео Икигами беше толкова нисък, че почти не трябваше да навежда глава, когато излизаше от колата си. Беше сух дребен човек в безупречно ушит костюм от копринен плат в любимото на ориенталците преливащо сиво, бяла риза, тъмна вратовръзка и излъскани черни обувки, които блестяха на лунната светлина. Косата му — а от нея не беше останало много — бе зализана назад около темето му на мазни кичури.

Стоеше тихо и не откъсваше поглед от скованите от нас три големи сандъка. На лицето му грейна голяма усмивка и той тръгна към мен, а друг човек в костюм го последва като сянка. Доближи се до мен и се поклони.

Аз също се поклоних.

— Предполагам, че сте мистър Икигами.

— Хай! — отново се поклони и заговори на японски.

Сянката също се поклони и каза:

— Мистър Икигами казва, че сигурно сте майор Браниган.

Поклоних се втори път.

— Хай! — Всичко това започваше да ми доскучава. Побутнах с лакът То Шо.

— Това е съдружникът ми, мистър Танто.

То Шо преведе думите ми и се поклони.

След формалностите Икигами отново се поклони и заговори към мен. Сянката преведе:

— Благодаря ви, майор Браниган, за грижите и вниманието при превозването на тези толкова ценни за нас материали. Ще ги използваме. Предайте на мистър Грифит, че много съм му задължен.

И още как. Кучият син току-що беше си окачил примката — имаше и свидетели. Погледнах към То Шо. Лицето му беше непроницаемо както винаги.

Докато говореше, Икигами не откъсваше очи от сандъците. Сянката обърна глава към мен.

— Моят работодател иска да разбере какъв е допълнителният товар, за който му се обадохте.

— А — казах и се поклоних към Икигами. — Успях да намеря един подвижен ракетомет и го донесох като специален подарък.

Сянката преведе. Очите на Икигами се разшириха. Направи дълбок поклон, обърна се към своето момче за всичко и му промълви няколко думи, а после се качи обратно в огромния кадилак.

Сянката затвори вратата на лимузината.

— Мистър Икигами казва, че можете да го придружите.

— Благодаря ви. — Тръгнах към камиона. Четирима кофти момчета от „Мацуко“ покриваха сандъците с огромен син брезент, на който се виждаше емблемата на фирмата в червено, зелено, златисто и черно — стилизиран дракон с две саби.

Сянката ми препречи пътя.

— Той иска да каже, че можете да се возите при него.

Съдружниците ви могат да се качат при нашите хора от охраната. Защо ли направо не ни предаде и ключовете на шибания град, както я е подкарал? Поклоних се.

— Много мило от негова страна.

Помислих си, че на всичко отгоре той е и първокласен смотаняк с лайнен мозък.

Натоварихме се. То Шо дойде с мен. Останалите се качиха в джиповете — по един от стрелците на То Шо и един американец. Гадния реши да се качи в кабината на камиона. Това ми хареса — умееше да кара такива камиони по-добре от много професионалисти.

Аз и То Шо се качихме в лимузината. Икигами се беше настанил от дясната страна на задната седалка под една лампа за четене и в скута си държеше азиатското издание на „Уол Стрийт Джърнъл“.

От другата му страна седеше Сянката — преводачът, — който, сега разбрах, носеше пистолет „Валтер“ в раменен кобур от замшева кожа. Понечих да се настаня до Икигами, но Сянката ми даде знак да

заема другото място. То Шо седна отпред до шофьора зад преградата от дебело стъкло. Не можех да го виждам и чувам.

След около минутка тръгнахме. Погледнах през опушеното стъкло и видях, че напускаме кея и тръгваме по пътя към магистралата. Оттам конвоят премина през лабиринт от промишлени паркове и складови комплекси и излезе на пътя към магистралата с шест платна.

Изминахме няколко километра на юг, отбихме по едно по-тясно шосе със затревена площ в средата, завихме на запад, а след това на север. Никой не говореше. Икигами разглеждаше списанието си. Така преминахме през Сагамихара, Хачиойи и Акишима. Малко след зазоряване стигнахме Йокота и тръгнахме на изток по двупосочен път, който ни изведе на друг едностранен асфалтиран път, минаващ покрай ограда от вериги и бодлива тел в горния ѝ край. Натиснах нос към страничното стъкло, когато конвоят намали скоростта и запълзя съвсем бавно. В далечината пред нас забелязах неохраняем портал. Зад него, озарен от ранната светлина на утрото, се виждаше огромен склад.

Посочих с палец към склада.

— Значи тук ще ги складирате? — попитах.

Слабичкият бизнесмен сгъна вестника по ръбовете така, сякаш се готвеше да прави оригами.^[1]

— Да. Най-последно... стигнахме — отговори Икигами на английски със силен акцент. — Най-последно ракетите са в безопасност. Аз контролирам всичко зад тази ограда. — Усмихна се на начина, по който реагирах на английския му. — А вие, майоре, се справихте добре.

Сянката от другата му страна започна да мърда на седалката, сякаш имаше намерение да се протегне.

— Благодаря ви — казах на Икигами. — Но, моля ви, не продавайте краставици на краставичар.

Сянката спря и леко се извърна към мен. Аз замахнах с левия си лакът и го ударих в преградата, като счупих врата му и натроших трахеята му.

Наведох се над тялото му и извадих пистолета от кобура, изтеглих пълнителя и затвора, за да извадя патрона от цевта. Направих същото и с другите патрони от пълнителя, за да ги огледам. Пистолетът беше зареден с шест куршума „Елей“ 22-и калибър —

такива избираха убийците по целия свят. Те са тихи и смъртоносни. Идеални са за затворени пространства като лимузината на Икигами, където човек трябва да се тревожи и за вторични попадения.

Докато проверявах оръжието, Икигами ме гледаше със смесица от възхищение и ужас.

— Не се тревожете, Хидео сан. Няма да ви застрелям. Още не.

Върнах куршумите в пълнителя, сложих го в пистолета, вкарах патрон в цевта и освободих предпазителя, а после прибрах пистолета в джоба си. Идеално пасваше там. Бях приключил, когато конвоят спря — малко след портала.

— Аз не се тревожа, гайджин — каза Икигами. — Ти си мъртвец. Всички вие сте мъртъвци. Това искаше Грифит сан. Тук просто ще изчезнете.

— Не се надявай на такова нещо, заднико. — Открехнах вратата на лимузината и избутах трупа на Сянката навън. Вратата на шофьора се отвори и големият американец изскочи навън. Очите на Икигами светнаха, но отново помръкнаха, като видях как мъжът се строполи по лице на асфалта.

Излязох, хладният утринен въздух ме лъхна и се протегнах.

— Добре ли са всички?

То Шо излезе от предната врата на лимузината.

— Аз съм добре. Страхотен ден, а?

Гордо гледах как стрелците ми и тези на То Шо излизат от джиповете сами. В продължение на десет часа бяхме репетирали различни варианти. Господи, колко обичах да работя с групите.

— О, мистър Икигами — казах, — мисля, че е по-добре да излезете и да видите това. Изглежда, някои от хората ви ги е хванала смъртоносна автомобилна болест.

[1] Японско изкуство за направа на различни фигурки от хартия.
— Б.пр. ↑

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

Не можеше да става и дума за кражба на друг самолет. Единственото място, на което можеше да се отиде, беше Ацуги — японско-американска военновъздушна база близо до Йокосука. Но със себе си носехме прекалено много плячка, за да можем да се вмъкнем в базата, без да ни забележат. Имахме товар ракети „Томахоук“. Имахме и напречни сечения на частите на ракетите, ядрени компоненти и други неща, които бяхме взели от склада на Икигами. Някои от материалите бяха от Северна Корея. Това ме впечатли. Чудех се какво ли са получили кимчиядците за помощта, която бяха оказали на Хидео Икигами.

Е, То Шо щеше да разбере. Той беше човек, който довежда нещата докрай. Особено когато ставаше въпрос за предатели. Той разреши проблема с превоза. Подари ни частния самолет на Хидео Икигами — „Гълфстрийм-3А“ с допълнителни горивни резервоари. Полетният диапазон от 5800 мили щеше да ни позволи да летим от Токио до Феърбанкс, а оттам до Вашингтон. А най-хубавото беше, че сметката за горивото трябваше да заплати „Мацуко“.

Като се имат предвид събраните веществени доказателства, както и признанията на петимата служители на „Мацуко“, които свалихме от танкера, То Шо реши, че Икигами сан може да бъде задържан в „Куника“ за около 48 часа, без това да нарушава законите, нито да създава излишни вълнения в организацията на Икигами. Старецът и друг път беше изчезвал по частни задачи. Това щеше да ми позволи да се справя с Грант Грифит и Пинки Прескът. Японският ас нямаше да може да се обади на приятелчетата си в САЩ.

„Червената клетка“ се промъкна в Токио в голям фургон без прозорци. Изкъпахме се в щаба на „Куника“. То Шо отвори личното си барче в долното чекмедже на бюрото си и ободрен от лековития балсам на доктор „Бомбай“, се обадох на Майк Ригън и го помолих да опакова моите неща в плик на „Федерал Експрес“ и да ги прати на Стиви Уондър. После се обадох на Стиви, за да му кажа какво ще получи.

Беше доста красноречив.

— Без майтап — каза. — Истински благодарен съм за това, което ще получа.

Казах, че съм сигурен в това. И Уондър не се нуждаеше от хора като Грифит и Пинки.

— Какво да направя с тях?

— Пази ги. — В моя притъпен от джина словашки мозък се оформяше план. — Помниш ли колко весело си прекарах ме миналия ноември сред природата?

Почти си представих как върти глава наляво-надясно-наляво, надясно-наляво-надясно.

— А, до старата странноприемница ли?

— Точно така.

— Е, да, приятно беше.

— Радвам се, че го одобряваш. Наеми два пикапа и ги остави на паркинга на летище „Уорингтън“. — Пистата там беше достатъчно дълга, за да се приземи самолет като гълфстрийма, а аз не исках да кацаме на летище „Дълес“, което беше по-удобно, но според думите на Уондър гъмжеше от ченгета на ФБР. — Сложи ключовете от вътрешната страна на броните. Надраскан ги с тебешир, за да знам кои са моите. После иди при Юта и Дон. Чакай ме с пакета от „Федерал Експрес“. И не забравяй: пази се през цялото време.

— Няма проблеми. — Уондър, доказал себе си в боевете ветеран от Морската пехота на САЩ (или както я наричаха Заблудените чедата на чичо Сам)^[1], имаше два медала „Сребърна звезда“ от Виетнам за това, че е правил лоши неща в близост с мистър Чарли и други отбрани злодеи.

Всъщност той обожава тези неща. Идиотите като него си приличат — напълно откачени са. И затова ми харесват толкова.

Отидохме до летище „Ханеда“ южно от Токио, където под внимателния надзор на То Шо се натоварихме във фирмения самолет на „Мацуко“. Тесничко беше, но успяхме да напъхаме всичко на борда, включително оръжията и патроните си, както и веществените доказателства, които бяхме събрали на борда на „Акита Мару“. То Шо запечата най-важната информация с дипломатически печати — нямах представа откъде ги е намерил. До Пик щеше да лети един от пилотите на „Мацуко“, когото извикахме да го подсигурява.

За да е сигурен, че всичко ще мине добре, То Шо нареди на своето пънкарче да дойде с нас. Йоши, който носеше дипломатически паспорт и свободно говореше английски език, стана причината американските митници да не ни създават проблеми за оръжията. Американците знаеха само, че реактивният самолет на „Мацуко“ е по ПП — за вас, цивилни, това е Правителствена поръчка — и товарът му, подходящо запечатан с дипломатически печати, беше неприкосновен.

Ако можеше да възникне проблем, то той се криеше у нас, хората от Американските военноморски сили. В края на краищата нас ни преследваха. Освен това нямахме паспорти, а кредитните ни карти и документите за самоличност бяха фалшиви и това вероятно беше добре известно на ФБР. Самолетът и товарът му може да бяха неприкосновени, но нас — кучета ни яли.

На То Шо му трябваха почти три минути, за да разреши този проблем. Появи се с шест дипломатически паспорта от Коста Рика. Конфискували ги при разкриване на операция по продаване на жителства в посолството на Коста Рика.

— Истински са — каза той. — Въпросът е дали можем да ги приготвим навреме.

Престояхме в „Ханеда“ шест часа, докато един екипаж от отдела в „Куника“, еквивалент на нашия Отдел за технически услуги — фалшификаторите, които уреждат смяната на документите, — ни направи снимки и ги залепи в паспортите, дадоха ни визи и поставиха печати за влизане в Япония. Дадоха ни и визи за САЩ.

— По дяволите, как се снабдихте с тези неща? — посочих релефния печат в червено, бяло и синьо на петата страница, където според консула на САЩ, наречен Мерилин Повънмайър, аз притежавах дипломатическа виза за влизане в Съединените американски щати и в републиката, където беше издаден паспортът.

— Има някои неща, които дори ти не трябва да знаеш — каза То Шо. — Това е едно от тях. Но печатът на визата е истински.

Трябва да се запомни — съгласих се да приема, без да подлагам нещата на съмнение.

— Благодаря, Тош... и да ти го начукам много.

Поклони се по японски и ме прегърна по американски.

— Пази се, смотан космат гайджин заднико.

— Трудна работа, смрадливоце.

— Е, в такъв случай ти пожелавам приятно прекарване.
— Това е друго.

* * *

В гълфстрийма имаше телефон и след като прелетяхме над щата Монтана, аз се обадох.

— Кабинетът на адмирал Прескът.

— Кажете му, че се обажда Дик Марчинко.

Ясно долових ахкане.

— Да, сър.

Пинки се обади почти мигновено и започна да ръмжи и да ме заплашва, като на всяка втора дума използваше „гореказаното“ и „по дяволите“. Оставих го да бръщолеви. Не плащах този разговор. Когато се поуспокои, успях да пусна няколко думи.

Нещата, които му казах, го накараха да наостри уши. Казах му какво и как исках и че ако не направи нещата така, както искам, ще разбива големи камъни на по-малки камъни в затвора в Левънфорд до края на живота си.

Сбогувах се не особено дружелюбно. Погледнах часовника си. След три часа щяхме да кацнем в Уорингтън. Време беше да поспя.

* * *

Обезвредихме охраната на Грант Грифит в „Хъстингс“ без проблеми. Те не очакваха никого, пък и не носеха никакви особени оръжия. Така че когато Грант и Пинки дойдоха, униформените полицаи под наем, както и тримата прислужници на Грифит, двамата икономисти, камериерът му и човекът от конюшната бяха навързани и складирани в един обор наблизко.

Бях отворил бара в огромното фоайе на „Хъстингс“ и се почерпих с три джина „Бомбай“. Стиви, който дойде с нас за празненствата, сърбаше истинско английско горчиво пиво, което идваше от едно буре в мазето. Останалите момчета се придържаха към „Куърс“.

Когато чухме колите отвън, вече бяхме нагласили всичко.

Пръв влезе Грифит. Видя ме и езикът му инстинктивно се плъзна по горната му устна.

— Дик...

— Да ти го начукам, смрадливоце.

Докато влизаше във фойето, Гадния се приближи зад него и го пребърка, после го бутна към мен.

— Чист е, капитане.

Сега беше ред на Пинки. Малката бира го опипа и извади сгъваем нож от неръждаема стомана от униформеното му сако. Подаде ми го.

Пинки ме гледаше гневно.

Отвън се дочу шум от борба. Проверих какво става през стъклото на предната врата и видях, че Чери, Под и Пик бяха обезвредили тримата шофьори и шестимата мъже от Следствената служба, доведени от Пинки за охрана. Бедните смотаняци лежах по лице на чакълената настилка с белезници на ръцете си. Валеше и вероятно щяха да настинат. Лошо. Но не можеха да се скрият от дъжда, тъй като Нод стоеше под навеса на вратата и ги наблюдаваше с готов за стрелба автомат МП-5. Нод можеше да улучи десетцентовата монета от десет метра, без да се прицелва.

Поведох двамата пленени през фойето. Токовете ми тропаха по чамовите дъски на пода. Преминахме по дългия коридор и през арката, след което влязохме във фойето на Грифит, където ризниците се осветяваха от скрити прожектори. Посочих към двата стола с прави облегалки, които бях разположил в средата на стаята.

— Сядайте.

Грифит понечи да каже нещо. Грабнах реверите на белия раиран костюм от „Севил Роу“ и го повдигнах на двадесет сантиметра от пода.

— Казах сядай, тъпако.

Върнах го на пода и той седна. Успокоих се. Харесвам хората с чувство за ориентация.

Пинки не чака подкана.

Грифит нагласи ръба на крачола на панталона си. Поигра си с римския си пръстен. Показа ми тройните копчета на ярката си раирана риза от „Гърнбул и Асер“. Прекара длан през гъстата си бяла коса. Оставих го да шава.

Огледах ги.

— Знаете ли — казах. — Това ми прилича на онези филми с Чарли Кан, дето Чарли — аз, неговият първороден син, — Гадния ето там, и всичките му останали чеда — повечето от тях видяхте отвън — събират всички заподозрени в една стая. Чарли отива при престъпника и казва на всички кой е той.

Налях си нова доза джин в гравираната кристална чаша.

— Е, господа, в случая престъпниците са само двама и са тук. — Сложих си още лед. — А неприятният факт е, че не всичките ми синове успяха да се върнат.

Разклатих напитката си и отпих.

— Господа — продължих. — Не искам да ви обърквам с терминология, но всичко се оказа едно голямо групово начукване.

Устата на Пинки зейна. Вдигнах показалец към него и го размахвах.

— Още не. Ще поговориш по-късно. Както казваше Чарли Кан, „Полевият телефон, окачен на генералските топки, спомага за провеждането на интересни разговори“.

— Господи... — Очите му се разшириха.

— Успокой се, Пинки. Пошегувах се.

— Не ми беше смешно.

— И случилото се не беше смешно.

Отпих и поставих чашката върху една от античните френски маси на Грифит. Той изохка, щом кристалът докосна дървото.

— О, Грант... съжалявам. Колко лошо Дики надраска масата ти. — Отворих ножчето, което Малката бира беше взел от Пинки, и го забих в масата. Пробих сложната инкрустация. — Сега няма за какво да се притесняваш.

Грифит понечи да се изправи.

— Това е Луи Шести...

Ударих го през лицето с опакото на ръката си. От ъгълчето на устната му потече тънка струйка кръв. Доближих лицето си на сантиметър от неговото.

— Не ми пука, ако ще да я е направил самият шибан Крал на слънцето — казах. — Аз загубих хората си, защото си алчен шибан предател.

Направих знак на Пик, който отметна брезента от сандъците с ракети „Томахоук“, които бяхме складирали тук.

— Той открадна тези неща от Сийл Бийч — казах на Пинки. — Продаваше ги на приятеля си Хидео Икигами, собственик на „Мацуко Машин“. Помниш тази фирма — те продадоха фрезите на руснаците, за да могат да си направят ядрените подводници толкова тихи, колкото нашите.

— Знам, че ги открадна — каза Пинки.

— Знаеше? Господи, Пинки, в такъв случай защо не направи нещо?

— Дълга история.

— Обзалагам се, че е така — казах.

Пинки въздъхна, а после проплака:

— Нищо не съм направил.

— Не си направил нищо, Пинки — прекъснах го, — защото този задник — посочих с пръст Грант Грифит — те шантажираше, за да му помагаш.

— Какво искаш да кажеш? — запита Пинки.

— Искам да кажа, че си шибан предател.

Пинки не обърна никакво внимание на обвинението ми.

— Честно казано, Дик, изненадан съм, че не си схванал какво става. Смятах те за по-умен.

— Знам достатъчно. — Вдигнах джина и отпих. — Знам, че те шантажираше. Шантажирал е други хора. Имам шибаните досиета. Но няма да говоря за това. Смяташ, че не знам какво става ли? Слушай, тъпако, схващам много бързо. Знам, че от мига, в който се натъкнах на онези шибани кимчиядци в „Нарита“, животът ми се превърна в ад.

Знам, че ти и Грифит ме върнахте на служба, защото, ако съм униформен, щеше да ви е по-лесно да елиминирате заплахата, която представлявах за контрабандните ви операции. Знам, че се опитахте да ме прецакате, опитахте се да прецакате и „Червената клетка“. Изпратихте ни в Щаба на Военноморските сили, за да ни хванат.

Пинки не изглеждаше убеден и затова продължих:

— Когато това не стана, ни изпратихте в Сийл Бийч. Защо? Защото при следващата ревизия щяха да бъдат установени липсите на ракети и нас щяха да обвинят за нещата, които вършеха Грифит и приятелите му от „Сетюриънс“.

Отново погледнах Пинки. Не изглеждаше разтревожен. Защото беше задник. Чувствах се щастлив, че мога да го убия.

— После ни засилихте в Северна Корея. Надявахте се, че кимчиядците ще сторят това, което вие не можахте — да ни избият до един.

Пинки въздъхна.

— Значи си се досещал за всичко.

— И още как.

Изречението на лицето му се промени.

— Ще загубиш.

— Не ми пробутвай тъпотииите си, Пинки.

— Не ти ги пробутвам. — Стана и отиде до телефона, поставен на стойка от мрамор и орехово дърво. — Вдигни телефона.

Добре. Навит бях. Вдигнах слушалката. Нямаше никакъв сигнал.

Казах:

— Ало?

Отговори ми един глас:

— На телефона е полковник Макарти.

Кой беше полковник Макарти, мамицата му?

Сигурно беше много досетлив, защото веднага отговори:

— Началник на военната полиция от Морската пехота на САЩ.

Значи беше от Куантико.

— С какво мога да съм ви полезен, полковник.

— Свалете оръжието. Имението е заобиколено от огромна военна част.

Лицето ми сигурно ме издаваше.

— Казах ти — обади се подигравателно Пинки.

— Нищо не си ми казвал, смрадливоце.

— Налей ми малко джин, Дик.

Това беше най-интелигентното нещо, което каза през цялата вечер. Кимнах към Уондър. Той му наля един инч напитка в чашата, добави лед и я подаде на Пинки.

— Да ви е сладко, адмирале.

— Благодаря. — Пинки огледа отблизо огледалните очила за стрелба на Уондър. — Познаваме ли се?

— Мисля, че не.

Пинки пое чашата и седна в удобно кресло. Отпи от джина.

— Е, Уондър... нали така се казвате?... Добри коктейли правите. Обърна се към мен:

— Знаехме за Грифит, но не можехме да направим нищо. Сложно беше. Ако някой започнеше следствие, в което дори съвсем слабо се намекуваше за Грифит, то се прекратяваше отгоре. Има прекалено много високопоставени приятели. Това е по-сложно дори от аферата „Тейлхук“, а и по-опасно. В края на краищата ние говорим за сигурността си, за ядрени оръжия.

Пинки разклати напитката си.

— Затова се нуждаехме от истински дивак, който да раздвижи нещата.

— Това бях аз, така ли?

— Точно така, капитане. Знаем колко мразиш командването. Знаем как работиш. Почти можех да гарантирам, че на пряка заповед ти няма да се подчиниш и ще направиш операцията в стил „Ако няма други указания“. В дебелата ми словашка тиква започнаха да се подреждат късчета информация и факти.

— Искал си да побеснея.

— Точно така. Знаехме, че нещо става. Но честно казано, Дик, системата си има своите ограничения и колкото и да не ми е приятно, трябва да ти кажа, че Грифит и хората му знаеха как да я манипулират. По-добри бяха от нас.

Погледна ме полуусмихнато и направи гримаса, сякаш много му се искаше да се изправи, но се въздържа. Въздъхна силно.

— Но ти пък си по-добър от тях. — Пинки отново отпи от джина. — Дик, имаш ли нещо против да добавиш още малко лед?

Взех му чашата и отидох до бара. Гласът му ме последва:

— Не ми харесва как работиш, Дик. Честно казано, мисля, че ако страната ни не воюва, трябва да те държим в клетка. Но понякога имаме нужда от животни. Такъв беше случаят и сега. Когато Грант отиде при командващия, за да уреди връщането ти в армията, ние решихме, че това е златна възможност, и се възползвахме от нея.

Бръкнах в кофичката с лед, извадих малко лед, натроших го в юмука си и ги пуснах в чашата му.

— О — обади се Пинки. — Няма нужда да го раздробяваш. И на кубчета си е добре.

Върнах му напитката.

— Благодаря ти, Дик.

Погледнах Пинки. Беше един шибан идиот, бюрократ, тъпак и смотаняк. Беше придирчив, надут лайномозъчен задник с малка пишка.

— Искаш да кажеш, че си нагласил цялата тази верига от събития? Не си толкова умен, Пинки.

Той протегна дългите си крака, прекръсти ги в глезените, сръбна си джин и махна с ръка.

— Дик, Дик, не ми прави това, за което постоянно обвиняваш Военноморските сили.

— Какво е то?

— Подценяват те.

Това ме накара съвсем да млъкна. Имаше право.

— Добре, Пинки. Нека поставим и теб под съмнение. Как ме навря във всичко това?

Пинки обясни. Чул беше за историята в „Нарита“, когато телеграмата от военноморския аташе в Токио е попаднала на бюрото на командващия. Пинки обясни, че случаят в „Нарита“ е „ужилване“, нагласено от него и от Грифит с одобрението на командващия. Но всъщност тук имаше хитрина — операцията била предназначена да провери доколко Грифит е ангажиран с контрабандното пренасяне на оръжия. Ако детонаторите се загубеха в една уж непробиваема операция, то командващият и Пинки щяха да добавят още една черна точка към досието на Грифит.

След това пристигнала телеграмата с описание на моето присъствие. Обадил се на Пинки, който след като погълнал четвърт опаковка хапчета „Малокс“, звъннал на приятеля си Тони Меркалди в Разузнавателния отдел на Военноморските сили на САЩ.

Изразих изненада, че и той познава Мерк. Пинки каза, че има много по-широк кръг от познати, отколкото подозирам.

Както и да е, той продължи да обяснява, че знаел какви приятели сме с Мерк от почти двадесет години, още от колежа на Военновъздушните сили в Монтгомъри, Алабама, където двамата прекарахме по-голямата част от 1976 г. Затова помолил Мерк да му помогне и да ме препоръча на един бизнесмен, когото започнали да заплашват. Пинки знаел, че този човек искал Грант Грифит да представя фирмата му за някакъв договор за Военноморските сили.

Значи Пинки се е криел зад заплахите срещу Джо. В края на краищата това наистина се оказа номер.

— И после? — попитах.

— И после ние те оставихме да побеснееш и да свършиш това, което трябва.

— Какво искаш да кажеш с това ние?

— Аз. Аз и главнокомандващият. Изпратихме те там, където смятахме, че ще намериш улики срещу Грант. Не намери нищо в щаба, но пък се натъкна на златна мина в Сийл Бийч.

Е, не бях излязъл съвсем без нищо от щаба. Под пода на кухнята си криех неговото досие с надпис „Ловец на лисици“ и снимките на Пинки в момента на *flagrante delicto*. Но моментът не беше подходящ да ги изваждам.

— Ти и командващият ли измислихте това? Двамата?

— Ние сме единствените, които си имат доверие.

Погледна към мястото, на което седеше Грифит.

По лицето на Грифит се виждаше, че е подценил Пинки повече и от мен.

— Той е много, много силен човек — добави Пинки.

Грифит се изправи. В ъгъла на устата му все още имаше малко кръв.

— Това са глупости — каза той. — Нищо няма да се случи.

Пинки го погледна.

— И защо, Грант?

Грифит започна да си играе с древноримския пръстен.

— Защото никога няма да ме пратят на съд — уверено каза той.

— Е, Пинки, та аз знам твърде много. Прекалено много тайни са ми известни. Знам и за доста кирливи ризи. Дори и да ме осъдят, шибаният президент ще ме помилва — ако желае да бъде преизбран. Имам записи, досиета, документи. Имам всякакви улики, които ще ми помогнат.

Пинки посочи сандъците.

— Ние също.

Грифит направи презрителна гримаса.

— Ракетите ли? Те са само брънка във веригата. А не можете да извадите цялата верига на показ, без да застрашите националната сигурност. Грифит се изсмя подигравателно. — Вижте какво,

Пентагонът и Държавният департамент няма да ви позволят да покажете тези неща. Вашите „улики“ доказват, че Съединените щати се занимават с тайни операции. Ще доведат до разкриването на източници на информация и методи на работа. Ще демонстрират как работите в съюзнически страни без разрешение. Няма начин да го направите. Никога. Невъзможно е.

Разбира се, беше прав. Можеше да разчита на шантажа, а като доказателство за това служеше дискът от компютъра му. Нашите улики бяха тайните на страната ни. И тъй като знаеше, че не можем да ги използваме срещу него, кучият син щеше да се уреди да излезе на свобода.

Този вид *realpolitik*^[2] винаги ме е притеснявал до полуда. Не обичам да гледам как хора като Грант Грифит, убивали или вършили други безчестия, отново застават в началното положение и прибират двеста долара^[3], вместо да отидат право в затвора. И все пак беше по-добре човек да е реалист. Особено ако става дума за политика.

Погледнах към Пинки.

— Знаеш ли, че може би има право — казах.

Пинки поклати глава.

— Известно ми е какви са деликатните политически последствия — печално произнесе той. Пресуши джина си. — Е, какво предлагаш.

Нямаше какво да кажа. Затова не казах нищо. Просто извадих „Валтера“ от джоба си, протегнах ръка и изстрелях една в гърдите му от два метра разстояние. Много бързо стана — бам-бам-бам, бам-бам-бам. Бившият министър на отбраната примигна. После се строполи като кървава купчина на земята, без да промълви нито дума.

— Това е за двете момчета — казах на трупа му.

Обърнах тялото му с крак и с удоволствие забелязах, че нито един от куршумите не беше преминал през тялото му. Куршумите „Елей“ бяха точно такива, каквито ги представяше рекламата. Можех да напиша цяло препоръчително писмо и сигурно щях да го направя.

— Според уставите на Военноморските сили — обясних на Пинки аз — използването на смъртоносно оръжие е оправдано, ако е застрашена сигурността на ядрено оръжие. — Посочих към сандъците. — А това не ти е шибан пилешки дроб.

Лицето на Пинки беше бяло като тебешир. Но успя да преглътне, да кимне с глава и да каже:

— Имаш право, Дик, приемам.

Почистих пистолета и го метнах върху трупа на Грифит. Телефонът звънна. Предположих, че е полковник Макарти, който искаше да разбере какво става. Имаше хора с по-големи заплати от моята, нека те да обясняват. Вдигнах слушалката, затиснах я с длан и я подадох на Пинки.

— Виж какво, адмирале. Оправи цялата тази каша — ти си шибаният шеф с тълпата си бойци. — Замислих се за нещата, които бях казвал и извършил. Пинки твърде бързо прие, че употребих оръжие.

— Нали знаеш, че и аз бих застрелял кучия син?

— *Moi?*

Пое слушалката от ръката ми.

— Почакайте малко, полковник. Имам да свърша още малко работа, преди да дойдете с вашите хора.

Сега беше негов ред да закрие слушалката. Изглежда ме с невинния си поглед на новородено.

— Дик, кога ли съм можел да те контролирам? Ти си отстъпник, завършен отцепник и всеки във Военноморските сили го знае.

Той беше хитър измамник и долен задник и в този момент ако имах друг патрон, щях да убия и него. Но пистолетът беше празен.

Сега започвах да осъзнавам истинските последици от това, което бях направил.

— Е, Пинки, да ме вземат мътните, вероятно ти ще получиш още една звезда.

Той ми пусна вялата си усмивка.

— Зная. И го заслужавам.

Заслужил го беше. Аз носех белезите, а задници като Пинки — звездите. Прииска ми се да го изритам в топките.

Но, честно казано, нямах сили. Бях уморен. Уморен до смърт. Искеше ми се да бъда във вила „Свирепия“ със сауната, ваната с джакузи и чаша джин „Бомбай“.

— Отивам си у дома — казах. — Вземам си хората и се прибирам.

Погледнах Уондър, Чери, Гадния, Пачия крак, Малката бира, Пик и Нод. После изгледах Пинки. Той не струваше колкото урината им.

— Хайде да вървим да се натряскаме — казах и тръгнах по коридора.

— Не се отклонявай много от резервата си — обади се Пинки. — Може отново да имаме нужда от теб.

— Има много да чакаш.

Пинки размаха пръста си с маникюр.

— Не се заричай, Дик.

Всъщност, когато излизахме, кучият му син си свиркаше мелодията „Направих го, както исках“.

Това никак не ме притесняваше. Нали имах шибаната му папка от Следствената служба.

[1] USMC (United States Marine Corps — Морска пехота на САЩ) и (Uncle Sam's Misguided Children — Заблудените чеда на чичо Сам). — Б.пр. ↑

[2] Политика, която се базира на силата (нем.). — Б.пр. ↑

[3] От играта „Монополи“, при която играчите, попадайки в началната позиция, получават жетон за двеста долата. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.